Masalcı

ERHAN ALTUNAY

Şövalyeler, Kutsal Emanetler ve Bilinmeyen İstanbul

DESTEK EDEBİYAT

ERHAN ALTUNAY

Masalcı

Şövalyeler, Kutsal Emanetler ve Bilinmeyen İstanbul

Önsöz

Bu kitabı yazmaya karar vermem kolay olmadı. Önceleri yaşanan bütün bu olayları ve Masalcı'dan dinlediğim masalları günlük tutar gibi Facebook üzerinden yazıyordum. Sonrasında bu yazılarımın geniş bir kitleye ulaşması gerektiğini düşünüp düzenleyerek kitaplaştırdım.

Aslında bunları anlatmak ne derece doğru bilemiyorum.

Masalcı'nın masalı ve bu süreçle birlikte başımıza gelen gizemli olayları sosyal medyada paylaştıkça insanlar tek bir sorunun cevabını öğrenmek istediler:

"Yazdıklarınız gerçek mi?"

"Evet" ya da "Hayır" diye cevaplanabileceği varsayılan bu sorunun cevabı benim açımdan o kadar da kolay değil. Kitapta kurguladığım yerler var tabii ki ama gerçek olan yanı daha fazla. Ama neye göre gerçek? Gerçek ne biliyor muyuz? Bilmediğimiz o kadar şey varken, bir olayı gerçek ya da değil diye yargılamak bize düşmez sanırım.

Olayda adı geçen kişiler ve mekânlar hayal ürünü olmadığı gibi yaşananlardan çoğunun haberi de vardı. Çünkü bizzat benimle birlikte yaşadılar.

Anlatı içinde geçen bazı şifrelerin deşifreleri kitabın içinde bulunmamaktadır. Editörümün her şeyi açıklamak yönündeki baskısına rağmen şifrelerin tamamının deşifrelerini koyamadım kitaba. Bu aslında okuyucuyu merak içinde bırakmak amacını taşımaktan ziyade benim şifreleri tam anlamıyla çözememiş olmamdan kaynaklanıyor. Şifreler hakkında fikri olan okuyucular bana sosyal medyadan yazıp çözdüklerini paylaşabilirler.

Kitap içinde rastlayacağınız –lakin artık benim elimde bulunmayan– Latince kitabın tercümelerini ben yaptım. Çeviri üzerinde aldığım notları E.A. rumuzuyla kodladım. O kitapta benim bulduğumdan daha fazlasını bulabilen okurlar varsa lütfen onlar da sosyal medya üzerinden bana ulaşsınlar.

Böyle bir çalışmayı ilk defa yapmış olduğum için teşekkür etmem gereken değerli kişileri de atlamamam gerekir.

İlk olarak bu kitabın bir şekil almasında bana yardımcı olan Özlem Esmergül'e teşekkür etmem gerekiyor mutlaka ve tabii beni cesaretlendiren Yelda Cumalıoğlu ve Ertürk Akşun'a da teşekkürü bir borç bilirim.

Tabii olmazsa olmaz, Ebru Yücel ve Pelin Çift... Onlara edeceğim teşekkür, her teşekkürün ötesinde. Onlar olmasaydı bu kitap hiç olmazdı. Onlar bu kitabın gizli kahramanları...

En zor zamanlarımda bana büyük destek olan ve söylediğim her şeye "masal" diyerek sonunda masal da yazmamı sağlayan annem Günar Altunay'ın da hakkını ödemem olanaksız.

Masalı anlamamı sağlayan ve yazdığı bir kitapla hayatımı kurtaran Joseph Campbell'a da sonsuz teşekkürler, beni hissedeceğine eminim. Ve tabii Mircae Eliade... Onun kitapları olmasaydı ben de pek çok şeyi anlamayabilirdim.

Ve son teşekkür de sevgili hocalarıma... Başta, Mişel Tagan'a... Okumayı, okuduğumu anlamayı ve ifade etmeyi ondan öğrendim diyebilirim. Türkçenin önemini ve doğru kullanımını bana ilk öğreten ve beni "yaşken eğen" Yusuf Çotuksöken'e de sonsuz teşekkürler. Bu kitabın son okumasını yapmak ve önsözünü yazmak Bahreyn'deyken kısmet oldu. Belki de İstanbul'dan ayrı, onu özlerken daha anlamlı oldu. Umarım okuyucu da benim bütün duygularımı paylaşır.

Bahreyn 28 Eylül 2016

I. Bölüm

Ego sum qui sum

Hava iyice kararmıştı. Küçük kulübelerden mum ışıkları sızıyordu dışarı cılız ve solgun... Buhardan iki gölge gibi kimseye görünmeden geçtik karanlık yolları. Galata'nın ara sokaklarından süzülürken, işgal askerlerinin ayak izlerinden bile kaçıyorduk. Dükkânın kapısına geldiğimizde etrafta kimseler yoktu. Bu gece baykuşlar bile suspus... Sonunda bu iş bitecekti. Nihayet o kitaba erişecektik artık.

Dükkânın kapısı açıktı... İçeri girdik hemen. Kitabı nerede bulacağını tahmin ediyor gibiydi. Rafları karıştırdı hızlıca. Telaşına rağmen düzgünce aşağıya indirdi hepsini. Kısa sürede yerde kocaman bir kitap yığını oluştu.

Çok geçmeden aradığı şeyi buldu. Raflardan birinin arkasında çengel şeklinde küçük bir kol çıktı ortaya. O kolu çevirdiğinde kitaplık boğuk bir uğultuyla yavaşça dönmeye başladı kendi çevresinde. Nemli bir serinlikle beraber kesif bir rutubet kokusu vurdu yüzümüze. Karanlığa inen bir kapı açılmıştı önümüzde.

Korku ve heyecan içindeydik. Ne olursa olsun geçecektik bu kapıdan. Her şeyi bunun için yapmıştık zaten... Her şeyi bu an

için göze almıştık. Sonunda birkaç adım kadar yakındık o büyük emelimize. Hiç tereddütsüz daldık içeri.

Yüzyıllar öncesinden kalma bir dehlizde yürüyorduk şimdi. Elimizdeki mumların güçsüz ve titrek ışıkları sayesinde duvarlardaki şövalye armalarını zor da olsa seçebiliyorduk. Büyüleyici bir yerdi burası. Yolun sonuna ulaşamadan kalbim duracak diye korktum bir an. Çok geçmeden aşağıya uzanan taş merdivenler çıktı önümüze. Yine hiç duraksamadan devam ettik. Hızlıca indik merdivenleri. Kalp atışlarımız taş duvarlara çarparak yankılanıyordu sanki. Dev bir ejderhanın damarları içinde ilerliyor gibiydik. Sonra dar bir yol daha çıktı önümüze. Duvarlarda kanatlarını haç biçiminde açmış kartal armaları seçiliyordu. Tanıyordum bunları...

Bir süre daha yürüdük, hiç konuşmadan... Sonra yol bitti birden. Kalın bir sis bulutu gibi karşımızda beliriveren taştan bir duvarın önündeydik artık. Önce parmak uçlarımızla inceledik duvarı dikkatle... Rutubetini kokladık derin derin. Mum ışığında her yanını görmeye çalıştık ama hiçbir yerinde geçit izi yoktu.

Büyük bir hayal kırıklığıydı bu benim için...

"Yolun sonu" dedim.

"Her yolun sonu yeni bir yolun başlangıcıdır" dedi. "Hiçbir yol hiçbir zaman duvarla sonlanmaz. Bir geçidi vardır muhakkak. Sadece sen göremiyorsundur."

Duvarı incelemeye devam etti sabırla. Umutsuz ya da vazgeçmiş gibi görünmüyordu. Burada bir geçiş yolu olduğundan emindi sanki ve bulmakta da kararlıydı. Mum ışığının aydınlatabildiği ölçüde ilerliyordu parmak uçları duvarın üzerinde. Bazen burnunu da yaslıyordu nemli taşlara... Geçidin izini arıyordu. İşaretin kokusunu duymaya çalışıyordu. İlgiyle izledim onu.

Bir yerde durdu aniden. Küçük siyah bir taş parçasına kilitlendi bakışları. Taşın üzerindeki tozları derin bir solukla çekti içine.

Gözleri kapalı halde kokladı yakaladığı gizemi. Sonra parmağıyla yavaşça temizledi. Latince bir yazı çıktı ortaya:

"Ego sum qui sum..."

Tevrat'ta geçen bir sözün Latincesiydi bu cümle, biliyordum.

"Ben ben olanım..."

Tanrı tarafından Musa'ya söylenmiş bir söz... Duvarı aşıp geçebilmemiz için çözmemiz gereken şifre buydu belki de... Fakat nasıl kullanacaktık bu şifreyi, hiçbir fikrim yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben ben olanım" dedim. "Tanrı'nın sözü bu... Onların kitaplarında var. Ben, ben olanım..."

"Bu bir şifre, bizimkilerin koyduğu bir şifre" dedi. "Kitaptan aldıklarına göre biraz da ironik."

"Ben ben olanım" diye tekrarladım duvara bakarak... "Sen nasıl görüyorsan oyum ben. Sen beni duvar gibi görüyorsan duvarım. Aslında senin gördüğün değilim... Ben duvar değilim."

"Kafan çalışmaya başladı. Kafanın çalışması için yerin dibine girmemiz gerekiyormuş" dedi.

Espri yaptığını düşündüm ama gülümsemiyordu. "Duvar olduğuna inanırsam bu bir duvardır. Duvarı yapan benim" diye devam etti konuşmaya. Karanlığa rağmen güçlü ışıltısını kolayca seçebildiğim gözlerinde hissettiğim tek şey, cesaretti.

Bir iki adım geri çekildi önce. Derin bir nefesle iyice doldurdu ciğerlerini. Bütün vücudu gerilmişti. Soluğunu bıraktığı an olanca gücüyle vurdu duvara. Siyah bir yağmur olup incecik parçalar halinde üzerimize yağdı taşlar. O soğuk ve kalın duvar bir anda tuzla buz oluverdi gözlerimin önünde. Heyecanlanmıştım yine... Ne yaptığını anladım çünkü...

"Bunun bir duvar olduğuna inansaydım asla yapamazdım" dedi.

Az önce üzerimize yağan duvarın ardında büyükçe bir sandık bekliyordu bizi. Kayın ağacından... Yaratanın yeryüzüne diktiği ilk ağaç...

Sandığa yaklaştı sakince. Üzerinde demirden bir kilit vardı. Okşar gibi dokundu kilide önce. Sonra kılıcını çıkartarak vurdu üzerine. Kilit parçalanıverdi hemen. Beklemeden dikkatle açtı sandığı...

Bunca zamandır aradığımız şey karşımızda duruyordu nihayet. Soluğumun göğsümde biriktiğini hissettim. Tarifsiz bir coşku ve güç duydum. Kitap sandığın içindeydi.

Ürkütmekten sakındığı bir ceylanın başına dokunur gibi yavaşça aldı kitabı sandıktan. Üzerindeki tozu sildi avucuyla...

Kitabın adını okudu yüksek sesle:

"De Reliquiis."

Çok uzun zamandır arıyorduk bu kitabı. Hiç vazgeçmeden, geri adım atmadan, caymadan, azimle, kararlılıkla, bilgiyle ve her şeyi göze alarak arayıp durmuştuk onu. Kutsal Emanetler'in kitabı... İstanbul'un en büyük sırrı... Dünyanın düzenini yerinden oynatabilecek bir kudretti o. Tarih yeniden yazılabilirdi bundan sonra. Tarifsiz bir gurur ve mutlulukla doluyduk. Bu uğurda yaptığımız her şeye değerdi.

Hiç oyalanmadan geldiğimiz yoldan geri döndük hızlıca. Kütüphanenin arkasındaki kapıdan dükkâna çıktık yine. Ellerimizdeki mumlar zayıf ışıklarıyla ortalığı aydınlatırken üzerimize çöken geniş bir karaltı fark ettik aynı anda. Yalnız değildik burada. İngiliz askerleri çoktan dolmuştu dükkâna. İstedikleri şeyin ne olduğunu biliyorduk. İstanbul'un en büyük sırrını almaya gelmişlerdi. Onlar da kitabın peşindeydi.

Kolunun altında tuttuğu kutsal emaneti bana uzatıp kılıcını çektiği gibi askerlerin üzerine atıldı hışımla. Ortalık bir anda kan gölüne döndü.

"Hançeri kullan" diye bağırdı bana. "Kitabı al ve geri dön çabuk."

"Sizi burada bırakamam" dedim. "Kan çıktı, olmaz..."

"Salak" diye bağırdı. Korkmuş gibi görünmüyordu. Sanki bütün bunların olacağından haberi vardı. "Sen gitmezsen kitap da ikimiz de sonsuza kadar burada kalacağız."

Karanlığın içine düşen göktaşları gibi yuvarlanıyordu askerlerin kesik başları. İçlerinden birinin üzerime doğru atıldığını fark ettim. Belimden hançeri çıkarıp koluma sapladım. Ve ortalık karardı.

Gözümü açtığımda Karaköy'de Bankalar Caddesi'ndeydim. Yanımdan geçen insanlar şaşkınlıkla bakıyorlardı yüzüme. Kolumdan kanlar süzülüyordu ama kitabı sıkıca tutuyordum kalbimin üzerinde. Karaköy-Üsküdar motorlarının kalktığı iskeleye doğru yürüdüm seri adımlarla. Hayatım tehlikedeydi. Kitabı almak için beni ortadan kaldıracaklardı, biliyorum. Bulunmam an meselesiydi.

Üsküdar'da Uncular Sokağı'ndan geçip tepeyi tırmandım. Bir solukta koşup vardım eve... Kapıyı kilitleyip arka odanın avizesini indirdim. Tavanın üstündeki küçük bölmeye bıraktım kitabı.

Dizlerimin çözüldüğünü hissettim sonra. Kolumdan süzülen kırmızı bir ırmak, gömleğime yayılmaya devam ediyordu. Çok kan kaybetmiştim. Üzerime çöken ağırlığın altından kalkacak gücüm yoktu artık.

Yere uzandım boylu boyunca. Bedenimden sızan kanın içinde yüzüyordum.

Aklımda hep o vardı. Onu düşünüyordum sadece. Dipsiz bir yalnızlık musallat oldu içime. Çok üzgün ve çaresiz hissediyordum kendimi. O yoktu artık yanımda. Yüz yıl geride bırakmıştım onu. Bundan sonra neler olacağını bilmiyorum. Lakin emin olduğum tek şey bilincimin kapanmak üzere olduğu. Bir süre daha bulunmazsam eğer derin bir uykuya yatar gibi sakince ölecektim.

II. Bölüm

Narrator

Onunla tanıştığım günü dün gibi anımsıyorum. Hayatımın bir daha eskisi gibi olamayacağını tahmin dahi edemezdim o zamanlar.

Oysa gerçeğin an'ını düşünürken, bunun o an'ın gerçeği olduğunu anlamam gerekirdi.

Biliyorum fazla karışık bir cümle kurdum... O günlerde bana da biri böyle bir söz söyleseydi yüksek ihtimalle ben de hiçbir şey anlamazdım.

Kanıksadığımız pek çok şey hakkında bugün yeniden düşünmeye kalksak, inandıklarımızı sorgulamaya cüret edebilsek hakikati yeniden yaratabileceğimizin farkında bile olamayız.

Kendimi bildim bileli sahafları gezmeyi severim. Ortaokul lise yıllarımda sahaf dükkânları çoğalmaya başlamıştı İstanbul'da. Yaşım ortaya çıkacak ama işin doğrusu bu...

12 Eylül faşizmi entelektüelleri de derinden yaralamıştı. Entelektüelliğin her açıdan yok edildiği zamanlardı. Süreç içinde entelektüelden "eylem"i kaldırınca, geriye kuru bir "entel" kaldı sadece. Demem o ki entellerin bol olduğu dönemde sahaflar da bollaştı ne hikmetse.

Okula beslenme çantasında yemek götürüp cebimde kalan harçlıklarla kitap alırdım. Bu yüzden bazen Moda'da yediğim dondurmadan, bazen fındıklı gofretten kısmak zorunda kaldığım olurdu.

O zamanlar Kadıköy'de Yeni Şafak Kitabevi vardı. Bayılırdım... Hem bolca kitap bulunurdu orada hem de yüzde yirmi indirimli satardı. Erich Fromm'u, Wilhelm Reich'ı ve hatta Jung'u buradan aldığım kitaplarla tanıdım. Harçlığımı son kuruşuna kadar Yeni Şafak Kitabevi'ne verirdim.

O zamanlar Akmar Pasajı yoktu henüz ama Moda sahaf doluydu. Her mevsimin havasına kitap kokusu sirayet ederdi. Maharet eski kitap edinip satmakta değildi elbet. Sahaflık ustalık isteyen bir iştir. Öyle herkesin harcı değildi sahaf olmak... Bilgi ister, sezgi ister, en önemlisi de aşk ister. O devirde sahafa gidip sahafla vakit geçirmek, onunla konuşmak, kitaplarını tanımak ve okumak özel ders almak kadar kıymetli bir şeydi. Hayatımda silinmez izler bırakan pek çok yazarı ve eşsiz eserlerini o eski sahaf dükkânlarında tanıdım ben.

Devir hep değişti kuşkusuz. Dolayısıyla o devirler de geldi geçti artık. Rahmetli Sami Önal gibi sahaflığı sanatkârlıkla bir tutan yetenekli adamlardan pek az kaldı günümüzde. Sonraki yıllarda internet çıktı mertlik bozuldu. Gerçi kapitalizm memlekete tüm unsurlarıyla her koldan girdiğinde mertlik zaten bozulmuştu.

İşin beni üzen yanı sahafların da kapitalizmi çabuk benimsemesi oldu. Kitabın üzerine fiyat koymayıp, ilgiye göre fiyatlandıranlar, başka sahaflardan alıp üzerine fahiş kâr oranları koyanlar ya da zarar ettikleri günlerin açığını tek kitapla telafi etmeye çalışanlar çok canımı sıkıyor ama yine de çoğunu severim, iyi tanırlar beni.

Beyoğlu Aslıhan Pasajı'ndaki Önder Bey'in yeri ayrıdır bende. Nezaketi ve sohbeti içtendir. Kitapları kadar kendi de büyüler in-

sanı. İstiklal Caddesi'ne her yolum düştüğünde mutlaka uğrarım dükkânına. Kitap almadığım zamanlarda bile içimi kitap tozu ve kâğıt kokusuyla doldurup Önder Bey'in sohbetini dinlemek iyi gelir bana.

O gün yine Önder Bey'in dükkânındaydım. Onunla da işte burada, eski kitapların arasında karşılaştık. Yabancı dil kitapların sıralı olduğu bölümdeydik ikimiz de.

Kafam fazlasıyla karışıktı. Gözüm kimseyi görmüyordu. Önder Bey'le bile iki lafı bir araya getirip sohbet edememiştik. Günlerdir çok yoğundum çünkü. Yorgundum. Hem önümüzdeki hafta bir televizyon programına katılacaktım, İstanbul'un gizemleri hakkında konuşacaktık. İyi hazırlanmalıydım.

Pelin Çift'in moderatörlüğünü yaptığı "Gündem Ötesi" programına konuk olacaktım. Pelin'i çok severim, çok da başarılı bulurum, daha önce birkaç kez konuk olmuşluğum da vardı programına. Kolay bir platform değildir. Gerçekten iyi hazırlanmak, donanımlı gitmek gerekir. Zira izleyicisi de iyidir. Konuyu tam ve doğru bilmek isterler, bunun için ısrar da ederler.

Türkiye'de çok az bilinen bir konudan bahsetmek istiyordum bu hafta programda. 1204'teki Latin istilasını anlatacaktım. Dördüncü Haçlı Seferi, Kudüs'e gitmek yerine rotasını İstanbul'a çevirince dönemin en görkemli şehri işgal edilmiş ve harabeye dönmüştü adeta. Böylece İstanbul'da altmış senelik bir Latin Krallığı doğmuştu. Bugün bu krallıktan fiziksel hiçbir iz kalmamasına rağmen çağları etkileyen derin bir etki bırakmıştır arkasında.

1204 yılında İstanbul'a Haçlı ordusuyla gelen Robert de Clari'nin o dönem gördüklerini kaleme aldığı *İstanbul'un Zaptı* isimli kitabını arıyordum rafta. Bulamayınca Önder Bey'e sordum. Tarihçilik açısından yetersiz bir kitap olmasına rağmen çok

önemli bir belgedir aslında. Şehirdeki Kutsal Emanetler'in listesini verir Robert de Clari kaleme aldığı bu yapıtta. Ayrıca dönemin İstanbul'unu da olduğu gibi anlatır. Bu açıdan da bana göre oldukça özel bir eserdir.

Programda bu listeden de bahsetmek istiyordum. Kutsal Emanetler oldum olası ilgi alanımdadır. Açıklayamadığım bir ilgiyle ve tutkuyla bağlıyımdır bu konuya. Hayatımın büyük bir kısmı Kutsal Emanetler'in izini sürmekle geçmiştir. Elbette bu tutkumun başıma ne işler açacağından şimdilik habersizdim.

Yolumun *"onlar"*la kesişebileceğini nereden bilebilirdim ki? Sonun ya da belki de sonsuzluğun başladığı noktadaydım o an. Önder Bey'in sahaf dükkânında karşıma tesadüfen çıkmadığını çok daha sonra öğrenecektim.

Robert de Clari'nin kitabını sorduğumu duyunca o da ilgilendi konuyla. Fransızca baskısının kendisinde olduğunu ve eğer istersem bana verebileceğini söyleyerek yaklaştı yanıma.

Böylece bir anda bütün ilgim onun üzerinde yoğunlaşıverdi. Eski bir radyoda temsil anlatır gibi nükteli, düzgün ve tesirli konuşuyordu. Saatlerce havanın durumundan bahsedip dursa sıkılmazdı insan. Buz mavisi serin bakışları vardı. Yaşlıca ama dinç... Dimdik duruyordu. Kitabın Fransızca baskısını verebileceğini söylediğinde çok sevindim. Türkçe çevirisi oldukça kısaltılarak yapılmıştı. Fransızca aslından okumayı tercih ederdim elbette. Şans ayağıma gelmişti. Ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim. Sevincimi yüzümden okuyabiliyordu, gördüm. O da gülümsemeye başlamıştı bana.

Balat'taki evine davet etti beni kitabı vermek için. Hiç düşünmeden kabul ettim bu teklifi. Adını bile sormadan takıldım peşine. Birlikte gittik Balat'a. Burası kalbine büyük sırlar gömmüş gizemli bir semttir benim için. Koca İstanbul'un bütün sır-

larını Balat yutmuş gibi gelir bana. Bir sokaktan diğer bir sokağa geçerken karşınıza ne çıkacağını bilemezsiniz. Sürprizlidir... Gizemlidir...

Benim karşıma da büyük bir gizem çıkardı Balat o gün. Adının "Masalcı" olduğunu söyleyen bu adam bana evinin kapılarını açtığında bir daha hayatımda hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Evet... Masalcı'ydı adı. Konuştuğu her sözün içinde büyük sırlar gizleyen ve bu sırların şifrelerini anlattığı masalların içinde cömertçe veren, kendine zeki ve yetenekli öğrenciler seçen özel bir adam... Öyle ya! Önemli olan bilginin açığa çıkması değildir sadece, o bilgiyi alabilecek öğrenciyi de bulmak gerekir. Masalcı'nın öğretmek için neden beni seçtiğini sonraları daha iyi anlayacaktım.

Balat'ın deniz manzaralı havadar tepesinde bahçeli bir evi vardı Masalcı'nın. Önce bahçeye davet etti beni. Geniş ahşap bir masa vardı kapının önünde. Üzerinde renkli kandiller ve birkaç kitap, siyah deri kaplı bir defterle dolmakalem. Yeşil bir mürekkep şişesi ile eski usul dolmakalem çekti dikkatimi. "Ne kadar da incelikli zevkleri var" diye geçirdim içimden. Bu soğuğa rağmen geceleri bahçede okuyup yazıyor olmalıydı. Mis gibi çam ve yağmur kokuyordu burası... Küçük ama kalabalık bir bahçesi var Masalcı'nın. Etraf çam ağaçları ve sardunyalarla kaplı... Duvarları sarmaşıktan sanki. Belli ki bahçesi dört mevsim yemyeşil ve çiçekli olsun istiyordu... Tazelikten, canlılıktan ve yaşam belirtisi görmekten hoşlanıyor sanırım. Hayata ve Doğaya bağlı bir adam olduğunu hissettim nedense. Ben de olsam böyle bir bahçe isterdim mutlaka.

Sonra evine dikkat kesildim. Ne kadar ilginç ve gösterişli... Aklıma Ortaçağ Avrupası'ndaki şatolar geldi birden... Gri renkli yüksek taş duvarlar, sık ve küçük oyma pencereler... *Ne tuhaf, bu-*

rayı daha önce görmüşüm gibi. Farklı bir zamanda yaşıyordu sanki. Masalcı'nın ne üzerinde ne de yaşadığı yerde günümüzden tek bir iz vardı. *Bu zamanın insanı değil*. Onu dikkatle izlemeye devam ettikçe ilgim de giderek artmaya başladı. Zaman içinde daha yakından tanıdıkça bu çağa ait olmadığını anlayacaktım.

Dışarıda oturduk biraz. Hava çok serindi. Soluğumu görebiliyordum ama garip bir şekilde keyif alıyordum soğuk havadan. Daha dinç ve daha uyanık hissediyordum kendimi. Normal şartlarda dişlerim tıkırdıyor olmalıydı şimdi. İçimdeki tarifsiz his ısıtıyordu belki de bedenimi bilmiyorum. Karmaşık, tanımsız bir duyguya kapılmıştım. Ne olduğunu kestiremiyorum bir türlü. "Nasılsın?" diye sorsalar, muhtemelen cevap veremezdim. Heyecanlı mıyım, tedirgin miyim, huzurlu muyum, güvende miyim, rahat mıyım, rahatsız mıyım bilmiyorum. Hepsiyim belki de...

Masalcı kitaplarını ve defterini eve bırakıp yeniden geldi yanıma. Bu kez dolmakalemini ve mürekkep şişesini götürdü. Sonra epey bir süre dönmedi bahçeye. Burada unutulduğumu sandım bir an. *Uyuya mı kalmıştı acaba içeride?* Tam kalkıp eve girecektim ki Masalcı, elinde tepsiyle beliriverdi kapıda. Beyaz porselenden bir fincanda kahve ikram etti bana. Ne istediğimi sormamıştı ama ben de kahve isteyecektim zaten, üzerinde durmadım.

Kahvemin tadını çıkarırken, Masalcı da Robert de Clari'nin kitabını getirdi içeriden... Eski bir baskıydı, 1887... Kahverengi ciltliydi. Yılların yorgunu bu kitap içindeki bilgilerle muhteşem bir hazineydi aslında. Kapağını araladığım an içime dolan kitap kokusu büyüleyiciydi. Kendimden geçecek kadar kapılıp gittim sayfaların içine. Orijinal dilinde eski Fransızca yazılmıştı. Ne müthiş bir keyifti benim için bu dilden okumak. Latince öğrendikten sonra ortaçağ Latincesine de merak sarmıştım bir ara. Sonra eski Fransızca çalışmaya başladım. Ortaçağ metinlerini kendi dilinden

okumak çevirilerde ıskalanan derinlikli hislere ve gizeme daha da yaklaştırıyordu beni. Kitabı okurken heyecana kapılmıştım:

Chi commenche li estoires de chiaus qui conquisent Coustantinoble. Si vous dirons aprés qui il furent, et par quele raison il i alerent. Si avint en ichel tans que li papes Innocens estoit apostoiles de Roume, et Phelippes rois de Franche, uns autres Phelippes ert qui estoit empereres d'Alemaingne...

Masalcı kesik kesik öksürerek dikkatimi dağıtmasaydı başımı kaldırmazdım. Yutar gibi bir an evvel okumak istiyordum kitabı. Masalcı'yla uzun uzun konuştuk kitap hakkında. Sanki o zaman oradaymış gibi anlatıyordu.

Sonra yine bu civarlarda bir kahvehaneye çay içmeye gittik. Tebdilimekânda ferahlık vardır. Civar kahveleri yılların ötesinde unutulup kalmış küçük ve tatlı anılar gibi gelir bana hep.

Masalcı'nın sohbeti derinlikliydi. Bu aslında bizim seksenlerden itibaren değişen dünyayla birlikte yitirdiğimiz bir muhabbet geleneğiydi... Öyle büyük keyif almıştım ki anlattıklarından, bundan sonra hiçbir sohbet fırsatını kaçırmayacaktım. Masalcı benden yaşça büyük ve bilgiliydi. Ortaçağları yaşıyor gibi anlatıyordu.

Kendini neden "Masalcı" diye tanıttığını sordum ona. "Adınız yok mu sizin Sayın Masalcı?" dedim ama cevap vermedi, gülümsemedi de. Espriyi mi anlamadı, konuyu mu ciddiye alıyordu, emin değilim. İsmini söylemedi. Beni duymamış gibi davranıyordu. Yinelemedim sorumu. Gerek yoktu çünkü. Ne önemi olabilirdi ki isimlerin? Hangisi bizdik, hangisi bizi ifade ediyordu ki zaten? Önemli olan Masalcı'nın masal anlatmayı sevmesiydi. Fazlasıyla ismiyle müsemma bir kişilik işte, daha ne olsun?

Ben de çok severim masalları... Anlatmasını da dinlemesini de... Masal değerlidir çünkü... Üstelik, masallar anlatıldıkça gerçek olurlar. Her ne kadar gerçek ötesi gibi görünse de masal bir hakikat alanıdır. Şifreli gerçekliktir. Gören gözler için masallar bugünü anlatır aslında. Sanki binlerce yıldır hiçbir şey değişmemiş gibi olanları ve olacakları söyler dürüstçe. Ya duyarsınız ya da duymazlıktan gelirsiniz, hepsi bu. Oysa kalbiniz bilir hakikati. Çünkü hafıza, benlikten de eskidir... Masallar eski hafızanın hatıratı ve bu hatıratı topluma aktaran en büyük kaynak.

O günden sonra Masalcı'nın peşini hiç bırakmadım. Anlattığı her masalda bugünü gördüm ve her defasında bana yarın neler olacağını anlatmasını bekledim.

Her fırsatta buluşmaya başladık. Hatta bir akşamüzeri an'ların masalını anlattı bana. "Bu an'ın ve o an'ın masalını anlatacağım sana ama aynı gerçekliğin masalı" demişti. Keşke ne demek istediğini o zaman anlayabilseydim ama bilincim henüz uykudaydı o vakitler, tıpkı diğer insanlar gibi ben de uyuyordum yaşadığımı sanırken...

III. Bölüm

Narratio

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken, çok eski zamanlarda bir krallık varmış.

Bu krallığın adı Kurt Krallığı'ymış... El değmemiş, eşsiz Doğa'nın koynunda gözlerden uzak, kendi halinde bir krallıkmış Kurt Krallığı... Burada insanlar mutlu bir yaşam sürermiş. Birbirlerini sevip sayar, kavgasız ve gürültüsüzce kendi işlerine bakarlarmış.

Lakin çevredeki diğer krallıklarda durum farklıymış!

İçlerinden bir tanesi, kendi soyunun yeryüzünün en eski ve en seçkin soylarından birine dayandığını, bu nedenle de dünyanın hâkimi olduğunu iddia ediyormuş. Üstelik buna diğer krallıkları da inandırmış. Derken büyüklü küçüklü bütün krallıklar, soylu krallığın emrine girmişler. İşte bu soylu krallığın adı Boğa Krallığı'ymış.

Zamanın en kıymetli şövalyeleri bile Boğa Krallığı için çalışır olmuş. Çevre krallıklar içinden evlilikler gerçekleştirilmiş. Boğa

Krallığı, bu evliliklerle birlikte ne kadar krallık varsa hepsini içeriden de ele geçirmiş. Böylece bünyesinde pek çok krallığı barındıran genel bir yönetim düzeni kurulmuş.

Bütün pazarlar, Boğa Krallığı'nın denetimindeymiş artık. Kimse Boğa Krallığı'ndan habersiz mal satamaz olmuş. Toprakların nasıl ekileceğine, ticaretin nasıl işleyeceğine, ilişkilerin boyutuna hep bu krallık karar veriyormuş.

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovalayıp dururken Boğa Kralı'nın zalimliği artmış. Halkını çok çalıştırmış, onları zamansız bırakmış, vergileri artırmış, geliri adaletsiz bölüştürmüş.

Bununla birlikte Doğa da küsmüş. Her yerde kuraklık ve salgın hastalıklar peyda olmuş. İnsanlar mutsuzluğa kapılmışlar. Yaşanan endişe, korku ve mutsuzluklar Boğa Kralı'nın umurunda bile değilmiş. Hatta halkın bu huzursuzluğu kralın işine bile geliyormuş zira insanlar ne kadar mutsuzsa, onları yönetmesi de köleleştirmesi de o kadar kolaymış.

Boğa Kralı, zulmünü o denli artırmış ki, halk duruma isyan eder olmuş. Sesleri giderek yükselmeye başlamış.

Boğa Kralı, yönetimi kontrol altında tutmaya devam etmek için konuyu krallığın en kudretli büyücüsüne danışmaya karar vermiş.

"Ey yüce Büyücü" demiş. "Ülkeyi sis bastı, kuraklık geldi, hastalık sardı, halk mutsuz... En büyük korkum günün birinde halkın başkaldırması ve krallığımın asil soydan geldiğine olan inancından vazgeçmesi... Bu işe bulsan bulsan ancak sen bir çare bulursun."

Büyücü önce gülümsemiş. Yüzündeki kinayeyi sezmiş kral. Sonra Büyücü yavaşça yere devirmiş düşünceli bakışlarını.

"Üzülmeyin siz majesteleri" demiş paslı sesiyle. "Her şeyin

bir çaresi vardır. Eğer ülkeyi sis bastıysa bu sis gözleri de kapar. Ve ben öyle bir büyü yaparım ki herkes sizin görmek istediğinizi görür. Ancak bir isteğim vardır" diye eklemiş. Bir müddet sessizce düşünmüş kendi kendine. Sonra yine devam etmiş konuşmasına. "Ben sizin her istediğinizi yapacağım" demiş. "Böylece siz hem Kurt Krallığı'nı hem de diğer bütün krallıkları tamamen ele geçireceksiniz. Hiçbiri itaatte kusur etmeyecek çünkü fırsat bulamayacak. Lakin buna karşılık siz de bana Kurt Krallığı'nın elindeki emanetleri getireceksiniz. Eski büyücülerine ait o emanetler karşılığında güç her daim kontrolünüzde kalacak."

Büyücünün şartı, kralı şaşırtmış.

"Ama nasıl olur Büyücü?" diye çıkışmış Boğa Kralı... "Bunu yapmak kolay değil. Kurt Krallığı çok kuvvetlidir. Bütün krallıkları arkama alsam da onları ele geçiremem" demiş.

Büyücü'nün yüzü asılmış önce. Sonra gülümsemeye başlamış ve "Merak etmeyin" demiş. "Benim büyülerimle sizin kılıcınız birleşirse her şeyi yaparız."

Boğa Kralı'yla anlaşan Büyücü, vakit kaybetmeden işe koyulmuş. Bunun üzerine ülkeye çöken sis daha da yoğunlaşmış. Sonra bu kalın sis bulutu yavaş yavaş dağılmış ve ortalık beraklaşmaya başlamış. Bir bakmışlar ülkede ne doğru dürüst ekin kalmış ne de su... Her şeyin bereketi kaçmış. Buna rağmen Büyücü'nün büyüleri sayesinde insanlar kendilerini mutlu hissetmeye başlamışlar. Pazarlar meyve sebzelerle dolu, hayatları bolluk bereket içinde sanıyorlarmış. Büyücü'nün hazırlattığı toprak ve odun parçalarını meyvenin ve sebzenin en iyisi diye yemeye başlamışlar. Büyücü dereden doldurttuğu suları, halka süt ya da şerbet diye sattırmaya başlamış. İnsanlar dere suyunu büyük bir zevkle içmiş.

Boğa Kralı olanlardan hayli memnunmuş tabii. İnsanlar bü-

tün bu aldatmacalara kandıkça, o da sarayında daha görkemli bir hayat sürmeye başlamış.

Her gece ziyafetler veriyor, sofrasından lezzetli etleri, meyvelerin en güzelini ve en değerli yemekleri eksik etmiyormuş. Kral huzurlu ve konforlu hayatına devam ederken aslında tıpkı halkının yediği gibi odun ve toprak parçalarını tükettiğinden habersizmiş. Büyücü'nün, bir krala büyü yapmaya cüret edemeyeceğini düşündüğü için önüne her getirileni yiyip yutuyormuş.

Oysa birine kötülük yaptığını başkasına anlatan kişi, bu sırrını paylaştığı kişiye de aynı kötülüğü yapar.

Bir zaman sonra Büyücü, Boğa Kralı'nın karşısına çıkıp verdiği sözü hatırlatmış. Artık Kurt Krallığı'nın ele geçirilme vaktinin geldiğini söylemiş. Oradaki emanetlerin ele geçirilmesi gerekiyormuş. Büyücü'nün bu hatırlatması karşısında Boğa Kralı endişelenmiş. Kurt Krallığı'nı ele geçirmek ve saklanan emanetlere ulaşıp el koymak öyle kolay bir iş değilmiş. Lakin Büyücü, "Merak etmeyin, yardımcı olacağım" demiş.

Kurt Krallığı'na kılıçla saldırıldığında kaybedileceğini Büyücü de biliyormuş. Bu yüzden kılık değiştirerek krallığa gitmeye karar vermiş.

Büyücü, Kurt Krallığı'na vardığında Doğa'sının güzelliğine, bolluğuna, bereketine ve insanlarının neşesine şaşırmış. Yine de bu krallığa karşı duyduğu kini unutmamış. Çünkü eski zamanlarda krallardan önce büyücüler dünyaya hükmederken, bir kurt soyu, büyücülerin çoğunu öldürmüş ve onların sihirli eşyalarına el koyarak saklamış. Gel zaman git zaman bu eşyaların yerleri unutulmuş ama her birinin Kurt Krallığı topraklarında olduğu biliniyormuş.

Büyücü şimdilik nefretini içine gömerek, halkın arasına karışmış ve büyülerini yapmaya başlamış.

İnsanların kendi aralarında çok iyi anlaştıklarını görünce, önce bunun için bir büyü yapmış ve diller birbirine karışmış. Aynı dili konuştukları halde birbirlerini anlayamaz olmuşlar. Bir süre sonra anlamaya çalışmaktan da dinlemekten de vazgeçmişler.

Büyücü bununla da kalmamış elbette. Ülkenin ekini, meyvesi bolmuş. Toprağı bereketliymiş. Büyücü kendi hazırladığı toprak ve odun parçalarını iyi yiyecekler gibi büyüleyip pazarlara dağıtmış. Bu toprak ve odun parçalarını öyle güzel kokularla bezemiş, öyle canlı renklerle boyamış ki halk yetiştirdiği sağlıklı meyvelerin yüzüne bile bakmaz olmuş. Verimli tarlalar ıssız kalmış.

Karıkocaların büyük aşklar yaşadığını gören Büyücü, öyle bir büyü yapmış ki, erkekler peri kızlarına âşık olmuşlar ve gözleri değil karılarını, çocuklarını bile görmez olmuş.

Büyücü, gelmiş geçmiş en kuvvetli büyüsünü Kurt Kralı'na yapmış... Kurt Kralı'nı dünyanın efendisi olduğuna inandırmış.

İşte bu büyüden sonra Kurt Kralı, halkıyla ilgilenmek yerine kendi zevklerinin peşine düşmüş. Üstelik halkından garip şeyler istemeye başlamış. Bir gün yüzlerini kırmızıya boyamalarını istemiş mesela. Sonra ertesi gün tek ayak üzerinde yürümelerini buyurmuş. Başka bir gün gözlerini kapatarak çalışmalarını söylemiş.

İnsanlar büyülerin tesiri altında olduklarından ve kendilerini de gayet mutlu hissettiklerinden dolayı Kurt Kralı'nın bu davranışlarını normal karşılamışlar. Köleleştiklerini görememişler.

Kurt Krallığı'nda yaşayan bir de çoban varmış. Macerayı çok seven bu çoban dağlarda dolaşmaya çıktığı için ülkede bütün bu olaylar olurken krallığın topraklarında değilmiş. Geri döndüğünde gördüklerine inanamamış, çok şaşırmış. Bakmış ki tarlalar terk edilmiş. Etrafta çirkin yapılar, tek tip evler yükselmiş.

Aileler yıkılmış, bereket kaybolmuş ama hiç kimse durumun farkında bile değil.

İnsanların toprak ve odunları iştahla yediklerini, üstelik bundan çok da mutlu olduklarını görmüş Çoban. Onları uyarmaya çalışmış ama kimse dinlememiş.

Sonunda halk, Çoban'ı hain ilan etmiş. Çoban da kaçıp gitmek zorunda kalmış. Lakin yine de bu büyülenmiş insanların nasıl uyandırılabileceğini düşünüp duruyormuş. Tez elden bir çare aramaya koyulmuş Çoban.

Bu sırada Boğa Krallığı ve ona bağlı diğer krallıklar da boş durmuyormuş tabii. Hummalı bir şekilde savaş hazırlıklarına başlamışlar bile. Yapılan büyülerle güçsüz düşen Kurt Krallığı'nı almak için fırsat kolluyorlarmış pusuda. Askerlerin hepsi Kurt Krallığı'na karşı kışkırtılmış ve onlara bu krallığın zenginlikleri vaat edilmiş.

Kurt Krallığı yaklaşan tehlikeden habersiz büyülenmiş halde günbegün içeriden çökmeye devam ediyormuş. Halk yediği toprak ve odun parçalarından dolayı giderek sağlıksız olmaya başlamış ve güçsüz düşmüş. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, bir de tarlaları yok etmişler. Yerlerine eğlence binaları dikmişler. Bu şekilde kendilerini daha mutlu hissedeceklerine inanmışlar. Gerçeklikten giderek uzaklaşırken, kendi inşa ettikleri binaların verdiği sahte güven hissine kapılıp gitmişler.

IV. Bölüm

Memoria

Masalcı'nın büyülü anlatımı, insanı kendine esir eden sesi ve anlattığı masal fazlasıyla ilgimi çekmişti. Bundan sonra gün boyu ne kadar yoğun olursam olayım yorgunluğuma rağmen akşamları Balat'a Masalcı'nın yanına uğramadan eve dönmeyecektim.

Ona neden bu kadar çabuk güvendim, bilmiyorum. İnsanı tesiri altına alan efsunlu bir yanı olduğunu kabul etmek zorundayım. Eskiye dayanan bir tanışıklık hissi uyandırmıştı bende, samimiyetimizin bu denli hızlı gelişmesi rahatsız etmedi beni. Üzerinde durup düşünmedim. Eski bir dostla yeniden bir araya gelmekten farksızdı. Buna Masalcı'nın da hazır oluşu hiç dikkatimi çekmedi. Ben de onun için yabancı değildim. *Masalcı hazırlıklıydı bana.*

O günlerde sıklıkla televizyondaydım. Dilim döndüğünce ekonomiden bahsediyordum. Ekonominin sadece inşaat ve perakende sektörüne dayandırılamayacağını, üretime de ağırlık verilmesi gerektiğini söylüyordum. Türkiye'ye saldırmak için pusuda bekleyen birtakım ülkelerin üretimi bilinçli olarak yavaşlattığını hatırlatıyordum. Uzmanlık alanım dinler tarihi olduğu halde, ezoterik

örgütlerin gizli tarihlerine hâkim olduğum için günümüzdeki sanal para akışının yüzlerce yıldır aynı yolu izleyerek ilerlemesini sürdürdüğünün altını çiziyordum. Dünya üzerindeki para akışını gizli örgütler yönlendiriyordu. Karşılıksız basılan paranın sisteme girmesi, yani sanal para akışı, üzerinde özellikle ve hassasiyetle durduğum bir konuydu. Bütün savaşların ve dökülen kanların kökeninde sanal para vardı. Bunları anlattığım her program büyük ilgi görüyordu. İzleyicinin konuya duyduğu merak reytinglere de olumlu yansıyordu. Hatta bir süre sonra programlarda açıkladığım öngörülerim tarih sahnesinde kanıtlanmaya da başladı. Tahminlerimde neredeyse hiç yanılmıyordum. İzleyicinin güveni giderek artıyordu. Sokakta bile beni tanıyıp yolumu çevirenler, ayaküstü tarih konuşanlar oluyordu. "Anlattıklarınıza göre memleketin durumu nereye gidiyor yani?" diye sorup kestirmeden tek kelimelik bir cevap arayanlar da yok değildi. Bir pop yıldızı kadar olmasa da kalabalığın içinden seçilebiliyor olmak tuhaftı. Tanımadığım insanların hakkımda çok şey biliyor olması, bana güven duyması ve sevgi göstermesi heyecanlandırıyordu beni. Farklı hissediyordum kendimi. Sanki bildiklerimden dolayı daha fazla sorumluydum artık, hiçbir şeyi gizlemeye hakkım yoktu, herkes olacakları bilmeliydi ama ben bunu televizyon programlarında nasıl dile getirebilirdim?

Bir yanım konuyla ilgili bilgimi ve öngörülerimi olduğu gibi kamuoyuna açıklamam gerektiğine beni ikna ediyor ama diğer yanım inzivaya çekilme arzusu duyuyordu. Zira şimdiye dek aldığım eğitimin bedelini zamanı geldiğinde inzivaya çekilerek ödeyebilirdim ancak. Tövbe etmeden ölmek bir felaket olurdu benim için. *Oysa yakın zamanda yaşanacaklar, aldığım eğitimin bedelini zaten ödetecekti bana.*

Aklım ve duygularım arasındaki bu gelgitli çekişme giderek yükseliyordu, işimde de huzursuzdum. Buna rağmen kalkıp gittim Balat'a.

Masalcı'yı bahçede tek başına otururken buldum. Dizlerinin üzerinde eski bir kitap vardı ayraçla bölünmüş, kapağı kapalı... Muhtemelen bütün gününü bu kitabı okuyarak geçirmişti. Üzerinde ne yazdığını tam seçemedim ama "memoria" kelimesini yakaladım. Latince "anı" anlamına geliyordu.

Bahçeye girdiğimi ya fark etmemişti ya da ilgilenmiyordu. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle başını gökyüzüne çevirmiş oturuyordu, gözleri kapalı... Okuduğu kitabı içinden izler gibiydi. Hava serin olmasına rağmen üşümüyor olmalıydı. Gömleğinin üzerinde incecik bir hırka vardı sadece. Bulutlara anlattığı rüyasını yarıda kesmek istemediğim için bir süre ses çıkarmadan bahçenin kapıya yakın köşesinde ayakta bekledim öylece. Hâlâ ilgilenmemişti benimle. Ne kadar da dalgın olduğunu düşündüm. Sonra "Hoş geldin" dedi başını bana çevirmeden. "Anlıyorum ki masal hayli ilgini çekmiş."

"Merhaba" diye karşılık verdim. Şaşkınlığımı gizlemem mümkün değildi. "Nasıl anladınız ben olduğumu? Bakmadınız bile."

"Masalın devamını dinlemek mi istiyorsun?" diye sordu. Gözlerini yavaşça açıp döndü bana. Bir suçum varmış gibi azarlarcasına bakıyordu. Geç mi kalmıştım ki? Hayır... Geleceğimi bile söylemedim. Onun bu ciddiyeti bazen çok geriyordu beni, gülümsediğinde daha sevimliydi aslında. Dediğimi duymamış gibi davranıyordu yine. Ben de ısrar edip tekrarlamadım sorumu.

"Masalın devamını duymayı çok istiyorum. Kim istemez ki?" dedim.

"Aslına bakarsan kimse dinlemek istemez" dedi.

Yanındaki sandalyeye davet etti beni eliyle. "Neden dinlemek

istemesinler?" diye sordum. Kafamı karıştırıyordu bazen. İmalı konuşmalarının içinden çıkabilmek başlangıçta kolay değildi benim için. Anlattıkları şaşırtıyordu.

"Masal ile mesela kelimeleri aynı köktendir" diyerek devam etti. "Bir örnektir. Gerçeğin farklı an'lardaki örneği... Masallar aynı zamanda bugüne de ışık tutarlar. Bugünü görmek istemeyen dünü de görmek istemez. Kendine sahte bir yarın yaratır sadece. Oysa o sahte yarınların hepsi hayaldir."

"Biraz anladım sanırım" dedim. "Masal aslında gerçeğin görüntüsü ve insanlar gerçeği görmekten korkuyorlar. Öyle mi?"

"Kısmen doğru anladın" dedi. Kucağındaki kitabı bıraktı masaya. Sandalyesinde kımıldanıp biraz daha bana doğru çevirdi gövdesini. "Masal gerçekliğin ifadesi" diye devam etti konuşmasına. "Ama başka bir an'ın sözcükleriyle yapar bunu. Çocuklar, toplumu masalsız tanıyamaz, anlayamaz."

"Haklısınız" dedim. Çocukluğumda anneannemden dinlediğim masallar geldi aklıma. Annem dışarıda olduğunda anneannem bakardı bana, eski öyküler, masallar anlatırdı hep. Sofalı evinde bir odun sobası vardı hiç unutmam. Dinlediğim masalların içinde odun çıtırtıları yankılanırdı. İçim ısınırdı... Tarihi iyi bilmemde ve çok sevmemde dinlediğim masalların büyük payı vardı kuşkusuz. Masalla beslenerek gelişen hafızam hiçbir şeyi kolayca silip atmıyor artık. Masallar toplumu geçmişe bağlayan ve buna göre de geleceği oluşturan kaynaklardı. Ne yazık ki artık toplumda masallar yok. Fantastik öyküler izliyor çocuklar daha çok. Dinleme duyuları köreliyor giderek. Hafızalarını yitiriyorlar, bilgiyi taşıma, saklama ve aktarma yeteneklerini öldürüyorlar. En önemlisi de mukayese güçleri filizlenemeden kuruyup gidiyor. İzledikleri her fantastik öykü kapitalizm propagandalarıyla dolu... Hissiz bir sistem ordusu yetişiyor artık. Keloğlan'ın keskin

zekâsı, ince esprileri, çözümcülüğü, iyi niyeti, sevgi dolu kalbi ve neşesi kimsenin umurunda değil artık. *Hisler para etmiyor bu devirde. Hatta bilgi bile yetmiyor. Çok bilen değil, strateji yapabilen kazanıyor.*

"Toplum masalları kaybettikçe daha da yabancılaşıyor" diye devam ettim anlatmaya. "Masalını kaybeden toplum özünü unutuyor aslında. Tarihsel ve toplumsal hafızasını köreltiyor. Benim zamanımda Keloğlan vardı mesela. Köseydi, keldi çünkü erginleşmemişti. Dul annesiyle beraber yaşardı. Deneyimlediği her macerası onu erginleşmeye götürüyordu."

"Erginleşme dediğin aslında toplumda var olmaktır. Masal hep bu varoluş sürecini anlatır. Mesela prens, uyuyan prensesi öptüğünde sana göre prenses mi erginleşir yoksa prens mi?" diye sordu. "Bak tam da senin kelimelerinle konuştum gördün mü?" diyerek gülümsedi. Yüzündeki ciddiyetin dağılması beni de keyiflendirdi. Ama zor yerden sormuştu. Hemen atılıp cevaplayamadım. Sorguladım biraz içimde. Düşündüm. Çok emin olmamakla birlikte "Prens de prenses de" dedim. "İkisi de erginleşir sanırım. Biri uyanıyor ama diğeri de dişiyi buluyor."

"Güzel cevap" diyerek parmaklarını şaklattı Masalcı. Bu haliyle daha eğlenceli... "Ama dinleyen de ders alır evlat, bunu hiç unutma" diye devam etti. "Dinleyen de masala dahildir. İşte toplum böyle var olur."

Toplumun sürekliliği açısından masalın önemini biliyordum ama ilk kez bu açıdan baktım konuya. Masallar hep insana ait öyküleri sembollerle anlatırdı. İnsanın toplum içinde birey olabilmesinin yolunu açardı. Oysa "modern" toplum bireyler istemiyor ki. Kendilerini birey zanneden, ancak tükettikçe var olabildiklerini deneyimleyen itaatkâr bir kalabalık istiyor. Global kapitalizm, böylece toplumsal, varoluşsal, tarihsel hafızanın ve

anlayışın önüne geçmiş oluyor işte. Bilinçli ve acımasızca işleyen planın bir parçasıydı bu da.

"Masalın gerçek olduğunu bilmek ya da gerçeği masal zannetmek" dedi Masalcı. Kendi kendine mi söylendi bana mı dedi anlamadım. Yerinden kalkıp bir adımda karşıma geldi. Ayakta durup beni izlemeye başladı. *Ben de mi kalksam acaba, bu ne demek ki şimdi?*

"İkisinden birini seçeceksin evlat" dedi. "İkinciyi seçersen kendi yarattığın ve içinde yaşarken mutsuz olduğunu fark edemediğin bir dünyan olacak. Ama birinciyi seçersen seni yeni bir yol bekleyecek."

Mavi hap mı, kırmızı hap mı?

Uğultulu soğuk bir rüzgâr esti aramızdan. İçim ürperdi bir an. İrkildim. Masalcı'nın söylediklerinden mi, rüzgârdan mı bilemedim. Ekleyecek sözüm yoktu ama Masalcı'nın ne demek istediğini anladım. Bana aktardığı masalın zaman içinde hayatımın gerçekliğine dönüşeceğini seziyordum. Bu yüzden ona "birinciyi seçiyorum" derken içimde korkudan çok heyecan vardı çünkü hiçbir olasılık ikincisini seçmekten daha korkutucu olamazdı.

"Biliyordum" der gibi başını sallayarak yüzüme baktı. Sonra masadaki kitabını da alıp içeri girdi. Çok geçmeden elinde iki kahve fincanıyla geri döndü. Yine sormamıştı ne içmek istediğimi. Gerçi ben de zaten kahve isteyecektim yine. *Kelime israf etmeden anlaşabilmek ne güzel şey.*

"O halde devam edelim" dedi Masalcı. Kahvesinden okkalı bir yudum aldı keyifle.

"Nerede kalmıştık evlat?"

V. Bölüm

Narratio

Boğa Kralı, Kurt Krallığı'na karşı savaş hazırlıklarını sürdürürken diğer yandan Büyücü de boş durmuyormuş elbette. Kılık değiştirerek içeri sızdığı Kurt Krallığı'nda başta kral olmak üzere bütün ülke halkını büyülemeyi başarmış. Herkes zevkusefaya dalmış, hayatın gerçekliğinden ve üretimden elini ayağını çekmiş. Varsa yoksa yemek, içmek, tüketmek, eğlenmek...

Boğa Kralı'nın aklında yeni bir endişe daha peyda olmuş sonra. Zira kış geliyormuş. Bu mevsimde Kurt Krallığı'na saldırmak pek de kolay bir iş sayılmazmış. Bu işe çözüm getirmesi için Büyücü'ye uğramış yine.

Boğa Kralı'nın geleceğini zaten biliyormuş Büyücü. Kapıyı çalmasını beklemeden dışarıda karşılamış onu. Hiç uzatmadan mevzuya girmiş Boğa Kralı.

"Ey kudretli Büyücü" demiş. "Savaş hazırlıklarımız tam tekmil devam ediyor. Lakin Kurt Krallığı'nı kış mevsiminde ele geçirmek müşkül bir iş. Sen kralı da halkı da büyüledin. Ola ki büyülerin kifayetsiz kalır da akılları başlarına gelirse ne yaparız?

Bu aksilik her şeyi mahveder. Oradaki emanetlere kavuşmayı istiyorsan bana bir kez daha yardım et."

Büyücü içten içe öfkelenmiş elbette. Boğa Kralı nasıl olur da yapılan büyülerinin kifayetsiz kalabileceği ihtimalini aklına getirebilir? Yine de yardım etmeye karar vermiş. Ne de olsa işin ucunda Kutsal Emanetler var. "Eğer içeride adamın yoksa bir kenti almak kolay değildir" demiş Büyücü. "Ama merak etmeyin siz majesteleri. Ben üzerime düşeni yapacağım. İçeride adamlarımız olacak. Kış gelmeden Kurt Krallığı sizindir."

Boğa Kralı pek memnun olmuş duyduklarına. Büyücü de hiç oyalanmadan derhal işe koyulmuş. Koşarak nehir kıyısına gitmiş ve bir kucak dolusu taş toplayıp getirmiş. Ay ışığında bu taşların her birini büyülemiş. Bundan böyle Kurt Krallığı halkı, taşları altın sikke olarak görecekmiş.

Yine kılık değiştirip bu kez yanında kıymetliymiş gibi görünen taşlarıyla Kurt Krallığı'na girmiş Büyücü. Şehrin zenginlerini toplamış etrafına. Ellerindeki malların hepsini satın almış bu taşlarla.

Zenginler çok şaşırmış. "Hayret" demişler. "Bizim mallar bu kadar para eder miymiş?"

Şehrin zenginleri yapılan bu alışverişten pek memnun olmuşlar. "Mallarınızın gerçek değeri yüksektir" demiş Büyücü. "Ben size hakkınız olanı verdim. Lakin kralınız öyle yapmıyor. Hakkınızdan yiyor. Sizi kandırıyor. Mallarınızın değerini düşük gösteriyor. Bundan böyle mallarınızı getirip bana satın. Bu sırrı da kimseye söylemeyin."

Büyücü'den sonra oturup epey düşünmüş zenginler. Kendi aralarında önemli kararlar almışlar. Birlikte ve gizlice hareket etmeye yemin etmişler. Bu Kurt Kralı, zenginlerin başında durdukça hiçbiri mallarını gerçek değerinden satamayacakmış.

Bunun için Boğa Krallığı'nın, Kurt Krallığı'nı da ele geçirmesi gerekirmiş. Bundan böyle bir olup bu uğurda çaba göstereceklermiş. Düzenli toplantılar yapmak gerektiğini düşünmüşler. Gizli toplantıların kimse tarafından dikkat çekmemesi ve anlaşılmaması için birtakım semboller ve şifre sözcükler belirlemişler.

Her gece zengin ziyafetler düzenleyen Kurt Kralı'nın olan bitenlerden hiç haberi yokmuş tabii.

Kış mevsimi şehre inmeden evvel keskin soğuklar dağlarda yüzünü göstermeye başlamış. Hain ilan edilerek ülkesinden kovulan Çoban, tepelerde dolaşırken bir kulübeye rast gelmiş. Hemen çalmış kapısını. Isınacak yer arıyormuş kendine. Kulübenin kapısını yaşlı bir adam açmış. Çoban'ı buyur etmiş hanesine. Önüne sıcak aş ve ekmek koymuş. Sobaya odun atmış.

Çoban karnını doyurup iyice ısındıktan sonra başlamış Yaşlı Adam'la sohbet etmeye. Derken laf dönmüş dolaşmış gelmiş Kurt Krallığı'na. Çoban önce çekinmiş anlatmaktan ama sonra bir bir söylemiş gördüklerini. Başına gelenlerden bahsetmiş.

Yaşlı Adam'ı almış mı bir düşünce. Düşünmüş, düşünmüş, düşünmüş... Sonra bütün bunlara Büyücü'nün sebep olduğunu anlamış. Böylesi bir kötülük ancak onun başının altından çıkarmış. Boğa Kralı boşuna mı yanında tutuyor onu?

Yaşlı adam, geçmişte yaşananları anlatmaya başlamış Çoban'a. "Bir zamanlar bu yerlerde de insanlar birlik içinde yaşıyordu" demiş. "Beraberce ekiyor beraberce biçiyorlardı. Paylaşım vardı. Fakat günün birinde insana benzeyen garip varlıklar geldi. İçimizden bazılarına büyü yapmayı öğrettiler ve onlara sihirli aletler verdiler. Böylece ortaya büyücüler çıktı. Büyücüler insanların arasına nifak soktu ve krallıklar meydana geldi. Büyücüler, bir vakit sonra krallıklardan da güç almaya başladılar. Hatta krallardan bir tanesi çok hırslıydı. Büyücüler onu

seçilmiş olduğuna inandırdılar. Çok geçmeden bu kral kendine Boğa Kralı diyerek Boğa Krallığı'nın da adını koymuş oldu. Etrafındaki bütün krallıklar üzerinde hak iddia etti. Bazıları ona tamamen teslim olurken bazıları sadece sözünü dinlemeyi tercih etti. Ancak içlerinden bir tanesi Boğa Krallığı'na boyun eğmedi. Kurt Krallığı adını alarak başkaldırdı. Aralarında uzun savaşlar oldu. Savaşların sonuca ulaşmayacağını anlayan Kurt Kralı sonunda büyücüleri öldürmeye karar verdi ve bir gece saldırısıyla büyücülerin çoğunu katletti. Onların sihirli eşyalarını ele geçirdi. O eşyalar krallık sarayında saklandı bir müddet. Sonra bir gün Kurt Kralı tarafından kimselerin bilmediği bir yere gizlice gömüldü. Bir daha o sihirli eşyaları gören olmadı. Lakin işin fena yanı, büyücülerin hepsinin öldürülmüş olmamasıydı. Bazıları hayattaydı. Kaçmayı başaran iki tanesi büyücülüğün sırlarını öğretmeye devam ettiler. Kurt Krallığı'ndan intikam almaya yemin ettiler. Yetiştirdikleri yeni büyücülere de bu intikam ateşini aşıladılar. Sonra aradan uzun yıllar geçti. Herkes bu savaşı ve yaşanan büyücü katliamını unuttu. Ama belli ki unutmayanlar var. Şimdi sen böyle anlatınca anladım ki savaş zamanı gelmiş."

Çoban, Yaşlı Adam'ı dikkatle dinlemiş. Lakin yine de olan bitene anlam verememiş. "Peki bu savaşı engelleyemez miyiz?" diye sormuş.

"Kehanetlere göre Kurt Krallığı'nın alınması ve Kutsal Emanetler'in bulunması gerekiyor" demiş Yaşlı Adam. Bakışları düşünceli, sesi endişeliymiş. "Tabii bu kehanetleri büyücüler de uydurmuş olabilir. Ama Büyücü'nün yaptığı büyüyü çözmeden bir şey yapman imkânsız."

Bunun üzerine Çoban heyecanla sıçramış yerinden. "Ben şehre gideceğim yine. Herkese bunun bir büyü olduğunu anlatacağım. O zaman belki çözülür" demiş.

Yaşlı Adam başını sallamış. "Hiç sanmıyorum genç adam" demiş. "Bu büyünün farkında olmalarını sağlaman çok zor, hatta imkânsız... Bunun için başka bir yol bulmalısın. Ellerindeki paraların aslında birer taş parçası olduğunu ve yemeklerin toprakla odun parçalarından yapıldığını bilmeleri gerek. Eşyalar üzerine yapılan büyüyü çözmek insanlara yapılanı çözmekten kolaydır. Bunu düşün."

Yaşlı Adam ve Çoban suspus olmuşlar bir vakit. Ağızlarını bıçak açmamış. Derin düşüncelere dalmışlar birlikte.

Onlar düşünüp dururlarken Kurt Krallığı'nın zenginleri, gizli toplantılar yapmaya devam ediyorlarmış. Gizli yerlerde gerçekleştirilen bu buluşmalara ara sıra Büyücü de katılıyormuş. Onlara bazı ufak tefek büyü sırları öğretiyormuş. Zenginler, giderek daha da bağlanmışlar Büyücü'ye.

Kış iyice bastırmadan Kurt Krallığı'na karşı saldırıya geçmeyi isteyen Boğa Kralı, sabırsızlanınca Büyücü'nün kapısına dayanmış yine. "Acele etmeyin" demiş Büyücü de. "Her şeyin bir zamanı vardır. İnsanlar arasında ayrılık yaratmak en iyisidir. Göreceksiniz her şey ne kadar kolay olacak."

VI. Bölüm

Veritas

Koca günü evde geçirdim. Oyalanacak öyle çok iş yarattım ki kendime bir dakika bile durup dinlenmedim. Yardımcı kadın haftalardır uğramıyordu. *Kocası mı ameliyat olmuş ne?* Her yer toz içinde... Ne zamandır alışveriş yaptığım da yok. Evin hali perişan... *Annem uğrasa keşke... Çağırsam mı acaba?*

Eski kitaplarla dolu kütüphanemin başında çok zaman geçirdim. Evin bir odası duvarlar dolusu kitaplarla örülüydü. Edebiyat, tarih, sanat, mitoloji...

Tozunu aldığım her kitabın içine de bakıyor, sayfalarını karıştırıyordum. Üzerine elyazısıyla düşülmüş notlar, sayfa aralarına bükülüp saklanmış telefon numaraları, ayraç niyetine kullanılmış uçak biniş kartları, sinema biletleri, tiyatro broşürleri, eski fotoğraflar... Ne çok şeyi korumaya çalışırken kendimize bile unutturmuşuz aslında.

Çocukken okuduğum kitap sırası da anılarla dolu. Sayfa aralarından sinema biletleri çıkıyor sürekli.

Eski filmler hep babamı hatırlatır bana. Sanırım en çok onunla giderdik Sunar Sineması'na.

Sinema ve masal bir ritüel alanında birbirine karışıyor benim için. Masalcı'nın çekiciliği de burada olsa gerek.

Hava kararmaya başladığında hâlâ ayaktaydım ve Marc Bloch'un *Feodal Toplum*'unu karıştırıyordum. *Niye oturmadıysam artık?* Yazılarını ayakta yazan Hemingway'i düşündüm bir ara. Şimdi anlıyordum bunu neden yaptığını.

Dürüst olmak gerekirse bütün bu meşguliyetim Balat'a gitmekten kendimi alıkoyabilmek içindi. Kendimi Masalcı'nın büyüsüne fazla kaptırdığımı hissetmeye başlamıştım nihayet. Kendimle ve işimle ilgili her şeyi erteleyip duruyordum. Doğru düzgün yemek bile yemiyordum. Gündüz ufak tefek işlerimi halledip akşamüzeri hava karardığı gibi soluğu Masalcı'nın yanında alıyordum. Ne okuma yapabiliyordum, ne toplantılara katıldığım vardı ne de davet edildiğim televizyon programlarına olumlu dönüş yapabiliyordum. Yaşam düzenim giderek değişiyordu. Alışkanlıklarım bile törpülenmeye başlamıştı adeta.

Mesela haftada bir muhakkak dostlarımla buluşurdum. Edebiyattan, sanattan, tarihten konuşup eğlenirdik. Kaç haftadır bensiz buluşuyorlar. Telefonlarım susmak bilmiyor. *Neyin var Erhan, sen hiç kaçırmazdın bu buluşmaları?*

Günde üç ya da dört saatimi yazmaya ayırırdım. *İlgilenemediğim için "Ayasofya'nın Gizli Tarihi" kitabının baskısı haftalardır gecikip duruyordu. "Arap Paganizmi" kitabımla ilgili henüz iki satır bile yazamamıştım. Şimdiye dek en az üçte birini yazmış olmalıydım.* Daha neler neler...

İşleri de ihmal ediyordum. Dış ticaret ve savunma sanayii danışmanlığı yaptığım için esnek çalışma saatlerim vardı ama ben esnekliğin sınırlarını zorlayarak iş kaybetmeye başlıyordum.

Hava karardığında biyolojik saatim Masalcı'yı göstermeye başlamıştı bile. Dayanılmaz bir çekim gücüydü bu, karşı ko-

yamıyordum. Masalın sonunu duymayı çok istiyordum. "En azından masal bitene kadar" dedim. Ondan sonra her şey yine eski düzenine geri döner, ben de hayatıma eski alışkanlıklarımla huzur ve güven içinde kaldığım yerden devam ederim diye düşündüm. *Oysa hayatımın hiçbir döneminde huzurlu ve güvende değilmişim aslında.*

Montumu aldığım gibi çıktım evden. Zira düşündükçe işin içinden çıkamayacaktım. Gitme arzumu dizginleyemeyecektim, saatler geçtikçe huzursuz olacaktım, gece boyunca uyuyamayacaktım, işgüzarlığıma kızacaktım, kendimle kavga edecektim. Ne gerek vardı bütün bunlara? Atlayıp gittim işte.

Kapı aralıktı yine. İtip girdim bahçeye. Çam ağaçları, sardunyalar, sarmaşıklar, büyük ahşap masa, sandalyeler ve kandiller... Hepsi yerli yerinde... Doğru yerdeydim. Daha doğrusu olmak istediğim yerdeydim ama yanlış adreste.

Ağaçtan sarkan mavi kandilin altında, sallanan sandalyesine oturmuş ileri geri yaylanan bu kır sakallı, gürbüz adam da oydu işte. Masalcı... Kandilin solgun ışığı, yüzündeki çizgileri derinleştirmiş. Gözleri yorgun, kanlanmış. Çerçevesiz gözlükleri burnunun ucundan düştü düşecek. Küçük yuvarlak camların arkasından kaldırdı bakışlarını, uzun uzun baktı yüzüme. *Ne kadar da yaşlanmış böyle?*

Dışarıdan nasıl görünüyordum bilmiyorum ama içeriden hiç iyi hissetmiyordum kendimi. Ateşim vardı sanırım. Üşümediğim halde titriyordum. Midem bulanıyordu.

Beni bekliyordu sanırım. Elimi güçlükle kaldırıp selamladım onu. Ayaklarımı sürüyerek yaklaştım yanına.

Başıyla karşılık verdi selamıma. Hiçbir şey söylemeden yerinden kalkıp evin kapısını açtı ve girdi. Bunu bir davet olarak kabul edip peşinden ben de sızdım içeri.

İlk kez evine giriyordum. Neden bilmem heyecanlandığımı hissettim birden. İçimin üşümesi bile geçti. Ağır adımlarla ilerledim salona. Bastığım her yeri, soluduğum her an'ı içime sindirmek istiyordum. Buradaki her deneyimi hafızama kazımalıydım.

Salon loştu. Mum ışıkları aydınlatıyordu etrafı. *Evde elektrik yok*. Eşyaları güçlükle seçebiliyordum. Mobilyalar hayli eski olmalı. Ağır ahşaptan, elişi, oymalı şeyler... Bir hat levhası vardı karşı duvarda. Eski bir dolap ve duvar boyunca uzanan yüksek bir kütüphane... Çoğu eski ve ciltli kitaplarla dolu.

Kütüphanenin önündeki iki berjer koltuktan birine yerleştim yavaşça. Masalcı, yine ne içeceğimi sormadan bu kez çay getirdi. Sehpanın üzerine bırakıp karşımdaki koltuğa geçti. Benim de canım çay istiyordu zaten bu kez. İkramını geri çevirmedim yine. Kaşığı içinden çıkarıp ince belli çay bardağını yavaşça götürdüm dudaklarıma. Bergamot vardı içinde. Masalcı'nın bu zarif incelikleri her defasında mest ediyordu beni.

"Bugün biraz kararsızım" dedi. Sesi çatallı...

Bakışları, yüzümü ilk kez görüyor gibi geziniyordu yüzümde. "Masaldan evvel bir şeyi çok iyi anlamanı istiyorum senden. Bu masalı ben sana anlatıyorum ama sen de başkalarına anlatacaksın. Belki de bu masalı yaşayacaksın. Masal anlatmak önemli bir iştir. Masalın bir parçasını bile eksik anlatırsan, kendinden gereksiz bir şey katarsan masal masal olmaz artık. Başka bir şeye dönüşür. Masalı anlatmak için önce sen, sen gibi olmalısın."

"Olabildiğince anlamaya çalışıyorum" dedim. "Bunun bilincindeyim."

Dinleyiciliğimde bir sorun olmadığının güvenini vermek istiyordum ona.

"Biliyorum" dedi. "Sözümü kesme ve dinle."

Masalcı'nın ciddiyeti çok düşündürücü. *Yolunda gitmeyen bir*

şeyler mi var acaba? Aklından geçenleri merak ediyordum. Yüzünde sezdiğim şey kaygı mıydı bana mı öyle geliyordu emin değilim.

"Masalları herkes uydurma diye okur ya da dinler" diye devam etti. Arkasına yaslandığında mum ışığı daha güçlü vurmaya başladı yüzüne. Evet! Yanılmamışım. Masalcı bugün hayli düşünceli, çok da yorgun ve yaşlı... "Masallar düş ürünü olsalar da toplumsal gerçekliği anlatır evlat."

"Biliyorum. Bunu konuşmuştuk zaten" dedim.

"Evet, konuşmuştuk ama bu kez idrak etmek de gerek" dedi. Ne yalan söyleyeyim canım sıkılmıştı bu kez. Keşke gelmeseydim diye düşündüm. Üstelik dalgınlığımdan evi de bulamamıştım, saatlerdir etrafta koşturup durmaktan yorgundum, hasta oluyordum, ateşim yükseliyordu ve daha önce konuştuğumuz şeyleri defalarca konuşmak için çektiğim bunca zahmete değmediğini düşündüm bir an. Tam bir hayal kırıklığı...

Masalcı da epey bir süre sustu. *Belki ben de onun için bir hayal kırıklığıydım.* Çayını yudumlayıp beklemeye devam etti. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona bir karşılık mı vermem gerekiyordu acaba yoksa susmaya devam mı etmeliydim? İyi de söyleyecek bir şeyim yoktu ki. Belki de ne konuşacağımızı düşünüyordu. Boş yere gerilmemin bir anlamı yoktu sanırım. Ben de beklemeye başladım onunla birlikte. *Bu sessizlik biraz daha uzarsa kalkıp gideceğim.*

Salondaki eşyalara kayıyordu gözlerim. Tıpkı Masalcı'nın kendisi gibi evi de bu zamana ait değil gibiydi. Bugüne ait hiçbir iz yoktu salonda. *Başka bir çağda başka bir hayatın konuklarıydık.* Dikkatimin dağıldığını fark edince sinirlendi.

"Benim yaşamıma odaklanma!" diye çıkıştı yüksek sesle. Gerçekten çok kızgındı. Küçük çocuklar gibi sindim. Oturduğum yerde küçüldüm birden. "Masalı nasıl yazman gerektiğini söylüyorum aslında sana. Masal, bir toplumsal gerçeklik olarak bütün zaman-

ları aşar. Çünkü insanı anlatır. İnsanın özü değişmediği için her masal gerçektir ve çağları aşar. Masalda an'ın gerçeği vardır. İsimler değişir, ülkeler değişir fakat gerçekler hep aynı kalır. Bu masalı içinde yaşadığın hayal dünyasının ifadeleriyle aktaramazsın."

Bunca kızgınlığının sebebi benim masalı nasıl ifade edeceğimle mi ilgiliydi yani? Bunu daha önce konuşmuştuk zaten. *En iyisi gideyim, bugün de böyle olsun ne yapalım...*

"Ne düşündüğünü anlamıyorum sanma" dedi yüzünü ekşiterek. "Ama şunu bilmen gerekiyor dostum. Masal yayıldıkça gerçek olur. Gerçekliği ortaya çıkar... Bizim burada bir araya gelmemizin ve bir işbirliği içine girmemizin elbette ki bir anlamı var. Bu an'ın gerçeği ve senin zaman dediğin şeyin ötesinde... Bak şimdi sana bir şey göstereceğim."

Oturduğu yerden kütüphaneye uzanıp kol hizasındaki kitaplardan birini çekip çıkardı. Eski bir kitaptı. Elyazması... Eski alfabeyle kaleme alınmış. İçinde ilginç resimler vardı. Eski yazı okuyamasam da biraz inceledikten sonra resimlerin ne olduğunu anladım. Benim açımdan tutkulu bir efsaneye dönüşmüş olan Kutsal Emanetler'in resimleriydi bunlar. Kitap Osmanlıcaydı ve Kutsal Emanetler'den söz ediyordu. Eski yazıyı neden öğrenmemiştim sanki? Çok kızdım şimdi kendime. Bu kitabı satır satır okuyamayacağım için çok üzüldüm.

Masalcı aklımdan geçenleri duymuş gibi gülümsedi. *Nihayet ben de biraz daha rahatladım.*

"Gerçeğin nerede başlayacağını ve biteceğini bilemezsin. O sadece an'dadır" dedi. "İçinde yaşadığın hayal dünyasındaki zaman mefhumuyla bunu idrak etmeye çalışma. Dışına çık. Önündeki hayal perdesi seni büyüleyendir. Büyü dediysem de yanlış anlama ama. Büyü denen şey, seni iraden dışına çıkartan her şeydir. Sen kendi paranla büyülenirken başkası da oturduğu koltukla

büyülenir. Sihirli eşyaların sadece bu kitaptakiler olduğunu mu sanıyorsun yoksa? Seyrettiğin televizyondan okuduğun gazeteye kadar, gittiğin alışveriş merkezinden aldığın kıyafete kadar hepsi sihirli... Lakin bu sihri çözebilen kimse yok. Sana anlattığım masalın aslında ne kadar gerçek olduğunu anlamışsındır sanırım. Aklından geçeni biliyorum. Bu kitaptaki sihirli eşyaları bulmak istiyorsun değil mi? Fakat sana şunu söyleyeyim evlat: Bu eşyaların çoğu yürüme mesafesi kadar yakınındalar. Ve sen etrafındaki sihri çözmedikçe bunları bulamayacaksın."

Yürüme mesafemde duran Kutsal Emanetler'e ulaşmamın mümkün olabileceği ihtimali heyecanlandırmıştı beni. Düşünmesi bile başımın dönmesine yeterdi zaten.

"Nedir o sihir?" diye sordum dudaklarım titreyerek.

"Sihir, etrafında gördüğün her şey... Seni iraden dışına çıkartan ve an'ın gerçeğini görmeni engelleyen her şey... Eskiden sihir yapmak çok daha zordu. Şimdiyse öyle kolay ki... Büyük dükkânlara yani sizin verdiğiniz isimle süpermarketlere gidiyorsun mesela. İşte orada elinin dokunduğu her şey sihirli... Büyük binalara ya da sizin verdiğiniz isimle plazalara da gidiyorsun değil mi? İşte oralarda herkes hep bir örnektir. Tek tip insan modelidir. Hem içsel açıdan hem de zihinsel olarak tamamen birbirinin aynıdırlar. Oysa kendilerini tek zannediyorlar. Her biri sihrin etkisinde ve an'ın gerçeği yerine an'ın hayalini yaşıyorlar. Para dediğin şey de bir sihir... Elindeki plastik kartı para zannediyorsun, cebinde olmayan parayı harcıyorsun. İşte bak bu da sihir. Daha devam edeyim mi?"

"Anlıyorum tamam ama yaşamak için bunlara muhtacız" dedim. Sesimdeki çaresizliği ben bile duymuştum. İçim acıdı.

"Muhtaç olmak mı?" diye çıkıştı Masalcı. Yine sinirlenmişti. "Bunlara gerçekten muhtaç olduğunu mu sanıyorsun sen? Ciddi

misin? Muhtaç ile ihtiyaç aynı kökten gelir. Aldıklarına, sahip olduklarına ya da sahip olmak istediklerine gerçekten ihtiyacın var mı? İyi düşün! Eve gittiğinde eşyalarına bak bakalım hangisini ne zaman kullanıyorsun. Neyi ne zaman giyiyorsun. Araba her dakika gerekli mi sana? Bir büyük dükkâna, hadi süpermarket diyelim gittiğinde gerçekten ihtiyacını mı satın alıyorsun? Daha sorayım mı?"

"Anladım" dedim mırıldanır gibi. Başım önde sanki büyük bir suç işlemişim. Bu benim kurduğum bir düzen değildi ki. Değiştirebilmek için benim tek başıma yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Eğer sihir olmasaydı savaş olur muydu, açlık olur muydu, bu kadar büyük binalar olur muydu, süpermarket dediğin şey olur muydu, plazalar olur muydu, banka dediğin şeyler olur muydu? Bunları iyi düşün lütfen. An'ın gerçeğinde bunların olmadığını göreceksin."

"Peki masal bunun neresinde?" diye sordum.

"Masal, hayal perdesinin ötesinde" dedi Masalcı. "İnsanlar masala hayal diyerek gerçeği saklıyorlar, hayallerini gerçek gibi sunuyorlar. Masal, insanlara olağanüstü gelen şeylerden söz etse de aslında insana ait gerçeklikten bahseder."

İçim sıkıntıyla dolmuştu ama Masalcı haklıydı. Günlük hayatımızı dolduran eşyalar ve sorumluluklara bağımlı kalmadan da bambaşka bir yaşam mümkündü elbet. Hem de masal gibi bir yaşam...

"Bu gece masal yok değil mi?" diye sordum. Evden çıktığıma iyice pişmandım zaten.

"Olmaz olur mu? Masal dinlemek için katlandığın onca şeyden sonra, bunu kesinlikle hak ettin" dedi. Tebrik eder gibi elini dizime koyup hafifçe vurdu bir iki kez. Tebessümüyle kutluyor, onaylıyordu beni adeta.

VII. Bölüm

Narratio

Çoban, evine misafir olduğu Yaşlı Adam'dan her şeyi öğrenmiş artık. Bundan sonra yapması gereken tek bir şey olduğunu düşünüyormuş o da büyüyü bozmak.

Boğa Krallığı'nın büyücüsü boş durur mu hiç? O da Kurt Krallığı halkını bölmek, insanları birbirine düşürmek için ülkenin zenginlerini de kullanmaya devam ediyormuş. Zenginler kapalı kapılar ardında buluştukları gizli toplantılarda kafa kafaya vermişler, Boğa Kralı'na nasıl yaranacaklarının yolunu arıyorlarmış. Büyücü geldiğinde ona bu konuyu muhakkak açacaklarmış. "Boğa Kralı'na yardım etmek istiyoruz" diyeceklermiş. Bu sayede, aslında nehirden toplanan taşlardan başka bir şey olmayan zenginliklerinin hep devam edeceğini düşünüyorlarmış. Derken bu gizli toplantıların birine yine Büyücü de katılmış. Zenginlerin Boğa Kralı'na destek olmaya karar vermeleri, Büyücü'yü hayli memnun etmiş. Bunun üzerine bir görev daha vermiş zenginlere. Onlardan Kurt Krallığı halkı arasına girmelerini, onlara "Boğa" ismini sevdirmelerini istemiş. "Halka boğalardan, boğanın aslında pek de sevimli bir hayvan olduğun-

dan bahsedin. Boğa ismine alışmalarını sağlayın. İçten içe sevip benimsemeye başlasınlar, sempati duysunlar" demiş. Zenginler görevi kabul etmişler tabii. Sonra aklına bir fikir daha gelmiş Büyücü'nün, gözleri parlamış. İşin içine Kurt Kralı'nın oğlunu da katmış. "Kralın oğlunu aranıza alın" demiş. "Onu da Kurt Kralı'na yani öz babasına karşı kışkırtın." Zenginler "Hayhay" demişler gevrek gevrek gülümseyerek...

Keyfi yerinde toplantıyı terk etmiş Büyücü. Soluğu Boğa Krallığı'nda almış hemen. Aynı örgütlenmeyi burada da yapmış. Onlara da "kurt" isminden bahsetmiş. "Boğa Krallığı halkının içine sızın. Onlara kurt kelimesinden bahsedin. Kurt isminden nefret etsinler. Sevimsiz ve kötü bulsunlar bu hayvanı. Kurt ismini duyduklarında tüyleri diken diken olsun" demiş.

Bütün bunlar olurken, Çoban ve Yaşlı Adam da, Büyücü'nün yaptığı büyüleri nasıl bozacaklarını düşünüp duruyorlarmış kendi aralarında.

Sonra Yaşlı Adam'ın aklına bir şey gelmiş. "Sanırım çözümü bulacağız" demiş. "Gözümdeki perde giderek kalkıyor. Unuttuğum şeyleri de giderek hatırlamaya başlıyorum artık. İnsanlığın başına her ne geldiyse hep unutmaktan geldi zaten. Yaratanı, kutsallarını, geçmişlerini, her şeyi unuttular. Geçmişe ait efsaneleri şimdi hatırlıyorum. Büyücüler öldüklerinde bütün bilgilerin yazılı olduğu bir kitap vardı. Bu kitabı onlara hizmet eden bir hizmetçi kaçırdı. Büyülerin nasıl çözüleceği işte o kitapta yazıyordu."

Çoban önce çok sevinmiş duyduklarına. Ama sonra derin bir düşünceye dalmış. Kitabı nerede bulacaklarını bilmiyorlarmış ki.

Şimdi Yaşlı Adam'ın da yüzü asılmış. "Aslında o kitabın yerini hem biliyoruz hem de bilmiyoruz" demiş. "Bu kitap hizmetçinin sayesinde bir grup kadının eline geçmiş. Kadınlar burada-

ki büyüleri yapmaya başlamışlar ama onlar da lanetlenmişler. Efsaneye göre yılın bir gününde ortaya çıkarlarmış. O da karanlıkların bastırdığı bir günmüş. Kış gelmeden hemen önce... Sanıyorum o gün çok yakın..."

"O günü bilsek bile kadınları nereden bulacağız?" demiş Çoban. "Hadi kadınları bulduk, kitabı nasıl alacağız?" diye söylenmiş.

Yaşlı Adam, Çoban'a doğru eğilmiş ve "Bu bilgileri anlatan biri daha var. Ormanın içinde yaşar. Onu bulmaya gideceğiz" demiş fısıldayarak.

Çoban'la Yaşlı Adam yola çıkmak üzere hazırlık yapmaya başlamışlar. Ama bu arada Boğa Krallığı'nda yeni gelişmeler yaşanıyormuş. Boğa Kralı ve yandaşları toplanmışlar, artık Kurt Krallığı'na saldırmanın vakti geldiğine karar vermişler. Toplantıya Büyücü'yü de çağırmışlar. Büyücü konuşmaları dinlemiş. Sonra söz alıp konuşmuş. "Siz dövüşmekten başka bir şey bilmiyorsunuz" demiş. "Savaş ancak çok iyi hazırlık yapıldığında kazanılır. Eğer ormandaki en büyük ağacı baltalarınızla kesmeye giderseniz, ağacın güçlü gövdesi baltalarınızı kırar. Ama ağacın içine kurt salarsanız, onu içten içe çürütürseniz iş değişir. O zaman tek balta darbesinde bile indiriverirsiniz onu yere. Ağacın içine kurt yerleştirme işini bana bırakın. Ben size zaferi getireceğim, siz de bana Kutsal Emanetler'i."

Boğa Kralı ve yandaşları Büyücü'yü dinlemişler ve ona bu söylediklerini yapabilmesi için zaman tanımışlar. Büyücü, Boğa Krallığı halkının da büyünün tesiri altında olduğunu bildiği için, kendinden emin uzaklaşıp gitmiş.

Aslında Büyücü'nün planı çok iyi işliyormuş ama unuttuğu bir kehaneti hatırlayınca içini bir korku sarmış. Kehanete göre Kurt Krallığı ele geçirilecekmiş ama kral soyundan gelen bir genç

kitabı bularak bütün büyüleri bozacak, halkı da kurtaracakmış. Kurt Krallığı'nı büyülerken bazılarının krallık toprakları dışında olduğunu hatırlamış Büyücü. O gece oturup bir büyü yapmış. Söylediği sihirli sözlerin üzerine evinin etrafını karakargalar kuşatmış. Büyücü kargalara bir görev vermiş ve krallığın toprakları dışında yaşayan kral soyundan gelme insanları arayıp bulmalarını istemiş onlardan.

Kargalar yola koyulduğunda babasıyla ormanda yaşayan genç bir kız, bir başına odun kesmeye çalışıyormuş. Onların yaşadığı ormana kış erken gelirmiş. Daha şimdiden bütün orman karla kaplanmış.

Kız baltayı havaya kaldırdığı sırada havada uçuşan karga sürüsünü görüp ürpermiş. Korkudan baltayı düşürünce eli yaralanmış. Karların üzerine kanlar akmaya başlamış. Kızının acı dolu sesini duyup koşturan babası, karın üzerindeki kanlı şekli görünce korkmuş. Bir ejderha sembolü oluşmuş karda. "Zamanı geldi" demiş adam. "Gelecekler."

Bu sırada Çoban'la Yaşlı Adam da yola koyulmuşlar. Yaşlı Adam'ın bahsettiği ormandaki adamı aramaya çıkmışlar. Büyünün nasıl bozulacağını anlatan kitap hakkında bu adamın çok bilgisi varmış.

Fakat bu sırada gökyüzünde bir gürültü kopmuş. Başlarını kaldırıp baktıklarında bir karakarga sürüsü görmüşler. Yaşlı Adam telaşlanmış tabii. "Bunlar karga değil" demiş. "Bunlar onun habercileri. Ama burada ne arıyorlar, nasıl buldular?"

VIII. Bölüm

Timor

Her yer bembeyazdı... Gözümün ulaşabildiği her yer karlar altında kalmış... Yere sinek düşse saklanamazdı. Dondurucu bir soğuk vardı havada. Karlara bata çıka yolumu bulmaya çalışıyordum. Buz kesmiş bir okyanusun üzerinde yürüyordum. Geniş, dümdüz ve sonsuz bir alandaydım. Ne bir tepe, ne yapı, ne hareket...

Günlerce gecelerce yürüdüm sanırım. Hatta belki yıllarca yürüdüm. Zaman yoktu. *Uçsuz bucaksız bir zamansızlık.*

Sonra uzakta manastıra benzeyen kocaman bir yapı gördüm. Canımı dişime takıp var gücümle o yöne yürümeye başladım.

Yaklaşınca manastırdakiler fark etti beni. İkişer üçer bütün rahipler dışarı attılar kendilerini. Bekledikleri adamdım ben. Coşkuyla karşıladılar. Sarılıp kucakladılar. Hemen içeri aldılar beni, üzerimi soydular. Kolumun altından kanlar akıyordu. Rahiplerden biri yanıma yaklaşıp "Pax Vobiscum" dedi. Kızdırılmış bir kılıç alıp geldi yanıma. Kolumu dağladı. Acıdan kıvranmıyordum ama sular boşalıyordu bedenimden. Oluk oluk terliyordum. Gıcırtıyla açılan ahşap kapıdan vakur adımlarla ağır ağır giren kişinin Masalcı olduğunu fark ettim. Çok gençti. Çok da yakışık-

lı... "Godfroy" dedi bana. "Sana ihtiyacım var." Ona yaramı gösterdim. Pelerininin içinden küçük bir şişe çıkarttı, içindeki sıvıyı koluma döktü. Yaram küçülüp kapandı hemen. Kendimi çok iyi hissettim. Gülümsedim ona.

"Benimle gelmelisin" dedi. "Üstelik hemen... Şehir tehlike altında."

"Yorgunum" dedim. "Gelemem."

"Yorgunluk, işi bitirdiğinde söylemeyi hak edebileceğin bir kelime... Henüz yorgun değilsin. Hadi şimdi fırla. Şehir tehlikedeyse, hepimiz tehlikedeyiz demektir. Bir şansımız daha olmayacak."

Biz konuşurken kapı bir kez daha açıldı. Bu kez uzun boylu, yapılı, göz alıcı bir şövalye girdi içeri. İfadesiz buz gibi bir yüzü vardı. Siyah saçları yana devrilip özenle taranmış, jilet gibi... Beyaz eldivenlerinden seçilebiliyordu uzun biçimli, uzun parmakları. Kusursuz, kudretli bedeni odayı doldurdu birden. Beyaz pelerininin üzerindeki kırmızı haç daha da heybetli gösteriyordu onu.

"Toplantınızı böldüm sanırım" dedi, güldü. Bembeyaz, düzgün dişleri ışıldadı yüzümüzde. "Demek iksir hâlâ sende."

"Uzak dur" diye çıkıştı Masalcı. Öfkelenmişti. "Bana hiçbir şey yapamayacağını sen de biliyorsun."

"Doğru" dedi Şövalye. "Sana bir şey yapmam ama ona yapabilirim" diyerek bana baktı. Kılıcını çekerek üzerime yürüdü.

Gözlerimi açtığımda salondaki kanepede yatıyordum. Ter içinde kıvranıp duruyordum. Günlük kıyafetlerimle sızıp kalmıştım burada. Eve döndüğümde gün ağarmak üzereydi ama nasıl gelmiştim hiç hatırlamıyorum. Dönüş yoluyla ilgili en ufak bir iz bile yok aklımda. Taksiye mi bindim, motorla mı geçtim karşıya bilmiyorum. *Işınlanmışım gibi.*

Hâlâ ateşim vardı. Yüzüm, ellerim, karnım kavruluyordu. Gözkapaklarımda küçük dikenler vardı sanki. Boğazım yanıyor,

bacaklarım, kollarım kesiliyordu. Yediğime içtiğime de dikkat ettiğim yoktu zaten ne zamandır. Acıktığımı bile unutuyordum. Bünyem şalteri indirmişti. Dinlenmeye ihtiyacım vardı artık. Hatta uzun uzun düşünmek istiyordum.

Ne yapıyordum ben böyle, neydi bütün bunların anlamı? İşi gücü bırakmış akıl sağlığından bile emin olmadığım yaşlı bir adamın peşine takılmış gidiyordum. Evinde elektriği bile olmayan, eski eşyalara ve kitaplara gömülmüş, zamanın gerisinde kalmış bir şizofrendi belki de. Adını bile söyleyemeyecek kadar kaybetmişti kimliğini. O ev bile kendine ait olmayabilirdi aslında. Her taraf toz içindeydi. Bahçe ne kadar tazeyse adamın evi bir o kadar cansızdı. İçeride hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Kim bilir kimin terk edilmiş evine girip çıkıyordum ben de. Masalcı'nın kendi ne kadar gerçekti ki anlattıkları gerçek olsun. *Kafayı yemiş eski bir tarih öğretmenidir belki.* Bir daha görmek istemiyordum Masalcı'yı... Ertelediğim işleri sıraya koyup çalışma programımı yeniden düzenleyecektim. Bundan sonra kontrol bende... Her şey eskisi gibi olacak.

Yatağımda güçlükle doğrulup cep telefonuma uzandım. Arayan herkese tek tek geri dönecektim. Geçen hafta İstanbul'da bulunan Kutsal Emanetler'i anlattığım televizyon programı büyük ilgi görmüştü. Sosyal medya hesaplarım dolup taşmış, Facebook hesabım arkadaş sınırını doldurmuş, her yerden sayısız mesaj geliyordu o günden beri. Hastalığımı fırsata çevirip bütün gün yattığım yerden mesajları okuyacaktım.

Facebook üzerinden gelen mesajlardan bir tanesi çok ilgimi çekti. Lancelot isimli bir kullanıcıdan geliyordu.

"Elinizdeki kitabın Kutsal Emanetler kısmını iyi okuyun. Hayatta kalabilmeniz için bu gerekli. Aksi halde alacağınız her nefes büyük lütuf sayılacak. *Des autres merveIle qui i sont vous lairons nous ester a dire*" yazıyordu mesajda.

"Diğer harikaları anlatmaktan vazgeçeceğiz" anlamına geliyordu son cümlesi. Masalcı'yla tanışmama vesile olan Robert de Clari'nin *İstanbul'un Zaptı* kitabından yapılmış bir alıntıydı bu. Televizyon programında kitaptan bahsetmiştim ama orijinal dilindeki baskısının bende olduğunu söylememiştim. Kitabın bende olduğunu Masalcı'dan başka bilen yoktu. Onun da bana bu yoldan ulaşacak hali yoktu. Bu çok saçma... O halde kimden olabilirdi ki bu mesaj? Kim beni hayatımla tehdit edebilirdi? Hem bunu neden yapsın? Kitabın orijinalinin bende olması kime ne ifade eder?

Az önce verdiğim karardan cayacak, Masalcı'yı yeniden görmeye gidecektim çaresiz. Bu mesajın onun açısından ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyordu.

Sürünerek yatağımdan kalkıp ılık bir duş aldım önce. Ateşim düşmüştü sanki. En azından şimdi daha iyi hissediyordum kendimi. Sıcak bir çorba siparişi verdim hemen. Ağrıkesici ve vitamin içip toparlanmaya çalıştım biraz. Sonra eczaneye uğrayıp soğuk algınlığı ve vücut kırgınlığı için bir iki şey aldım, vapura atlayıp karşıya geçtim. Halsizliğim dışında nispeten daha iyiydim artık.

Balat'a gittim, Masalcı'nın evine doğru yürüdüm. Bahçe kapısı aralıktı yine. *Ne zaman kapalıydı ki?* İtip girdim içeri...

Kesif bir çam kokusu doldu içime. Bugün daha keskindi ağaçların kokusu, genzim yandı. Sandalyeler ortalıkta dağınık halde duruyordu ama bahçedeki uzun masa yoktu yerinde. Zili uzun uzun çalıp bekledim, kapı açılmadı. Birkaç defa vurdum, pencereleri dolaştım ama kimse yoktu görünürde. *Masalcı evde değil bugün.*.

Bahçede oturup beklemeyi düşündüm önce ama hareketsiz kalırsam iyice üşürdüm. En iyisi biraz dolaşmaktı. Çıkıp yürümeye devam ettim Balat'ta. Daha önce fark etmediğim bir tatlıcı

dükkânının önünde buldum sonra kendimi. Kocaman cam kavanozlar renkli şekerlerle doluydu. Macunlar da vardı dilimlenmiş tepsilerde... Zamane çocukları macun şekeri bilirler mi hiç? Bu devirde böyle bir dükkân ayakta kalsın, ne hoş... Çok şaşırdım. Artık günümüzde macun satan dükkânlar yok. Belki birkaç tane sokak satıcısı kalmıştır Balat gibi eski mahallelerde. Şimdi bu renkli macunların yerini hayvan kemiklerinden elde edilen jelatinlerle kaplı sağlıksız jel şekerler aldı, yazık. Boyayıp süsledikten sonra eliyle zehir bile yedirebiliyor insan çocuğuna. *Algı denen şey ne aldatıcı.*

Biraz macun ve akideşekeri almak için dükkâna yaklaşmıştım ki Masalcı'yı gördüğümü sandım vitrinin camında. Duvar dibindeki masada tek başına oturmuş, bakışlarını yere devirmiş bu dalgın adam Masalcı'ya ne kadar da benziyordu öyle. O muydu yoksa? Bu saatte şekerci dükkânında ne işi vardı ki? *Canı tatlı çekmiş sabah sabah.* Dükkâna girdim hemen. Ortada bir kömür sobası yanıyordu içli içli... Sandalyeler kırıldı kırılacak. Eski ve ahşap... Kır kahvelerinden toplanmış sanki. Garson da az sonra ilkokul müsameresine çıkacak gibi görünüyor. Tuhaf bir Osmanlı giysisi var üzerinde. Film sahnesine yanlış bir kostümle dalmışım gibi hissettim kendimi birden. Ne garip yerdi burası böyle.

Duvar dibindeki masaya doğru yürüdüm. Masalcı karşımdaydı işte... Bir başına oturmuş salep içiyor. Beni görünce şaşırmadı yine. Bekliyor gibiydi. Karşısındaki sandalyeye geçtim. Bir salep de ben söyledim müsamereci garsona. Hayatım boyunca unutamayacağım bir lezzeti yudumlayacaktım biraz sonra. Bu dükkânı da, içtiğim salebi de, Masalcı'nın anlattıklarını da aklımdan çıkaramayacaktım bir daha.

"Kış ilginç bir mevsim" dedi Masalcı. "İnsanlar çok uyur, uyuyabilmek için de hasta olur. Kış mevsiminde soğuktan değil, uyku özleminden direnci kırılır aslında."

Gelirken yol boyunca düşündüğüm şeyleri buradan duymuştu sanırım. Ya da tesadüf etti bilmiyorum ama Masalcı'dan İstanbul'un kışını dinlemeye hayır demezdim.

"Neden ilginçtir?" diye sordum. Garson parmaklarının ucuyla tuttuğu fincanımı usulca koydu önüme. Başımı eğip sessizce teşekkür ettim.

"İlginçtir çünkü diğer mevsimlere hiç benzemez" dedi Masalcı. "Bu mevsimde insanın hareket alanı daha kısıtlıdır. Işık daha azdır ve... ve... aslında insan kışın hiç yalnız değildir. Bazı varlıklar kışın ortaya çıkarlar. Varlık derken... görünmeyenlerden bahsediyorum tabii ki..."

"Görünmeyen varlıklar mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Nasıl yani?"

"Ne sanıyordun? Bu dünyada sadece biz ve bize benzer yaratıklar mı var?" diyerek gülümsedi. "Umarım böyle düşünmüyorsun yoksa bencilliğin beni çok şaşırtırdı evlat."

"Yani böyle bir deneyimim hiç olmadı benim" diyebildim sadece. Kelimeler ağzımda büyüdü konuşurken.

"Deneyim dediğin şey sadece seni ilgilendiren bir hadisedir" diye devam etti Masalcı. "Sadece seninle alakalı bir hadiseden yola çıkarak koca kâinatı içine alan büyük bir kararı nasıl verirsin? Senin görmüyor olman, var olmadıkları anlamına gelmez. Görünmez varlıkların da bir dünyası var."

"Peki onların dünyasıyla bizim dünyamız nasıl kesişiyor?" diye sordum. Konuya pek ilgi duymadığımı düşünsün istemedim. Şimdiye dek söylentilerden öteye gitmemiş bir konu hakkında konuşmaya çok da iştahlı değildim açıkçası.

"Güzel soru" dedi Masalcı. Bir salep daha söyledi garsona. Sohbetimiz uzayacaktı sanırım. Bu ihtimal keyiflendirdi beni. Oysa sadece birkaç saat evvel bu adamın şizofren bir tarih öğ-

retmeni olabileceğini düşünüp görüşmeyi dahi kesmeyi planlıyordum. Dengesiz miyim, kararsız mı, korkak mı, garantici miyim bilmiyorum. Ama kendime bile yabancı olduğumdan eminim.

"Onların dünyası ile bizim dünyamızın kesişmesi gerekmiyor" diye anlattı Masalcı. "Onlar davete icabet eden varlıklar. Eğer davet edersen gelirler."

"Ne gerek var buna peki?" diye sordum. Ama bu kez samimiydim. Konuyla ilgileniyormuşum gibi rol yapmıyordum. İnsanların milyonlarca yıldır görünmeyen varlıklarla iletişime geçme çabalarının nedeni bir dönem çok kurcalardı kafamı. Ne gereksiz bir çaba içindeler diye düşünürdüm. "Âcizlik işte... Yetersizlik duygusu... Ve ne kadar anlamsız da olsa hep bir anlam arayışı" derdim kendi kendime.

"Hiç gerek yok" dedi Masalcı... "Unutma, an'ların gerçeği bir başka hayali kapsar. Zaman gibi madde ve mekân da bir hayaldir. Senin madde olarak gördüğün şey onlar için hava gibidir. İçinden geçerler, görüntüsünü değiştirirler. Sen burada elinde tuttuğun maddeyi gerçek sanırken an içindeki görüntüyü gerçek sanırsın. Oysaki bu görüntü maddenin içindeki en küçük parçalarda kayıtlıdır ve o parçalar bu kayda göre o görüntüyü alır ve o kayıt an'da olan kayıttır. Mutlak olan o parçalar değil onlara o kaydı veren iradedir. O irade bütün an'lara hükmedendir. Sen bir an'ın içinden geçip o iradeyi görmezlikten gelemezsin."

"Anlamaya çalışıyorum" diyebildim ama anlamamıştım.

"Sen elinde şu bardağı tuttuğun an, onun içindeki her zerre bir bardağı meydana getirdiğini biliyor. Onlar şu an içinde bir bardağı meydana getirmek için oradalar. Ama başka an'da başka yerde... Bardağın fıtratı onu meydana getiren zerrelerden bağımsız... Her zerrenin fıtratı da farklı ama an içinde beraberler, bir hayal için."

"Bunu anlıyor gibiyim" dedim. "Her atom parçası bir bardağı meydana getirdiğini biliyor yani."

"O zaman, madde mutlak değilse ve her bir zerre aynı zamanda bir hayali meydana getiriyorsa, başka türlü bir varlığı neden inkâr eder ki insanlar?" diye devam etti Masalcı. "An içinde o zaman farklı hayaller var, an'ın gerçekliğine tekabül eden. An'ın soğan dilimleri gibi açılan tabiatı diyelim."

"Bir filmde geçiyordu bu konu" diye atıldım ortaya bilmiş bilmiş. "Aslında kaşık yok diyordu oyuncu." *Ne müthiş teşhis ama Matrix filmi sanki kimsenin aklına gelmezdi o an.*

"Evet, aslında kaşık yok" diyerek güldü. Bir eliyle kırlaşmış sakallarını taradı keyifle. Diğeriyle fincanına uzandı. Tabağın kenarına yasladığı kaşığı alıp bana baktı gülümsemeye devam ederek. "Kaşık an'daki bir görüntü" diye devam etti anlatmaya. "Her bir zerrenin an'da olduğu yer. An'ın gerçeğinin farkında olursan, kaşık yok. Kaşığı başka bir şeye dönüştürebilirsin. Kaşıkla başlar, başka bir şeyle bitirirsin."

"Bunu nasıl yapıyoruz peki Hocam?"

"Aslında her madde biçiminin bir şuuru vardır" dedi. "Bu şuur an'lık bir şuur. Sen bu şuura ulaşabilirsen kaşık yok. Onu başka her şekle sokabilirsin."

"Bunu aslında okulda çalışmıştım" dedim. "An'lar çok yabancı bir konu değil bana. Kuantum fiziğinde zamanın süreksiz olduğu üzerinde çalışmıştım. Sonra bir maddeye eşlik eden kuantum alan üzerine de çalışmalar yaptım. Yani maddenin şuuru üzerine... Tam ispatlanamıyor ama her atom parçacığının, içinde bulunduğu formu anladığını düşünüyorum ben de. Yani bir demir atomu kaşığın içinde olduğunu biliyor. Madde bildiğimiz kadar aptal ve ruhsuz değil."

"Dediğin gibidir herhalde" dedi Masalcı. Elindeki kaşığı ta-

bağın kenarına yasladı yeniden. "Madde ile madde olmayan aynı özdendir aslında. Zerrede ne kadar küçüğe gidersen o kadar rahat çözersin bu sırrı."

Masalcı'nın anlattıkları üniversite yıllarında okuduğum fizik dersini anımsatıyor olsa da sözlerinde daha büyük bir gizem vardı.

Salepten son yudumumu alıp ilaçlarımı içmek için su istedim garsondan. Bugün buraya gelmeme neden olan asıl meseleye getirmek istiyordum konuyu artık. Hastalığımla çok ilgilenmiyordu Masalcı. "Geçmiş olsun" da demedi. Hem zaten kış mevsimindeki hastalıkların üşütmekten dolayı olmadığını düşünüyordu o.

Masalcı'nın gözlerine baktım dikkatle. "Kimsin sen Masalcı? Kimsin sen ve neden girdin hayatıma?" diye sormayı tercih ederdim ama "Bizi takip edenler var mıdır sizce?" diye sordum. "Bu sabah sosyal medya hesaplarımdan birine özel bir mesaj geldi. Sizden aldığım Robert de Clari'nin kitabının bende olduğunu ima ediyor. Üstelik yabana atılmayacak da bir tehdit savurmuş. Hayatımın tehlikeye gireceğini söylüyor birileri."

Küçümser gibi alaycı bir gülümsemeyle baktı Masalcı. Olaydan dolayı duyduğum endişeyi mi küçümsüyordu, tehdidi mi önemsemiyordu anlamadım. "Bak evlat" dedi. "Tehdit dediğin şey olmamış bir olayın korkusunu önceden salar. Oysa şu an'ın içinde sana bir şey olduğu yok farkındaysan. Oturmuş salep içiyorsun. Sohbet ediyorsun ve içten içe benim kim olduğumu, neden hayatına girdiğimi merak edip duruyorsun. Bak! Ortada bir tehlike ya da risk yok. Güvendesin evlat. Şu an güvendesin. Eğer an'ın içindeyken doğru olanı yaparsan korkun olmaz. Korku sadece seni hata yapmaya zorlar."

İşte bu tam da korktuğum şeydi. Masalcı tehdidi inkâr etmemişti. Bunun imkânsız olabileceğini söylememişti. Üstelik öyle sakin ki başımıza gelecekleri biliyor sanki. Onun bu tavrı daha

çok korkmama neden oldu. Birilerinin gözü üzerimizdeydi. Önceleri Masalcı'yı izlediklerini sanıyordum ama gerçeğin aslında öyle olmadığı daha sonra çıkacaktı ortaya.

"Yani bu tehdit gerçek olabilir mi?" diye sordum. Endişemi saklayacak değildim. Masalcı'nın söylediği gibi kendimi an'ın içinde hiç de güvende hissetmiyordum.

"Şu an gerçek değil evlat" dedi. "Dikkatini sadece buna ver. Masalı merak etmiyor musun artık?"

IX. Bölüm

Narratio

Kargalar bir süre tepelerinde dolanıp durmuş. Sonra uçup uzaklaşmışlar. Bunun üzerine Çoban ve Yaşlı Adam yeniden yola koyulmuş. Ama ormanın içinde ilerlemek öyle kolay değilmiş tabii. Orman tehlikelerle doluymuş. Seyrek ağaçlar giderek sıklaşmaya başlamış. Yaşlı Adam, su kaynağına giden yolu biliyormuş. Ama yolun bundan sonrasını aşabilen kimse olmamış hiç. Kaynaktan sonra nereye gidecekleri hakkında hiçbir fikri yokmuş Yaşlı Adam'ın. Çoban da bu belirsizlikten korkuyormuş ama yine de kitabın bilgisine sahip olan ormandaki o adamı bulacaklarından eminmiş.

Boğa Krallığı'nın büyücüsü kehanetlerin doğru çıkacağından ve bütün planlarının bozulacağından korkmaya başlamış. Aklına eski büyücülerden biri gelmiş. Boğa Krallığı'na bağlı Kartal Krallığı'nda bir köyde yaşıyormuş bu büyücü. Onu bulmak için yola düşmüş hemen. O büyücüden yardım almazsa bu işte başarılı olamayacağını düşünüyormuş artık.

Kurt Krallığı'nın zenginleri, sonunda Kurt Kralı'nın oğlunu da aralarına almış, onu etkilemeye başlamışlar bile. Büyücü'nün getirdiği nehir taşlarını altın külçeleri halinde görüyormuş o da.

Kralın oğlu büyüden çabuk etkilenmiş. Sahte servet, genç adamın aklını çelmiş. Krallığın kendi hakkı olduğuna inanmaya başlamış bir süre sonra. Zenginler, krallığı ele geçirmenin tek yolunun Boğa Krallığı'na bağlanmak olduğuna ikna etmişler Kralın oğlunu. Bunun üzerine kralın oğlu harekete geçmiş ve kendine taraftar toplamaya başlamış.

Büyücü çok geçmeden Kartal Krallığı'nın büyücüsünü bulup söze girmiş hemen. "Sevgili kardeşim" demiş. "Neler olduğunun sen de farkındasındır."

Kartal Krallığı'nın büyücüsü başını sallamış. "Kurt Krallığı'nın bir vârisi daha var" demiş. "Ve o da kitabı arıyor."

Büyücü şaşırmış. "Sen umduğumdan da fazlasını biliyorsun" deyince Kartal Krallığı'nın büyücüsü gülmüş, "Sadece senin mi kuşların var?" demiş. "Yanında dönek bir ihtiyarla kitabı aramaya gidiyor. Kitabın bilgisinin Ejderha Bekçisi'nde olduğunu biliyorlar. Bizim gücümüzün o adama yetmeyeceğini sadece dönek ihtiyar biliyor."

Bunun üzerine Büyücü'nün yüzü asılmış. "Evet haklısın" demiş. "Bizim gücümüz ona yetmez ama dönek ihtiyarla Çoban'a yeter. O ormandan dışarı çıkamayacaklar. Ormanın kötü ruhlarını uyandıracağım."

Çoban ile Yaşlı Adam, su kaynağına giden yolu yürürken ormanın sıklaşan ağaçları Yaşlı Adam'ın yolu şaşırmasına neden oluyormuş ama yine de yollarına devam ediyorlarmış. Yaşlı Adam, su kaynağına ulaşabileceğinden eminmiş ama kaynaktan sonra ne yapacaklarını bilmiyormuş.

"Doğru mu yaptık bilmiyorum ama kaynaktan sonrası çok zor" demiş Çoban'a. "Ondan sonrasını ancak gözlerim kapalı bulabilirim. Gördüğüm her şey beni yanıltır, sadece kendi içimi dinlemem gerekiyor."

Yaşlı Adam'la Çoban konuşa konuşa yürürlerken, ormanın içinde binlerce göz belirivermiş. İzlendiklerini fark etmemişler.

Elini baltayla yaralayan Genç Kız, "Bir kitap ne kadar korkunç olabilir ki?" diye sormuş babasına. "Eğer senin kaderinin de o kitapta yazılı olduğunu bilmeseydim, emin ol o kitabı alıp yok ederdim. Ama zaman geldi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Elinin yarası hiç geçmeyecek. İyileşmek için zamanını bekleyecek. Ah kızım bu günler gelmeden ölmüş olmayı çok isterdim" demiş babası.

O çağlarda ormanlar pek tekin değilmiş. İçine girmesi de çıkması da güçmüş. Orman yaratıklarından çekinen gezginler, ıssız derinliklere girmemeye çalışıyorlarmış. Çoban ve Yaşlı Adam, karanlık basınca bir ağacın dibinde geceyi geçirmeye karar vermişler. Derken Çoban'ı bir düşünce almış. Hiç sorup soruşturmadan bu yaşlı adamla yola çıkarak hayatını tehlikeye attığı için kendine kızmış. Üstelik bu işi başarmaları da güçmüş. Ya adam delinin tekiyse ne olacaktı? Zaten deli olmasa dağ başında bir kulübede yaşar mıydı hiç? Çoban'ın içi huzursuzmuş artık. Sonunda Yaşlı Adam'la konuşmaya karar vermiş.

Ne var ki gece hiç kimse için kolay geçmiyormuş. Boğa Krallığı'nın büyücüsü ile Kartal Krallığı'nın büyücüsü de tedirginmiş. Geceyi konuşarak geçiriyorlarmış. Boğa Krallığı'nın büyücüsü, Kartal Krallığı'nın büyücüsüne güçlerini birleştirmeyi teklif etmiş, böylece ikisi çok daha güçlü olacaklarmış. Kartal Krallığı'nın büyücüsü bu teklife pek yanaşmamış. Artık büyü yapmak istemiyormuş. Yaptığı her büyünün kendine büyük bir ceza ve lanet olarak geri döneceğini biliyormuş. Lakin Kutsal Emanetler'in ele geçirilmesi fikri, pek cazip gelmiş. Boğa Krallığı'nın büyücüsüyle ortak olma fikrine sıcak bakmış.

Genç Kız'ın babası, gece boyunca kızının başından ayrıl-

mamış. Yarası küçük olmasına rağmen Genç Kız, ateşler içinde yatağa düşmüş. Babası bugünün eninde sonunda geleceğini biliyormuş ama kaderin çağrısı ona çok acı gelmiş. Kızının yarasının şiştiğini ve üzerinde değişik şekiller oluşmaya başladığını görmek adamı çok üzüyormuş. Genç Kız, yarı baygın halde yatarken "Caveaurumavem, hicestignis" diye sayıklamaya başlamış. Adam bu sözlere bir anlam verememiş ve düşünmeye başlamış.

Çoban, gecenin bir vakti ağacın dibinde dinlenen Yaşlı Adam'ın yanına gitmiş ve "Aklım karışık" demiş. "Uyku uyuyamıyorum. Nasıl oldu da ben sana böyle çabuk güvenebildim? Şimdi hem hayatım tehlikede hem de krallık... Herkes ölecek ama biz ormanda macera arıyoruz."

Yaşlı Adam gülümsemiş. "Güvenemezsin tabii" demiş. "Güvenmemelisin. Ben de kendime güvenmiyorum. Onlarla karşılaşınca ne olacağını bilmiyorum. Ama başka çaremiz de yok. Sana krallıkların öyküsünü anlattım. Ama Kurt Krallığı'nı biraz daha anlatmam gerek sanırım. Hani sana bir kraldan bahsetmiştim. Kurt Krallığı'nda büyücüleri öldüren efsanevi bir kral... İşte ona Bozkurt Kralı da diyorlardı. Bozkurt Kralı, büyücülerin hepsini öldürmemişti. Bazıları kaçmayı başarmışlardı. Ya da belki de Bozkurt Kralı buna bilerek göz yummuştu, bilemeyiz. Bozkurt Kralı, krallığı yeni baştan düzenledi. Eskiye ait ne varsa hepsini kaldırdı, yerine kendi kanunlarını koydu. Saray halkı onu çok sevdi, ölümünden sonra onu tanrılaştırdılar ve sözünden hiç çıkmadılar. Büyücüler de onu hiç sevmedikleri halde onun adını kullanarak halkı kandırmaya devam ettiler. Büyücülerin tek bir amacı vardı, o da Kutsal Emanetler'i ele geçirmek. Böylece intikamcı büyücüler bütün krallıklara sızıp dağıldılar. Amaçlarını hiçbir zaman unutmadılar. Bozkurt Kralı'na bağlı halkı büyülediler. Krallık, Bozkurt Kralı'na bağlı olduğunu sanan bir halkla

ve uydurma kanunlarla yönetilir oldu. Saray erkânı bile Bozkurt Kralı'na taptıklarını sanırken aslında büyücülerin emirlerini yerine getiriyorlardı, farkında bile olmadan. Bu kanunlar Kurt Krallığı'nı büyülenmeye açık bir hale getirdi. Zaman içinde Bozkurt Kralı'nın kanunları dışına çıkmaya ve yenilikler yapmaya cesaret eden krallar oldu ama büyü onları da tuttu. Gördüğüm kadarıyla son bir büyü daha yapılmış ve Kurt Krallığı artık tamamen gaflet içinde."

Yaşlı Adam'ı can kulağıyla dinlemiş Çoban. Ama yine de aklı almamış bir türlü. "Peki sen bütün bunları nasıl biliyorsun?" diye sormuş ona. "Hem büyülenenleri nasıl anlıyorsun?"

Yaşlı Adam yine gülümsemiş. "Çünkü ben de onlardan biriydim" demiş. "Başıma bir iş geldi ve bunun üzerine ben de bir daha büyü yapmamaya, insanlara kötülük etmemeye karar verdim. Kendime bunun bedelini ödetebilmek için o gördüğün kulübeye çekildim. Oysa şimdi görüyorum ki ödemem gereken bedel bununla sınırlı değil. Savaş geliyor. Ve benim bir şeyler yapmam lazım."

O gece Kurt Krallığı'nda da huzur yokmuş. Kurt Kralı dalkavuklarını yanına toplayıp yine eğlenceye kaptırmış kendini. Büyük tarlaya yaptıracağı turnuva alanını anlatıyormuş onlara. Lakin bu sırada salona oğlu girmiş. Babasının haline bakıp içerlemiş. "Sen burada böyle eğlenirken halk dışarıda acılar içinde kıvranıyor" diye söylenmeye başlamış. "Tüccarlar mallarının bedelini alamıyor, yakında benim zamanım gelecek ve bu halkı daha iyi yönetebileceğim güçlerle anlaşacağım. Benim kaderim bu ve hiç kimse buna karşı koyamayacak."

Sabah olunca Boğa Krallığı'nın büyücüsü yola koyulmuş. Artık savaşı iki cephede de kendisi yöneteceği için içi rahatmış. Planlarını uygulayabileceği çok zamanı kalmamış, elini çabuk

tutmak zorundaymış. Çoban'ı ve Yaşlı Adam'ı durdurmak için ormanın kötü ruhlarının yetersiz kalmasından endişe ediyormuş. Bu yüzden de kadim çağların ünlü devi Nefeltir'i uyandırmaya karar vermiş.

Bu sırada Çoban ve Yaşlı Adam, kaldıkları yerden devam etmiş yola. Ormandaki ağaçlar daha da sıklaşmış. Yine de Yaşlı Adam, yolu bildiğine güvenerek ilerlemeye devam etmiş. "Birazdan su kaynağına ulaşacağız" demiş Çoban'a. "Kaynaktan sonra güvenli bölge bitiyor. Ondan sonrasını ben de bilmiyorum. Kendini buna hazırlasan iyi olur."

X. Bölüm

Cavalier

Günlerdir dışarı çıkmadım. Hasta yatağımda ateşler içinde kıvranıp durdum. Saçma sapan rüyalar görüyordum uykuya daldığım zaman. Uyumak istemiyorum artık. Hastalıklı bedenim, hastalıklı rüyalar görmeme neden oluyordu. Kafam zaten karışıktı. Üstelik kendimi hiç güvende hissetmiyorum artık. Masalcı'ya duyduğum güveni bile sorguluyorum içten içe.

Biliyordum ki buna ben izin vermiştim. Kendi ayaklarımla koşarak gitmiştim yanına. O her şeyini –ki adını bile– benden gizlediği halde olduğum gibi çıkmıştım karşısına. Büyük haksızlıktı bu! Aldatılmış hissediyordum kendimi.

Masalcı her şeyimi biliyordu. Üsküdar'da oturduğum eski evi biliyordu mesela. Burada yalnız yaşadığımı, hayatımı ve evimi ihmal ettiğimi, eski eşyalarla yaşamaya devam ettiğimi, haftada bir eve temizlikçinin geldiğini, misafir kabul etmediğimi, yalnızlığımı özgürce yaşayabildiğim bu özel alana kimseleri dahil etmediğimi, babamın kitapları da dahil evin köşe bucağının duvardan duvara kitaplarla örülü olduğunu, kitap yazdığımı, televizyon programlarına katıldığımı, dışarıdaki hayatımın renkli ve hareketli olduğu-

nu, kalabalık bir arkadaş çevrem olmasına rağmen uzun zamandır geceleri yalnız uyuduğumu, iyi yemek yaptığımı, günün her saati kahve içtiğimi, sigara kullandığımı, her şeyi ama her şeyi biliyordu hakkımda. Ele geçirilmiştim resmen. Adını bile bilmediğim bir adama hayatımın her özel ayrıntısını kendi ağzımla anlatmıştım. Aptal mıydım ben? Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilmiştim?

Oysa uzun yıllardır tarihin gizemleri, gizli örgütler, paganlar ve Kutsal Emanetler hakkında gizli bilgilere ulaşıyor, araştırmalar yapıyordum. Konunun hassasiyetinin herkesten çok ben farkındaydım aslında. Tarihsel gizemlerin altını deşmeye kalkışmanın neye mal olabileceğini en iyi bilen kişiydim. Çünkü tarih hiçbir zaman geçmemiştir. Gizemler günümüzde de yaşamaya devam eder. *Büyük sistem tarihin gizleri üzerine kurulu... Geçmişin taşlarını yerinden oynatmak bugünkü düzeni kökünden sarsabilir. Sistemin dişlilerini kırabilir. İdeolojilerin çökmesine neden olabilir.*

Bütün bunların bilincinde bir adam olarak nasıl olur da tarihsel sırlar, gizemli kitaplar ve Kutsal Emanetler konusunda hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adama teslim etmiştim kendimi? Gerçekten aptalın tekiydim ben. Durup dururken huzurumu bozmuştum.

Yine de bir yanım Masalcı'yla görüşmeye devam etmem gerektiğini söylüyordu. Çünkü onun Kutsal Emanetler hakkında çok şey bildiğini seziyordum. Fakat diğer yanım bu görüşmelerin saçmalık olduğunu düşünüyor, masal dinleyerek bir yere varmayacağımı ve bunun zaman kaybından başka bir şey olmadığını fısıldıyordu sürekli. Ne yapmam gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Masalcı'yla görüşmeye devam etmem belli ki hem işlerimi olumsuz etkileyecek hem de başımı derde sokacaktı. Öte yandan bütün bu olanlarla Masalcı'nın hiç ilgisi olmayabilirdi. Televizyonda görünmem bazı ruh hastalarını pekâlâ harekete geçirmiş olabilirdi.

Ne olursa olsun böyle korku içinde yaşamaya devam edemezdim artık. Lancelot'un profilinden hakkında hiçbir bilgiye ulaşamıyordum. Hesap kapalıydı. Oturup olacakları bekleyecek halim de yok. "Bakayım başıma bir şey gelecek mi?" diye akışına bırakamazdım hayatımı. O kitabın bende olduğunu Masalcı'dan başka hiç kimse bilmiyordu. Kim beni o kitapla tehdit edebilirdi? Aslında bir tahminim vardı. Şövalyeler! Ama bu mümkün müydü?

Sonra bir anda kafamın içinde şimşekler çakmaya başladı. Tabii ya! Ben nasıl oldu da bunu daha önce düşünemedim? *Aklıma bile gelmedi.* Öyle ya! Kitabın bende olduğunu Masalcı'dan başka bir bilen daha var. Sahaf Önder Bey! Hay Allah, ben onu tamamen unutmuşum. O gün Masalcı'yla tanıştığımda Önder Bey'in dükkânındaydık. İyi de Önder Bey beni neden tehdit edecekti ki, deli mi? Ama yine de dükkânın kapısını çalmakta fayda vardı.

Kahvaltıdan sonra vapura atlayıp geçtim karşıya. Kabataş'tan Taksim'e çıktım. *Kafamda deli sorular.* Aslıhan Pasajı'na kadar yürüdüm. Adımlarım birbirine dolanıyordu telaştan. Önder Bey dükkândaydı, şükür. Onu gördüğüme çok sevindim. *İşi olduğunda yerini oğluna bırakır bazen, günlerce görünmez ortalıkta.*

"İyi ki buradasın Önder Bey, çok memnun oldum" dedim içeri girer girmez. Heyecanlı halimi görünce Önder Bey de şaşırdı. "Hayırdır Erhan, ne bu telaş?"

Rafların önüne küçük bir tabure çekip buyur etti. Sonra hanın çaycısına iki oralet söyledi – *portakallı.* Sorularımı sıraladım.

"O gün ilk defa gördüm o adamı dükkânda" dedi Önder Bey. "Ne adını bilirim ne işini. Senden başka Kutsal Emanetler'le ilgili kitaplara ilgi gösteren bir kişi var sadece. Onun da adını bilmiyorum ama. Uzun boylu, yapılı, düzgün bir adam... Orta yaşlı, yakışıklı bir şey... Hiç konuşmaz ama. Sohbeti yoktur."

"Anlıyorum" dedim Önder Bey'e. Aldığım tehdit mesajıyla

bağlantısı olabileceğini düşünerek haksızlık etmiştim ona. *Çok üzüldüm.* Hiçbir şeyden haberi yoktu adamcağızın. Konunun ne olduğunu bile anlamadı. Bir iki kitap gösterdi bana. Oturup okudum bitirene kadar. Önder Bey'in sohbeti de oraletleri de iyi geldi. Sorularımın cevabını hâlâ bulamamıştım ama keyfim biraz daha yerindeydi şimdi.

Akşamüzeri iş çıkışı dükkân kalabalıklaşmaya başlayınca vedalaşıp çıktım dışarı. Tünel'e doğru bıraktım kendimi. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmeden, hiçbir şey düşünmeden öylece yürüdüm. Hava kararmıştı iyice. *Günler çok kısaldı artık.*

Nuruziya Sokak'ın önünden geçtim. Bir zamanlar benim için ne büyük anlamı vardı. Masonluk günlerimde buraya gelirdim. Sanıyorum masonluk hayatımın en büyük düş kırıklıklarından biriydi. En üst derecelere gelmiş üyelerine "kendi ham taşlarını yontmak" konusunda hiçbir faydası olamamış bir öğretinin dünyaya da faydadan çok zarar getireceği kesindi benim için. En yanlış kararım mason olmak olduysa da en doğrusu bırakmak oldu eminim.

Tütsü satan adam her zamanki yerindeydi hâlâ. Beni görünce tanıdı hemen. Tütsülerin içine gömülüp sevdiklerimi hazırlamaya başladı ama ilgilenmedim onunla. Kafam çok karışıktı. Rahat değildim. Uzaktan selam verip devam ettim yürümeye.

Sonra aklıma Galata'daki adam geldi. Haftalar önce yeni tanıştığımız zamanlar Galata'da bir adamdan bahsetmişti bana Masalcı. *Şimdi hatırladım.* "Galata'dan Karaköy'e doğru inerken" diye tarif etmişti adamın yerini. Onunla ilgili bir anı anlatmıştı sanki ama pek önemsemedim. Ne bulacağımı bilmeden ve hiçbir şey ummadan Masalcı'nın tarif ettiği adamın mekânına doğru yürümeye başladım. Neyle karşılaşacağımdan habersiz, devam ettim yola.

Karaköy'e yaklaşıyordum artık... İçim ürpertiyle dolmaya başlamıştı bile. Karaköy'ün havası bir başka etkiler beni. Kokusu bile farklıdır. Gizlediği izlerin büyüsü sirayet etmiştir havasına. Yüzlerce yıllık bir büyü bu. Yavaşlayanların fark edebildiği bir farklılık vardır Karaköy'de. Bu yüzden hız keserim Karaköy'den geçerken. Adımlarım ağırlaşır, hareketlerim yavaşlar, hatta bazen durup saatlerce izlerim onu. Eski şövalyelerin, Latinlerin ve hatta Yahudi topluluklarının gizli barınaklarını arar gözlerim. Tarihi Yarımada'nın karşısında sırlarla ve karanlıklarla dolu en büyülü köşedir Karaköy... Yüzlerce yıllık gizli örgütler burada yuvalanıp yönetmişti dünya düzenini. Onların hâlâ aynı sığınaklarda görevlerini yapmaya devam ettiklerini düşünürüm hep.

Masalcı'nın bahsettiği ara sokağa girmemle elektriklerin kesilmesi bir oldu. Göz gözü görmez zifiri bir karanlığın içinde kaldım birden. Küçük dükkânlar, birbirine yaslanmış eski binalar silinip gidiverdi önümden. Sokağın başında durup bekledim biraz belki birilerinin jeneratörü çalışır, evlerden mum ışıkları taşar dışarı, gözlerim alışır diye ama öyle olmadı. Çakmak alevi kadar bir aydınlık bile yoktu sokakta. Bu sokağa daha önce hiç gelmemiştim. El yordamıyla arayıp bulabileceğim yerler değildi. Balat'ta kaybolduğum gibi yine saatlerce dolanıp durmak istemedim. Geri dönüp Karaköy'e inecektim ki az ileride bir dükkândan, sarı renkli loş bir ışık vurdu caddeye. O tarafa yürüdüm. Daracık bir vitrini vardı. Her taraf eski kitap yığınlarıyla dolu. Adım atacak yer yokmuş gibi görünüyordu. Ahşap çerçeveli, camlı bir kapısı vardı, açık... Düşünmeden girdim içeri. Küçük toz zerrecikleri uçuşuyordu etrafta. Gaz lambasının sarı ışığı kitaplardan çok havada asılı kalmış tozları aydınlatıyordu. Burnum kaşınmaya başladı durup dururken. *Hapşırdım hapşıracağım şimdi.* Oysa çok alışkınımdır kitap tozuna.

Dükkân küçüktü ama gözümün görebildiği her yerde kitap yığınlarından tepeler vardı. Eski ve ciltli kitaplar... Burası gün ışığında bile böyle kahverengi mi görünüyordur acaba? Sepya renkli eski bir fotoğraf karesinin içindeyim sanki. *Buradan bakınca dedeme benziyor olmalıyım.*

Köşedeki küçük tezgâhın arkasında yaşlı bir adam vardı. Beyaz sakallı tuhaf giyimli biri... Başımı eğerek onu selamladığım halde karşılık vermedi bana. *Gözleri karanlıkta iyi görmüyordur belki.* Üzerinde durmadım. Kitaplığa doğru ilerleyip incelemeye başladım. Gaz lambasından yayılan ışığın verdiği imkân kadarıyla okumaya çalıştım ciltlerin üzerinde yazanları.

"Ne aradığınızı bilmiyorum ama Masalcı bana bu kitabı bıraktı bugün" dedi, tezgâhın arkasında oturan yaşlı adam.

Duyduklarım doğru muydu? İnanamadım. Nefesim kesildi bir an. Donup kaldım kitapların önünde. Hareket edemiyordum. Kilitlendim... *Benden mi bahsediyordu gerçekten?* Adama cevap vermeden evvel dönüp dükkânın içini taradım hızlıca, gölgelerimizden başka kimse yoktu. *Yaşlı adam ve ben.* Yalnızdık. Şaşkınlıkla ona doğru yöneldim. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Masalcı benim bugün buraya geleceğimi nereden biliyordu ki, ben bile on dakika öncesine kadar buraya geleceğimi bilmiyordum.

Peki bu yaşlı adam beni nasıl tanıdı. Bu karanlıkta yüzümü gördüğünü bile sanmıyorum. Üstelik başını kaldırıp selam dahi vermemişti. *Görünmez bir el tarafından adım adım yönlendiriliyordum.*

Bütün bunlar neden oluyordu ve işin sonu neye varacaktı bilmiyorum. Tarihin gizemlerinin peşine düşmeyi severdim ama kendimi bir gizemin içinde çok da huzurlu hissetmiyordum açıkçası. Bilinmezliklere karşı çok da sempati duyduğum söylenemezdi.

Gizemlerin ortaya çıkma ihtimalleri olmasaydı sanırım tarihe de bu kadar ilgi duymazdım. Bütün bu tuhaflıklar, rastlaşmalar,

denk gelmeler ve Masalcı'nın aklımdan geçenleri okuyabilmesi geriyordu beni. *Ama ne yalan söyleyeyim, kendimi özel hissetmenin cazibesine de kapılıyorum ara sıra.*

Yaşlı adamın uzattığı kitabı elime alınca şaşkınlığım daha da arttı. Latince yazılmış bir kitaptı bu...

De Magnificentia Constantinopoli.

İstanbul'un asaleti ya da İstanbul'un ihtişamı gibi bir anlamı vardı.

Kitabı satın almak istediğimi söyledim yaşlı adama. "Para gerekmez" dedi. "Kitap sizin."

On beşinci yüzyıldan kalma elyazması bir kitabı elimde tutuyordum ve kimsenin bu kitaptan haberi yoktu. *Üstelik bedava.* İstanbul ile ilgili bütün eski kitapları araştırmama rağmen böyle bir kitaba rastlamamıştım. Çok özel bir baskı olmalıydı bu. *Parayla değer biçilemez bir eser.*

Ne yapacağımı bilemedim ama bir an evvel buradan çıkmak ve kendime sessiz kuytu bir köşe bulup kitabı karıştırmak istiyordum. Çok sabırsızlandım. Kitabı yaşlı adama geri verdim sonra. Kaplayıp paketledi özenle. *Derhal okumam gerekiyor, daha fazla bekleyemem.* Yaşlı adama defalarca teşekkür ederek aldım kitabı. Montumun içine sokup kolumun altına sıkıştırdım. Karaköy'e doğru koşar adımlarla yürümeye başladım. Vapura binip eve gidecektim hemen. Sokaklar hâlâ karanlıktı. Elektrikler geldiğinde Karaköy'e varmıştım. Derya Büfe'de işkembe çorbası içtim vapuru beklerken. Montumun içinde bir şaheser saklıyordum. Kalbim pır pır... *Bir elim hep kitabı tutuyor, sımsıkı.*

Tam hesabı ödeyip kalkmıştım ki elektrikler yine gitti. Limanda vapurlar bile görünmüyordu. İskeleye iyice yaklaşıp Kadıköy'e gidecek vapurun ismini seçmeye çalıştım. *Çocukluktan kalma bir alışkanlık işte. Adını bilmediğim bir vapura binmem.*

Bayılırım vapur isimlerinde anlam aramaya. Her isim için bir kitap yazabilirim.

Bu kez bineceğim vapurun adı Ülev'di.

Ülev...

Garip...

Seksenli yılların sonunda seferden kalkmamış mıydı bu vapur? Hatta bir de kardeş gemisi vardı: Suvat... O da güneyde bir yerlerdeydi. Demek yine sefere başlamıştı bu emektar. *Ne hoş.* Yıllar sonra yine tıpkı çocukluğumda olduğu gibi Ülev'e binecektim. İçimde sakladığım kitap kadar olmasa da bu da çok heyecan vericiydi benim için. *Sanırım güzel bir gün bugün.*

Eve kadar dayanabileceğimi sanmıyordum. Vapura biner binmez inceleyecektim kitabı. Bu yüzden alt kata inip sakin bir yer aramak istedim kendime. *Normal şartlarda vapurun alt güvertesinde seyahat etmeyi hiç sevmem, genelde üst güvertede açık alanda otururum. Ama bu kez yalnız kalmak istiyordum, kitabımı kimsenin gözüne sokacak değilim.*

Yalnız burada her şey yıllar önceki gibi görünüyor hâlâ. Ülev'de her şey yerli yerinde.

Kitabımı rahatça inceleyebilmek için kendime kuytu bir köşe ararken nereden çıktığını anlayamadığım bir görevli peyda oldu yanımda. "Birinci mevki değil mi?" diye sordu soğuk ve mesafeli bir sesle. "Evet" dedim şaşkınlıkla. Sesim titredi. "Buyurun" diyerek onu takip etmemi bekledi benden. Nedense dediğini yaptım ben de. *İrade tutukluğu.* Gösterdiği masaya oturdum usulca. *Vapurlardaki mevki uygulaması kaldırılalı yirmi seneden fazla olmuştur sanırım.* Çok geçmeden etraf kalabalıklaşmaya başladı. Zarif kadınlarla ve takım elbiseli şık erkeklerle doldu masalar. Erkeklerden bir tanesi masama yaklaşıp kibarca izin isteyerek oturdu karşıma. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. *Bakımlı, temiz ve*

düzgün. Adamın yüzüğünden alamıyordum gözlerimi. Gümüş bir yüzüktü bu. Üzerinde dört kollu haç biçimli bir kartal vardı. Adamın yüzüne baktım sonra. Geçen gece rüyamda gördüğüm şövalyeye benziyordu. *Üzerime kılıcıyla yürüyen şövalye*. Kinayeli bir gülümseme belirdi dudağının kenarında. "Galata bende çok anıları olan bir yerdir" dedi, vapurun lombozundan görünen manzarayı işaret ederek. *Kırk yıldır tanıyor sanki beni, ne bu samimiyet böyle?*

Tok ve etkileyici bir sesi vardı adamın. Şiir okuyor sanki...

"İstanbul'un birçok yerinin birçok kişide anısı vardır" diye karşılık verdim ben de. *Ne söyleyebilirdim ki şimdi, Galata'nın tarihini mi anlatayım?*

"Haklısınız, çok anı birikti" dedi adam. "Kitabınızdakilerden bile fazla anı var İstanbul'un hafızasında."

Kitabı montumun içinden bile çıkarmamıştım henüz. Paketi üzerinde duruyordu öylece kolumun altında. Adam bir kitabım olduğunu nasıl tahmin etmişti acaba? Üstelik içindekiler hakkında fikri bile vardı. "Evet" dedim, kolumu biraz daha sıkarak. "Kitap çok eski."

"Biliyorum, çok eski... Hepsi karanlık anılar... O zamanları hayal bile edemezdiniz" diye devam etti konuşmaya. "Bilginin kaybolmadığı son dönemlerdi. Son bir çabaydı. Sonunda lanet bizi buldu ve bilgi dağıldı. Biz de dağıldık. Kalanlar eskiyi sürdürmeye çalıştılar ama parçalar eksikti. Artık parçaları tamamlama vakti. Hepimiz bunu burada yapacağız. Kimse engel olamayacak."

"Anlamadım" dedim.

"Anlayacaksınız" dedi. "Boyunuzu aşan işlere bulaşıyorsunuz."

"Ne dediğinizi hiç anlamıyorum gerçekten" dedim. *Korkmuştum.*

"Masal gerçekliğin dışında kaldığı zaman güzeldir" dedi adam.

Anlatımı çok tesirli... Konuşurken büyülüyor insanı. Tıpkı Masalcı'nın anlatımı gibi.

"Eğer gerçekliği masalla görürseniz an'ın başka bir görüntüsüne girersiniz ve bizim düşmanımız olursunuz."

"Siz de kimsiniz?" diye sordum. Şaşkınlığımı da korkumu da sezmişti. *Neye bulaştım ben böyle? Her şey çok saçma. İnsanlar delirmiş.*

Bu belirsizlik sinirlerimi bozuyordu iyice.

"Masal toplumları geçmişine bağlarken bazen insanı da başka bir gerçekliğe ulaştırır. An'ların arası araftır. Orada kalmak sizin seçiminiz" dedi adam. Bakışları gözlerimi delecekti neredeyse. *Kendine çok güveniyor, gücünden emin.*

Masalcı kadar karmaşık konuşuyordu o da. Fakat daha anlaşılmaz ve sinir bozucuydu tavrı. Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.

"Beni anlamadığınızı biliyorum" derken sırıtması da çok rahatsız edici. Sonra birden yüzü asıldı. Ciddiyetle kızgınlık arasında garip bir ifadesi var. Aklından neler geçiyordu ki bu kadar hızlı değişebiliyordu yüzü?

"Daha anlaşılır olayım isterseniz" diye sürdürdü ciddiyetini. "Derhal elinizdeki kitabı bana verin ve buradan çıkıp gidin. Masalcı olarak tanıdığınız o yaşlı adamı da bir daha görmeyin."

İşte bu tehditkâr tavır hepsinden kötüydü. Buna tahammül edemezdim. Birilerinin bana ne yapacağımı söylemesinden oldum olası nefret ederim.

"Bana bakın" dedim dişlerimi sıkarak. "Asıl ben size bir öneride bulunayım. Şimdi siz bu masadan derhal kalkın ve defolup gidin. Bir daha da karşıma çıkmayın."

"Anlaşılan sizinle anlaşmak kolay olmayacak" dedi adam. Sırıtmaya başlamıştı yine. Sivri çenesi, çıkık elmacıkkemikleri ve geniş ağzı konuştukça yer değiştiriyor, her kelimede başka bir adama dönüşüyordu sanki. Sırf bu yüzden bile suratının orta yerine okkalı bir yumruk indirebilirdim.

"Size şimdilik ihtiyacımız var" dedi. "Zaten bu sayede bir süre daha yaşayacaksınız. Fakat ben hep peşinizde olacağım. Ben sizin gölgenizim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen kimsin?" diye sordum. Sabrımın giderek tükendiğinin farkındaydı.

"Ben mi kimim?" diyerek arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atıp kollarını bağladı. *Hem sevimsiz hem küstah.* "Sizi çok ilgilendirmiyor ama bana Şövalye diyebilirsiniz" dedi.

Konuşmamı beklemeden kalktı yerinden. Masaların arasından hızlıca geçip terk etti salonu. Ben de peşinden fırlayıp koşmaya niyetlenmiştim ki yan masada oturan kadının çantasına takıldı ayağım, sendeledim. Yine de çok oyalanmadan fırladım yerimden. Salonu geçip üst kata yöneldim hemen. Yukarı çıktığımda vapurun Kadıköy'e yanaşmış olduğunu gördüm. Herkes birer ikişer inmeye başlamıştı. İskeleye atlayıp adamı aramaya devam ettim ama hiçbir yerde göremiyordum onu. Buhar olmuştu sanki.

Bir süre Kadıköy'de sağa sola koşturup arandım ama nafile. Karşıma çıkmayacağını biliyordum. Şövalyeler adam seçer, kime görünmek istiyorlarsa ona karşı fark edilir olurlar sadece. Göz alıcıdırlar ama dikkat çekmezler, tanıyordum onları.

Boş yere aranıp durduğumu fark edince Baylan Pastanesi'ne gittim. Söylediği doğruysa eğer beni görüyor olmalıydı. *Şövalyem, yani gölgem.*

Eski bir alışkanlıkla Coupe Grillé söyledim garsona. Kafam karışıktı, aslında korkuyordum da ve izlenmek hiç hoş bir duygu değil...

Facebook üzerinden aldığım tehdit mesajı şimdi daha anlamlı hale gelmişti benim için. Birileri Kutsal Emanetler'i izlediğimi biliyor. Elimdeki belgelerden haberdarlar.

Ama beni onlara karşı koruyacak hiçbir güç yok. Savcılığa gidip "Masalcı'nın gönderdiği Latince kitap yüzünden Şövalye beni tehdit ediyor" diyemem. Bana koruma vermek yerine akıl hastanesine tıkarlar muhtemelen. *Ne masalı ne şövalyesi?*

Başımı derde sokmak istemiyorum ama Kutsal Emanetler'in üzerinden elimi çekmeye de gönlüm razı değil. Ömürlük bir tutkuyla hayatım arasında seçim yapmak zorunda bırakılıyordum. *Haksızlık bu.*

İçinde Kutsal Emanetler'in gayesini taşımayan güvenli bir hayatın benim için ne değeri olacaktı ki? Aldığım onca eğitim, kendimi uğruna adadığım o büyük emel ne olacaktı? Yaşamımı bu gayenin peşinde sürüklemiştim. Bildiğim, öğrendiğim her şey bunun içindi. *Televizyonlarda Osmanlı'nın haremini anlatıp tatmin bulacak bir tarih hocası değilim ki ben?*

Kutsal bir görevim vardı benim!

XI. Bölüm

Narratio

Boğa Krallığı'nın büyücüsü, yanına sihirli birtakım özel eşyalarını alarak şehir dışına bir tepeye çıkmış. Uygun bir alan bulunca eşyalarını yere indirip çalışmaya başlamış. Asasıyla yere bir çember çizmiş ve çemberin içine bazı işaretler yerleştirmiş. Sonra yanına bir çember daha çizerek içine girmiş, etrafına tuz serperek sihirli sözler söylemiş ve yandaki çemberde bir hareketlilik başlamış.

Bu sırada Çoban ve Yaşlı Adam, yürümeye devam ediyorlarmış. Çok geçmeden kendilerini bir suyun başında bulmuşlar. Aradıkları su kaynağıymış bu. Bundan sonra ne yapacaklarını düşündükleri sırada bir ses işitmişler, ikisi de irkilmiş. Dönüp baktıklarında genç ve güzel bir kız belirmiş karşılarında.

Çoban kıza şaşkınlıkla bakmış. Kız öyle güzelmiş ki Çoban'ın aklı yerinden uçacakmış neredeyse. Küçük adımlarla Çoban'ın yanına yaklaşan kız, "Buralara uzun süredir kimse gelmiyor" demiş. "O kadar yalnızım ki. Bu suyu ben koruyorum ama tek başıma çok zor oluyor. Senin gibi bir şövalye yanımda olsaydı hayatım ne de güzel olurdu."

Kızın bu iltifatına ne karşılık vereceğini bilememiş Çoban. Yaşlı Adam ikisi arasında geçen sohbete dikkat kesilmiş, izliyormuş onları.

Sonra durup dururken "Vade vade" diye bağırmaya başlamış. Bunun üzerine kız çok telaşlanmış. Hemen Çoban'ın yanına koşturup bu yaşlı adamın kötü ruhlu bir büyücü olduğunu söylemiş ve onu korumasını istemiş. Çoban ne yapacağını şaşırmış. Tam kızı arkasına alıp ona siper olacakken Yaşlı Adam elindeki asayı kızın yüzüne fırlatmış. Asa kızın yüzüne çarpınca kız kanlar içinde yere düşmüş ve kapaklandığı yerde yaşlı, çirkin bir kadına dönüşerek ölmüş.

Çoban olup biteni şaşkınlık içinde izliyormuş. Neler olduğunu hiç anlamamış. Yaşlı Adam "Bu senin ilk sınavındı" demiş. "Şu gördüğün varlık, aslında kitabı elinde tutan cadılardan biriydi. Onu görmek isteyeceğin gibi görünüyordu sana sadece. Anlıyorum ki bütün kötü güçler farkımıza varmışlar. Bizi yolumuzdan çevirmek için her türlü yolu kullanabilirler. Seni arzularınla, olmak istediğinle, görmek istediğinle hatta yarattıkları sahte dünyalarla kandırabilirler. Bu sahteliğe bir kez kanacak olursan gölgeler diyarında ruhsuz bir beden olarak yaşamaya devam edersin. Dünyanın bütün zevklerini sana sunduklarını söylerler ama hepsi sadece birer hayaldir. Bu sınavı artık biliyorsun. Sakın bir daha kanma."

Çoban ne büyük bir tehlike atlattığının farkına varınca Yaşlı Adam'a teşekkür etmiş. Yaşlı Adam düşünceli görünüyormuş artık. Bundan böyle güvende olmadıklarını düşünüyormuş. Sonunda cadının geldiği yöne doğru yürümeye karar vermişler.

Babasının hiddetinden kaçan Kurt Kralı'nın oğlu kendini şehir dışına zor atmış ve Boğa Kralı'na gitmiş. Kral onu hu-

zuruna kabul etmiş. Bunun üzerine Kurt Kralı'nın oğlu, Boğa Kralı'nın elini öpmüş. Eğer yardım ederse kendisine bağlı kalacağını söylemiş. Boğa Kralı bu sözleri duyunca çok sevinmiş. Kurt Kralı'nın oğlunu kendi sarayında ağırlamaya başlamış. Ona en güzel cariyelerinden birini vermiş.

Boğa Krallığı'nın büyücüsü, karşısında kadim zamanların devi Nefeltir'i görünce çok korkmuş. Ona büyülü sözler söyleyerek ormana göndermiş hemen. Hızına erişilemeyen Nefeltir, Çoban'ın ve Yaşlı Adam'ın peşine düşmüş.

Çoban, yaklaşan tehlikelerden iyice korkmaya başlamış artık. "Ey ihtiyar" demiş Yaşlı Adam'a. "Sanırım bu yolun sonunu göremeyeceğiz."

"Yol dediğin budur zaten" demiş Yaşlı Adam. "Bu yol aslında kimsenin yolu değil, sadece senin yolun. Ben sana eşlik ediyorum. Dünya son bir savaşa gidiyor ve hepsinin gözü Kurt Krallığı'nda. Ya krallığı kurtarıp kahraman olacaksın, ya yol kenarında cesedin bulunur ya da ruhsuz bir beden olursun. Artık geriye dönüş yok. Bundan sonra sadece yoluna odaklan. Ben bu yolda sana daha ne kadar eşlik edebilirim bilmiyorum. Fakat çok zamanım kalmadı evlat. Yaptıklarımın bedelini ödeyeceğim. Yaptığım son şeylerin iyilik için olmasını istiyorum. Gölgeler arasında kalmamak için sana son dakikaya kadar yardım edeceğim. Sonra yalnızsın. Ben de sen de tanımadığımız bir yoldayız. Lakin dediğim gibi bu senin yolun. Geriye bakarsan taş kesilirsin. Eski zamanlarda bu orman taşlaşmış şövalyelerin kalıntılarıyla doluydu. Damarlarındaki kanın kıymetini bil ve arkana bakmadan yürü."

Çoban şaşırmış. "Damarlarımdaki kıymetli kan da ne?" diye sormuş.

Yaşlı Adam gülümsemiş. "Daha zamanın gelmedi evlat ama gelecek" demiş.

Kızının günden güne eridiğini gören adam üzüntüden kahroluyormuş. "Onların gelmesi gerekiyor artık" demiş kendi kendine. "Eğer buraya gelemezlerse kızım yaşayamayacak. Onların yolunu açmak zorundayım."

XII. Bölüm

Imago

Sabah uyandığımda çok kararlıydım. Masalcı'yı bir daha görmeyecektim ve bu karmaşadan olabildiğince uzak kalacaktım. Televizyonda sanal para akışını anlatmaya devam edecektim, Kutsal Emanetler'i uzaktan izleyip kitap yazacaktım. Sıradan, köhne, gayesiz ama güvenli bir hayatı seçtim. İçimdeki kutsal davayı başka bir hayata erteledim. Eğer başka bir çağda daha gözü kara ve daha güçlü bir adam olarak dünyaya yeniden gelirsem, yarım kalan işimi belki o zaman tamamlardım artık. Ama şimdilik yaşam emelimi içime gömdüm. Üzerine de bir bardak soğuk su içtim.

Galata'ya gidip o yaşlı adamı bulmalı ve bir an evvel kitabı ona geri vermeliydim.

Hazırlanıp çıktım evden. Kar atıştırıyordu hava... Buna rağmen Kadıköy-Karaköy vapurunun üst güvertesine çıkıp oturdum. *Kendimi soğukla cezalandırıyorum.* Dudaklarım morarıncaya, ellerim hissizleşinceye kadar bekledim orada.

Karaköy'den koşar adımlarla geçip Galata'ya doğru çıktım. Sahafın sokağını bulmam zor olmadı. Dükkânın girişini görmüştüm bile. Pencereli ahşap kapı, küçük vitrin çarpmıştı bile gözü-

me. Ama kitaplar yoktu bu kez vitrinde. Ortalık tertemiz. Camda "Neandertal Cafe" yazıyordu. Yanlış mı gelmiştim acaba? Elektrikler kesikti o gün. Dükkânları karıştırdım sanırım. *Yaşlanıyorum artık, erken bunama mı ki bu?* Etrafa bakındım ama hayır, yanılmıyorum. Burası o gün elimdeki bu Latince kitabı aldığım sahaf dükkânı. Aynı kapı, aynı camekân vitrin...

Yine garip şeyler dönüyordu ama alışamayacağım bu tuhaflıklara. Bir an evvel kurtulmak istiyorum bu saçmalıklardan. Masalcı'dan da kitaptan da kurtulmalıydım. Bütün bu açıklanamaz garipliklerin onlarla ilgili olduğunu biliyordum.

Biraz sonra açıldı kapı. Gece kadar karanlık saçlı bir kız çıktı dışarı. Gözleri kestane kadar iri... İncecik, uzun boylu... *Çok güzel bir kız.*

Bakışlarımı alamıyordum ondan. Nutkum tutuldu adeta. Buraya ne için geldiğimi bile unuttum neredeyse.

"Özür dilerim" dedim. *Merhaba demem daha iyi olurdu biliyorum.* Ne için özür diliyordum ki? "Burada bir sahaf dükkânı vardı" diye devam ettim konuşmaya. "Fakat bulamıyorum şimdi. Göremiyorum." Daha fazla saçmalamamak için sustum. Anlattıkça batıyordum. Söylediklerim bana bile komik geliyor.

Gece saçlı kız gülmeye başladı birden.

"Ben bir yıldır buradayım" dedi. "Benden önce de yine bu kafe vardı. Eskiden beri kafe burası. Hiç sahaf olmadı. Eminim bundan. Hatta bu civarda hiç sahaf yok."

"Ama ben çok eminim" dedim. "Daha dün gece geldim buraya. Kitap da aldım üstelik."

"Ama ben de çok eminim" dedi kız. "Burada öyle bir yer yok."

Burada sahaf gördüğüm konusunda biraz daha ısrarcı olmak istiyordum. Kızla birkaç dakika daha konuşabilmek uğruna benim bir kaçık olduğumu düşünmesini göze alıyordum aslında.

Üzerinde bir kot pantolon ve tişört olmasına rağmen nasıl bu kadar alımlı ve hoş görünmeyi başarabiliyordu acaba?

"Başka soracağınız bir şey yoksa işime döneyim" dedi sonra. Aynı şeyi tekrarlayıp durmamdan o da sıkılmıştı belli.

"Bir saniye" dedim. Son kozumu oynamamıştım henüz. Elimdeki kitabı gösterdim ona. "Bakın. Dün akşam buradaki sahaftan aldığım kitap... Hâlâ elimde duruyor işte."

"Olabilir" dedi. Kitaba bakmamıştı bile. Haklıydı. Güçlü bir kanıt sayılmazdı bu. "Belki de kitabı buradan almışsınızdır ama başka bir zamanda uğramışsınızdır."

Eyvahlar olsun, bir deli daha. Şaka mı yapıyordu ciddi miydi anlamadım. Yeni bir gizeme daha hazır değilim henüz. Bu gece saçlı güzel kızın da kafamı karıştırıp beni başka bir gizemin içine atmasını istemiyorum.

Sözlerini şaka kabul edip gülümsedim. *Konuyu değmek istediğimi hiç sanmıyorum.*

"Haklısınız. Öyle oldu sanırım" dedim. "Kusura bakmayın sizi de rahatsız ettim."

Küçük kız çocukları gibi gülümsedi tatlı tatlı. Güzel yüzü nasıl da aydınlık ve masum...

"Hayır rahatsız etmediniz" dedi. "Zaman ve mekân konuları karmaşıktır. Düzlem üzerinde değildir. Sarmaldır. Algıdaki doğrusal sisteme göre işlemez. Bu yüzden öyle hemen bir kalemde anlatılamaz da anlaşılamaz da. Başka bir gün kafeye uğrarsanız, görüşürüz, konuşuruz. Şimdi izninizle çok işim var."

"Görüşürüz" dedim. Uğrardım tabii ama zamanın ve mekânın dışında başka şeyler konuşmak isterdim bu kızla. *Gizemsiz, karmaşasız, sakin şeyler konuşsak keşke. Sıradan, küçük, dertsiz, basit şeyler.*

Sonsuz bir çölün ortasında bir başıma kalmıştım yine. Kız kafeye geri dönünce elimde kitapla kalakaldım kapıda. Sahaf dükkânı

yoktu, yaşlı adam da... Dün gece rüya görmemiştim. Elimdeki kitap bir hayal ürünü değil. Şövalyenin temsil ettiği güçlerin peşine düştüğü kıymetli bir kitaptı bu. Onu dün gece bu dükkândan almıştım ama bunu kendime bile kanıtlayamıyordum şimdi. Aslında dün gece bindiğim vapur da yoktu. Ülev vapuru seferden kalkalı yıllar oldu. Çocukken binerdim Ülev'e hatırlıyorum. Bir yolcu motoruna çarpıp batırmıştı. *Şenol adlı motor*. Olmayan bir sahaftan kitap almıştım, olmayan bir vapurda Şövalye'yle konuşup Kadıköy'e geçtim.

Bütün bunların hepsi üzerimde gerçeklik hissi bırakan bir hayalden ibaret olamaz mıydı acaba? Ya zihnim bana oyun oynuyorsa, ya bütün bunlar aslında algıladığım gibi yaşanmıyorsa?

Belki de birinden yardım istememin vakti gelmişti artık. Aklıma Seda geldi düşününce. *Seda Ülgen*. Psikoterapi konusunda ondan başkasına güvenemezdim. Durumumu ondan başkasına açıklayamazdım. Bana bir tek Seda yardım edebilirdi. Onu bulmaya karar verdim. Belli akıl sağlığım yerinde değildi ve güvenilir bir psikoterapiste ihtiyacım vardı. Aklımı kaçırmak üzereydim artık.

Karaköy'e doğru yürürken bana doğru gelen kişinin tanıdık bir yüz olduğunu fark ettim, neden sonra. Adam birkaç adım önümde duruyordu sadece. Lisedeki biyoloji öğretmenim Claude Malfroid...

Karşılaşmamıza çok sevinmişti. Elimi sıktı, sarıldı. Ayaküstü sohbet ettik biraz. Ne yalan söyleyeyim ben de özlemişim. Dünya tatlısı bir adamdı Malfroid. Onu güzel duygularla anımsıyordum. Geçmiş yıllardan bahsettik. Elimdeki kitabı fark etti sonra. Her zamanki gibi yine çok ilgilendi. "Eski bir kitap" dedim. "Çok kıymetli."

Malfroid'in hoşuna gitti. "Aferin" dedi. Kutlar gibi yavaşça bir iki kez vurdu koluma. "Bu kitabı çok iyi oku lütfen." Yine her zamanki gibi çok şık görünüyordu. Yakasındaki kırmızı gülü çıkarıp bana verdi. Teşekkür ederek kabul ettim. Birbirimize iyi

dileklerde bulunup ayrıldık. O Tünel tarafına doğru yürüdü, ben Karaköy'e...

Eski günleri hatırladım Malfroid'i görünce. Saint Joseph'li yıllar... Dünyayı kurtarabileceğime inanıyordum o zaman. *Çocukluk işte.*

Aklım fena halde Malfroid'e takılı kalmıştı. Adam neden hep aynıydı acaba? Hiç değişmemiş... Aradan bunca yıl geçtiği halde hiç yaşlanmamış. Yüzü yıllar önceki kadar taze, bedeni genç, sesi temiz... *İlginç.*

Sonra dayanamayıp Saint Joseph'teki dönem arkadaşlarımdan birini aradım. Malfroid'i sordum ona. "Neler yapıyor, haberin var mı?" dedim. Yıllar önce ölmüş Malfroid. "Yanılıyor olamaz mısın?" diye ısrarla bir kez daha sordum ama arkadaşım bildiğinden gayet emindi. "Tabii ki yanılmıyorum" dedi. "Biliyorsun, biz ailece görüşürdük."

Malfroid'e benzeyen başka biriyle mi konuştum ki? Hadi canım...

"Malfroid yıllar önce öldü yani öyle mi?"

"Aynen öyle... Sen neden etkilendin bu kadar, niye soruyorsun?"

"Karaköy'de bir adamı ona benzettiğimi sandım" deyip kapattım telefonu.

Malfroid yıllar önce ölmüştü ama elimde tuttuğum gül canlı ve tazeydi. Hayal değildi. Mis gibi kokuyordu. Bu gül Malfroid kadar gerçek... Bunu bana o verdi. Arkadaşımın yanılıyor olabileceği ihtimaline sıkıca tutunup sarılmak geçiyor içimden. *Deliriyorum ben, kafayı yedim, tırlattım, çıldırıyorum.*

Masalla gerçeklik arasındaki sınır ortadan kalkmıştı. İkisi arasındaki ayrımı yitiriyordu zihnim. Veriler birbirine giriyordu iyice. Eski hatırladıklarımla yeni yaşadıklarım karışıyor, zihnimi bulandırıyordu. Hakikat nerede başlıyor, sanrı nerede bitiyor çözemiyorum. *Şövalye bu halimi de gözlüyor mudur acaba?*

Belki de Seda'dan önce Masalcı'ya gitmeliydim. Onun her şeyden haberi olabilirdi. En azından elimdeki kitabı bana kendisinin yolladığını söyleyebilirdi. Yaşlı adamla konuştuğumu ve o sahaf dükkânına girdiğimi doğrulayabilirdi. Bu bana terapi kadar iyi gelirdi eminim...

Oyalanmadan Balat'a yöneldim hemen ama sonra fikrimi değiştirip Süleymaniye'ye geçtim. Balat'tın tenha sokaklarından birinde yeşilliğe gömülerek kamufle olmuş bir evde Masalcı'yla görüşerek Şövalye'nin hışmını ıssız alanda üzerime çekmektense kalabalığın içinde kaybolmayı daha doğru buldum. Eğer Masalcı her şeyi biliyorsa beni burada bulacaktır muhakkak. Gün içinde karşıma çıkmazsa, her şeyin zihnimde cereyan eden bir aldatmaca olduğuna ikna olacaktım. Böylece ortada ne suçlayacak kimse kalacaktı ne de hayatım tehlikede sayılırdı.

Süleymaniye'de her zaman gittiğim bir lokanta vardı. Doğruca oraya yöneldim. İçeri girer girmez etraftaki masaları taradım tanıdık bir yüz var mı diye ama yoktu. *Her şey bir sanrıdan ibaretti işte.*

Garsondan işkembe çorbası isteyip kapıyı görecek şekilde yerleştim masaya. Giren çıkan hiç kimse tanıdık değildi. Ne Masalcı vardı ortada ne Şövalye... *Güvendeyim.*

Çorbamı içip üzerine o tadına doyulmaz kuru fasulyeden yedikten sonra hesabı istedim. Ceplerimde cüzdanımı aranırken biri oturdu karşıma.

Masalcı!

Keşke her şey bir sanrı olsaydı.

Sevineyim mi üzüleyim mi bilemedim. Sanırım zihnimin bana oyun oynadığı yoktu.

Koyu mavi renkli boğazlı bir kazak giymişti Masalcı. *Üşüyebildiğini bilmiyordum.* Kır saçlarını geriye yaslayıp taramış. Kalın çizgili, biçimli yüzü aydınlık ve karizmatik. Keyfi yerindeymiş gibi gülümsedi.

"Sizi burada bekleyeceğimi nasıl bildiniz?" dedim.

"Gelecek bilinmez" dedi Masalcı. "Burada görüşmemiz bu an'ın gerçeğiydi ve öyle oldu."

Yine bulmaca gibi konuşmaya başlamıştı işte. Bunca karmaşanın, garip olayların ve tehdidin içinde oturmuş Masalcı'nın imalı söylemlerinden anlam çıkarmaya çalışmayacaktım. *Rahatlığı giderek sinirimi bozuyor artık.*

Yüzüne bakmaya başladım uzun uzun. Aradığım bütün cevapların bu adamda olduğunu seziyorum.

Beni büyülüyor muydu acaba? Sanrılar görmeme neden olan ikramlarda mı bulunuyordu yoksa? Öyle ya şimdiye dek az çayını kahvesini içmedim. Üstelik her akşam bahçesindeydim. *Bunlar hep o Amerikan filmleri yüzünden oluyor işte aklım başka türlüsüne çalışmıyor.* Oysa şuurum açıkken bile dünyayı değiştirebilecek güçlere sahip değildim, aklımı yitirince kimin ne işine yarardım ki? *Saçmalıyorum tamam.*

Olan biten hiçbir saçmalığın mantıklı açıklaması yok. Anlamıyorum. Bunlar neden oluyor, ben neden işin içindeyim anlamıyorum.

"Beni anlamıyorsun biliyorum" dedi Masalcı. "Ama anlayacaksın merak etme, az kaldı."

Şövalye'yle görüştüğümü biliyor olabilir miydi acaba? Yoksa beni mi sınıyordu? Ülev'de olanları anlatıp anlatmayacağımı mı görmek istiyordu? Aklınca bana ne kadar güvenebileceğini mi ölçüyordu? *Bilemedim.*

Onu Şövalye'nin varlığından habersiz bırakarak hayatını tehlikeye atıyor olmamdan dolayı beni bencillikle suçlar mıydı acaba?

"Masalcı" dedim heyecanımı kontrol etmeye çalışarak. Tam sırrımı itiraf edecektim ki konuşmama izin vermedi.

"Bana bak evlat" dedi. "Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var."

Asıl büyük itiraf şimdi geliyor diye düşündüm. Bana her şeyi açıklamaya hazırlanıyordu. Derin bir nefes alıp kollarını bağladı. Bakışlarını masaya devirip çorba kaşığına kilitlendi. Uzun uzun düşündü sessizce.

Çıt çıkarmadan bekliyordum konuşmasını. Kendini hazır hissettiği an başlayacaktı. Her şeyin cevabını istiyordum her şeyin... *Ülev vapuru, olmayan sahaf dükkânı, Galata'da rastladığım ölü öğretmenim, Şövalye'nin tehdidi her şeyi bilmek istiyorum.*

"Ben sana bir masal anlatıyorum evlat" diye devam etti nihayet.

Kalbim ağzımda atıyor.

"Anlattığım masal aslında ne buraya ait ne oraya. Lakin hem orada hem burada... Anlıyor musun beni? Bu masalı okuyanlar ya da duyanlar artık her iki tarafı da görüyor olacaklar."

Yine dönüp dolaşıp masala geldi konu.

Sabırla dinlemeye devam ettim.

"Sana bazı hususları açıklamak istiyorum evlat. Büyü konusunu iyi anlamalısın. Biliyorum büyü hakkında kısa bir konuşma yapmıştık seninle. Büyü insan iradesine karşı yapılan her şeydir demiştik. Kadim zamanlardan beri insan hayatının bir parçasıdır."

Tam bir hayal kırıklığı benim için, Masalcı'nın hiçbir şeyden haberi yok.

"Büyü her şekilde olur evlat. Gözün gördüğünü, kulağın duyduğunu kalp de görür, kalp de duyar. İncinir. Ona kanar ve bu da büyüdür aslında. Taşı altın zannedersin, odunu yemek zannedersin, düşmanı dostun zannedersin. Düşü gerçek zannedersin."

"Anlıyorum Hocam" dedim ama hiçbir şey anladığım yoktu. Uçurumdan düşüyordum sürekli ama bir türlü yere çakılmıyordum.

"Şu insanlara bak" dedi Masalcı. "Ne görüyorlar sence? Işıklı,

yaldızlı bir dünya... Alnı burada secdeye değen, hakikati görseydi kırk bin tövbe etmeden çıkmazdı buradan. Sen gerçek dersin. Gerçek dediğin ne ki? Ben buradayım değil mi?"

"Buradasınız" diye karşılık verdim ama içten içe çok da emin değildim verdiğim cevaptan. *Gerçekten burada mısınız?*

"Belki de değilimdir evlat."

Ben de bunu söylemesinden korkuyordum işte.

"Belki Ayasofya'dayım" diye devam etti. "Belki bu zamanda değilim, orada namaz kılıyorum. Beni gördüğünü düşünmen senin gerçeğin... Ben yediğin fasulye kadar gerçeğim. Yediğini düşündüğün an fasulye yok."

Delirdiğimi düşünerek zihnime haksızlık etmişim.

"Yediğimi hatırlıyorum ama" dedim. Güldü.

"Sen hatırlıyorsun. Senin hatırladığın senin gerçeğin..."

Bir an duraksadım. Ne istediğini anlamadım. *Nasıl yani?*

"Gördün mü bak. Sana en gerçek gelen şey bile kafanı karıştırdı şimdi. Belki de hiç fasulye yemedin. Gerçek dediğin şey bu aslında ama bir de hakikat var. Hakikati görmeye göz gerek... Onu anlayacak bir kalp gerek. İşte o zaman büyü nedir anlarsın. Kurt Krallığı'nın hakikati unutulalı yıllar olmuş. Onlar hakikati bilseydi eğer, Boğa Krallığı'nın büyücüsü büyü yapabilir miydi sence? Belki yapardı evet. Ama uyananlar olurdu. Hakikat zemzem gibidir. İçine katıldığını arıtır, dönüştürür ve hakikatin kendisi yapar. Sen belki hem orada hem buradasın. Belki de yoksun. Senin gerçeğinin hakikat olduğunu iddia etmen kadar büyük bir bencillik var mı? İşte büyü bu... Hakikatle ilişiğini kesmen... İradeni kullanmak yerine, bildiğine göre davranman."

Masalcı hiç susmadan devam ediyordu konuşmaya. Sonra bir ara "Sen zaman dediğin şeyi mutlak mı sanıyorsun?" diye sordu. "Belki o an'dasın belki bu an'da... Zaman konusunu çok abartma bence."

Simsiyah bir şimşek çakıp söndü o an zihnimde. Kafedeki kızın saçları... *Gece saçlı kız.*

O da buna benzer şeyler söylemişti bana.

"Zaman düzlem üzerinde değildir" demişti. "Sarmaldır. Algıdaki lineer sisteme göre işlemez."

Terlemeye başlamıştım durup dururken. Aklımın içindeki karmaşa midemi de çalkalıyor sanki. Başım dönüyor. Bunaldım, nefessiz kaldım düşündükçe. *Bünyemi toparlayamadım gitti.* Henüz iyileşemedim aslında. Yorgunum hâlâ. *Yatıp uyusam keşke.*

"Hadi çıkalım" dedi Masalcı. *Kendimi iyi hissetmediğimi sezmiş gibi.* Bir süre hiç konuşmadık. Molla Gürani Camii'ne kadar yürüdük. *Bizans'ın görkemli yapısı.* Ne muhteşem bir camiymiş aslında. Ama eski günlerinden eser yok şimdi. Ne kadar da solgun ve hüzünlü görünüyor.

Serin bir yağmur çiseledi biz yürürken. Sokaklar ıslanıverdi hemen. Molla Gürani Camii'ne baktım. *Onun gözyaşlarıydı belki de bulutlardan süzülen.*

"Zamanı yaratan biziz" dedi Masalcı. "Masalın başında evvel zaman içinde derken, masalı kendi gerçekliğimizden uzak tutmak istiyoruz aslında. Çünkü masal şimdiki zamanın hayali içindeyse korkutucudur. Oysa bu hakikati değiştirmez. Masal aslında an'ın içinde... Şimdiki zamanın hayalinde... Kurt Krallığı şu an tehlikede. İnsanlığın haline bak. Herkes Büyücü'nün yaptığı büyünün tesiri altında... Hepimiz masalın içindeyiz, kimse görmüyor."

XIII. Bölüm

Narratio

Kurt Kralı'nın oğlu, Boğa Kralı'ndan destek alarak kendi krallığını oluşturmaya başlamış. Zenginlerin desteğini alacağından da eminmiş tabii. Casusları sayesinde kimlerin ona sadakatle bağlı olduklarını tespit edebileceğini düşünmüş. Ama asıl önemlisi amcayı ikna edebilmekmiş. Eğer onu da yanına çekmeyi başarabilirse işte o zaman krallığı ele geçirmesi an meselesiymiş. Sonunda casuslarıyla amcasına haber göndermeye karar vermiş. Amcasını Kurt Krallığı'nın dışında buluşmaya davet edecekmiş.

Adam, giderek kötüleyen kızını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırmış. Bu yüzden kulübesinin yanındaki depoya gitmiş hemen ve oradan bazı eşyalar çıkarmış. Bir asa almış eline önce, yere bir çember çizmiş ve sonrasında bir boruya üflemiş. Borudan kulakları tırmalayan böğürtülü bir havyan sesi çıkmış. Çok geçmeden ormanın içinden bir geyik çıkagelmiş adamın yanına. Usulca kıvrılıp oturmuş ve ayaklarının dibine kapanmış. Adam geyiğin kulağına birtakım sözler fısıldayarak ormana geri göndermiş.

Boğa Krallığı'nın büyücüsü de amacına ulaşabilmek için her yolu deniyormuş. Son planı Kurt Kralı'nın ordusunu dağıtmakmış. Bunun için önce ordu mensuplarının kafasını karıştıracak, Kurt Kralı'nın aslında bir hain olduğuna inandıracakmış ordu komutanlarını. Bunun için özel bir büyü yapacakmış ve komutanların aynı rüyayı görmelerini sağlayacakmış. Bu rüyada Bozkurt Kralı, şimdiki Kurt Kralı'nın hain olduğunu söyleyecekmiş onlara.

Çoban ve Yaşlı Adam sonunda bir düzlüğe ulaşmışlar. Burası ekili bir alanmış. Değişik meyveler ve türlü sebzeler varmış ağaçlarda ve toprakta. Çoban gördüklerine sevinmiş. Sonunda iyice karnını doyurabileceğini düşünmüş. Yaşlı Adam asasını kaldırıp meyve ağaçlarından birine vurmuş ve bütün meyveler yanmaya başlamış, her biri damla damla eriyerek yerlere akmış.

Çoban çok şaşırmış. Yaşlı Adam "Orman ruhlarının kandırmacası bu" demiş. "Orman ruhları çiftçilere düşmandır. Onlara böyle dolgun meyveler gösterirler, böylece çiftçiler kendi yetiştirdiklerinden hiç memnun olmazlar. Gelip bu ürünlerin zehirli tohumlarını alırlar. Kendi ekinleri de kurur ve tarlalarının bereketi kaçar. Bu meyvelerden yiyenler kısa zamanda ölürler. Anladığım kadarıyla biri ya da birileri ormanın ruhlarını bize karşı kullanıyor."

Kurt Kralı'nın oğlu ve amcası bir bakır madeninde buluşmuşlar. Kurt Kralı'nın kardeşi krallığın güçlü adamlarından biriymiş ve şimdiye dek kardeşinin güçlenmesine izin vermiş, onu desteklemiş.

Kurt Kralı'nın oğlu, amcasıyla uzun uzun konuşmuş. Zenginleri de Boğa Kralı'nı da arkasına aldığını söyleyerek onu ikna etmiş. Kurt Kralı'nın oğlu, amcasını yanına alarak çok önemli bir ittifak yaptığına inanmış. Çünkü krallığın her bir köşesinde,

her bir makamdan sadık adamları varmış amcasının. Böylece her yeri ve her makamı ele geçirebilirlermiş.

Çoban ve Yaşlı Adam, orman ruhlarının tuzağına düşmeden kaldıkları yerden devam etmişler yola. Sonra karşılarına bir sincap çıkmış, yanlarına gelmiş hemen. Derken ayaklarının dibine yığılıvermiş, hiç hareket etmeden yere yatıp kalmış öylece. Sincaba yaklaşıp baktıklarında, küçük bir ok fark etmişler bedeninde. Yaşlı Adam bağırmaya başlamış birden. "Zehirli oklar yağıyor dikkat et" demiş.

Kendilerini yere atmışlar hemen. Çok geçmeden uzun boylu çıplak bir adam gelip dikilmiş karşılarına. Zehirli okunu boruya sürerek ikisinin üzerine üflemeye hazırlanmış. Çoban, her şeyin bittiğini düşünmüş bir an. Sonra nerden çıktığı belli olmayan bir geyik peyda olmuş birden ve çıplak adamın sırtına boynuzlarını geçirerek onu yere sermiş. Adam aldığı bu darbeyle kanlar içinde kalmış.

Yaşlı Adam, bu geyiği kimin gönderdiğini tahmin etmiş ve hayvanın izini sürmeye karar vermiş. Geyik, peşinden gelen Çoban'ı ve Yaşlı Adam'ı uzun bir patika yoldan geçirerek, kulübeye ulaştırmış kolayca.

Yaşlı Adam'ı ve Çoban'ı gören ev sahibi çok sevinmiş. Kızının kurtulacağını düşünmüş, yüzü aydınlanmış.

XIV. Bölüm

Fortuna

Hiç kimsenin adı yok bu hikâyede...

Masalcı'nın, Şövalye'nin, gece saçlı kızın, Galata'daki yaşlı sahafın hatta dinlediğim masaldaki kahramanların bile bir adı yok.

Masanın üzerinde Latince yazılmış yüzlerce yıllık bir kitap ve boynunu bükmüş solgun bir gül...

Aslında bütün bu olanların bile bir adı yok bende. *Ne rüya, ne masal, ne sanrı, ne gerçek, ne yalan, ne sahte, ne hakiki.*

İsmi olan her şeyin kaderi değişir.

İsim kaderi değiştirir.

Masalcı'nın bana kim olduğunu açıklayacağını sanmıyordum artık. Claude Malfroid'i düşünmek istemiyordum. Aklıma gelmesin diye saçma sapan şeylerle uğraşıyor, ceketlerimin düğmesini dikiyor, kütüphanenin tozunu alıyor, bulaşıkları elde yıkıyordum ama olmuyordu işte.

Sonunda bütün bu olanlarla ilgili kişisel teşhisimi koydum: Delirdim ben! Evet kesinlikle delirmiş olmalıyım. Başka mantıklı hiçbir açıklaması olamazdı bu saçmalıkların. Bütün bunlar yalnızlıktan delirmek üzere olan bir adamın sanrılarından ibaret olmalıydı. Bir daha Balat'a da gitmezsem bu iş tamamen çözülürdü.

Zihnim rahatlardı. Eski huzurlu, renksiz, tekdüze ama mantıklı hayatıma geri dönerdim. Birkaç kez Seda'yı da görürsem toparlardım muhakkak.

Kapıyı çektiğim gibi çıktım evden. Vapura atladım hemen. Artık Seda'yı görmek için vakit kaybetmemem gerekiyordu.

Dışarısı buz gibiydi ama üşümüyordum. Vapurun üst katında dışarıda oturup denizi izlemeye daldım. Deniz çocukluğumdan beri sakinleştirir beni. Bildiğim en iyi antidepresandır. Doyasıya en bedavasından içime çektim denizi. Boğazım yandı ama iyi geldi gerçekten. Sonra ayaklarımın üzerinden atlayarak geçen kızı fark ettim. Çarpınca canım yandı. Acıyla başımı kaldırdığımda onu gördüm. O kızı... Kafedeki kız. *Ne hakkı var bu kadar güzel olmaya?* "Lütfen bu da hayal olmasın" diye geçirdim içimden. "Bazı sanrıların hakikat olmasının hiç zararı yok."

Arkasından bakıp izledim kızı. Saçlarını atkuyruğu yapmış. Kırmızı bir pantolon giymiş. Çizmeleri asker botu... Kabanı Deniz Gezmiş'inkinden. Koyu haki. Nasıl da göz alıcı görünüyor. *Sadelik en gösterişli güzellik.* O da dışarıda oturdu. Denize bakıyor yüzer gibi. *Okyanusları geçsek keşke bu vapurla... Hiç inmesek keşke.* Bu fırsatı kaçıramazdım. Konuşmalıydım onunla. Kız gerçekse eğer cevap verirdi bana. Yüreğim ağzımda kalktım yerimden.

"Merhaba" dedim liseli mahcup delikanlılar gibi. "Sizi gördüğüme sevindim."

Beni tanımadığını düşündüm önce ama gülümsedi yüzüme bakınca.

"Yine eski bir sahaf mı arıyorsunuz?" dedi.

Hatırlıyor beni.

"Yok" dedim. "Bu kez sahaf değil masalcı arıyorum."

"Çok tuhafsınız" diyerek güldü. "Olmayan bir sahaf ve şimdi de bir masalcı. Aslında belki de siz değil İstanbul tuhaf bu aralar."

"İstanbul tuhaf bu aralar" dedim. "Bir şeyler anlatıyor ama biz anlamıyoruz sanırım."

Gülümsemesinden cesaret alıp oturdum yanına. Çiçek kokuyor.

"Biz anlamayız" dedi güzel kız. "Bizim hayatımız anlamamak ve anlamadan kabullenmek üzerine kurulu. Başka türlüsü korkutuyor bizi. Anlamaya başladıkça geri dönüş olmayacak çünkü."

Konuştukça şaşırtıyordu beni. İçimdeki çelişkileri duyuyordu sanki. "Gerçek gördüğümüz şey değil sanırım" dedim. "Gördüğünü gerçek sanması insanın en büyük hatası" diye devam etti. "Gördüğünün bir hayal olduğunu düşünmeden kabul ediyor insan. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu bilememek zordur. Böyle durumlarda insan kendini delirmiş hisseder. Oysa delirmek dediği şey gerçeği görmeye başlamaktır."

"Çok ilginç" dedim. "Sanki sustuğum her şeyi duyuyorsunuz."

"İçinizdekileri duymama gerek yok" dedi. "Belki ben de o hayalin bir parçasıyım. Belki de gerçeğin ta kendisiyim. Bunu siz de bilemezsiniz. Gerçek kapıyı çaldığında yola çağırılırsınız. Yola gitmezseniz gerçeği bulmazsınız. Ne kadar reddetseniz de gitmeniz gerekir aslında. Olmayan bir sahafı aramak belki de bir hayal perdesinde gerçeği aramaktır."

Ağzından dökülen her sözle mideme sancılar giriyordu. Yüzüne baktım uzun uzun. Hem güzel hem de çok akıllı. Beni etkilemesi için başka hiçbir şeye ihtiyacı yok. Ona âşık olmam an meselesi...

"Daldınız" dedi.

"Evet daldım" dedim. "Olay derin olunca ben de dalıyorum işte."

"Derinliği yaratan algıdır. Size derin gelen başkasına gelmez. Bence siz dalmayın ve uyanık olun" dedi. Sol yanağında derin bir gamze oluştu. Dişleri ne kadar da beyaz...

Bir adım daha atmalıydım. Adını ve telefon numarasını da öğrenmeliydim. Onunla tekrar buluşmanın yolunu bulmalıyım.

"Vapur yanaştı" dedi. "Çabuk ineyim. Acelem var."

Gitme ne olur birkaç dakika daha kal yanımda.

Hiçbir şey diyemedim. Arkasından yürüdüm seri adımlarla. Kız tam inecekken önüne geçtim.

"Sizi bir daha nasıl görebilirim?" diye sordum.

"Görmeniz gerektiğinde herhangi bir yerde" dedi ve beni arkasında bırakarak yoluna devam etti.

Koşup yolunu kesmek isterdim. Gece onunla olmak isterdim. Sarılıp yüzlerce kez öpmek geçiyordu içimden ama yapamadım.

Kız ve Masalcı arasında bir ilişki olabileceği düşüncesi kapladı benliğimi. Eğer Masalcı'yı kaybedersem kızı da kaybedebilirdim. Seda'ya gidecekken ayaklarım beni Masalcı'nın evine yöneltiyordu yine. Kendi evime mi dönmeliydim yoksa? Seda'yı arayıp işimin çıktığını söyledim. Balat otobüsüne atlayıp Masalcı'nın evine yöneldim. Bahçe kapısını kilitliyordu. Başında siyah bir kasket, aynı kumaştan bir kaban... Yakalarını kaldırıp yürümeye başladı beni gördüğü halde. Selam bile vermedi. Şaşırdım. Peşine takılıp izledim onu. Bir kilisenin kapısından girip içerideki banklardan birine oturdu. Meryem Ana heykelini izledi dikkatle. *Hayatında ilk kez görüyor sanki. Adam hipnotize olmuş, kendinde değil.* Gözünü kırpmadan bakıyordu. Yanına gidip oturdum hemen. Baktığı şeyle ilgilenecek halde değildim. Kafamın içinde binlerce soru vardı cevabını arayan.

"Düşündün mü söylediklerimi?" dedi yüzüme bakmadan. Meryem Ana heykeline kilitlenmişti adeta.

"Düşündüm" dedim.

"Güzel" dedi. "Bir gün sen de masal anlatacaksın ve masalın ne olduğunu, nasıl anlatıldığını ve dilini bilmen gerek. Masalı

uyduramazsın ancak var olanı anlatırsın ve var olanı ancak kendi dilinle anlatırsın. Masal senin gerçeğin olur. Ama önce masalın gerçeğini öğren. Mesela benimle şimdi konuşuyorsun. Ama ben belki de Hicaz'dayım. Belki de senin evindeyim. Ama beni yanında görüyorsan inan ki sadece senin yanında olduğumu düşünmen büyük bencillik."

"Yine başladınız" dedim "Neden bencillik olsun? Haddime mi?"

"Bencillik tabii Erhan" dedi. "Bencillik... Dünyayı gördüğün görüntüden ibaret sanıyorsun. Kurt Krallığı'nı görmediğin için masal diyorsun. Belki de orada yaşıyorsun ve burası sana çok daha farklı anlatılıyor. Sen bunu görmeye alışmışsın. Eğer bir ağaç olsaydın bütün dünya sadece gördüğün yer mi olacaktı?"

"Dünyanın bu olmadığını biliyorum. Benim dünyam sadece gördüğüm değil. Bildiğim de var. Ama hissettiğim de var. Hissetmek de güzel. Sevgi gibi..."

"Sevgi mi? Dünyan sevgi mi? Evrene sevgi mi gönderiyorsun yani?" diyerek güldü. Geldiğimizden beri ilk kez yüzünü bana çevirip baktı gözlerime. "Bir kadın geldi bana" dedi. "Herkesi koşulsuz seviyormuş. Evrene sevgi gönderiyormuş. Kocasının ölümüne neden oldu sonra. Sevgi de senin gerçeğin, hatta hayalin."

"Kafam çok karışıyor böyle söylediğiniz zaman" dedim. "Biraz daha açık konuşun."

"Daha ne kadar açayım konuyu Erhan?" dedi. Kilisenin aralık duran kapısından dışarıyı işaret etti. Baktım. Bir kadın gördüm. "Bak" dedi Masalcı. "Kadın çocuğuna meyve veriyor. Ne güzel bir anne değil mi? İlgili. İyi bir çocuk yetiştirecek. Ama durum öyle değil... Çocuğun kaderini annesine duyduğu minnet yönetecek, yeteneği değil. Yeteneği körelecek. Annesine duyduğu minnet onun hakikati olacak. Sevgi de öldürür nefret de... Senin gerçeğin sevgi mi Erhan?"

"Ama ben..."

"Senin şu ya da bu duygu olarak gördüğün şey, şu an'ın gerçeği... Ama başka bir an'ın yanılgısı... Birazdan çıktığımızda kapının önünde bir adamla karşılaşacaksın. Torbasını unuttuğunu söyleyecek. Bir çocuk koşa koşa torbasını getirecek ona. Ne iyi bir çocuk... Kendine ait olmayan bir torbayı alıp götürmedi. Çalmadı. Adam o torbadaki bıçakla karısını öldürecek adam. Şimdi o çocuk iyi çocuk mu dersin yoksa cinayete yardım mı etti sayılır? Fiilleri sıralarsan çocuk bir fail... Ama aslında değil..."

"Anlamaya başlıyorum" dedim.

"Şimdi gelelim masala" dedi. "Büyünün ne olduğunu artık biliyorsun. Bu güzel. Sana anlatacaklarımı başkalarıyla paylaşacaksın değil mi?"

"Evet" dedim gururla. Paylaşacaktım tabii. Kitaplar yazacaktım bununla ilgili. Hem sosyal medya hesabım da vardı. Sayfamda da yazacaktım.

"Tek korkum ne biliyor musun?" dedi Masalcı. "Bir gece elektrikler kesildiğinde hele şarjın da yoksa masalını yazamaz anlatamaz olacaksın. Elindeki alet altın mı sayılır, demir yığını mı? Ya elektrikler bir daha hiç gelmezse... Gecenin bir vakti evine koşup gelecek ve senden masal dinleyecek insanların var mı? Sosyal medya dediğin şey, yani o bilgisayarda gördüğün insanlar sadece birer rakam. Akşamları masal anlatacak üç kişi bul yanına. Gerçek olan onlar. Elektrikler gelmediğinde masalın kimseye ulaşmayacaksa bu da büyü sayılmaz mı Erhan?

"Haklısınız" dedim.

XV. Bölüm

Narratio

Yaşlı adam ve Çoban sonunda kızla babasının kulübesine varmış. Adam ziyaretçilerini karşılamış. Oturmuşlar birlikte yemek yemişler. Yaşlı adam ne için geldiklerini, neler olup bittiğini anlatmış bir bir. Ev sahibi dikkatle dinlemiş Yaşlı Adam'ın anlattıklarını. Sonra "Tamam" demiş. "Ben size yardım edeceğim. Ama siz de bana yardım edeceksiniz, kızımı kurtaracaksınız."

Adam başlamış kendi hikâyesini anlatmaya. "Yıllar önceydi. Genç bir kasaptım. İnsanlara etin en güzelini sunmak için, hayvanların bütün özelliklerini, dağlardaki bütün otları öğrenmeye niyet etmiştim. Çok çalıştım, bütün otları öğrendim, hatta hangisinin hangi hastalığa deva olduğunu da bilirim. Sonrasında karım olacak o güzel kızı da dağlarda tanıdım. O da ot topluyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. O da otları benim kadar iyi tanıyordu hatta benden bile iyi biliyordu. Birlikte ot topluyorduk. Ona âşık oldum. O da benimle olmak istiyordu. Evlendik. Bir kızımız oldu. Çok mutlu bir evliliğimiz vardı. Ta ki o güne kadar. Karıma otların şifasını öğreten kadın o gün bize geldi. Başımıza geleceklerden habersizdik. Karımı aldı götürdü.

Günlerce haber alamadım. Onu son görüşüm oldu bu. Kızımla yalnız kaldık. Sonradan karımı görenler anlattı. Bütün güzelliğini yitirmiş. Yaşlı, solgun bir kadın olmuş. Karımı bu hale getiren o kadını aradım günlerce. Sonunda kulübelerini buldum. Tam onu öldürecekken başka bir kadın geldi kulübeye. Yanlışlıkla onu öldürdüm. O cadı beni lanetledi. 'Bir gün gelecek kızının iyileşmesi için buraya geleceksin, eğer beni o vakit öldürmezsen bunu bir daha hiç yapamayacaksın. Sen ve yanındakiler de lanetlenecek. Dünyaya savaş hâkim olacak' dedi. Koşarak eve geldim. Kızımın üzerine titredim ama bunun başımıza geleceğini, yapay dünyanın bozulacağını biliyordum. Şu sizin aradığınız kitap var ya. İşte onu bulmanız konusunda size yardım edeceğim. Sizi oraya götüreceğim. Ama siz de bana o kadını öldürmem için yardım edeceksiniz. Önce kızım kurtulmalı. Kızım kurtulmazsa dünya umurumda değil."

Yaşlı Adam ve Çoban söz vermişler ev sahibine.

Diğer yandan yeğeninin etkisinde kalan amca, kardeşinin krallığına gitmiş, buradaki adamlarını yanına toplayıp olan bitenleri anlatmış. Krallığa hâkim olabilmek için kendilerine bağlı saray muhafızları ve yargıçları kullanmaya karar vermişler. Ayrıca krallığın en zeki çocuklarını kendileri için yetiştireceklermiş. Zamanı geldiğinde Boğa Krallığı ile anlaşacaklarmış. Hemen harekete geçmişler.

Bütün bunlar olurken, Kurt Kralı'nın oğlu da boş durmuyormuş tabii. Zenginlerin gizli toplantılarına gidiyor, adamlarını organize ediyorlarmış. Taştan ibaret olduklarını bilmeden, Boğa Krallığı büyücüsünden altın alarak iyice borçlanıyorlarmış.

Çoban ve Yaşlı Adam yanlarına kızın babasını da alarak yola çıkmaya karar vermişler. Bir an evvel kitabı bulmak istiyorlarmış. Kaybedecek vakitleri yokmuş. Çoban ve Yaşlı Adam kızı

görmek istemişler hemen. Kız hastalıklı haline rağmen Çoban'ın o güne dek gördüğü en güzel kızmış. Çoban içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetmiş. Bir anda kıza âşık olmuş. Artık hem dünyanın geleceği için hem de kız için elinden geleni yapmak zorunda hissediyormuş kendini.

Rüyalarında Bozkurt Kralı'nı gören komutanlar ertesi sabah toplanmışlar. Hepsi aynı rüyayı gördükleri için şaşkınlarmış. Bozkurt Kralı onlara rüyalarında krallığın tehlike altında olduğunu ve sadece onların krallığı kurtarabileceğini söylemiş. Bunun için komutanlara krallığı ele geçirmelerini söylemiş. Komutanlar oturup krallığı ele geçirme planları yapmaya başlamışlar.

Diğer tarafta müttefik kuvvetler Boğa Krallığı'nı çevreleyen köyleri ele geçirmeye ve yakıp yıkmaya başlamışlar.

Çoban ve Yaşlı Adam yanlarına kızın babasını da alarak cadıların kulübelerine doğru yola çıkmışlar. Orman tehlikelerle doluymuş tabii... Asıl tehlikeden habersizlermiş henüz. Nefeltir çoktan çeşmeye gelmiş izlerini sürüyormuş peşleri sıra.

XVI. Bölüm

Eleanora

Gece fena rahatsızlanmıştım. Bağışıklığım giderek zayıflıyordu sanırım. Nedensiz yere istifrağ edip durdum sabaha kadar. Tünediğim koltuğun üzerinde sızıp kalmışım. Sancılardan ve kasılmalardan kaskatı kesilen bedenim henüz açılıyordu. *Hareket edebilmek ne güzel şey...* Ilık bir duşun ardından radyoyu açtım. Hiç değişmeyen bir alışkanlıkla daima Radyo 3 frekansına ayarlıdır radyom. Bir dönem radyo programı da yapmıştım bu kanalda. Tarih kadar vazgeçemeyeceğim bir tutkudur müzik. Artık Aykut Sporel, Engin Arman, Faruk Yener yok radyoda. Sezen Cumhur Önal, İzzet Öz, Yavuz Aydar ve Sebla Özveren de öyle. Ne zamandır program yapmıyorlar. Odayı dolduran barok müzik keyfimi de yerine getirmişti.

Telefonum yine cevaplanmamış çağrılarla doluydu. Ertelediğim iş teklifleri ve projeler yüzünden pişman olmaktan korkuyordum artık. Sonunda dul bir kadın olan annemden borç alacak hale gelecektim. *Hatta bugün gidip biraz para istesem hiç fena olmayacaktı.* Ama öncesinde Masalcı'nın benim için sahafa *[olmayan sahafa]* bıraktığı kitabı okuyacaktım. Sonrasında sözleştiğimiz

saatte Sultanahmet'e onu görmeye gidecektim. Çoban'ın hasta kıza olan aşkının nereye varacağını aslında dünyanın sonunun nereye varacağından daha fazla merak ediyorum. Söz verdiğim gibi gidecektim yine Masalcı'yı görmeye.

Kahvaltıdan sonra mis gibi acı bir kahve yaptım kendime. Bahçenin girişini gören berjere yerleşip uzattım ayaklarımı sehpaya. Kucağımda yüzyılların tozunu ve kokusunu üzerinde taşıyan bir kitap tutuyordum. Eldivenlerimi elime geçirip az sonra beyin ameliyatına başlayacakmışım gibi bir titizlikle yavaşça araladım kitabın kapağını. Sayfaları çevirdikçe hayrete düştüm. *Olamaz! Yok artık.* Fetih öncesi İstanbul'u anlatıyordu bu kitap.

Yazarı hakkında bilgi yoktu ama... Latincesine baktığımda Avrupa'da okumuş bir yazar olduğunu anlıyordum. Ancak yerel sözcükleri Yunanca ifade ediyor olması uzun süredir burada yaşadığını gösteriyordu aslında.

Yazar anlatmaya Maria Kalkoprateia Kilisesi ile başlıyordu. Bugünkü kalıntıları Yerebatan Sarnıcı üzerinde ve Zeynep Sultan Camii yanında görülebilen bu kilisenin önemini anlatmış uzun uzun. Sonra burada Hz. Meryem'in kemerinin bulunduğunu ama kaybolduğunu yazmış. Kilisenin kalıntılarını yıllar önce gezmiştim. En eski Bizans kiliselerinden biriydi. Artık sadece bazı duvarları kalmıştı geriye. Bu yapıda uzun boylu bir kazı çalışması yapılmamıştı. İçinde neler sakladığını bilmek şu an için çok kolay değil... Maria Kalkoprateia Kilisesi'ni gezmek isterdim fakat şimdi içeri girmek olanaksız... Artık bir kafeydi orası.

Kitabı okumaya devam ettim heyecanla. Nea Kilisesi'nin artık bir yıkıntı olduğunu yazmış yazar. Oysa Nea Kilisesi imparatorluğun son devirlerine kadar ayakta kalmıştı. Hatta Osmanlı zamanında barut deposu olarak bile kullanılmış. 1490 yılında yıldırım düşmesi sonucu patlayarak yok olmuştu. Nea Kilisesi,

Kutsal Emanetler'in saklandığı en önemli kiliseydi. Yazarın bu kiliseyi İstanbul'un fethinden hemen önce yıkıntı olarak yazması çok ilginçti. O halde Haçlıların da kullandığı bu binanın bir bölümünün o dönemde hâlâ yıkıntı olması gerekiyordu. Tarihte böyle bir kayıt olmasa da Kutsal Emanetler'in çalınması sırasında yıkıldığı düşünülebilirdi. Belki de yazar başka bir şey anlatmak istiyordu. *Ama ne?*

Sonra diğer sayfaya geçtim. Bu kez Havariyyun Kilisesi'nden söz ediliyordu kitapta. "Havariyyun'un gizemi" diye başlık atılmış sayfaya. Havariyyun Kilisesi, Bizans'ın en büyük kiliselerinden biridir. On iki havari adına yapılmıştır. Altında on iki tanrı adına inşa edilmiş bir tapınak olduğu düşünülüyordu. Haçlı istilası zamanında yıkılan bu kilise, Fatih'in zamanında harabe halindeydi. Bir süre için patrikhane de olan bu kilise sonra yıkılarak yerine Fatih Camii yapıldı. Tabii orijinal Fatih Camii depremle yıkıldı. İyi de Havariyyun Kilisesi'nin gizemi işin neresindeydi şimdi? *Altındaki imparator mezarları olabilir mi?* Fatih'in buraya gömülmek istemesi kendini Doğu Roma İmparatoru görmesinden dolayıydı. Kitabı okudukça merakım giderek artıyordu. Buradaki Kutsal Emanetler'in ancak çok az bir bölümünün ortaya çıkarıldığını, kalanınınsa kilisenin üzerinde bulunduğu tepenin dehlizlerinde kaldığını söylüyordu kitap. *Hadi canım!*

Şaşkına dönmüştüm. Kitap fetih öncesi İstanbul'u anlatmıyordu düpedüz İstanbul'daki Kutsal Emanetler'den söz ediyordu işte. Hz. İsa'ya ve daha önceki peygamberlere ait bütün Kutsal Emanetler... *Nefes kesici. Savaşmak için fazlasıyla güçlü nedenler bunlar.*

Heyecanla okumaya devam ettim. Ne yazık ki okuduklarımın hepsini buraya yazamıyorum. Aksi halde günümüzde çok daha tehlikeli sonuçlara neden olabilecek, büyük tartışmalar ve savaşlar yaratabilecek şeylerden bahsediyordu yazar.

En şaşırdığım bölüm, 1204 Haçlı Seferi'nde kaçırılamayan ve kopyaları yapılan Kutsal Emanetler'den bahsedilen bölümdü. Yani Avrupa'ya giden emanetlerin bir bölümü aslında İstanbul'da bırakılanların birer kopyasıydı. O halde kucağımdaki bu kitap Avrupa'ya gönderilen emanetlerin kopya olduğunu yazan ilk kaynak... Şu duruma göre Kutsal Emanetler hâlâ İstanbul'da.

Düşündükçe aklımı yitirecektim artık. Ne yapacağımı bilemedim. Bu bilmesi de taşıması da kolay bir bilgi değildi. Ayasofya geldi aklımla. Kitabın içinde Ayasofya'yı aramaya başladım. Ve buldum da. Evet... Kitabı yazan kişi Ayasofya'da Tapınakçıların varlığından söz ediyordu. Tapınakçılar Ayasofya'nın belli bölümlerini kazmışlar ve oraya işaretler koymuşlar. Özellikle de Kutsal Emanetler'le ilgili işaretler. Bundan sonrasını pek anlayamadığım için yazmıyorum. Okuru da yanıltmak istemem.

Yalnız bir şey daha var. Bir isim... *Raul de Payns*. Sanırım Tapınakçıların kurucularından olan Hugues de Payens'den alınma takma bir isim bu. Kitapta şaşırtıcı olarak "RP işaretine dikkat edin" diyordu. Zira bu işaret Ayasofya'da da varmış. Kitabın son bölümünde "Emanetlerin koruyucusu ve sırrın sahibi Raul de Payns" yazıyordu.

Ortaçağ Latincesini ve ortaçağ Fransızcasını çok iyi bilmekle övünsem de, aradaki dil oyunları beni fazla zorluyordu okurken. Kim bilir belki de kitap bu şekilde şifrelenmişti.

Okuduklarıma göre, Kutsal Emanetler kesinlikle İstanbul'daydı. Yüksek ihtimalle Masalcı da bunu biliyor. Dinlediğim masalın bugün yaşananlarla arasındaki bağlantı tesadüf olamazdı. Ama o halde Masalcı o değerli zamanını neden bana bu masalı anlatmak için harcıyordu bilmiyorum. *Ne istiyor bu adam benden?* Karşıma Kutsal Emanetler'le ilgili işaretlerin çıkması rastlantı değil tabii. Bir şey beni oraya doğru yönlendiriyordu.

Tabii ya... Görmüyorum diye aklımdan da çıkıp gitmişti ama bir de Şövalye var kuşkusuz. O da Kutsal Emanetler'in peşinde.

Koca günü kitabı okuyarak geçirdiğim için bunalmaya başlamıştım evin içinde. *Dolaşmazsam ölürüm.* Apar topar hazırlanıp attım kendimi dışarı. İncecik bir kar yağışı vardı havada. Mis gibi... Anneme uğradıktan sonra Paşakapısı'na kadar yürüdüm. Paşakapısı İlkokulu'nun önünden geçtim. *Eski okulum.* Gözlerime inanamıyordum. Ben ilkokula giderken, okulun tam karşısında Yüksel Kırtasiye vardı ve ben şu an rüya görmüyorsam eğer hâlâ açıktı. Oysa kapanalı yıllar olmuştu. *Yeniden mi açıldı ki?*

Dükkâna girdim. Her yer yine eskisi gibi kırtasiye malzemeleriyle doluydu. Kokusu bile aynı. Eski defter ve ahşap kokusu... Kitapların olduğu bölüme geçtim. Çocukluğum canlandı gözümde. Daha dün buradaymışım gibi hissettim kendimi. Bir bölümde Kemalettin Tuğcu kitapları vardı, diğer tarafta *Teksas*, *Tommiks*, *Fatoş* gibi renkli kitaplar... O sırada tezgâhın arkasındaki küçük kapıdan çıkan Yüksel Bey'i fark ettim. Hiç değişmemiş. Hâlâ tığ gibi... Delikanlılarla yarışır.

"Yeni kitaplar geldi" dedi beni görünce. Tanımış gibi davranıyordu. Garipsedim ama Yüksel Bey herkese böyle yakın davranırdı zaten. İlk kez gördüğü müşterisine bile nerede kaldığını sorar gibi bakardı. Tezgâhın üzerindeki kitapları gösterdi. Hepsi çocuk romanı... En üsttekini aldım. Değişik bir Ivanhoe basımıydı. Dikkatimi çekti. Sayfalarını karıştırdım. Altmış dördüncü sayfayı açmışım tesadüfen. Okuyunca heyecana kapıldım. Aslan Yürekli Richard'ın nasıl kurtarıldığı yazıyordu bu sayfada. Annesi Akitanyalı Eleanora, oğlu için Germen İmparatoru'na fidye ödüyordu. Eleanora fidyeyi ödemeden önce yanındakilere söyleniyor. "Kutsal Ordu'nun başına geçmeyi ben istedim. Richard'ı da buna ben zorladım. Ona aslında kutsal topraklardan önce

Constantinople'a gitmesini söyledim. Aradığımız emanetler oradaydı. Fakat Richard kutsal topraklara gitmeyi istedi. Sevgili kızım, bu parayı Richard'ı kurtarmak için veriyorum, olur da bir şey olursa sen bu görevi alacaksın. Benim hayatımın amacı burada."

Kırtasiyenin sahibi Yüksel Bey "Hediyem olsun" dedi. Kitabı bana verdi. Ücretini ödemek istedim ama kabul etmedi. *Her müşteriye böyle hediye dağıtmaya devam ederse kesin yine kapanır burası.*

Şaşkınlık içinde çıktım dükkândan. Birazdan aşağı düşmeye başlayacağım ve yatağımda sıçrayarak uykumdan uyanacağım gibi hissediyordum kendimi. Ama öyle olmadı. Ne düşünmeliyim bilmiyorum. Allak bullak kafamın içi...

Karşı kaldırıma geçip cep telefonumla dükkânın resmini çektim. *Yüksel Kırtasiye*. Bir süre öylece durup dükkânı izledim. Yıllar sonra Yüksel Bey'le, eski kırtasiye dükkânıyla ve elimdeki bu kitapla karşılaşmam fazla sarsıcıydı. Sindiremedim hemen. Sanırım korkuyordum. *Kesinlikle korkuyordum*. Sultanahmet'e gitmek için Üsküdar'a indim hemen.

Kafam iyice karışmıştı. Akitanyalı Eleanora İkinci Haçlı Seferi ile İstanbul'a gelmişti. Burada pek çok kişinin hayranlığını kazanmıştı. Sonra Kudüs'e gitmişti. Oradayken bir gönül macerası da olmuştu. Aslan Yürekli Richard'ın annesiydi o. Richard Üçüncü Haçlı Seferi'ne katılmıştı ama dönüşte Germen İmparatoru'na esir düşmüştü. Ama Eleanora'nın asıl ilginç yönü ezoterizme duyduğu ilgiydi. Sonra kızı da aynı şekilde ezoterizme ilgi gösterdi. Kutsal Kâse romanı *Perceval*'i yazan Chrétien de Troyes'u da desteklemişti. Sıradan bir çocuk kitabı neden Kutsal Emanetler'den bahsetsin ki? Ne alakası vardı? Nasıl bir saçmalıktı bu? *Peki ya kafedeki gece saçlı kızın Eleanora'ya benzerliğine ne demeli?*

Sultanahmet'e vardığımda elektrikler kesildi. Sultanahmet,

Ayasofya... Etraf bir anda görünmez oldu. İğne kadar bile bir aydınlık sızmıyordu hiçbir yerden. Cep telefonumu arandım ışığından faydalanmak için. Sahil yolunda da elektrik yoktu. Göz gözü bile görmezken ben Masalcı'yı nasıl görecektim burada? *Dükkânlarda akülü led lambalardan olmaz mı hiç arkadaş, en kötü mum yakın olmaz mı?*

Omzuma dokunanın Masalcı olduğunu hissettim. Yumuşak ama güçlü ve sıcak bir dokunuş... İrkilmedim bu yüzden.

"Kitabı okumaya başladım" dedim hemen. Selam sabah faslına girmeden konuya girişimi saygısızlık olarak algılamayacağından emindim. Tedirgin olmuyordum artık onun karşısında. Bir an evvel konuşalım istiyordum. Ayaküstü, bu karanlıkta, birbirimizin yüzünü görmeden boşluğa bakar gibi anlatıyordum.

"Biliyorum" dedi Masalcı. Görmedim ama gülümsediğini düşündüm sesinden. "Çok şaşırdın değil mi? Bunlar hep senin aradığın şeylerdi. Ruhun Kutsallık'ı ararken, bedenin de Kutsal Kâse'yi ve benzerlerini arıyordu."

"Ama" dedim. "Masalda da vardı bunlar."

"Masaldakiler başka" dedi. "Onlar başka bunlar başka... Zamanı aşar bunlar, senin zaman dediğin hayalin içinde her yerdedir aslında. Yaşadığın bu şehirde de her yerde de hissedersin. O yüzden İstanbul'u seçtim. Vazifem bitince gideceğim. Masal da burada, bu şehirde Erhan... Burayı Boğa Krallığı'na vermeyeceğiz."

"Ama masalla gerçek karışıyor."

"Söylediklerimi bilgisayarın orasına burasına yazmak, takipçim dediğin rakamlarla paylaşmak hoşuna gidiyor biliyorum ama anlamıyorsun" dedi. "Anlamıyorsun ve bir kâtip gibi yazıyorsun. Ben senden bunu istemiyorum Erhan. Önce anlamanı istiyorum. O bilgisayarın da bir hayal, senin yaşadıkların da... Masalla gerçeği ayıramadığın an sen de hayal âleminin gölgelerine benzer-

sin. Sana o kitabı bıraktım çünkü aslında aradığın şeyin ne kadar kolay bulunabileceğini anlamanı istedim. Aradığın bir eşyaysa onu bulursun. Aradığın bir ruhsa onu bulmak için önce kendini bulman gerekir. Ayasofya bir bina... Bir taş yığını bakarsan. Zamanında güzel yapılmış. Ama gören göz için Ayasofya sınırları olmayan bir mabet. İçinde ruhu olması gereken, ruhunu kaybetmiş bir mabet. Emanetlerin Ayasofya'da olması büyücüleri çekiyor. Ben orada namaz kılarken hepsi kaçıyor."

"Orada namaz kılmak yasak" diyecektim ama sonradan bunu Masalcı'ya söylemenin çok anlamsız olacağını düşündüm.

"Bu şehri kendini sevdiğin kadar sev" diye devam etti. Soluğunu hissediyordum yüzümde. Bazen gözleri de çakıp sönüyordu ama yine de tam anlamıyla seçemiyordum yüzünü ve bu giderek beni geriyordu sanki. Karanlığa bakarak konuşmak istemiyordum. Cep telefonumu adamın yüzüne doğrultmam da onu sinirlendirir diye düşünüyordum nedense. "Bu şehir düşünce her şey düşecek" dedi Masalcı. "Bir âlem çökecek. Burada yatan evliya sana hesap soracak. Zaten onların ölü olduğunu düşünmüyorsundur umarım, onlar ölü değildir. Kitap bir kitaptır. Kelam kitabı aşar uçar ruh olur, konar madde olur. Bu sırrı anladığın an bir adım daha yol gitmiş olacaksın."

"Sizin dediklerinizi anlamak için çok çabalıyorum" dedim. "Peki ama bu kitabın sırrı nerede?"

"Kitabın bir sırrı yok. Eğer sır arıyorsan kitabı değil kendini incele" dedi. "Neden buradasın ve neden kaçıyorsun?"

Elektrikler kesikti hâlâ ama sahil tarafından bir ışık geliyordu, uzaktaydı. Yaklaştıklarında ellerinde fener taşıyan bir grup olduğunu fark ettim. Masalcı kımıldandı. Beni banka itip beklememi söyledi. Arkamda bank olduğunun bile farkında değildim. Oturduğum gibi kalktım. Sırılsıklam olmuştum. Üşümeye

başladım. Her taraf karla kaplıydı. Sabah atıştıran birkaç parça karın bu kadar birikmesi mümkün değil. Masalcı, fener taşıyan gruba doğru yürümeye başladı. Fenerler sayesinde rahatlıkla seçebiliyordum onları. *Oh be nihayet bir damla ışık... Siyaha bakmaktan kör olacağım artık.* Derviş kılıklı birkaç adam ellerini kollarını kaldırıp indirerek bir şeyler anlattılar Masalcı'ya. Benim dışımda kimsenin soluğu görünmüyordu bu soğukta. Ortalık buza kesecekti neredeyse. Masalcı hiçbir şey söylemeden adamlarla birlikte Ayasofya'ya doğru yöneldi. İçeri girdiler. Ne kadar zaman bekledim bilmiyorum ama Masalcı döndüğünde soğuktan morarmaya başlamıştım artık.

"Ayasofya'ya namaza gittim" dedi. "Ne soracağını biliyorum. Sır benim Ayasofya'da namaz kılmamda değil, bu an'da kılmamda. Bu sırrı öğrendiğin an zaten sen de sır olacaksın."

"Bu kez hiçbir şey anlamadım" dedim.

"Anlamak önemli değil" dedi. "Önemli olan idrak etmek; idrak, darak kelimesinden gelir. Bir şeyin en dip noktasına ulaşmaktır yani, dip demektir. Bütün seviyeleri geçmek demektir. Dibe ulaşana kadar katbekat hayal âlemlerinden geçersin. Sona geldiğinde gerçeği bulursun."

"Raul de Payns kim?" diye sordum.

"Raul de Payns" diye tekrarladı kendi kendine. İfadesini seçemiyordum karanlıkta. Ama belli ki derin düşüncelere dalmıştı. Sustu bir süre. "Raul de Payns aslında senin de bildiğin biri, hatta tanıdığın biri ama şu an bunu idrak etmen zor. An geldiğinde öğreneceksin" dedi.

"Zorlu bir dönem başlıyor benim için. Bir yanda emanetler diğer yanda Şövalye."

"Şövalye gücünü senin korkularından alır" dedi Masalcı. Kolumu sıktı bir eliyle. Güç vermek ister gibi yakındı bana. "An

içinde sen varsın ve korkmana gerek yok. Şövalye sana geldiğinde inancına sarıl ve korkma. Karanlık er ya da geç yenilecek. Herkesin bir düzeni var ama sen en hayırlı olanın sahibine güven."

Çıldıracaktım artık. Anlattıkları bana çok yabancıydı. Hem nasıl bir ortamdayız biz böyle? Neden sokaktayız, neden elektrikler gelmedi hâlâ, neden benim dışımda kimse üşümüyor, titremiyor? Avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Tam çekip gidecekken Akitanyalı Eleanora'yı sormak geldi aklıma. Bilemeyeceğini tahmin ediyordum ama yine de sordum işte.

Masalcı'nın gözleri kapandı birden. Şaşırdı sanırım ya da hüzünlendi. "Evet" dedi neden sonra. "Tanıyordum Eleanora'yı. Bütün kadınların içinde en asil olanıydı."

XVII. Bölüm

Narratio

Sonunda Kurt Kralı'nın kardeşi de zenginlerin toplantılarına katılmaya karar vermiş. Zenginler onun bu katılımına pek memnun olmuşlar. Kendisini özel bir törenle toplantıya almışlar. Bu tören bir kurdun karanlıklardan çıkışını ifade ediyormuş. Kurt Kralı'nın kardeşinin gözlerini bağlamışlar. Onu bir odaya almışlar ve tehlikeli yollardan geçirmişler. Gözlerini açtıklarında ona dağların içinden geçecek olan kurt olduğunu söylemişler ve aralarına kabul etmişler. Artık her toplantıya katılıyormuş. Zenginler bu toplantılarında kendi aralarında ne kadar üstün olduklarını gösteren örnek öyküler anlatıyorlarmış birbirlerine. Kralın kardeşi de onlara birtakım vaatlerde bulunmuş.

Boğa Kralı, kışın gelişini endişeyle beklemeye başlamış. Ancak kışın geleceğine dair hiçbir belirti yokmuş. Kış bayramına bir gün kala ortalık günlük güneşlik ve gayet sıcakmış. Boğa Kralı müttefiklerini yanına toplamış ve Büyücü'yü çağırmış. "Ey Büyücü" demiş. "Zaman doluyor. Yarın kış bayramı... Biz daha sefere geçemedik. Sen her şeyin hâkimiyetinin kendi elinde olduğunu söylüyorsun hâlâ."

Büyücü atılmış hemen söze. "Aman majesteleri" demiş. "Gördüğünüz üzere kış gelmiyor. Ben işimi bitirmeden de gelmeyecek. Ama sonrasında öyle bir kış gelecek ki gördüğünüz en sert kış olacak. Siz bu kışı Kurt Kralı'nın sarayında geçirmeye hazırlanın yeter. Söyledim ya size. Bir ağaca hiçbir baltanın yapamayacağını içindeki kurtlar yapar. Biraz daha sabır gösterin."

Çoban ve Yaşlı Adam yanlarına aldıkları adamla birlikte ormanda yollarına devam ediyorlarmış. Adam, Çoban'a ve Yaşlı Adam'a artık acele edilmesi gerektiğini çünkü kış bayramının başlamak üzere olduğunu söylemiş. Büyücüler ancak kış bayramında çıkıyorlarmış ortaya ve kitabı almak için en uygun zaman buymuş. Sonunda bir düzlüğe varmışlar. Adam, Çoban'la Yaşlı Adam'a, doğru yerde olduklarını söylemiş. Artık beklemekten başka çareleri yokmuş. Büyücüler ve kitap bayram başladığında dökülecekleriş meydana. Bu düzlükte beklemeye karar vermişler. Gece için hazırlıklara başlamışlar. Önce yatacak bir yer aramışlar. Sonra ateş yakıp yemek hazırlığına koyulmuşlar. Uzaklardan davula benzer bir ses işitiyorlarmış. Ses giderek yaklaşıyormuş. Sonra bir anda her yer titremeye başlamış. Davul her vurduğunda yer sarsılıyormuş.

Yaşlı Adam endişeli bir sesle "Bu bir dev" demiş. "Ama artık devler yoktu, bu nasıl olur?" Çoban ve adam korkmaya başlamışlar. Üçü de bir kayanın arkasına saklanmış. Dev onlara doğru yürüyormuş adım adım. Simsiyah bir gövdesi varmış. Gözleriyse ateş topları gibi yanıyormuş alev alev...

Yaşlı Adam "Bu Nefeltir" demiş. "Kadim zamanlardan kalma bir dev... Efsaneye göre gökyüzündekiler yere geldiklerinde arkalarında bunu ve bunun gibileri bırakmışlardı. Bunlar insanları yerler. Bunlar zincirlenmişlerdi. Demek ki Büyücü Nefeltir'in zincirini çözdü."

Çoban iyice korkmuş. "Peki ne yapacağız?" diye sormuş.

"Yapılacak tek bir şey var" demiş Yaşlı Adam. "Bunlar, efsaneye göre gökyüzündekilerin seçtiği kişilere hizmet ederler ve aslında çok akıllı gözükseler de akıldan yoksundurlar. Devi akrep avlar gibi ateşle çevrelersek kendini yakar. Oysa kendisi de ateştir ama ateşle birleşmekten çok korkar."

Bunun üzerine derhal ateş yakmaya koyulmuşlar. Ateşin varlığı Nefeltir'i kendine çekmiş hemen. Nefeltir'i ateş çemberine almak için etrafını sarmışlar. Gücüne çok güvenen Nefeltir bu insanların ne yapmaya çalıştığını anlamamış önce. Kaçışıyorlar diye düşünmüş. Çok hiddetlenmiş. Fakat etrafındaki ateş çemberini görünce korkmuş. "Ha gayret, eğer ateşi canlı tutabilirsek hiçbir şey yapamaz, yok olur gider" diye bağırmış Yaşlı Adam. Üçü de canhıraş Nefeltir'i çevreleyen ateşi canlı tutmaya çabalıyorlarmış. Çoban ve Yaşlı Adam kendi bölgesindeki ateşi canlı tutarken, hasta kızın babası karşısında aradığı kadını görünce durmuş. Ateşi unutup ona doğru koşmaya başlamış. Bunu fark eden Nefeltir de hemen o tarafa doğru bir hamle yapmış ve adamı yakalayarak ağzına götürmüş. Kafasını kopartıp Yaşlı Adam'ın önüne tükürmüş. Kalan gövdeyi de ağzına atıp yemiş. Bu gördükleri Yaşlı Adam'ı çok sinirlendirmiş. Çoban'a çekilmesi için bağırmış ve bilinmedik bir dilde bazı sözler söylemiş. Yaşlı Adam'ın bunu söylemesiyle ateş bir anda büyümüş ve Nefeltir'in etrafını iyice kuşatmış. Nefeltir acı içinde bağırmaya ve yanmaya başlamış. Biraz sonra yerde sadece kocaman bir kül yığını kalmış.

Boğa Krallığı'nın büyücüsü irkilerek yerinden fırlamış. Sağ elinden kan akmaya başlamış durup dururken. Büyücü Nefeltir'in başına geleni anlamış. Daha da hırslanmış. Nefeltir'i yenen Yaşlı Adam ve Çoban dinlenmek için yere oturmuşlar.

Çoban dehşet içindeymiş. Yaşlı Adam "Sakin ol" demiş ona. "Gördüğün manzaranın hiç de hoş olmadığını biliyorum. Ama olması gereken oldu. Böyle bir sonun iyi mi kötü mü olduğuna biz karar veremeyiz. Önümüzde zorlu bir yol var. Önce kitabı almalıyız ve bize yardımcı olabilecek başka kimse yok. Sonra kızı kurtarıp yanımıza almalıyız. Bu yol artık benim tahmin ettiğimden daha da tehlikeli."

XVIII. Bölüm

Via

Masalcı'nın sahafa benim için bıraktığı Latince kitabın sayfalarından kaldıramıyordum başımı. Neredeyse yemeden, içmeden, uyumadan okuyordum. Ara sıra başım düşüyor, oturduğum yerde sızıyordum yorgunluktan. Kendime geldiğimde acı bir kahve içip kaldığım yerden devam ediyordum.

Ayasofya'daki dehlizlerden de söz ediyordu kitap. Her şeyi gören gözün burada olduğunu söylüyordu. Aynı yerdeki ejderhadan söz etmesi de ilginçti. Ne yazık ki birçok bilgiyi paylaşamıyorum şu an. Bunu tamamen ülkenin güvenliği için yapıyorum aslında. İstanbul'un, dolayısıyla Türkiye'nin nasıl bir tehdit altında olduğunu tahmin dahi edemezsiniz. Yaşanan ve yaşanacak olan pek çok siyasi ve ekonomik depremlerin temelinde ezoterik örgütlerin parmağının olduğunu bilseniz bile inanamazsınız. İstanbul'un aslında bizim hiç de bilmediğimiz gibi bir İstanbul olduğu kesin... Bizans sonrasında bu sırra vâkıf olanlar olsa gerek. Akşemsettin ya da Yahya Efendi gibi... Onlar, Kutsal Emanetler'in bekçileriydi kitapta yazıldığına göre. Bu bekçilerin ölümsüz olduğunun altını çizmiş yazar. Benim bu bilgiyi kabul etmem çok zordu ama yine de

arkasında bir sır olduğunu düşünüyordum, hem de zamanla ilgili bir sır. *Neden İstanbul?* Bunu çözemiyordum işte. İşin içine "bekçi" kavramı da girince bunu bir inanç meselesi olarak ele almak yerine başka açıdan bakmak gerektiğini düşündüm.

Masalcı bir gün ilginç bir cümle kurmuştu, hatırlıyorum. "Bekçi olmak arafta olmak demektir" demişti. Ne söylemek istediğini pek anlamamıştım ama düşündükçe anlamlı hale geliyordu şimdi. "Bekçi aynı zamanda gözcüdür. Seni izler" demişti. Şizofrenik bir ruh haliyle arkama bakarak yürümekten hiç hoşlanmadığım için empati kurmamıştım. Mantığıma oturmuyordu çünkü. Fakat son zamanlarda yaşadıklarım "anlamlı rastlantılar" olarak çok şey düşündürüyordu bana. Hayatımdaki "anlamlı rastlantıları" takip etmem gerekiyordu sanırım. Tıpkı herkesin yapması gerektiği gibi... Anlamlı olan her şey muhakkak bir şey söyler.

Kitabı okumaya devam ettim. "Zamanın emanetine cehennem kapısını açmadan ulaşamazsın" başlıklı bir bölüme geçtim. Kendine Gwain adını takmış bir şövalye kendi gözünden o dönemin İstanbul'unu anlatıyordu. Bu şövalye, şehir Fatih'in eline geçmeden önce gelmiş İstanbul'a. Gördüklerini anlatmış sonra. Kötü bir Latincesi vardı ama söyledikleri çok düşündürücü. Kendi çevirimle aynen aktarayım:

Constantinopolis, bir zamanın kuvvetli kralı Constantin'in güçlü ve dindar şehri gibi gelmiyor bana. Buradaki dinsizler İsa efendimizin adını kullanarak sapkın bir din yaratmışlar. İsa efendimizin ve diğer azizlerin resimleri her yerde ve onlara tapıyorlar.

Şehre geldiğimde görkemli kapıdan girmeden önce bizimkiler beni karşıladı. Aziz Georges'un kolu dedikleri deniz geçidine [İstanbul Boğazı olduğunu düşünüyorum. E.A.] gelmeden önce bir boynuz gibi giren bir deniz parçasının kenarında bir manastırdı.

Burası eskiden bir saraymış, sonra bizimkiler yerleşmiş. [Haliç kıyısında olması gerek ama neresi olduğunu anlayamadım E.A.] Tanrı'nın dindarlara bahşettiği krallık yıkıldıktan sonra da bizimkiler burada kalmışlar. Geldiğimde dinsiz Türklerin elçisi de buradaydı.

Bizimkiler beni görmekten çok memnun olduklarını söylediler. Geceyi orada geçirdim. Constantinopolis'in yaklaşan sonu üzerine konuştuk. Türklerin Aziz Georges'un Kolu'nun karşı kıyısında yaptıkları kaleyi anlattılar. Emanetlerin emniyette olduğunu söylediler. Emanetlerin şimdilik burada kalmalarının gerektiğini açıkladılar. Batı'daki biraderlerin buna itirazı olmadığını ve Doğu Biraderleri'ne güvendiklerini anlattım.

Ertesi sabah, gün karşıdaki tepenin üzerinden ağardığında şehre girdim. Ben de bir Constantinopolitan gibi giyinmiştim. Şehrin bizimkiler tarafından alınmasının üzerinden uzun yıllar geçmesine rağmen bizimkilere duydukları nefret hâlâ silinmemişti. Kısa bir yolculuktan sonra adını Saray'dan alma bir mahalleye geldik. [Balat olabilir. Balat da adını saray sözcüğünden alır E.A.] Burada küçük bir bahçe ve kulübe vardı, bizimkilerin en güvendiği koruyucu burada yaşıyordu. Onun yanına geçtik. Batı'daki biraderlerin selamını aktardım. Oturduk konuşmaya başladık. Emanetleri sordum ve Batı'daki biraderlerin ona çok güvendiğini söyledim. Emanetlerin güvende olduğunu söyledi. Emanetler bizimkilerin bıraktığı eski yerdeydi. Başkalarının onu bulup bulamayacaklarını sordum. Güldü. Emanetleri Büyük Katedral'e giden kimsenin göremeyeceğini söyledi. Bunun nasıl mümkün olduğunu sordum. Emanetleri koruyanın zaman olarak adlandırdığımız şey olduğunu ve aslında zamanın bizim bildiğimizden farklı bir şey olduğunu söyledi. Ona göre zaman bizi hapseden bir zindanmış ve bu aslında emanetleri de koruyormuş.

Bu adamın bilge bir hermit [münzevi E.A.] olduğunu bildiğim için çok zorlamadım. Beraber çıktık ve Büyük Katedral'e gittik. [Ayasofya E.A.] Büyük Katedral gerçekten gördüğüm en etkileyici yapılardan biriydi. İçinde Meryem Anamız dahil birçok azize ait sunaklar vardı. Katedralin üst katına çıktık. Sunaklardaki eşyalar göz kamaştırıcı idi. Anlattığına göre bizimkiler burada altın ve gümüş ne varsa almışlar... Yoksa burası çok daha zengin ve görkemliymiş. Beni bizimkilerin çalışma odasına götürdü. Eski işaretler duruyordu. Karşımda bir melek figürü bizi izliyordu. Hermit, gözün bizim "zaman" diye adlandırdığımız an'ı gördüğü için başka an'ları göremeyeceğini ve rahat olmamız gerektiğini anlattı. Ona göre Constantinopolis'in sonu yakındı. Buraya Türkler gelecek ve buranın kaderi bambaşka olacaktı. Ben de gerekirse gelir savaşırız dedim. Güldü... Savaşmaya gerek olmadığını ve Türklerin bu şehri daha da yüceltteceklerini söyledi. Büyük felaket gelene kadar... Dışarı çıktık. Mısır'dan gelen kutsal taşın bulunduğu alanı geçtik. Yer yer yıkıntılar vardı. Geceye kadar sabret dedi.

Şövalye Gwain'ın anıları burada bitiyordu. Diğer şövalyelerin anlattıklarını okumak için can atıyordum. Kendimi okumaya kaptırmıştım iyice.

Uyandığımda akşam olmuştu. Günlerdir okuyup çeviri yapmaktan bitkin düşmüştüm. Okuyup uyanmaktan içim sıkılıyordu. Karnım da açtı. Dışarıya çıkmak istedim. Soğuktu ama kendime geleceğimi düşünüyordum. Okuduklarımı sindirmem, düşünmem gerekiyordu.

Kafamın içi allak bullaktı... İstanbul'un tarihi bildiğimizden ibaret değildi. Bunun farkındaydım. Elimdeki kitap da gerçekti. Bundan da eminim. Okuduğum şeyler de anılar da gerçek... İstan-

bul üzerine oynanan oyunlar devam ediyordu. Kafamı toparlamak ve bir şeyler yapmak zorundaydım ama önce yemek yemeliyim. Kadıköy'e gidip self servis bir lokantaya girdim. Sıcak bir çorba içtim. İyi geldi. Etraftaki insanları seyrediyordum ara sıra. Kimseyle göz göze gelmiyordum, tuhaf... Görünmüyordum sanki... *Çok yalnızım ama çok.* Yemekten sonra çıkıp Kadıköy'de dolaştım. Sanki insanların içlerinden geçip gidiyordum. Kimse beni görmüyordu. Yalnızlığımın doruğundayken yaşadığım bu yabancılaşma canımı yaktı bir an için. Sıcak bir kahve içmek için Starbucks'a girdim. "Erhan Bey latteniz hazır" diye bağıran kızın sesi de yakınlık hissi vermiyordu. Yalnızdım işte. *Kabul et Erhan, içindeki sen bile sana yabancı, bitmişsin oğlum. Ölüyorsun yalnızlıktan haberin yok.*

Elimde lattem, içimde kaprisli bir küskünlük *–durup dururken nereden peyda olduysa–* üst kata çıktım. Sigara içmek istiyordum ama toplu halde intihar eder gibi kalabalık bir güruhla aynı anda terasta olmak fikri hoşuma gitmeyince vazgeçtim. Boş bir masa bulup oturdum. Cep telefonumu karıştırırken Facebook sayfamın Messenger'ındaki isimlere baktım. Hepsiyle muhabbetim olmuştu ama bu isimler de bana yabancıydı. "Merhaba" ile başlayan "Nasılsın?" diye devam eden ve "Görüşelim" diye sonlandığı halde hiçbir zaman görüşmediğim insanların yazdığı bir dolu mesaj... Yüzeysel konuşmalar... Sezen Cumhur Önal'ın bir yazısı geldi aklıma. Telefonumdan aratıp buldum hemen.

"Boyalı süslü insancıklar, bir nefeslik aşklar... Şimdi şarkılar, aşklardan daha uzun. Aşkın adını biliyorlar, tadını değil. Göbek attıkları, karınlarını doyurdukları veya içtikleri kadar mutlu... Varsın olsunlar, onlar milenyum insanları... Hepsi bize yabancı... Bunlar bizim şarkılarımız değil... İnternet varmış, dünya küçülmüş, okyanuslar, kıtalar da... Çet yaparmışsın... Kimin umurunda? Sana ulaşmak bu kadar kolay mı?"

Bir süre Twitter'da oyalandım ama sıkıldım. *Evde sıkılıyorum, dışarda sıkılıyorum. Ev hapis, dışarısı hapis.* Sıkıntıyla kaldırdım başımı. Boğulmak üzereydim. Görünmeyen bir el boğazımı sıkıyordu sanki. Sonra karşı masada onu gördüm. Kafedeki kız... Gece saçlı kız... İnanılır gibi değil. Bu kaçıncı rastlantı böyle? *Ne hoş.*

Elinde kahvesi oturacak yer arıyordu kendine. Yürüyen bir servi ağacına benziyor. *Nasıl da zarif.* Aceleyle fırladım yerimden. "Böh!" yapar gibi kollarımı açıp dikildim karşısına. Masaya davet ettim onu. *Çok acemiyim çok.* Tedbirsizlik yapmış, telefonumu masada bırakmıştım ama şükür ki kimse almamıştı. Ne zamandır özlemini çektiğim o güzellik şimdi karşımda oturuyordu. Oturmasına oturuyordu ama benim konuşacak hiçbir şeyim yoktu. Kutsal Emanetler'i mi anlatacaktım ona? Latince alıntılar mı okuyacaktım? *Öf be, fazla sıkıcıyım.*

"Yalnızlık bazen insan için gereklidir" dedi güzel kız. *Neyse ki onun söyleyecek sözleri var daha.* "Yalnızlık aslında kendinden korkanların sıkıntısıdır. Kendinden ve ne yapacağından emin olan için yalnızlık bir eylem alanıdır. Kendini toparlama ve harekete geçme an'ıdır. Yalnızlığına ağıt yakanlar aslında yolunda ilerleyemeyenlerdir."

Aklımdan geçeni kaçtır tutturuyordu ve ne yalan söyleyeyim bundan da etkileniyordum işte. Yalnızlığımın melankolisi suratımdan okunuyor olmalıydı.

"Benimki yalnızlık korkusu değil" dedim. "Benimki paylaşamama endişesi..."

Bu aptal cümle bana aitti evet. Aslında yola çıkmakla ilgili korkumu da kabullenmiş oldum böylece. Konuştukça batacağımı hissediyorum.

"Yol seni çağırdığı zaman o çağrıya yanıt vermemek, insanı daha sert bir çağrıyla baş başa bırakır" dedi güzel kız. "Seni içine

alan senin yolundur. Yol kendini sana açar. Senin yolda gördüğün tehlikeler senin yanılsamalarındır. Sen yolunda devam ettikçe onlar çekilir ve yolun açılır. Yol paylaşılmaz, sadece kesişir."

Kızın konuşmaları içime işliyordu. Yüzüne baktım. Tertemiz. Üstü başı da öyle. Bu kez pek şık görünüyordu. Toplantısı falan vardı herhalde ya da arkadaşıyla buluşacak olmalı. Hem de özel bir arkadaş. *Nasıl yani, hayatında biri mi var?* Bunu sormaya cesaret edemezdim. Ama içime düşen kurt, organlarımı kemirmeye başlamıştı.

"Çok ilginç" dedim. "Bir şey bizi sürekli karşılaştırıyor. Aslına bakarsan isimlerimizi de bilmiyoruz. Ben Erhan" dedim. Elimi uzatacaktım ki beklemediğim bir cevap verdi güzel kız.

"İsim dediğin nedir ki?" dedi. "Adım Eleanora olsa ne olur Ayşe olsa ne olur? Karşılaşmalarımıza gelince, bunun ben de farkındayım. Bazen dünyalar böyle kesişir ama sonuna varmadan neyin ne olduğunu bilemezsin. Diyelim ki burada bir kesişme yaşandı şu an. Bu aslında bütün bir evreni etkiler."

Kızın ismini öğrenemediğim için üzüldüm. Anlattıklarıyla ilgilenmiyordum artık. Onu Facebook'tan ekleme fırsatını kaçırmış oldum böylece. Aslında söyledikleriyle ilgili konuşabileceğim çok şeyler vardı ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Belki şu an için hoşlanıyordur benden. Ama anlatmaya başlarsam uzaklaşabilirdi çünkü saçmalama ihtimalim her zaman yüksek.

"O gün çok komik bir şey oldu" dedim. *Başladım işte saçmalamaya.* "Bir kitap aldım ama nereden aldığımı bulamadım. Eski bir dükkândı. Çok eski kitaplar vardı içeride. Sizin kafeydi o dükkân. Adım gibi eminim. Ama sonra yok oldu. Siz çıktınız oradan."

Eğer bir an evvel susmazsam kızı kaçıracağım kesindi artık. Anlattıklarıma ben bile itibar etmiyordum o beni neden ciddiye alsın ki?

"Gerçekten de komikti" diyerek güldü güzel kız. "Belki de baş-

ka bir zamanın sahafıydı. En azından ben öyle hissettim. Ama buna takılma bence. Benimle tanışmak hoşuna gitti çünkü. Bunu da fark ettim."

Kulaklarıma kadar kızarıyordum şimdi. Fena utandım ama ona duyduğum ilgiyi fark etmiş olması da hoşuma gitti. En azından farkındaydı. Bilmiyor gibi yapmıyordu. Açıktı, netti.

"Evet" dedim bakışlarım masada. "Çok hoşuma gitti hem de. Farklı bir şey var sende."

"Herkeste farklı bir şey vardır" dedi. "Her insan eşsizdir. Bugün her şey yüzeysel... Birbirlerini sosyal medyadan tanımaya çalışıyorlar. Ne aptalca değil mi? Karşılıklıyken bile 140 karakteri geçmeyen konuşmalar var."

"Evet, öyle" dedim. "Hatta Sezen Cumhur Önal yazmıştı bir yazısında şöyleydi."

"Çet yaparmışsın... Kimin umurunda? Sana ulaşmak bu kadar kolay mı?" dedi güzel kız. Ağzından çıkan her sözle esir ediyordu beni kendine. Düşüncelerimi okuyordu sanki. İçimi biliyordu. Az önce Sezen Cumhur Önal'ın okuduğum yazısının içinden bir cümle söylüyordu bana.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordum. "Seni hep görmek istiyorum Eleanora ya da Ayşe."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Bu kez de nasıl gördüysen öyle göreceksin" dedi. "Gel istersen bunu akışa bırakalım."

"Tamam" dedim.

Başka çarem mi var? Tabii ki tamam diyeceğim.

Dolmuşa kadar bıraksam, yolda telefon numarasını istesem mi acaba? *Yok olmaz.* Adını bile söylemedi numarasını mı verecek? Belki de erkek arkadaşı vardı. Bu yüzden hakkında hiçbir şey öğrenemiyordum sanırım. Ona musallat olacağımdan endişe ediyor olmalı.

XIX. Bölüm

Narratio

Kızı hasta olan adamcağızın ölümü Çoban'la Yaşlı Adam'ın işini iyice zorlaştırmış. Kış bayramı da gelip çatmış tabii bu arada. Çoban ve Yaşlı Adam'ın bundan sonra yapabileceği tek şey adamın gösterdiği yönde ilerlemekmiş. Onlar da öyle yapmışlar. Yola koyulmuşlar yine. Bu kez iki kişi az gitmişler uz gitmişler... Hava kararınca çökmüşler bir kuytuya. Geceyi orada geçirmeye karar vermişler. Tam uykuya dalacakken birtakım gürültüler işitmişler. Hemen fırlamışlar yerlerinden. Karşı taraftan bir grup kadın geliyormuş. Çoban ve Yaşlı Adam, hemen bir kayanın arkasına geçip izlemeye başlamışlar onları. Hepsi de yaşlı kadınlarmış. Düzlükte bir ateş yakıp etrafında çember oluşturmuşlar ve başlamışlar dans etmeye. İçlerinden bir tanesi keçi kılığındaymış. Dans ederek kendilerinden geçmişler ve soyunmaya başlamışlar. Dansa katılmayan bir kadın ayağa kalkmış. Elinde de bir kitap... Çoban ve Yaşlı Adam aradıkları kitabı bulduklarını anlamışlar. Kadınlar ayinden sonra iyice kendilerinden geçince kitabı almaya karar vermişler. Ateş etrafındaki bu dans saatlerce sürmüş. Kadınlar yorulup yerlerine çökünce Çoban ve Yaşlı

Adam ortaya çıkmış. Parmak uçlarında ilerlemişler o tarafa doğru. Çoban kitap taşıyan kadının üzerine atlamış birden. Kitabı yakalamış. Yaşlı Adam da diğer kadınları oyalıyormuş bu sırada. Asasıyla onlara vurarak uzak tutmaya çalışıyormuş. Keçi kılığındaki kadın Yaşlı Adam'a adıyla seslenerek bağırmış. "Senin sonun geldi artık" demiş. Yaşlı Adam yüzünü ona çevirdiğinde keçi kılığındaki kadın elindeki değneği üzerine doğrultmuş. Yaşlı Adam birden alev almış. Cayır cayır yanmaya başlamış. Çoban bunu görünce pek telaşlanmış. Elindeki kitabı yere fırlatıp kaya parçası aranmış. İrice bir tanesini alıp keçi kılığındaki kadının kafasına atmış. Kadının kafasından kanlar fışkırmış, yerlere yuvarlanmış. Çoban büyük bir hırsla koşup kadının üzerine çullanmış. Kafasını ezmiş. Kadın hareketsiz kalınca diğer kadınlar da yere yıkılmışlar. Çoban, Yaşlı Adam'ın yanına koşup söndürmüş onu. Adamın vücudu yanık içindeymiş. "Onu öldürdün" demiş Yaşlı Adam. "Artık o adamın kaderini de aldın. O adam da bu kadını öldürmek istiyordu. Nefeltir onu engelleyince sen öldürdün. Şimdi o adamın kaderini de yaşayacaksın. Git ve adamın kızını al, artık onun hayatının sorumluluğu senin."

Kızdan zaten çok hoşlanan Çoban hiç hayıflanmamış. Başını sallamış, tamam demiş. Yaşlı Adam'ı kucaklayıp kaldırmaya çalışmış ama ihtiyar ona engel olmuş. "Beni burada bırak" demiş. "Sana sadece yük olurum. Oysa işimiz daha bitmedi. Merak etme seni bulacağım ve sana zarar gelmesini engelleyeceğim. Ama şimdilik seni bırakmak zorundayım."

Çoban, Yaşlı Adam'ı bırakmak istememiş. Ama fazla ısrar da edememiş. Kitabı kolunun altına alıp bir başına koyulmuş yola. Ateşin etrafına yığılmış yerde yatan yaşlı kadınların yanından geçmiş. Yüzlerine baktığında her birinin genç ve güzel kızlara dönüştüklerini görmüş.

Diğer tarafta Kurt Kralı'nın kardeşi, her yere kendi adamlarını yerleştirerek krallığın içinde kendi gücünü oluşturmaya başlamış. Kralın kardeşi olduğundan dolayı kimse bir şey diyememiş ona. Krala haber vermeye de cesaret edememişler.

Boğa Kralı Büyücü'yü çağırmış yine. Surların üzerinde buluşmuşlar. O sırada lapa lapa kar yağmaya başlamış. Boğa Kralı pek düşünceliymiş. "Ne kadar geciktiğimizi görüyor musun?" demiş Büyücü'ye. "Artık kar yağmaya başladı. Kuzey rüzgârı karı bir kere taşıdığı an bunun geri dönüşü yoktur. Sert ve soğuk bir kış geliyor ama biz daha sefere çıkamadık."

Kadınların başına gelenleri kuşların aracılığıyla öğrenen Büyücü de endişeliymiş. "Olaylar kontrolümde işliyor majesteleri" demiş. "Bazı talihsiz olayların bu durumu etkileyeceğini sanmıyorum. Bir bahar günü ormanda aç bir aslanla mı savaşmak istersiniz yoksa karlı bir günde ormanda kolu ve bacağı kırılmış bir aslanla mı? Kurt Krallığı'nı yıkmak sadece silahlarla mümkün değildir. Biraz daha sabır efendimiz."

Çoban kar yağışına rağmen yolunda ilerliyormuş. Önce hasta yatağında şifa bekleyen o kızı, sonra da krallığı kurtarmak varmış aklında.

XX. Bölüm

Magi

Balat'a doğru yola koyuldum yine. Masalcı'yı bahçede buldum. Hava güneşliydi. "Kar topluyor olmalı" diye düşündüm. Dışarıda yemek yemeyi teklif ettim. Birlikte bir esnaf lokantasına girdik. Yemekler güzeldi. İnsanları da ilginç... Herkesin takım elbiseli olması da işin cabası... *Esnaf lokantasında saray balosu*. Radyo çalıyordu burada. Çok hoşuma gitti. Bir süre susup şarkıları dinledik Masalcı'yla. Eski usul radyodan yayılan cızırtılı seslere Türk musikisinin emsalsiz sanatkârlarının sesi karışıyordu. Ruhumun dinlendiğini hissettim.

Savaşları sormak istiyordum Masalcı'ya. O Latince kitabı okuduğumdan beri aklımda başka bir şey yoktu zaten. Kitapta okuduklarım kanlı savaşlara neden olabilecek türden şeylerdi. Bugün devletler arasındaki ilişkilerin siyasi ve ekonomik konjonktürünü de açıklıyordu aslında.

"Savaşlar..." dedi Masalcı bez peçeteyle dudaklarının kenarını silerken. "Her zaman dünya üzerinde bir iz bırakmıştır. Büyüğü küçüğü olmaz savaşın. Bedir ya da Uhud'u ele alalım mesela. Baktığında iki kabile arasında yaşanmış küçük bir savaş gibi görünür ama

İslamiyet'in nasıl yayıldığını düşün. Bakıldığında küçük ama anlamı çok büyük... Dünya savaşı dedikleriyse sadece birilerine yaradı. Savaştan korkma Erhan. Savaş çok kötü görünür ama bazen de hayırlara vesile olur. Yakında bu topraklar yeniden savaş gördüğünde emin ol çok şey değişecek. O zaman ölenlere ölü demeyeceksin."

Masalcı'ya sorumu yöneltmeden evvel başlamıştı anlatmaya. Kitabın bana düşündürdüklerini tahmin etmiş olmalı. Fazla keskin konuşuyordu. Etkilenmiştim.

"Savaşı yaratan düzen şimdi gücünün doruğunda" diye devam etti. "İnsanlara savaşı kim öğrettiyse günü gelecek insanlardan cezasını görecek. Bir kılıç düşün. Tek kabzası ve iki keskin gövdesi olsun. Bunu karşındakine saplamak için önce kendine çekmen gerek. İşte o kılıç önce sana saplanır. Kılıçla öldürenin yine kılıçla öleceğini, savaşı çıkartacak olanlar daha iyi bilirler."

"Ne garip" dedim. "Kurt Krallığı ile Boğa Krallığı da savaşa girecek şimdi."

"Kurt Krallığı ile Boğa Krallığı da savaşa girecek evet. Hem de şimdi" dedi Masalcı. Olmuş bitmiş bir şeyden bahsetmiyordu sanki. Olacaklardan endişeleniyordu. "Her şey tam da şimdi oluyor" diye devam etti. Derin derin soluyordu ara sıra. *Neye sıkılıyor kim bilir?* "Başka bir an yok Erhan. Belki bir tek kişi bu savaşı durdurabilir belki binlerce kişi olayların akışını değiştirebilir. Belki de bu savaş, hayırlara vesile olur. Bilgisi an'da gizlidir. Hayırlı her amel, savaşa karşı atılmış sağlam bir tokattır."

Masalcı'nın bu ağdalı ve anlaşılmaz diline rağmen, ne dediğini anlayabiliyordum. Bu sistemi biz besledik. Faizlerle, kredilerle, tüketimimizle, siyasi tercihlerimizle, köşe dönmekteki tutkumuzla... her şeyi biz yaptık. Küçücük bir uyanış, bir farkındalık bu lanet olası sistemin geçmişini de geleceğini de değiştirebilirdi. Masalcı haklıydı evet. Kurt Krallığı'nın çobanı

bize hiç uğramamıştı. Büyülerle süslü o garip masalın aslında ne kadar değerli olduğunu düşündüm.

"Sanırım anlamaya başlıyorsun" dedi Masalcı. "An'ları büyüleyen büyücüleri gördün. Şimdi o büyüleri çözme zamanı."

Anların içindeki büyü bizi etkiliyordu. Bütün insanlığı etkiliyordu. Kafamın içinde şimşekler çakıp sönüyordu üst üste.

"Gerçeklikte büyü olmaz demiştiniz" dedim. Bakışlarım boşluğa asılı kalmıştı farkındaydım ama kurtaramıyordum gözlerimi bir türlü. *Göz dalması misafir getirir derdi annem.* "O zaman o an'lar gerçek değil mi?" diye sordum.

"O an'lar gerçek ama o an'larda aynanın hangi tarafında olduğumuz da önemli" dedi Masalcı. "Cebinde ne kadar varlık var?"

Bunu neden sordu anlamadım ama cebimden cüzdanımı çıkarıp paramı saymaya başladım hemen. Belki de bir yere gitmemiz gerecekti.

"Yüz yetmiş beş lira" dedim.

Gülmeye başladı Masalcı. İlk kez görüyordum dişlerini. Onu tanıdığımdan beri hiç bu kadar geniş gülümsememişti. Fransız aktörlere benziyordu bu haliyle. *Alain Delon.*

"Bana kâğıt mı göstereceksin?" dedi. "Bunlardan tuvalette de var. An'a git Erhan. Cebinde kâğıt yok diye insanlar aç kalıyorlar ve açlıktan ölüyorlar. Ve sen buna gerçeklik mi diyorsun? Kâğıda güvenme."

Yine o garip söylemlerine başlamıştı işte. İlla karıştıracaktı kafamı. Bazen gerçekten bunu neden yaptığımı soruyorum kendime. Neden zamanımın çoğunu bu adama ayırıyordum? Bir dolu televizyon programı, kitap projesi, gazete yazıları, seminer teklifi aldığım halde annemden harçlık almak pahasına işten güçten elimi ayağımı çekip bu yarı şizofren adamın anlattıklarının peşinden gidiyordum anlamıyorum. Beni çıldırtmasına izin veriyordum aslında.

"Buradan çıkarken elindeki kâğıtlarla hesabı ödeyeceğini düşünüyorsun değil mi?" dedi. "Merak etme, bu lokanta benden para almaz."

Zaten tuhaf bir yerdi burası. *Böyle esnaf lokantası mı olur? Müşterilerin haline bak! Hepsi asil, kibar, zarif, tertemiz...* Nerede o kot pantolonlu, özensiz, bakımsız, hırpani, ağzı bozuk, dili kayık insanlar? Nerede metrobüs teri kokan o halk?

Radyoda Sadettin Kaynak çalıyor. Cızır cızır sesler doluyor kulağıma. Sonra bir program başladı. Daha da yükseldi radyonun sesi. Klasik müzik başladı. *Cevad Memduh Altar'ın sunduğu İzahlı Müzik Programı.* Eski programların yeniden hayat bulmasına sevindim içten içe. Bir zamanlar İstanbul Radyosu'nda program yapan rahmetli Selçuk Kaskan'ın kayıtlarını, radyoda çalıştığım zamanlar yeniden montajlayıp yayına verirdim. *Keşke bir daha yayınlasalar.*

"Radyoyu bırak da beni dinle şimdi" dedi Masalcı "Bugün zamanın az. Masala vakit yok. O yüzden hiç değilse beni dinle."

"Hayır" dedim. Saatime baktım. Zamanımın olmadığını da nereden çıkarmıştı? "Başka işim yok. Masalı dinleyebilirim."

Yine gülümsedi Masalcı. "Gerçek olmayan bir düzende tek gerçek ölümdür" dedi. "Bu düzen insanların ölümüyle beslenir. Onların bedenini kullanır, öldürüp atar. Bu nedenle savaş da gerçektir. Barışı istiyorsan savaşa hazırlan diye söylememişler boşuna. Eğer sen an'lara gidip gerçeği yakalayamazsan ve bu gerçek olmayan gerçek olanla yer değiştirmezse, tek hakikat savaş olur. Televizyonda üç cümle edersin hoca olursun ama o çoban olamazsın."

Kanım donmuştu söylediklerinden. "Tek gerçek kan olamaz" dedim. Bunu nasıl söyler? Buna nasıl inanır? Barış için savaş mı olur? Ne saçma!

"Sen kanını canını neden bu sisteme feda ediyorsun o halde?" diye sordu.

"Ben kanımı canımı falan vermiyorum" diye çıkıştım. O anda kulağımın arkasından boynuma doğru ılık bir sıvının aktığını hissettim. Kan akıyordu. Lokantanın bez peçetelerinden birini alıp bastırdım kulağımın arkasına. Tepkisiz bir şekilde izliyordu beni Masalcı. İzin isteyip kalktım. Kimse başını bile çevirmedi bana doğru. Müzik arasına giren bir arşiv kaydını dinliyordu herkes radyodan. Alman ordusundan ve savaştan söz ediyordu radyo. Çıkıp hastaneye gittim. Lokal anesteziyle uyuşturulup müdahale edildi kulağıma. Kesip apse akıttılar içinden. Ne olmuştu ki durup dururken anlamadım. İş işte... "Duyduklarımın irinidir" diye geçirdim içimden.

Eve döndüğümde ilk işim Latince kitabımın başına oturmak oldu. Okumaya devam edecektim. Kitabın ilerleyen sayfalarında İstanbul'un Asya yakasıyla ilgili birtakım yazılar gördüm. Yazar, anladığım kadarıyla bazı şövalyelerin anılarını da eklemişti kitaba. Bence bu açıdan da sıra dışı ve eşsiz bir kitaptı. Kalkedon'dan yani bildiğimiz adıyla Kadıköy'den söz ediyordu. Peredur isimli bir şövalye yazıyordu bu kez anılarını. *Perceval*'le aynı olan bu ismi görünce Gwain ya da Peredur gibi diğer isimlerin takma olduklarını düşünmeye başladım. Peredur'un Latincesinden anılarını çevirmek çok kolay olmadı ama aşağı yukarı şöyleydi:

Şehirden [Tarihi Yarımada, Constantinople E.A.] karşıya geçtiğimde önce Eski Saray'ın [Kadıköy'de rıhtımda bir saray olduğu bilinmektedir. Hatta İmparator Julianus da kalmıştır bu sarayda. Bugün ne yazık ki tek bir iz bile yok. E.A] kalıntılarının olduğu sahile yanaştım. Şehir bütün heybetiyle karşımdaydı. Şehre ana limandan girmek yerine burayı tercih etmemin

sebebi bizimkilerin beni burada karşılayacak olmalarıydı. Eski Saray'ın olduğu yerden bir tepeye çıktım, tepenin altından bir dere akmaktaydı. Tepede pagan zamanlardan kalma bir tapınak vardı. Bana söylendiği gibi, üzerinde üç başlı yaba bulunan taşın yanında beklemeye başladım. [Yeldeğirmeni civarı olmalı E.A.] Biraz sonra bizimkilerden biri geldi. Onunla tepeye çıktık. Bana bir at getirdi. Şehrin surlarının dışından dolaşarak limanın aksi yönünden tekrar şehre geldik ve eski limana giden bir tepeye vardık. Denize inen yamaçta bir kilise vardı. Kiliseye girdik. Bizimkilerin kilisesiydi. Gizli bir geçitten geçerek bir odaya girdik. Oda bir bahçeye açılıyordu ama bahçenin her tarafı duvarlarla çevriliydi. Bahçeye çıktık, orada oturduk. Bizimkiler Kalkedon'un Constantinopolis'ten önce düşeceğini söyledi. Türklerin en kısa zamanda burayı alacaklarını anlattılar. Ankyra'ya giden yolun başındaki küçük tepeye çoktan yerleşmişti Türkler. [Gözcübaba'dan bahsediyor olabilir diye düşünüyorum E.A.] Orada Türk din adamları vardı. Bizimkiler onlarla sık sık buluşuyorlarmış ve dini tartışmalara giriyorlarmış. Bizimkiler Türklere Kalkedon'a girmeleri için yardım etmeye söz vermişler, böylece bu barbarlar da bizimkilere dokunmayacaklarmış. Bizimkilerle birlikte emanetleri görmeye gittik. Her biri göz kamaştırmaktaydı. Burada bulunan emanetleri çok az kişi bilmekteydi. Constantinopolis'i denizin karşısından gören bu şehir, büyücüleriyle de meşhur bir şehirmiş, bu yüzden burada olup biteni çok kimse merak etmiyormuş. Beni özel bir yere götüreceklerini söylediler. Atla yarım saatlik bir yolculuktan sonra bir burna geldik. Karşıda Prens Adaları diye adlandırılan birtakım adalar gözüküyordu. Burada eski bir saray kalıntısı vardı. [Fenerbahçe Burnu olmalı E.A.]

Bu saray kalıntısının altında eski bir pagan tapınağından kalma parçaları da görmek mümkündü. Taşların üzerinde otururken rahibe benzeyen bir adam geldi. Bizimkilerin çok saygı duydukları bir filozofmuş. Kendisini selamladım. Frank Krallığı'ndan geldiğimi ve burada olmaktan çok etkilendiğimi söyledim. "Buraları eskilerin Hera isimli tanrıçaya taptığı yerlerdi" dedi. "Sonradan Constantinopolisli kraliçe buraya saray yaptırdı. Geriye bir şey kalmadı. Yakında buralar Türklerin olacak ve onların dini buralarda hüküm sürecek."

"Bizim için bir sakıncası yok" dedi bizimkilerden biri "Sarazanler ile biz daha iyi anlaşıyoruz. Mahomet'in dinini diğerlerine tercih ederim." Rahip kılıklı adam konuşmasına devam etti "Türklerin zamanı geldi artık. Ama çok şeyi bilmiyorlar. Bu denizin altında bir ejderha yatıyor ve bir gün uyandığında buraların sonu olacak. Bu ejderha zamanında çok kez uyandı. Burada San Brendan'ın yolculuklarında olduğu gibi bir ada daha vardı ve ejderha uyandığında adayı yuttu."

Ben de karşılık verdim. "Bütün bunlar geçmiş zaman ama" dedim. "Geçmiş zaman" diye gülümsedi adam. "Sen buna geçmiş zaman diyorsun. Belki hepsi burada şu an. Tanrıça'nın rahibeleri, Constantinopolisli Kraliçe, bir Türk askeri ya da burada gezen bir Türk... Sen geçmiş zaman diyerek bilmediğin ama var olduğunu sandığın bir şeyi adlandırıyorsun. Sen kendini burada varsaydığın için ötekileri orada varsayıyorsun. Gel benimle." Beraber deniz kenarına indik. Deniz dalgasız ve dümdüzdü.

"Aşağıya bak, ne görüyorsun?" diye sordu. "Balıkları ve... ve kendimi görüyorum" dedim. "Kendini görüyorsun evet" dedi. "Sen burada mısın? Orada mı? Belki de iki taraftasın. Sen burada olduğunu düşündükçe oradaki sana şans vermiyorsun. Bir ayna seni oraya götürecek tek alettir. Aslında aynada görme-

ye korktuğun, sana bakarak olmaya korktuğun yeri görürsün ve olmak istemediğin öteki yerde değil artık yanındadır. Ayna, seni aynı varsaydığın an'da aslında iki farklı an'ın beraberliğine sokar. Gerçeği görebildiğin tek yerdir. Emanetleri bu gerçekliğe bırakacaksın. Türkler buraya geldiğinde onları zamanı gelene kadar görmeyecekler. Ben zamanı geldiğinde karşı kıyıdaki tepenin oradaki sarayda bekleyeceğim. Sen kendini bu kafese hapsettiğin için göremeyeceksin."

Peredur'un anıları burada kesiliyordu. Üzerinde üç başlı yaba bulunan taşın yanı diye tarif ettiği yer Yeldeğirmeni olmalıydı. O bölgede Poseidon Tapınağı'nın olduğu düşünülüyordu. O alanı arkadan dolaşıp Altıyol'a gelmiş olmalıydı ama kilise hakkında hiçbir bilgim yok. Altıyol ve Bahariye'nin altında dehlizler olduğu söyleniyordu. Bu konuyu arkadaşım Göksel Gülensoy'a sormaya karar verdim. "Ayasofya'nın Dehlizleri" belgeselini yapmıştı Göksel. Dan Brown *Cehennem* isimli romanında Göksel'den epey bahsetmişti.

Peredur'un rahip kılıklı dediği adamla son gittikleri yer Fenerbahçe Burnu olmalıydı. Hera Tapmağı oradaydı. Theodora'nın Sarayı da. Hatta Florya Köşkü'nden önce bu sarayı Atatürk'e vermek istemişlerdi bir ara. Atatürk de "Burası bir kişi için çok fazla" diyerek reddetmişti. Son olarak Turing Kurumu restore etmişti. O zamanlar işin başında Çelik Gülersoy duruyordu. Biliyorum. Aradaki harf oyunu bana da komik geliyor. *Gülensoy ve Gülersoy*.

XXI. Bölüm

Narratio

Çoban kar demeden kış demeden devam etmiş yola. Neyse ki geldiği yolu kolayca bulmuş. Ama soğuklar göz açtırmıyormuş Çoban'a. Ormanın ruhları bile soğuktan donmuşlar neredeyse. Zar zor kulübeye ulaşmayı başarmış Çoban. Bir koşu girmiş içeri. Yatağında yatan hasta kızın yanına ilişmiş hemen. Kızcağız bıraktıkları gibi öylece yatıyormuş hâlâ. Başucunda bıraktıkları çorba bile soğumamış henüz. Yaşlı Adam'ın kızı bir başına bırakmakta neden sakınca görmediğini o vakit anlamış Çoban. Kızın elini tutmuş şefkatle. Elindeki yarasını okşamış. Derken yara başlamış küçülmeye. Kızın elindeki bu yaranın giderek bir kalp yarasına dönüşeceğini henüz anlamamış Çoban. Kızın gözlerini açmasına pek sevinmiş. Saçlarını okşamış uzun uzun. Kız kendine gelir gibi olduğunda babasını sormuş. Çoban onun öldüğünü söylemek istememiş. Zavallı kızı üzmek gelmemiş içinden. Yaşlı Adam'la birlikte ormanda dolaşmaya devam ettiğini, durumunun iyi olduğunu anlatmış. Hasta kızı yatağından kaldırıp oturtmuş. Ona yemek yapmış, odun taşımış, ateş yakmış. Gece boyunca konuşup durmuşlar. Kızın yarası iyice

geçmiş artık. Çoban yola çıkmaktaki amacının ne olduğunu açıklamış kıza. Kitabı çıkarıp göstermiş. Kitabın kapağını açınca ikisi de çok şaşırmışlar. Çünkü anlamadıkları bir dilde yazılmış kitap. Anlamaya çalışmışlar ama olmamış. Şimdi önemli bir karar vermeleri gerekiyormuş. Ya kalıp kitabı çözmek için uğraşacaklarmış ya da Kurt Krallığı'na gideceklermiş. Sonunda büyüyü çözmeyi bilmeden oraya gitmenin çok tehlikeli olacağını düşünmüşler ve kulübede kalmaya karar vermişler. Çoban gündüzleri odun topluyor yiyecek arıyormuş, geceleri de oturup kızla birlikte kitabı çözmeye çalışıyormuş.

Kız uzun uzun düşündükten sonra sonunda bir yol bulabileceklerini söylemiş Çoban'a. "Bak şuraya" demiş. "Bu kitap kadim lisanla yazılmış, yani büyücü alfabesiyle. Bu lisan sembollere dayalıdır ve herkes bilmez. Bir büyücü bu lisanı kullandığında yaptığı büyüler yüz kat daha etkili olur. Öte yandan büyücü alfabesi gökten gelen büyü öğreticileriyle ilgili olduğu için eski işaretlere bakarak bir şeyler çözebiliriz." Çoban kızı dinlerken çok şaşırmış. "Sen bütün bunları nereden biliyorsun böyle?" demiş. Kız bilgiyi babasından, sezgi yeteneğini de annesinden ve Doğa'dan aldığını söylemiş. Şehirden uzak durduğu için hiçbir büyüye yenik düşmemiş. Bundan böyle Çoban ve Kız geceler boyu kitap üzerinde çalışmaya devam etmişler. İlk büyünün nasıl yapıldığını anlatmış kız. Kitabın ilk sayfalarında bunun yazmıyor olduğunu incelemiş. Bildiği işaretlere bağdaştırmaya çalışmış gördüklerini. Fakat ikisinin de dikkat etmediği bir şey varmış. Aslında ilk sayfada yazan bir söz onların bildikleri dildenmiş sonra bir gece kız tesadüfen görmüş bu yazıyı ve şaşırmış. "Gel bak" demiş Çoban'a. "Gördün mü burada ne yazdığını?" Şaşkınlık içinde okumuşlar yazıyı:

"Bu kitap yaşlı büyücüler ve küçük çocuklar için yazıldı."

XXII. Bölüm

Secretum

Kulağımın arkasındaki yara giderek iyileşiyordu. Ara sıra pansuman yaparken acıyordu ama bundan garip bir haz duyduğumu fark ettim sonra. Bedenimin acı çekebiliyor olması hayatta olduğum hissini veriyordu bana. Gazlı bezin üzerindeki kanı görmek, pansuman sırasında oksijenin yaramı yakması güçlü bir yaşam belirtisiydi benim için. Şikâyetim yoktu yani.

Birkaç gündür Masalcı'yı görmemiştim. Latince kitap beni fazlasıyla oyalıyordu ama masalın sonunu da dinlemek zorundaydım. Hazırlanıp çıktım evden. Eminönü vapurunda kitap okumak yerine mp3 player'dan Radyo 3 dinlemeyi tercih ettim bu kez. Denizi izledim. Radyoda yılların programı "Eskiden Yeniye" vardı, artık çoktan emekli olmuş Şebnem Savaşçı'nın sesini duymak çok güzeldi. Eminönü'nden Balat'a kadar yürüdüm. Masalcı'nın evine geldiğimde bir gariplik olduğunu fark ettim. Pencerelerde tüller gördüm. Eşyalar da farklıydı sanki. Bahçeden geçtim, kapıyı çaldım. Yüzü gözü örtülü bir kadın açtı kapıyı. Temizlikçi olabileceğini düşündüm ama içeriden çocuk sesleri de geliyordu. Dışarıya taşan yemek kokuları içimi kaldırdı. Gözlerimi kapayarak içime

çektiğim o kitap kokusu yoktu artık. Eski eşyaların ahşap kokusundan da eser kalmamış. Antredeki antika halının yerinde yıpranmış bir kilim parçası yayılıydı. Masalcı'yı sordum kadına. "Adını bilmiyorum ama evin sahibi yaşlı beyefendiyi arıyorum" dedim. Öyle birini tanımadığını söyledi kadın. "Yedi yıldır biz oturuyoruz burada" dedi. "Yaşlı bir yakınımız yok. Bir eşim, bir ben işte."

Evin etrafını dolandım, bahçeye bakındım, binayı inceledim. Evet... Burası kesinlikle Masalcı'nın eviydi. Ama yedi yıldır burada oturmuyordu kadının söylediğine göre. O halde benim birkaç aydır bu adreste mütemadiyen ziyaret ettiğim adam neredeydi? Buhar olup uçmuş muydu?

"Nasıl olur?" dedim kadına. "Daha geçen hafta buradaydım. Kendisini ziyarete geliyorum sık sık. Burada bahçede oturuyoruz. Şurada uzunca bir masa duruyordu hep. Hava serinken bile kahve içerdik burada."

Kadının yavaşça geri adım attığını fark ettim sonra. Korkmuştu muhtemelen. "Çabuk git buradan Allah'ın delisi" dedi. "Şimdi kocamı arıyorum. Çabuk çık bahçeden."

Kapıyı yüzüme çarpıp kilitledi. Bağıra bağıra söyleniyordu içeride. Duyuyordum. "Allah'ın delisi dayanmış kapımıza" diyordu. "Ne delisi ne delisi?" diye soruyordu çocuklar.

Çaresizce çıktım bahçeden. Çıldıracak gibiydim. *Kim kesti çam ağaçlarını, sardunyalar nerede?* Çarşıya çıktım sonra. Etrafı dolaştım. Esnafa sordum onu. "Hıdır'ı mı soruyorsun?" dedi biri. "Adını bilmiyorum" dedim. "Yaşlıca ama zarif, temiz, kibar bir adam. Mavi gözlü. Soğuk havalarda siyah bir kasket giyiyor. Simsiyah bir pardösü ya da kaban giyer. Geçenlerde baston şemsiyesi vardı elinde. Sizin dükkânın önünden geçtik böyle beraber."

Adam zihnini yokladı ama bizi buradan geçerken hiç görmediğini söyledi. Ancak anlattığım tarife benzeyen adamın adının

Hıdır olduğundan emin gibiydi. Evini de doğru tarif etti. "Tamam işte" dedim. "Nerede o adam şimdi?"

Omuzlarını kaldırdı adam. "Nerede olacak canım evindedir herhalde, git kapıyı çal" diye cevap verdi pişkin pişkin. Evde başkalarının oturduğunu, kapıyı yabancı bir kadının açtığını, yedi yıldır o evde yaşadıklarını söylediğini anlattım adama. "Ne bileyim ben kardeşim. Orasını bilemem" diye kestirip attı konuyu. Başka birkaç esnafla daha konuştum ama yok, kimse hatırlamıyordu Masalcı'yı.

En iyisi son buluştuğumuz lokantaya gitmekti. "Lokantanın sahibi benden para almaz" demişti Masalcı. Cızırtılı eski usul radyo çalan o esnaf lokantasına gitmeye karar verdim. Bilse bilse onlar bilirdi. Orayı bulmak da kolay değildi. Kaç kişiye sordum, kendim hatırlamaya çalıştım ama sokaklar birbirinin içine girmişti sanki. Bulduğum adreste lokantadan hiçbir iz yoktu. Yerinde kırtasiye dükkânı vardı şimdi. İçeri girip yaşlı adama esnaf lokantasının ne zaman kapandığını sordum. "Sahipleri nerededir, tanır mısınız onları?" dedim ama umduğum yanıtları alamadım ne yazık ki. Yaşlı adam uzaklara bakar gibi kapıya doğru çevirdi başını. "Vallahi evlat" dedi yüzüme bakmadan. "Ben bu dükkânı yetmiş altıda açtım. Haniyse kırk yıl işte. Mahallenin eski halini iyi bilirim ama burada bir lokanta olduğunu hatırlıyordum. Ben buraya gelmeden birkaç yıl evvel iflas etmiş bir lokanta varmış ama. Bak onu duyduydum. Hem de 1920'lerden yetmişlere kadar buradaymış. Sonra kapanmış tabii."

Zihnimde çakıp sönen garip görüntüler doğru yerini arayan yapboz parçaları gibi uçuşup duruyordu gözümün önünde. Düşünürken beynimin sancıdığını hissediyordum. O lokanta, o eski masalar, baloya gider gibi giyinmiş zarif insanlar, o cızırtılı radyo, o şarkılar, haberler, programlar... Rüya içinde rüya görüyordum

sanki. Biri dürtse uyanacaktım ama düştükçe düşüyordum bu kâbusun içinde.

Masalcı'yla birlikte gezdiğimiz yerlere gittim. En son Namlı Usta'ya da uğradım. Her zamanki gibi işkembe çorbası ve yarım köfte söyledim. Serin havaya rağmen arkadaki küçük bahçeye çıktım. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Elime defterimi aldım, kalemimi çıkardım. Hesap yapacaktım. *Elimde ne vardı?*

Öncelikle bir masal vardı. Bunu kendim uydurmadığıma göre bildiğim ama yarım kalmış bir masal var elimde. Kurt Krallığı'ndaki insanlar gerçeği görmüştü, ama bu Boğa Krallığı'na yansımamıştı henüz. Oranın insanları ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Bir yanda Büyücü, diğer yanda krallar, kralın kardeşi, oğlu, zenginler topluluğu, belirsizlik, karmaşa, Çoban ve avanesi... Hah evet... Bir de savaş ihtimali... Masalcı'nın anlattığına göre büyük bir savaş vardı kapıda bekleyen. Masal nasıl devam edecekti bilmiyorum. Sonu nereye varacaktı? "Masallar anlatıldıkça gerçek olurlar" demişti Masalcı. Bugünü anlayabilmem için o masalın sonuna ihtiyacım vardı ama Masalcı yoktu ortada. Üstelik de hiç var olmamış gibi arkasında bir iz bile bırakmadan kaybolmuştu. Notlarımı alırken Önder Bey geldi aklıma. Beyoğlu Sahaflar Çarşısı'na gitsem Önder Bey'i bulsam acaba o Masalcı'nın nerede olduğunu bilebilir miydi? Onun hakkında benden fazla şey bilmediğinden emindim ama yine de şansımı denemek istiyordum.

Masalcı'nın sözleri çınlıyordu kulaklarımda. "Bana değil masala odaklanmalısın" diyordu bana her fırsatta. Oysa ben paganizm üzerine kitaplar yazan bir adamdım. Masal yazmaktan ne anlarım? Sonunu bilmediğim bir masalı mı yazmaya başlamalıydım yani anlamadım. Bütün bu olan bitenlerle bana ne söylemeye çalışıyordu, bilmiyorum.

Yemekten sonra dışarı çıktım. Çarşıdaki Cezayirli sahafa git-

meye karar verdim. Cezayirli buradaki tek sahaftı. Masalcı'nın dükkâna muhakkak uğramış olabileceğini düşünüyordum.

Tekyönlü sokakta kafa kafaya gelen araçların kavgası yüzünden yolumu değiştirmek zorunda kaldım. Yan sokağa saptığımda bir anda hava kararadı. Başımı kaldırıp göğe baktım. *Bulut geçiyor.* Arkamdan bir çocuğun seslendiğini duydum. Üzerinde garip bir kostüm vardı. Osmanlı döneminin giysilerine benziyordu. Yerlere kadar uzanan bir hırka, bol pantolon, kalın bir kemer, sarık ve çarıklar... Bana doğru koştu, "Selamünaleyküm" dedi. Heybesinden bir kâğıt çıkarıp uzattı. Hiçbir şey açıklamadan geldiği yöne doğru koşup gitti. *Ne tuhaf.* Sararmış, eski bir kâğıt parçası tutuyordum elimde. Açıp baktım. Masalcı'dan geliyordu. Okumaya başladım:

Anlar kesiştiğinde olaylar olur. An'lar kesişti masal oldu, Masalcı oldu. Şimdi başka an'larda başka gerçekliklerde Masalcı... Masal sana kaldı. Gerçekliğin o an'ında Masalcı bendim bu an'ında sen... Beni bir daha görmek isteyeceğini biliyorum çünkü bu masalı ne yapacağını bilemiyorsun. Ama ben sadece beni gördüğün an'larda seninle değilim, sen sadece o an'larda öyle olduğunu sandın. Benim an'larım senin gerçekliğinde... Masal şu an'da ve orada yakala onu.

İki önemli işin var. Biri masal, diğeri kitap... Sana bıraktığım o kitap gerçekliğin bu an'ında, sen o kitabı bu an'ın gerçekliğine getiremezsen o da kaybolacak. O kitabın gizini çözmek için önce oraya git. Rumların bu şehirdeki iki yenilgisi, bu şehri iki kere kaybedişleri, birincisinde kurtuluşu müjdeledi, ikincisinde sürgün yeri oldu. Büyük sırdan önce orayı keşfet.

Masala gelince... Artık masalın gerçekliğini yaşaman gerekiyor. Önce yüzünü yıka, kan ve irinlerini temizle. Aynayı yap. Kıyafetlerini gör, ne yediğini içtiğini gör ve acele et.

Ben an'lardayım ve hiçbir yerdeyim. Beni aradığında an'larda bulacaksın. Bir an içinde yanında olacağım.

Son tavsiyem de şudur evlat. Hiçbir olayı, sonuna gelmeden yargılama. Hiçbir şey göründüğü gibi değildir. Sonu geldiğinde hikmeti anlarsın. Unutma.

Bilmece gibi bir mektup bırakmıştı bana Masalcı. Elimdeki Latince kitap gerçekti ve şu an evimde, sehpanın üzerinde duruyordu. O kitabın bir sırrı olduğunu biliyordum, belki okumaya devam edersem çözebileceğimi de düşünüyorum. Ancak İstanbul'la ilgili sırrı nasıl çözecektim? Bu şehirde yirmi yıl öncesine ait bir adresi bulmak bile zordur. Yüzyıllar öncesinin sırlarının izini sürmek nasıl mümkün olacak? Masalcı'nın söylediğine göre masalın gerçekliğine girmem gerekiyordu ama nasıl?

Kafamda binlerce soru ve sonsuz belirsizliklerle Çarşamba'ya kadar yürümüşüm. Oradan Süleymaniye'ye geçtim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Yolumu kaybetmiş gibiydim. Cezayirli bile çoktan çıkıp gitmişti aklımdan. Bir tanesi gelip Fethiye Camii'ni sordu bana. Tarif ederken az önce önünden geçtiğim caminin tarihi düştü aklıma. Latin işgalinden sonra yapılan az sayıdaki kiliselerden biriydi. Latin istilası ile Osmanlı dönemi arasında çok parlak dönemler yaşamıştı. 1453 sonrası kısa bir süre patrikhane de oldu. Şimdi bir tarafı müze diğer tarafı cami... Tıpkı benim gibi...

XXVIII. Bölüm

Narratio

Savaş rüzgârları esmeye devam ediyormuş. Halk da maruz kaldığı büyülerin tesiri altında hâlâ... Çoban ve Genç Kız o yazıyı okuduktan sonra çıkmışlar yola ve güçbela varmışlar Kurt Krallığı'na. Tabii Kurt Krallığı'nda hiçbir şey yolunda değilmiş. Kurt Krallığı halkı büyünün tesiriyle daha çok odun ve daha çok toprak yiyerek günbegün sağlığını yitiriyor, giderek güçsüzleşiyormuş. Hatta artık çok sayıda ölüm vakası yaşanıyormuş. İnsanlar amansız hastalıklara yakalanmaya başlamışlar. Fakat yine de yaşadıkları başkalığın farkında değillermiş. Ölülerini gömdükten sonra her şeyi çabucak unutup hayata kaldıkları yerden devam ediyorlarmış.

Kurt Kralı'nın kardeşi gittikçe güçlenmiş. Krallık içinde bir krallık kurmuş kendine. Bütün güçleri elinde tutuyor, kendine yandaş topluyormuş. Kurt Kralı etrafında neler olup bittiğini görmüyor, herkese kendi büyüklüğünden bahsedip duruyormuş. Meydanlarda kalabalıklara konuşup alkış topluyormuş.

Çoban ve kız krallığın içinde yürüdükçe umutsuzluğa kapılmışlar. Halk odun yiyor, toprak için kavga ediyor, sonra da

her şeyi unutup eğleniyorlarmış. Eski tarlaların yerinde binalar varmış. Çoban ve kız eski saray bölgesinde dolaşırlarken yolda eğlenen birtakım insanlar görmüşler. Eğlenenler Çoban'ı ve Genç Kız'ı da aralarına almışlar. Onlara yedikleri yemeklerden ikram etmişler. Toprak ve odun yemek istemeyen Çoban ile kız ikramları reddetmişler. İnsanlar ağızlarına zorla yemek sokunca tükürmüşler. Koşarak kaçmışlar oradan. Bu hareketleri oradaki bir adamın dikkatini çekmiş.

Çoban ve kız ümitsizlik içinde dolaşacaklarına bir köşeye çekilip kitabı okumaya karar vermişler. Suyun bir boynuz şeklinde krallık topraklarına girdiği yere gitmeye karar verip tepeden aşağıya inmişler. Bir ağacın altına oturup kitabı okumak için ellerine almışlar. Bu sırada onları izleyen adam karşılarına çıkmış. "Mala lagamaga mira oclaesta" demiş gülerek.

Çoban ve kız şaşırmışlar. Çoban "Büyücü" diye bağırarak adama saldırmış ancak görünmeyen bir güç, Çoban'ın adama daha fazla yaklaşmasını engellemiş. Onu geri püskürtmüş. Çoban yere yuvarlanmış. Kız da koşup gitmiş hemen yanına. "Büyücü" diye bağırmaya başlamış adama. Adam başını sallamış. "Evet" demiş. "Bir zamanlar büyücüydüm. Ama sonra büyücü olmak istemedim. Yaptıklarımın bedelini ağır ödettiler bana. Sizin zaman dediğiniz bir kafese hapsoldum. Ne ölebiliyorum ne yaşayabiliyorum. En son yaşlı bir adamdım. Sonra yandım, kül oldum ve o küllerden doğdum. Belki oradayım belki burada. Belki de yanacağım orada. Ama tek gerçek şu an ve seni buldum.

Çoban şaşırmış. Gözlerine inanamıyormuş. Bu ormanda bıraktığı Yaşlı Adam'ın ta kendisiymiş. "Beni affet, seni tanıyamadım" demiş Çoban. "Ben bile bu halimle kendimi tanıyamazdım" demiş adam. "Bunları bir kenara bırakalım artık. Yapacak çok işimiz var. Büyüyü çözmek zorundayız. Mala lagamaga

mira oclaesta." Çoban hemen atılmış. "Kötü söz, büyü ve ayna. Bütün bunlar ne demek?" diye sormuş. Adam da "Bunlar birer anahtar" demiş. "Büyüyü çözebilmek için."

"Bu büyüyü çözebilir misin sen?" diye sormuş Çoban. "Ben çözemem" diye cevap vermiş adam. "Bunu ancak büyü bilmeyen saf biri çözebilir, bu da sensin."

Çoban telaşlanmış, "Ben bir başıma yapamam" demiş. "Sen bana bir yol göster."

Adam başını sallamış. "Tamam" demiş. "Ben yol gösteririm ama büyüyü çözmek senin ve eşinin işi." Çoban'ın yüzü kızarmış birden. "Eşim mi?" diye sormuş şaşkınlıkla. "Öyle olacak" demiş adam. "Ama şu an bunu konuşmamızın sırası değil. Şimdi beni dinleyin. Bu büyüyü nasıl çözeceğinizi konuşalım. Sizin en büyük yanılgınız zaman... Bulunduğun an'ı anlaman önemli... Bulunduğun an'da büyü olmaz. Büyü arkandaki ve önündeki an'ları değiştiren bir etkidir. Sen içine girdikçe büyü etkiler. Büyücünün büyüsü senin an'larından uzaktı. Sen hem buradasın hem orada, hem şimdi hem o an'da... Ayna sana farklı bir gerçeklik sunar. Oradadır ama değildir. Sen oradasındır ama değilsindir. O kapıyı açmadıkça iki dünya kavuşmaz. Kötü söz aynadan geçmez. Sana göre gerçek buradadır, aynadakiyse sadece görüntüdür. Ne büyük bencillik... Burada hissettiğin için gerçeğin burası olduğunu düşünüyorsun."

Çoban derin bir düşünceye dalmış bunun üzerine. "Ayna ve görüntü" demiş." Aslında ben bu an'dayım ama değilim. Ben görüntüdeyim. Büyü burada."

Kız da onaylamış Çoban'ı. "Kurt Krallığı'nda hiçbir yerde ayna yok" demiş. "İnsanlar toprak ve odun yiyorlar. Altın diye taş verip alıyorlar. Ama kendilerini hiç böyle görmek istemiyorlar. Aslında kendilerini görmek istemiyorlar. Yaşıyorlar ama

kendilerini görmeden hissetmeden... Bir ayna, belki de sihirli bir ayna onlara kendilerini gösterecek. Onlar bu görüntü âleminde ziyafet çektiklerini zannederken ayna onlara odun ve toprak yediklerini gösterecek."

"Bulduk" diyerek heyecanlanmış Çoban. Adam imalı bir ifadeyle gülmüş yüzüne. "Ayna fikrini bulduk ama aynayı değil" demiş.

XXIV. Bölüm

Duos pisces

Burası defalarca geldiğim ve çok sevdiğim bir yerdi. Toprağı deştikçe yerden sikkeler çıkıyordu. Yüzlerce sikke bulduğumu hatırlıyorum burada.

Şehirden uzaklaşınca dağa doğru çıkan bir patikadan geçip gittim. Sağ tarafta deniz vardı. Tepeye çıktığımda eski kalıntıları gördüm. Yerde sütunlar ve sütün başları... Aşağıya deniz tarafına indiğimde uzaktan gelen fırtına bulutları görünüyordu. Kulübeye girdiğimde herkesi korku içinde buldum. Denizden gelecek saldırıyı bekliyorlardı. İnsanlara korkmamalarını söylüyordum ama ben de korkuyordum. Sığınacak başka yer bulmak gerekiyordu. Dışarı çıktım sıkıntıyla. Etrafa bakındım. Deniz kenarında biri duruyordu. Yanına gittim. Fırtına bulutlarıyla birlikte gemiler de geliyordu uzaklardan. Adama yaklaştım. İçeri girmesini söyledim ona ama boş gözlerle baktı bana ve "Neden gireyim ki?" diye sordu. Düşmanın saldırıya geçeceğini ve burada durmaya devam ederse öleceğini söyledim.

"Ölümden neden korkuyorsun ki?" diyerek güldü. "Ölümün bir başka geçiş olduğunu biliyorsun. An'da ölümün olmadığını, bu an'ın başka gerçekliğine geçeceğini de biliyorsun. O halde neden korkuyorsun?"

"Neyin ne olduğunu biliyorum" diye çıkıştım adama. "Bu an'da ve bu gerçeklikte yapmam gereken şeyler var, bunları yapacağım."

Acır gibi gülümsedi adam. "Karşıdan fırtına geliyor. Sakinliğin an'ı ile fırtınanın an'ı ayrı... Fırtınanın an'ını sakinliğin an'ı ile değiştirebilir misin?" diye sordu.

"Belki yapabilirim" dedim. Denize doğru yöneldim. Ellerimi kaldırdım ve zamanın açılmasını istedim. Sonra bir an'da her yer titredi. Katman katman yarıldı gökyüzü, gördüm. An'lar akıyordu. Mavi gökyüzü arıyordum an'lar içinde... Derken buldum mavi gökyüzünü ve elimle durdurdum onu. Gökyüzü mavi olmuştu ve düşman gemileri gözükmüyordu artık. Adama döndüm.

"An'ların sırrı budur Erhan" dedi bana.

"Masalcı" dedim. "Buldum seni."

"Ben Masalcı değilim" dedi. Yüzü kurukafa şeklini aldı bir an'da. "Ben Azrail'im" dedi. Sesi de değişmişti. Hem yakından hem uzaktan geliyordu sanki. "An içinde kaçtın elimden ama seni bulacağım. Senin girdiğin her yerde ben olacağım. Bakalım ne kadar an'larda olacaksın ve ne kadar kaçacaksın. Bu an'da yapman gerekeni yapamazsan elimdesin."

Kan ter içinde uyandım uykumdan. Saat henüz çok erkendi. Pazar pazar öldürseler bu saatte hem de kötü bir rüya yüzünden asla çıkmazdım yatağımdan ama huzurum kaçmıştı bir kere. Keyfim yoktu. Aklım karışıktı, canım sıkkındı. Yüzümü yıkayıp oturdum mutfak masasının başına. Masalcı aklımdan çıkmıyordu bir türlü ama durup düşünmek de bir işe yaramayacaktı işte. Bir yanım onu bulmak istediği halde diğer yanım Masalcı'dan çok masalla ilgilenmem gerektiğini hatırlatıyordu bana. Günlerce dolanıp durmuştum Balat'ta olur da yine bir kahvede, tatlıcıda, lokantada karşıma çıkar diye ama yok yok yok...

Bugün evde kalıp Latince kitabımı okumaya devam edecektim. Ayasofya'yla ilgili yazılanları okudum bir kez daha. Kitaptaki Ayasofya betimlemesi bizim bildiğimiz Ayasofya gibi değildi. Kitabın gözüyle o zamandan bu zamana yaşanan değişikliklere baktım. Özellikle de Ayasofya'nın yukarı çıkan galerilerini düşündüm. Elimdeki kitapta daha farklı anlatılıyordu galeriler. Katlar arasına giren geçitlerden söz ediyordu. Yer belirtmediği için ne demek istediğini çok anlayamıyordum ama bunların zaman içinde üzerlerinin kapatıldığını düşündüm.

Kitapta yine bir şövalyenin anısı yer alıyordu Ayasofya'yla ilgili. Bilmediğimiz daha ne çok anı kitabı yazılmıştır kim bilir? Günümüze gelemeyen bu anı kitapları anladığım kadarıyla tek nüsha olarak bir yerde saklanıyorlardı ve sanırım zamanla kayboldular, bulunmayı bekliyorlar.

Okumaya devam ettim:

Bernard de Hautpais şehre geldiğinde onu karşılamak için yola çıkmıştım. Kendisini denizden beklerken o batıdan kutsal suyun olduğu kapıdan geldi. Kutsal suyun olduğu yerde bir Rum köylü ile karşılaştığını ve elindeki tası almak için onu öldürmek zorunda kaldığını anlattı. İsa Mesih, bu kâfiri öldürdüğü için ona hediye olarak bu köylünün elindeki tası vermiş.

Tasa baktığımda tasın som altından bir kupa biçiminde olduğunu ve üzerinin yakut ve zümrütlerle bezeli olduğunu gördüm. Bunun nereden geldiğini öğrendin mi diye sorduğumda Yüce Bernard köylünün bunu söyleyecek kadar yaşamadığını söyledi ve bir kahkaha attı.

Bernard Constantinopolis'ten sonra Iconium'a [Konya E.A.] gidecekti. Orada çok önemli bir emanet olduğunu biliyordu. O

yüzden hiç vakit kaybetmeden Büyük Katedral'e girdik. Bizimkiler yukarıdaydı. Aşağıda dindarlar dua ediyorlardı. Katedralin her tarafı is ve pislik kokuyordu.

Üst kata çıktığımızda bizimkilerin çalıştığı yere gittik. Bernard de Hautpais bizimkilere çalışmaların nasıl olduğunu sordu. Üstat Hugues bilgi verdi. "İsa Mesih bile gelse bunları bulamaz" dedi. Bernard güldü.

"Peki" dedi. "Bizden sonrakiler nasıl bulacak?"

Üstat Hugues güldü: "İşaretler... Sadece bizim bildiğimiz işaretler. Bir sütun üzerinde de bir plan bıraktım. Ama sadece bizim üstatlar anlar."

"Doğu kardeşlerinin ani ölümüne çok üzüldüm" diyerek güldü Bernard ve sonra kupayı çıkarttı: "Al bakalım, belki bundan su içecek aç susuz bir köpek bulursun."

Bernard'ın denetlemeleri üç gün sürdü ve o buradan Iconium'a bütün tehlikeleri göze alarak kâfirlerin yanına gitti.

Kitabın sol üst köşesinde bir çerçeve çiziliydi. Çerçevenin içinde şunlar yazıyordu:

Duos pisces
In duobus locis
Poseidoni signum
Unum oculum in fronte alterum
spectat globum
Artifecis signum spectat itinerem
Quod est sapientia
Maiores dixunt
Miles electus esse...

İki balık iki yerde... Poseidon arması... Gözler bakışıyor. Bir asker seçilmiş gibi bir şeyler. Bir de bir şey yol gösteriyor.

Bu yazıyı sözlükle bir kez daha kontrol ederek yeniden okumayı düşündüm. Kanımca bulmaca gibi, şifrelerle dolu bir metindi. Çözemediğim bu şifreyi de Göksel'le tartışmam gerekecekti.

Gün boyu Latince kitabı okuyup notlar aldım. Defalarca sözlüğü açmak zorunda kaldım. Gün batarken iyice bunalmıştım. Başım dönüyordu. Açlıktan bayılmak üzereydim. Montumu giyip dışarı çıktım. Sulu kar atıştırıyordu. Çocuklar bu havaya rağmen sokakta oyun oynuyorlardı. *Bu soğukta ne işiniz var sokakta keratalar, oturun evinizde, tabletlerinizle oynayın işte.* Ellerinde tahtadan askerler vardı. Şato dedikleri bir yere saldırıyorlardı hep birlikte. Askılı kısa pantolonlarla koşturup duruyorlardı ortalıkta. *Yok artık, kasa pantolon!*

Deux poissons
Deux poissons
Tourne la Tête
Regarde en arrière.
Deux poissons
Vont t'ammener
A la mystère...

"İki balık... İki balık... Kafanı çevir. Geriye bak. İki balık. Seni gizeme götürecek" gibi bir anlama geliyordu söyledikleri şarkı. Az önce okuduğum kitaptakine ne kadar da yakın bir şey bu böyle. Kitabın fotokopisini aradım çantamda. Başımı kaldırdığımda çocuklar yoktu artık.

Yaşadığım şaşkınlıkla eve geri döndüm tekrar. Yine tuhaf şeyler oluyordu. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Bu kadarı da fazla geliyordu. Bünyem kaldıramıyordu bunca karmaşayı.

Biraz uzanıp dinlenmek istedim ama düşünmek yeterince yorucu bir işti. Uzanırken daha çok yoruluyordum. En iyisi kalkıp bilgisayarımı açmak ve günlerdir cevap bekleyen mesajlara yanıt vermekti. Bir dolu mail gelişti yine. Messenger'ım da dolmuştu iyice. Çoğuna cevap veremeyecektim muhtemelen fakat birinin adı dikkatimi çekti. Enrico Dandolo... Kısa bir mesaj atmıştı bana:

"Kozmodion'da bizimkilerin olduğu yerde bekliyorum, gölgeler yok olduğunda."

Kozmodion, Eyüp'ün eski adıydı. Bunu çok kimse bilir aslında ama "bizimkiler" demesi ilginçti. Zira bu kelime daha çok ortaçağ tarihçilerinin kullandığı bir sözdü. Gölgeler yok olduğunda derken, sanırım güneşin tepede olduğu saati kastediyordu.

Eyüp ile Haçlılar arasındaki ilişkiyi çok kimse bilemez. Haçlıların bir bölümü Eyüp'e konuşlanmışlardı ve burada bir de manastırları vardı. Mesajı fazlasıyla önemsedim. Bu yüzden ertesi gün öğlen saatlerinde Eyüp'e gitmeye karar verdim.

Eyüp beni küçüklüğümden beri çeken bir semttir. Çocukluğumda burada tahtadan oyuncaklar satılırdı, bayılırdım. Aramızda hâlâ manevi bir bağın olduğunu hissettiğim Ümmi Sinan Hazretleri'nin büyük etkisi vardı Eyüp'e duyduğum yakınlıkta.

Ertesi gün öğle vakti Eyüp'teydim. Ne yapacağımı bilmediğim için etrafta dolaşmaya başladım. Karnımı doyurdum, sonra da Bizans devrinden beri mezarlarıyla bilinen bu semtin mezarlıklarını dolaşmaya karar verdim. Buraya ölmüşlerin ruhuna Fatiha okumaya gelenler kadar büyü yapmak ve cin çağırmak için gelenler de çoktur. Toprağı eşelemeye kalkışsam her yerinden muskalar ya da eski yazılar çıkar.

Caminin arkasındaki mezarlıklarda dolaşırken iriyarı bir

adamla karşılaştım. Tertemiz giyinmiş. Şık... Buralarda yalnız olmayı tercih ettiğim için adamın varlığı rahatsız etti beni. Üstelik bana doğru geliyordu. *Çekip gitsem mi acaba?*

Adam yanıma yaklaşıp "Non nobis, Domine, non nobis, sed Nomini Tuo da gloriam" diye fısıldadığında içim ürperdi. Tüylerim diken diken oldu. Kendini böyle tanıtmıştı.

Şövalye!

Bir daha hiç karşıma çıkmayacak sanıyordum. İzlendiğim hissini bile yitirmiştim ne zamandır.

Adam şaşkınlığımı fark edince gülümsemeye başladı. "Karşılaşacağımızı biliyordun" dedi.

"Biliyordum ama yine de karşıma bir daha hiç çıkmayacağınızı umuyordum" dedim kekeleyerek. Soluğum kesilmek üzereydi. *Issız bir mezarlıkta o ve ben.*

"Bizimkilerin zamanında burası böyle değildi tabii" diye devam etti Şövalye. "Ormanlıktı buralar. Her tarafta kiliseler, manastırlar ve mezarlıklar vardı. Bizimkilerin manastırı da buradaydı. Şimdi hiçbir iz kalmamış. Kutsal suya çok yakındı. Rumlar bazen suya gelir bizi de ziyaret ederdi. Çok değişmiş buralar."

Adam sanki yıllar sonra köyüne dönmüş gibi konuşuyordu. Şövalyenin bile deli olanı buluyordu beni. Sonumun Üzeyir Garih'inkine benzemesinden korktum bir an. Zira o da fena halde bulaşmıştı şövalyelere.

Adam ne düşündüğümü anlamış gibi devam etti konuşmaya. "Korkma" dedi. "Ben senin canını almak için değil o canı sonsuza kadar var etmek için geldim."

Söyleyecek sözüm yoktu. İçinde bulunduğum hayati tehlikeden dolayı kaçmak dışında aklımı hiçbir şeye yoramıyordum. Ben sustukça Şövalye konuşuyordu.

"Kutsal Kâse'nin peşinden buralara geldim" dedi. "Masalcı'yla karşılaşmışsın. O çok şey biliyordu ama bize bilgi vermedi."

"Vermiştir de siz anlamamışsınızdır" dedim. Sesim sanki bana ait değilmiş gibiydi. Mezarlıkta ikimiz dışında kimsenin olmaması ürkütüyordu beni. "Gel dolaşalım biraz" dedi Şövalye. Böylece kendimi daha güvende hissedecektim aslında. *Şükürler olsun, hadi gidelim.* Birlikte çarşı tarafına gittik. Çarşı küçüklüğümdeki gibiydi hâlâ. Osmanlı kıyafetleri ve tahta oyuncaklar satılıyordu dükkânlarda. Etrafta şerbetçiler, macuncular ne ararsan var... Saçaklardan sarkan kumaşların güzelliği tarifsiz... Şövalye'nin yanımdaki varlığını unutmuştum neredeyse. Bence yalnızlıktan çok kalabalıklar daha huzur verici. En azından Şövalye bana herkesin gözü önünde zarar veremez. *Nasıl veremez? Kalabalıklar içinde kim vurduya gidenler memleketi burası.* Şövalye önde ben arkada ilerlerken bir sahaf dükkânı dikkatimi çekti. Baktım Şövalye de o tarafa yürüyor. Osmanlıca ve Rumca kitaplar görünüyordu camekânda. Bu kitapların yok olmaktan kurtulmuş olduğuna çok sevindim. Kapıyı itip içeri girdik. Büyüleyici bir kitap kokusu doldu içime. Bir sahaf dükkânı için oldukça temiz. Havada uçuşan bir toz zerreciği bile yok. Şövalye duvar dibinde bulduğu bir sandığı karıştırmaya başladı. Sandıktan çıkardığı kâğıtlara bakıyordu dikkatle. Yaşlıca bir adam dar masanın arkasına sinmiş gibi oturuyordu. Burnunun ucundaki çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden bakıyordu bize dikkatle. Şövalye bir süre sonra aradığını bulmuştu. Leon Makelos Manastırı hakkında bir vesika tutuyordu elinde. Uzun uzun inceledi. Baktıkça yüzü şekilden şekile giriyordu.

Eskiden Eyüp'teki Leon Makelos Manastırı'nda Bizans imparatorları kılıç kuşanırlardı, tıpkı daha sonrasında Osmanlı'nın da yaptığı gibi. Çünkü burada Kutsal Emanetler vardı. Bizans imparatoru Kutsal Emanetler'le kılıç kuşanmaktaydı. Ancak manastır

fazlasıyla ayakaltı bir bölgede. Özellikle İstanbul'u işgale gelenler ilk buraları yağmalıyorlardı. Kutsal Emanetler'i saklayabilecekleri daha sağlam bir yere ihtiyaçları vardı.

Eyüp'le ilgili diğer vesikalara baktıkça Şövalye'nin heyecanı da artıyordu sanki. "Aslında çok ilginç bir nokta daha var" dedi yaşlı adam. "Burada Johannit bir azınlık olabilir. Hem de Doğu Biraderleri ile alakalı. İstersen bir dahaki sefere bununla ilgili belge de verebilirim."

Şövalye'nin yüzü güldü. Tanıştıklarını anladım o an. "Bak gördün mü?" dedi bana dönerek. "İşte sır çözülüyor. Burada Johannitler var, yani Vaftizci Yahya'yı tanıyıp, İsa'yı tanımayanlar. Ve bunların Tapınakçılarla ilişkide oldukları malum... Bizimkilerle de alakaları vardı Türklerle de. Fatih de biliyordu. Kuşkusuz hepsinin bir alakası vardı. Kolayca kapıları açtırdılar belki de."

Çok şaşırmıştım. Bu çok radikal bir iddiaydı ne de olsa. "Hayal de olsa güzel bir hayal" dedi Şövalye. "Bildiğin her şey değişebilir."

Sonra birlikte çıktık sahaftan. O önde ben arkada yürümeye devam ettik yine. Şerbetçinin yanında durdurdu beni. Üzerinde kırmızı işlemeli yeleği, fesi, çarıkları ve sırtında bakır şerbet güğümüyle sokağın orta yerinde duruyordu şerbetçi. Etrafına küçük hasır tabureler doldurmuş. Gelip geçene engel oluyor ama kimsenin şikâyeti yok. Taburelerden birine oturup cam bardakta birer tane şerbet söyledik. Beni öldürmesinden korktuğum adamla karşılıklı şerbet içiyor olmak içten içe güldürüyordu beni. Sinirlerim bozuluyordu giderek.

"Bizimkiler için İstanbul'un ne kadar önemli olduğunu biliyorsun" diye devam etti Şövalye. Biçimli yüzü, muntazam burnu ve ağız yapısı öylesine kusursuz görünüyordu ki bazen yapay bir insanla, bir robotla konuştuğum hissine bile kapılıyordum. "Aslında cemiyetimizin kökenleri yüzyıllar önce İstanbul'da atılmış"

diye devam etti. Buz gibi ifadesiz bir tavırla, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan konuşuyordu. "1090 yılında İmparator Aleksis Comenis'in himayesinde kurulan bir cemiyet var. Les Frères d'Orient... Yani Doğu Biraderleri... Çok kişi duymamıştır ama Gül-Haç'a kadar giden bir çizgide bu cemiyet çok önemlidir. Daha da önemlisi bu cemiyet Bizans içinde aslında Batı tarzı bir ezoterizmi öğreti olarak seçmiştir."

Ne yalan söyleyeyim anlattıkları fazlasıyla ilgimi çekiyordu ama bunu bana neden anlatıyordu ki? Sonrasında neyi ne kadar bildiğimle ilgili sınava mı sokacaktı beni? "Her bilginin bir bedeli var" diye düşündüm. Başımı salladım. "Evet" dedim. "Bu anlattıklarınız inanılmaz."

"İnanılmaz değil" dedi Şövalye. Bardağını şerbetçiye uzatıp bir tane daha doldurmasını bekledi. "Anlattıklarım çok doğru. Bu örgüt çok şey biliyordu. Buralarda olmalarının bir anlamı vardı. Hepimizin aradığı şeyi arıyorlardı. Hatta Tapınakçılar da... Biliyorsun Tapınakçılar İstanbul'da patriğin önünde ant içmişlerdi."

"Bilmiyordum" dedim.

Şövalye küçümser gibi baktı yüzüme. "Hayret" dedi dudağını bükerek. "Albert Pike'ın kitabını, *Moral and Dogma*'yı okuduğunuzu düşünmüştüm. Siz okursunuz."

Evdeki kitaplarımı da mı biliyor yani? Kütüphanemi de mi araştırıyor?

"Bu kitaplar bende var ama okumadım."

"Kitapta Tapınakçılar anlatılırken çok ilginç bir şey yazar. Tapınakçıların İstanbul'a geldiği ve patrik önünde ant içtiklerini ve Johannitlerle olan alakalarını anlatır. Kadoş Şövalyesi bölümünde, yani masonluğun otuzuncu derecesinde. Aslında Pike kendisi anlatmaz bunu. Tapınakçılar karşıtı bir yerden alıntı yaptığını söyler. Peki bu şövalyelerin buraya geldiği tarih nedir? Ben söyle-

yeyim, 1118... Yani Doğu Biraderleri örgütünün resmi kuruluşundan sadece yirmi sekiz yıl sonra. Aslında Tapınakçılar bu sırrın İstanbul'da bulunduğunu biliyorlardı."

"Hangi sırrın?" dedim heyecanla.

Şövalye gülümsedi. "Kutsal Emanetler'den biri" dedi.

"Kutsal Kâse mi?" diye atıldım.

Başını iki yana salladı Şövalye. "Ah" dedi. "O çok banal. Herkes onun peşinde. Halbuki o zaten buradaydı ve gitti. Asıl emanet burada kaldı. Ya burada ya da İznik'te."

Ne diyeceğini bilemedim. "Şaşkınım" diyebildim sadece.

"Aslında İstanbul hakkında çalışma yapmak kolay değil" dedi Şövalye. "Her şey evlerin temelleri altında kaldı. Zaten bulunanların hepsi yağmalanmış. Daha önce birçok yeri araştırdık. Kutsal Emanetler'in varlığıyla ilgili her türlü veriyi değerlendirdik. Ama her şey boş çıktı. En son Küçükyalı'daki manastır kalıntısı ilgimizi çekmişti. Orada İtalyan kardeşlerimizle çalıştık. Kutsal Emanetler odasına kadar ulaştık. Fakat gördük ki burası da yağmalanmış."

"Neden surların dışında arıyorsunuz?" diye sordum.

"Surların içindeyse eğer çok gizli bir yerde olmalı. Ama İstanbul düşmeden önce muhakkak emin bir yere koymuşlardır emanetleri" dedi. Aklıma başka ihtimaller geliyordu o böyle konuştukça.

"Belki de İstanbul'dan uzağa kaçırmışlardır zamanında" dedim. "Ya da bir manastırın dehlizlerindedir. Dua edelim de ayakta kalanlardan olsun."

"Belki de Masalcı size anlatmıştır" dedi Şövalye. Sesinde ince bir ima sezmiştim sanki. "Masalcı kitabı çaldı bizden. Tabii siz o kitabı bize geri vereceksiniz."

Yüzü bembeyazdı Şövalye'nin. Yıllar sonra dondurulduğu buz kitlesinin içinden çıkarılmış gibiydi. Yaşlanmayı unutmuş olgun

bir adamdı aslında. Neyin içinde olduğumu anlıyordum giderek. Masalcı'nın bana yolladığı o Latince kitabın şövalyeler açısından da önemini fark ediyordum. Çok daha iyi okumalıydım o kitabı. Satır satır... Hatta ezberleyerek... Kim bilir ne yetenekleri olan bu heykelden bozma kusursuz adam, aslında beni öldürmeye hazırdı çoktan. Birkaç saniye içinde yok edilebilirdim. Bu onun açısından anlık bir işti. En basit ve en temiz işlerinden biri olurdum kuşkusuz. Başımı önüme eğdim çaresizlikle. Kucağımda kavuşturduğum ellerimi izliyordum. Kapan daralıyordu ve benim ne hayatta kalmak, ne gizemin peşine düşmek ne de masalın sonunu getirebilmek için hâlâ bir fikrim vardı. Şövalye'nin beni öldürmüyor olmasının bir nedeni vardı elbette. Canımı bağışlıyordu. Ne bildiğimi merak ediyordu belki de. Öğrenmek için onun bana ne kadar ihtiyacı varsa benim de ona o kadar ihtiyacım vardı. Bu garip ilişki sonunda bir tarafın yok olmasıyla bitmeden evvel bir şeyler yapmam gerekiyordu. Diğer yandan Masalcı'yı daha çok merak etmeye başlamıştım. Tek başına bu adamlara nasıl karşı koymayı başarmıştı acaba? Ondan bu hikâyeyi de dinlemek isterdim. Hayatta kalmayı başarırsam onu yeniden göreceğim zaten. Muhakkak hatırlatacaktım Masalcı'ya bunu. Başımı kaldırdığımda Şövalye yoktu, gitmişti. Şerbetçi de yoktu. Meydandaydım. Altımdaki hasır tabure bile gitmişti. Elimde cam bir bardak vardı sadece. Boştu içi.

Eve döner dönmez Latince kitabı alıp okumaya devam ettim. Şövalye bu kitabı istiyordu. Onu iyi korumalıydım aslında ama aklıma takılan bir şey vardı. Şövalyelerin eve gelmeleri ve sehpanın üzerinde duran bu kitabı alıp gitmeleri hiç de zor değildi ki. Onlar yüzyıllardır toprak altında iz sürüyorlardı. Kutsal Emanetler'i arayıp duruyorlardı. Ulaşamadıkları bir karanlık nokta dahi yoktu. Benim evim mi kale gibi gelmişti ki onlara

girip almıyorlardı kitabı? Neden ısrarla benim kitabı onlara vermemi istiyorlardı? Belki de önce benimle, sonra kitaplaydı dertleri. İyi de ben şövalyelerin ne işine yarardım ki? Benden daha fazla şey bildikleri ortadaydı işte. Kafamın içinde binlerce soruyla açtım kitabı. Şövalyelerin anılarının yazdığı bölümü okumaya devam edecektim:

Constantinopolis'te bir aydan fazla kalmıştım ama aradığımı bulamıyordum. Şehir hâlâ yıkıntı halindeydi. Manastırlar, kiliseler onarılıyordu ama şehirde bir umutsuzluk hâkimdi. Öte yandan Türk tehdidi her geçen gün artıyordu.

Bizimkiler burada kaldığımız zamanın azaldığını biliyordu. Türklerin arasındaki casuslarımızsa hiç iyi haberler getirmiyordu. Her geçen gün daha kuvvetleniyorlardı. Eskisi gibi bölmek ve birbirlerine düşürmek başarılı olmuyordu.

Zamanın azaldığını düşünerek daha çok bilgi toplamaya çalışıyordum. Bizimkiler bir manastıra gitmemi istedi orada eskilerden biri varmış ancak tövbekâr olmuş. Ondan bilgi alabileceğimi düşünüyorlardı.

Surların dışındaki manastırda onu buldum. Oldukça yaşlanmıştı. Konuşmak istemiyordu. Buradaki günlerimizin kısaldığını söyledim.

"Buradaki günlerimiz mi? Benim bu dünyadaki günlerim kısaldı" diyerek güldü.

"Evet" dedim. "Artık bildiklerinizi anlatmanız gerek. Bunu bizim için değil, bizim için değil Tanrı'nın adına yapacaksınız."

"Bizim için değil, bizim için değil, Tanrı'nın adına... Evet... Bir zamanlar bunu yapıyordum" dedi.

"Şimdi bu son görev... Ruhunuzu barış içinde teslim etmek için. Barış bizimle" dedim.

"Barış... Ben barışı burada buluyorum" dedi. "Ama sana bir şeyler söyleyebilirim, belki bu günahkâr ruhumu biraz olsun kurtarabilir."

"Sizi dinliyorum efendim" dedim.

"Çok kişiyi öldürdüm" dedi. "Ben paganları öldürdüğümü düşündüm şimdiye kadar. Müslümanları ve Constantinopolis'teki paganları. Şimdi bakıyorum ki asıl pagan bizmişiz. Ruhum huzur bulmayacak."

"Siz çoktan tövbe ettiniz" dedim.

"Ettim evet" dedi. Hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Belki daha fazlasını yapmam gerekiyordu. Diğerleri gibi Mahomet'in dinini kabul etmeliydim."

"Siz ne isterseniz Tanrı onu görür" dedim.

"Umarım" dedi. "Umarım ruhum huzur bulur."

"Lütfen devam ediniz" dedim.

"Evet" dedi. "Devam... Neye devam? Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Biliyor musun genç şövalye, Tanrı'yı kandırmaya çalıştık biz. Pagan kaldık ama Tanrı'nın adını andık."

"Tanrı size en yakın olandır. O kalbinizi görür" dedim.

"Sen de Sarazenler gibi konuştun" dedi. "Belki onlar haklıydı. Neyse... Bu şehir onların olacak. Belki de bir gün onların bulması daha doğru."

"Neleri?" diye sordum.

"Aradıklarını" diyerek güldü. "Kutsal Emanetler'i."

"Biliyor musunuz nerede olduklarını?" diye sordum.

"Biliyordum. Ama artık çok yaşlandım. Tanrı aklımdan alıyor. Onları değişik yerlere sakladık. Bazıları Büyük Katedral'de kaldı, bazıları burada, bazıları da şehrin içinde bir dehlizde."

"Artık bunların açığa çıkma vakti geldi" dedim. "Atalarımız saklamıştı bir gün geri almak için, ama siz alıp yeniden sakladınız."

"Evet" diye mırıldandı. "Çünkü biz onlara layık değildik. Belki bizden sonrakiler onların kıymetini anlar."

"Türkler mi?" diye sordum.

"Kutsal Emanetler kimlere görüneceklerini bilir" dedi. "Bu artık bizim irademize ait değil. Sana son bir şey söyleyeyim. Onların olduğu yerde işaretler var ama kimin göreceği Tanrı'nın takdiri. Onu görecek kişi bu şehrin sahibi olacak ya da emanetlerin kimin olacağını söyleyecek."

"İşaretler ne?" diye sordum.

"Çok konuştum ben" dedi. "Bundan sonrası Tanrı'nın iradesi. Pax Nobiscum."

Bir daha da konuşmadı. Manastırdan çıkıp yeniden şehre döndüm. Arkamdan birinin izlediğini hissediyordum. Bu satırları bile yazarken izlendiğimi hissediyorum.

Anıların devamı yoktu. Burada kesiliyordu. Bu satırların üzerinde çok düşündüm. Şövalye neden kendine pagan diyordu acaba? Paganizm konusunda hatırı sayılır araştırmalar yapmış biri olarak bu konu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Haçlılar 1261'den sonra da İstanbul'da kalmışlardı ve Kutsal Emanetler'i yeniden saklamışlardı. Buranın bir gün Türklerin eline geçeceğini biliyorlardı ve bize kendi tarikatlarından daha fazla güveniyorlardı. Anladığım kadarıyla bunlar İslam'ı kabul etmişlerdi ama gizliyorlardı.

Kitapta okuduğum yaşlı şövalye, aslında nasıl bir oyun içinde olduklarını anlamama yardımcı oldu. Şövalye İslam'ı seçmediği için kendini pagan gibi görüyordu. Bu kanıya varması ilginçti ama. Her şeyi aslında Müslümanlara bırakmıştı. Anıları yazan da belli ki bunu anladığı için öldürülmüştü. "Kardinal serpuşu yerine Türk sarığı görmek" istemenin ne olduğunu anlamaya başladım sanırım.

Bu gerçeği bilen biri olarak tehlike içinde olduğumu fark ettim. Her şeyi unutmak daha mı mantıklıydı yoksa bugün oynanan oyunu bozma imkânım var mıydı acaba? Televizyona çıkıp İslamofobi konusunda ahkâm keserken konunun aslında nerelere gittiğini anlamamış olduğumu düşündüm.

Pencereden baktığımda dolu yağdığını fark ettim bir an. Hem de öyle böyle değil. Bir yandan şimşekler çakıyor diğer yandan iri taneli kocaman dolu parçaları düşüyordu. Kısa sürede her taraf bembeyaz olmuştu. Kimsecikler yoktu dışarıda. Nedensiz yere izlendiğim hissine kapıldım sokağa bakarken. Rüzgâr estikçe camlara vuruyordu dolu parçacıkları. Camlar kırılacaktı sanki. Tüylerim ürperdi. Göksel'i arayıp kafamdaki düşüncelerden bahsedecektim ona. Hem izlendiğim hissini aşardım belki böylece. Sevdiğim bir arkadaşımın sesini duymak yatıştırabilirdi ama sinyal yoktu telefonda. *Korku filmi gibi... Nedense her cinayetten önce ilk iş telefon hatları kesilir.* Ölmekten bu denli korktuğumu bilmezdim. Hayata mı düşkündüm, canım yanacak diye mi korkuyordum emin değildim. Telefonumu kurcaladım bir süre. İnternet bağlantısına baktım. *İnternet de yok.* Fotoğraf albümüne gitti elim sonra. Ayasofya'da önceki araştırmalarım sırasında çektiğim fotoğraflara bakacaktım. Her defasında başka bir şifre çözer aynı fotoğraflar. Sonra eski okulumun sokağında çekilmiş bir fotoğraf çekti dikkatimi. Ben mi çekmiştim ki bunu? *Ne işim vardı eski okulumun olduğu mahallede?* Öyle ya evet... Birkaç hafta önce gitmiştim sanırım. Yüksel Kırtasiye'yi görmüştüm. O gün çekmiştim bu fotoğrafı ama görünürde kırtasiye dükkânı yoktu. Erikli Su dağıtım bayisiydi burası. Fotoğrafı çekerken kadrajın içine Yüksel Kırtasiye'yi aldığımdan adım gibi eminim. Hem zaten niye çekeyim mi Erikli Su bayisini? Derin bir sıkıntı sardı içimi. Masalcı'nın da ortalıkta olmaması büyük bir umutsuzluğa sürüklüyordu beni.

Perdeleri çekip kitabın başına oturdum yine. Anıları okumaya devam edecektim. İstanbul'a gelen şövalyelerin neden anılarını yazmak istediklerini ve bunları nasıl bir araya topladıklarını anlamam olanaksızdı. Ama birileri bu anıların bir gün bulunmasını ve yaşananların anlaşılmasını istemiş olmalı.

Geçen gün okuduğum anıyı takip eden diğer sayfayı okumaya başladım:

Şehirde günler geçmek bilmiyordu. Şehir, İsa'nın gezdiği topraklardan daha sıcaktı. Buralarda silahsız gezdiğimiz için her an tehlike altındaydık. Bizimkiler şehirde serbestçe dolaşıyor olsa da halkın nefret saçan bakışları rahatsız ediyordu. O nedenle günlerin çoğunu surların dışındaki manastırda geçiriyorduk. Aramızdan Arapların dinini seçenlerse Saint Georges'un Kolu'nun öteki tarafında [Asya Yakası. E.A.] bir yerde ibadetlerini yapıyorlardı. Arada yanımıza geliyorlar ve birlikte yenen yemekten sonra geri dönüyorlardı.

Bir gün Üstat Jean beni çağırdı. Şehirden konuklarımız var dedi. Gelenler kendine Patrik diyen piskoposun adamlarıydı. Kendilerini karşıladıktan sonra denizin kıyısına geçtik. Üstat Jean adamlara yemek verdikten sonra ne amaçla geldiklerini sordu. Adamların başındaki kişi, çok iyi olmayan bir Latince ile konuşmaya başladı:

"Size daha önce verdiğiniz sözü hatırlatmaya geldim. Buralarda güvenle yaşıyorsanız aramızdaki anlaşmaya sadık kaldığımız içindir" dedi. "Kutsal toprakların dinsizlerin eline düşmesi ne kadar tehlikeliyse batıdan gelen haydutların eline düşmesi de o kadar tehlikeli. Roma İmparatorluğu yeniden güç toplayacak ve o toprakları geri alacak ve sonsuza kadar orada var olacak. Ve siz de Tapınak'ı yeniden yapacaksınız. Gloria Dei sizinle olacak."

"Bu o kadar kolay olmayacak" diyerek güldü Üstat Jean.

"Evet, olmayacak" dedi adam. "Bu şekilde olmayacak. Şehir

tehlikede. Türkler geldi gelecek. Bu kez onlar burayı yağmalayacak. Ama eminim onlar sizinkiler kadar acımasız olmayacaklar."

"Olamazlar" dedi Üstat.

"Sizin için iki seçenek var. Ya Kutsal Emanetler'den kalanları alıp güvenli bir yere götüreceksiniz ya da burada kalıp Türklere karşı savaşacaksınız. Tapınak'ı ancak şehir yaşarsa kurabilirsiniz" diyerek güldü adam.

Üstat sakindi. "Bir seçenek daha var, o da Türklerle anlaşmak" dedi. "Bizim için sizinle ya da onların kralıyla anlaşmak çok fark etmiyor. Hatta onlarla daha iyi anlaşabiliriz gibi geliyor. Belki sizin de onlarla anlaşmanıza yardım edebiliriz."

Adam bu cevaptan hoşlanmamıştı: "Bizimle anlaşmanız var. Kutsal Emanetler bizim ama sizin korumanızda. Nikea'daki emanetler tehlikede. Sizin daha sadık olmanız gerekiyor."

Üstat güldü. "Nikea'daki emanetler sur dışında ve emniyette. Buradaki emanetleri de kurtarmasını biliriz" dedi. "Gerekirse Türklerin kralıyla anlaşırız. Siz kendinize bakın. Kiliselerdeki emanetleri koruyun. Türklerle çok savaştık ama yine de onlara güveniriz."

"Bu söylediklerinizi patrik hazretlerine ileteceğim. Bizim ortak amacımız belli ve bunun için de Roma İmparatorluğu'nun yaşaması en doğru fikir" diyerek homurdandı adam. "Sözünüzü unutmayın."

Hepsi bir hışımla geldikleri gibi gittiler. Üstat Godfroy'a baktım. Suratında hafif bir gülümseme vardı. Benim bakışlarımdan anlamış olacak ki konuşmaya başladı.

"Başlarına geleceği biliyorlar" dedi. "Geri gelecekler. Türklerle de anlaşacaklar. Türkler bizim yaptıklarımızı yapmazlar."

"Verdiğimiz söz ne?" diye sordum.

"Atalarımız şövalyeler ilk patrik ile anlaştılar. Tapınak'ı kurmak için. Tapınak Yahudilere bırakılmayacak kadar önemli, gere-

kirse onları da öldürmekten çekinmediğimizi biliyorlar. Bugün Vesperum sonrası Hezekiel bölümünü oku. Ne olduğunu anlarsın."

Gece Üstat'ın dediğini yaptım. Defalarca okuduğum bu bölümü bu kez farklı buldum. Tanrı'nın İhtişamı ve kurulacak Tapınak. Bizimkilerin Yahudi kitaplarını okuduğunu biliyordum. Sefer Yetzirah isimli kitabı görmüştüm. Büyü yaptıklarını düşünmek istemiyorum ama nelerle karşılaştıklarını da bilemiyorum.

Sabah kalktığımda şehre giderken takip edildiğimi hissediyordum. Bugün yazmaya şehirde devam edeceğim.

Burada bıraktım okumayı. Bu an'ın devamı da yoktu zaten. Görüyorum ki olaylar benim anlayabileceğimin çok ötesinde karışıktı ve tarih bilgim bunları anlamaya yetmiyordu. Şimdiye dek bilip okuduğumuz tarihten çok daha farklı bir tarih vardı ortada. Müslümanlığı kabul etmiş olan şövalyeler, Tapınakçıların Patrik ile yapmış olduğu anlaşmalar, birkaç yere saklanmış Kutsal Emanetler ve her delikten çıkan şövalyeler...

Fatih'in asıl işi İstanbul'u ele geçirdikten sonra başlamış olmalı. Bunların içinden ancak onun gibi bir dâhi çıkabilirdi ama Fatih'i de yaşatmadılar. Daha fazla tarih bilmediğim için üzüldüm. Bunları şimdi belki çok daha iyi anlayabilirdim. Oysa emin olduğum tek bir şey vardı. Okuduklarımın hiçbiri geçmişte kalmamıştı. Her şey bugün de devam ediyordu. Dün olan ne varsa bugünü de ilgilendiriyordu. Eğer bu şövalyeler İstanbul'da kaldılarsa kuşkusuz günümüze kadar gelmişlerdi ve amaçları hiç değişmemişti. Hangi kılıkla ne zaman nereden çıkacakları belli olmayacaktı. Sanıyorum Rumlardan intikamlarını aldılar ve burada sayıca sadece 1500 Rum kalana kadar onlara yapacaklarını yaptılar. Sırada kimler var bilemiyorum. Ama şövalyelerin hâlâ emanetlerin peşinde olduklarından eminim. Ayasofya üzerinde oynanan oyunları bu kez daha net görüyorum.

XXV. Bölüm

Narratio

Çoban ve genç kız aynayla büyüyü nasıl çözeceklerini düşünüyorlarmış. Eski Büyücü onlara yardım edeceğinin sözünü vermiş.

Kurt Krallığı'nda da önemli gelişmeler olmuş bu arada. Komutanlar rüyalarında Bozkurt'tan emir aldıklarını görmüşler ve Kurt Kralı'na karşı ayaklanmışlar. Kurt Kralı kendi özel muhafızları sayesinde bu saldırıyı bastırmış. Hatta bu işi halletmesini istemiş kardeşinden. Bu muhafızlar aslında kralın kardeşine bağlı oldukları için komutanlara çok zalim davranmışlar ve suçu kralın üzerine atmışlar. Kral da güçlü görünmek için bunu kabul etmiş. Kralın kardeşinin asıl amacı komutanları ve orduyu yok edip ülkeyi Boğa Krallığı'na bağlamakmış. Kralın kardeşi alttan alta güçlenmeye devam etmiş. Halkın olup biten hiçbir şeyden haberi yokmuş. Büyüden dolayı insanların hafızası her şeyi en fazla bir gün boyunca hatırlıyormuş. Ertesi gün düşündükleri şeyleri unutup günlük hayatlarını yaşıyorlar, eğleniyorlar ve her geçen gün daha çok toprak tüketiyorlarmış.

Çoban, Genç Kız ve Eski Büyücü baş başa verip kitabı incelemeye başlamışlar. Kitabın içinde bir ayna resmi görmüşler. Kitapta sihirli bir aynanın nasıl yapılacağı da anlatılıyormuş. Buna göre önce parlak siyah bir taşın bulunması gerekiyormuş, sonra onun parlatılması ve ejderhanın gözyaşıyla cilalanması lazımmış. Çoban bunu duyunca sevinmiş. Siyah parlak taşların nerede olduğunu biliyormuş. "Merak etmeyin" demiş. "Akşama kadar getireceğim taşları."

Hiç vakit kaybetmeden fırlayıp gitmiş. Akşama doğru tam da dediği gibi yanında siyah taşlarla geri dönmüş. En güzel taşı alıp parlatmaya başlamışlar hep birlikte. Taş gerçekten de ışıl ışıl parlıyormuş ancak bu yeterli değilmiş. Ejderhanın gözyaşıyla parlatılması gerekiyormuş. Ejderhanın gözyaşının ne olduğunu bilmiyorlarmış ama. Derin bir düşünceye dalıp gitmişler. Bir süre sonra Çoban "Buldum!" diye bağırmış. "Denizin karşısındaki adada Ejderha Pınarı denen bir yer var. Anlatılana göre yıllar önce büyük bir deprem olmuş ve bu pınar oluşmuş. Bu pınarın en büyük özelliği etrafında hiç ot bitmemesidir. Suyu nereye giderse gitsin değdiği yerin ürününü yok eder. Oraya gidip taşları cilalayacağım ben."

Bunun üzerine gün ağarırken Çoban yine düşmüş yola. Bir kayık kiralayıp adaya gitmiş. Yanında getirdiği parlatılmış taşları buradaki pınarın suyuyla silip parlatmış. Çoban geri döndüğünde, üçü de taşların sihirli aynaya dönüştüğünden eminmiş...

Ertesi gün aynayı denemeye karar vermişler ancak nasıl yapacaklarını bilmiyorlarmış. Taşları heybeye dolduran Çoban, krallık içinde dolaşmaya başlamış. Yolda yemek yiyen adamlar çarpmış gözüne. Adamlar da Çoban'ı fark edince masalarına davet etmişler onu. Çorba ikram etmişler ama Çoban geri çevirmiş. Odundan kömürden yemekler yediklerinin farkında

olmayan bu adamlara bakmış. Heybesindeki taşı çıkarıp masaya koymuş. Çoban adamlardan birine elindeki taşı göstermiş. Adam aynalardan hoşlanmadığını söylemiş. Çoban da eğer yemek yerken bakarsa bunun çok ilginç bir şey olacağını söylemiş adama. Bunun üzerine adam meraklanmış tabii. Tavuk budunu ağzına götürürken taştaki görüntüsüne bakmış. Çığlıklar atmaya başlamış. Odun parçasına sarılı çamurlu toprak yediğini görmüş taşın üzerinde.

XXVI. Bölüm

Nix

Çarşamba'dan Balat'a kadar yürüdüm. Sokaklar ıssızdı. Beyaz Adam, çok kıymetli işlerinden fırsat bulup Facebook'a koyacak kar ve kedi fotoğrafları çekmek için bile dışarı çıkmamıştı bugün. Ara sokaklarda yer yer kar birikmişti. Günlerdir ne Masalcı'yı gördüğüm vardı ne Şövalye'yi. Kitabı da okumuyordum artık. Kapıma dayanıp "O kitabı bize ver" diyen biri de yoktu hâlâ. Uzun sürmüş bir rüyadan sonra bilincine geri dönmekte zorlanan bir uyurgezerdim adeta. Eski düzenime geri dönebilmek için çabalıyordum. Geçen akşam bir televizyon programına katılmıştım. Sanal para akışı üzerine konuşmuştum yine. Önümüzdeki ay bir dolu konferans programım vardı. Yaz boyu sürekli Afrika'ya gidip gelecektim. *Ayasofya'nın Gizli Tarihi* kitabım da bugün yarın basılacaktı artık. Son düzenlemelerini de yaptık Pelin Çift'le. Ardından hemen *Arap Paganizmi*'ni yazmaya başlayacaktım. Hayatım yine eskisi gibi olsun istiyordum. Hayalle gerçeğin birbirine karıştığı o düzen fazla yormuştu beni. Algımın sınırlarını zorlamak istemiyordum daha fazla. Diğer milyarlarca insanın yaptığı gibi gördüğümü hakikat sanarak yola devam edecektim.

Balat'ın boş olması ayrıca hoşuma gitmişti. Böylesi anlara kolay rastlanmıyor artık bu şehirde. Beyaz Adam her köşeyi istila etti. Ama rüzgâr arttıkça yürümek zorlaşıyordu. Kar taneleri birer kurşun parçasına dönüşüp delik deşik ediyordu yüzümü. Eve dönmeye karar verdim ama yürümek ne mümkün... En iyisi alışveriş merkezine sığınıp ısınmaktı. Aşağıya doğru inerken ayaklarımın kaydığını fark ettim. Rampalar jilet gibi... Merdivenlerin dibinde bir kedi olduğunu fark ettim. Siyah lekeleri olan bir sarman... Karın üzerinde yatıyor boylu boyunca. Sanki güneşleniyor. Yanına yaklaştım ürkütmeden. Biraz okşadım onu. Sakindi ama hiç ummadığım bir hamleyle tırmaladı elimi. Canım çok yanmıştı. Parmaklarımın arasından süzülen birkaç damla kan karın üzerine düştü. Özür diler gibi mırıldandı kedi. "Masal" dedi sanki. Ya da ben uyduruyorum bilmiyorum. Sonra yine aynı gurultulu sesle mırıldandı: "Masal!"

Bir korku filminin içindeydim sanki. Koşarak uzaklaşmak istedim bu hayvanın yanından. Rampadan yukarı koşuyordum bu kez. Nefes nefese kaldım. Üşümüyordum da artık. Ama soğuk boğazımı kesiyordu. Masalcı'nın evinden başka sığınacak yerim yoktu. Ayaklarım beni o yöne doğru götürüyordu. Koştukça koştum. Sonunda Masalcı'nın bahçe kapısına dayandım. Bahçe eskisi gibi değildi yine. Bir parça yeşillik kalmamış. Ne ot, ne çiçek... Bir köşeye üzeri muşambayla kaplı kömür yığılmış, odunlar istiflenmiş. Kapının önünde kara batmış çocuk botları... Masalcı'dan hiç eser yok...

Hava kararmaya başlamıştı iyice. İleride küçük bir kahve fark ettim. Oturup ısınmak iyi gelecekti. Bir adım atacak halim kalmamıştı. Hele bir de taze demlenmiş sıcak ıhlamur varsa ne güzel olurdu. Koşar adımlarla gittim kahveye. İçerisi mumlarla ve gaz lambalarıyla aydınlatılmış, loş ve şık... Radyo çalıyordu yine cızır-

tılı. Müzeyyen Senar'ın sesi olmalıydı bu duyduğum. Bir masaya geçip oturdum. Ihlamur varmış çok sevindim. "Hemen getireyim efendim" dedi garson. Ihlamurun adı bile yetmişti içimin ısınmasına. Sabırsızlıkla garsonu beklerken biri gelip oturdu karşıma. Nefesim kesildi bir an, öleceğimi sandım.

Masalcı!

Karşımdaydı işte.

Sevincimden ne yapacağımı şaşırdım.

"Nihayet" dedim. "Geri geldiniz demek."

"Hayır" dedi gülümseyerek. "Geri gelmedim. Çünkü aslında hiç gitmedim."

Daha birkaç saat önce görüşmüşüz gibi rahat ve heyecansızdı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı bu kez. Gömleği boğazına kadar ilikli... Kravatsız, papyonsuz. İpekli satenden bir fular vardı yakasının altında. Saçlarını arkaya yatırıp özenle taramış. Pırıl pırıl... Yolumu kesen Şövalye'ye ne kadar da benziyor diye geçirdim içimden.

"Nasıl gitmediniz?" dedim. "Gittiniz işte."

"Tamam tamam" dedi eğlenir gibi. "Aslında gittim ama pek gitmedim, yani şu an benim gittiğimden önceki an'dayız. Bu an'da benim gittiğim bilgisi yok. Henüz olmadı. Ben buradayım ve karşındayım. Bu an'ın gerçeği bu."

"Peki ya masal?" diye sordum umutsuz bir sesle.

"Masal bu an'ın gerçeği ama masalın gerçeğinin an'ı daha gelmedi. O geldiğinde masalın gerçeğinin an'ı o an'ın gerçeğine hükmedecek" dedi.

"Ne güzel" dedim. Ben yine hiçbir şey anlamıyorum. Eski hayatıma geri dönmeyeceğimi öğrenmek hoşuma gitmişti sanki. Oysa gerçekten her şey eskisi gibi olsun istiyorum sanıyordum kendimi.

"Ben artık neler olup bittiğini hiç anlamıyorum" dedim.

"Bir şeyler oluyor" dedi Masalcı. Bu kez bakışları daha ciddiydi. "Işık olmasa karanlık, karanlık olmasa ışık tanımlanamaz. Sıcak olmazsa soğuk nedir bilemezsin. Sağ ve solu görmezsen ortayı bulamazsın. İyiye ulaşmak için kötünün içinden geçersin."

"Bazen böyle anlar gibi oluyorum ama sonra yine kayboluyorum" dedim.

"Bazen kötülükle sınanırız evlat" dedi. Buz mavisi bakışlarını gözlerimden hiç ayırmıyordu bu kez. Korkuyorum galiba. Tüylerimi diken diken ediyor onun bu bakışları, mesafeli ve şifreli konuşmaları. "Şeytani güçler üstün gözükebilir" dedi Masalcı. "Adamı öldürdü diye görme sadece şeytani güçleri. Aslında bizi her gün öldürüyorlar. Bizi istemediğimiz bir şekilde yaşatıyorlar, yavaş yavaş öldürüyorlar. Bizi aldatıyorlar."

"Bu kez çok açık konuştunuz" dedim.

"An'lar Erhan" dedi. "An'lar... Onlar da an'ları biliyorlar. Bu yaşadığın şehrin gerçekliğinin an'larını biliyorlar. Kurt Krallığı gibi... Her yerde izlerinin olması aslında an'larda olanlar. Boğa Krallığı'nın büyücüsü aslında an'ları kullanıyordu. O yüzden masal devam ediyor. Şu an bulunduğumuz an'da aslında masal tam da kaldığı yerde."

"Yani?" dedim

"Yani..." dedi. "Geçmişten bulduğun izler aynı zamanda geleceğin de izleri... Arada an'lardayız."

Radyonun spikeri "Müzeyyen Senar'dan şarkılar dinlediniz, şimdi caz müziği" dedi ve Benny Goodman Orkestrası başladı çalmaya.

"Demek oluyor ki aslında izleri takip ederken gelecek an'ları da oluşturuyoruz. Dört boyutlu bir satranç oyunu gibi" dedim.

Memnun olmuş gibi baktı Masalcı. "Evet" dedi. "Dört ya da

daha çok boyutlu bir satranç oyunu... Kaybettiğin anda arafta kalacağın bir oyun. Artık çıkman gerekiyor. Bundan sonraki hamlelerini açık etme. Kimseye bir şey anlatma. Yardım istediğinde yaz. An'ların bekçilerini aşarız. Şimdi git. Benim de dönmem gerek. Yeniden görüşeceğiz."

Oysa daha soracağım çok şey vardı. Evini soracaktım ona. İçi eski eşyalarla ve kıymetli kitaplarla dolu evini... Nasıl olur da yedi yıldır başkasına ev sahipliği eder? Ne oldu o kitaplara? Nerede o eşyalar? Masalcı hangi zamanda, nerede kalıyordu şimdi?

Aklımdan gelip geçen soruları görüyordu yüzümde, farkındaydım. Bakışları düşünceli, yüzü ciddiydi şimdi. Ayrıntılarda üstelik gereksiz ayrıntılarda boğuluyor olduğumu düşünüyor olmalıydı. Başını salladı ve gitmemi işaret etti eliyle. Dediğini yaptım tabii ki. Arkama bakmadan çıktım mekândan. Eve gitmek istemiyordum. Masalcı belki yine çıkar karşıma diye hevesleniyordum. İskeleye inmeden önce işkembeciye girip oturdum. Saat dokuza geliyor olmalıydı. Karnım acıkmıştı. İzleniyor olduğum hissini bir türlü atamıyordum üzerimden. O dolu yağan geceden beri huzursuzdum hep. Tamamen psikolojik bir takıntı da olabilirdi tabii ki. Çünkü kuşkulandığım hiçbir şey olmuyordu. Hem şövalyeler de diledikleri zaman çat diye çıkabiliyorlardı karşıma. Belki bir tanesiyle şimdi burada göz göze gelmem an meselesiydi...

"Hadi" dedim garsona. "Vapur seferleri bitmeden gitmem gerek, acele tarafından hazır et şu çorbayı."

Garson şaşkınlıkla baktı suratıma şaka mı yapıyorum diye.

"Ne vapuru abi?" dedi. "Gecenin üçünde vapur mu kalır?"

XXVII. Bölüm

Narratio

Siyah taşı ejderhanın gözyaşıyla parlatarak aynaya dönüştüren Çoban, yemek yiyen adama aslında odun ve toprak yediğini göstermiş aynada.

Diğerleri de meraklanınca onlar da aynaya bakmışlar yemek yerken. Ağızlarına odun ve toprak parçaları attıklarını görmüşler. Adamlar çok sinirlenmişler tabii. Çoban'ı büyücülükle suçlamışlar. Çoban "Ben büyücü değilim" demiş. Olup biten her şeyi anlatmış adamlara. Bunun üzerine adamlar bir kez daha bakmışlar aynaya. Böylece üzerlerindeki büyünün etkisi azalmış. Her şeyi idrak etmeye başlamışlar. Sonra Eski Büyücü ve Genç Kız da gelip katılmış onlara. Hep birlikte kafa kafaya verip ne yapacaklarını düşünmüşler. Adamlar Çoban'dan ayna istemişler. Her biri arkadaşlarına aynadaki görüntüyü gösterecek, olup biteni anlatacakmış. Bu fikri mantıklı bulan Çoban, taşlardan vermiş adamlara. Adamlar etrafa dağılıp arkadaşlarına aynaları göstermeye başlamışlar. Kısa zamanda bir topluluk oluşmuş. Bunlar ne yediklerinin ve ne giydiklerinin farkına varan şanslı bir toplulukmuş. Ancak en büyük sorun sağlıklı gerçek yiyecek-

ler bulmakmış. Çünkü aynada hakikati görenler artık odun ve topraktan yiyecekler yemek istemiyorlarmış.

Bir gün bu yeni topluluktan biri eski tarlalardan yiyecek toplarken krallık muhafızına yakalanmış. Krallıkta onca yemek varken bu kişinin neden eski topraklarda dolaşıp yiyecek arandığını anlamamış muhafız. Durumu kralın kardeşine haber vermiş hemen. Kralın kardeşi anlatılan vakaya anlam verememiş. Konuyu Boğa Krallığı büyücüsüne haber vermiş. Büyücü beklediği an'ın geldiğini anlamış. Kralın kardeşine bu insanların çok tehlikeli olduğunu ve muhafızlar tarafından görüldükleri yerde dövülerek hapsedilmeleri gerektiğini anlatmış.

Bir gün bu yeni topluluk ağaçlardan yemiş toplarken krallık muhafızları üzerlerine saldırmışlar ve çoğunu döverek hapse atmışlar. Hatta içlerinde ölenler bile olmuş. Kurt Kralı da büyünün etkisiyle kardeşini desteklemiş.

Çoban, Kız ve Eski Büyücü ne yapacaklarını düşünüyorlarmış kara kara. Kral, ülkesinde birtakım büyülü aynalar olduğunu ve bu aynalara bakanların büyüleneceğini yazan bir fermanı okumadan imzalamış. Buna göre ellerinde ayna bulunduranları her kim görürse ihbar etmesi gerekiyormuş.

Çoban ve Eski Büyücü, yeni topluluğa kendilerini belli etmemelerini, yiyeceklerini gizli yemelerini öğütlemiş. Kızı güvendikleri bir eve yerleştirip apar topar kaçmışlar krallıktan. Amaçları büyük bir siyah taş bularak bunu ayna haline getirmek ve şehrin meydanına koyup halka hakikati göstermekmiş. Çoban ve Eski Büyücü, siyah taşların koptuğu sarp kayalığa doğru yola koyulmuşlar.

XXIII. Bölüm

Sophie secretum

Takvime göre bahar yaklaşıyordu ama soğuklar hız kesmiyordu bir türlü. Zaman geçmiş, aylar ilerlemiş ama Masalcı'dan hiç ses yoktu yine. Şövalye de yoktu görünürde. En kötüsü o gece saçlı kızla da karşılaşamıyordum artık. Yollarımız hiç kesişmiyordu nedense. Yerimde sayıp duruyordum. Boşluktan istifade ederek biraz işe güce saldırdım. Beklediğim parayı henüz alamamıştım ama en azından annemden harçlık istemek zorunda kalmıyordum. Hayatımın tehlikede olduğu düşüncesini hiç sevmemiştim ama Masalcı'yı bu kadar özleyeceğimi ölsem akıl edemezdim. İlk duyduğumda hayli anlamsız gelen fakat daha sonra bugünün sistemine fazlasıyla benzediğini fark ettiğim Kurt Krallığı masalı da hep aklımdaydı. Sonunu gerçekten çok merak ediyordum.

Balat'ta, Saraçhane'de, Fatih'te amaçsızca yürüyordum boş zamanlarımda. Oradan oraya geziyordum ne aradığımı ve en çok kimi bulmak istediğimi bilmeden. *Masalcı mı? Gece saçlı kız mı?* Etrafımdan insan sürüleri gelip geçiyordu. Şehir giderek yabancılaşıyordu bana.

Eski İstanbul'u düşündükçe daha da soğuyordum onun bu yeni halinden. Fatih, ışıklı tabelalarla, büyük mağazalarla dolmuştu. Eski lokantaların yerini, yedikten hemen sonra hiç oyalanmadan derhal kalkmanızı ve yüklü hesaplar ödemenizi bekleyen, zevksiz mekânlar almıştı. Fatih'in eski lokantalarında Mehmet Şevket Eygi'yle oturup çorba içmeyi ne çok isterdim oysa. Zira tam bir İstanbul beyefendisidir kendisi. *Millî Gazete* yazarıdır aynı zamanda. Züppelerin doldurduğu zevksiz kebapçılar basmıştı her yeri. Balat da eski Balat değildi. Artık Beyaz Adam'ın mekânıydı orası. Hafta sonları hava atmak için fotoğraf çekmeye gelenler buraya yerleşmeyi planlıyordu. Geçmişin izleri anonimleşen bir mahalleye bırakacaktı kendini. Restorasyonlar, eski yapıları betonlaştırıyordu. Estetikten yoksun, inceliksiz bir kurtarma operasyonu. *Neyi kaybettiğini bilmeden betonu kurtardığını düşünerek tarihe sahip çıktığını sanmak.* Of düşündükçe sıkıntı basıyor içimi. Artık bana ait olan hiçbir şey yok gibiydi bu şehirde.

Ayasofya'ya da uğradım. Vazgeçilmez bir sevgiliydi benim için Ayasofya. Uzun süre ayrı kalamıyordum ondan. Fena özlüyordum. Görmeden edemiyordum. İçeri girdiğimde dünyanın en mutlu insanıydım. Ayasofya'nın üst katındaki gizemli bölüme çıktım her zamanki gibi. Sütunlardaki ve duvarlardaki resimlere dalıp gittim. Haçlılar burayı istila ettiklerinde bu nişlerdeki sunakları parçalamış, kumaşları ve değerli eşyaları almışlardı. Duvarlar çıplak kalmıştı. İşte bu çıplak duvarlara kalkan, balta, şato, gemi hatta ejderha gibi figürler kazımışlardı. Bunları inceleyip ipucu arıyordum. Çizimler içinde bana göre en önemlisi mermer kapıdakine benzeyen kartal figürüydü. Tapınakçıların gizli kaynaklarında, Tapınakçıların önce İstanbul'a geldikleri ve patrik ile görüştükleri söylenir. O nedenle ilk Tapınakçı simgesi haça benzeyen bir kartaldır.

Bu çizimi incelerken arkamdan birinin geldiğini fark ettim. Turist olabileceğini düşündüğüm için ilgilenmedim ama keskin bakışlarını üzerimden ayırmadığını sezdiğimde iyice rahatsız oldum. Tahmin ediyordum kim olduğunu. Başımı çevirip baktım. Yüzüğünü de görünce iyice emin oldum.

Şövalye!

İşte macera yeniden başlıyordu ve benim aslında Masalcı'ya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Çünkü o olmadığı sürece tek bir adım dahi ilerleyemiyordum. Yerimde sayıp durmuştum bunca zaman.

"Demek kartalı buldun" dedi Şövalye.

"Bulmak mı?"

"Evet buldun. Şifreyi çözüyorsun. İşaretli sütunun resmini çektiğini de gördüm."

"Evet kroki orada ama daha nereye oturtacağımı bilmiyorum" dedim. Adamın kinayeli konuşup konuşmadığından emin olamıyordum.

"Uzun saçlı arkadaşın biliyor ama" dedi. "Hani şu dehlizlere inen..."

Göksel'i de biliyordu. Onun dehlizlere indiğinden haberi vardı. Bir şey söylemedim. Ne anlatacaktım ki zaten?

"Şifreyi çözebileceğini zannediyor musun?" diye sordu Şövalye. "Ölümsüzlüğü ararken canından olacaksın."

"Şifreyi çözeceğim" dedim.

"Ölümsüzlüğü bulduğun gün öleceksin" dedi.

"Bana ihtiyacın var" dedim. "Şifreyi sen de bilmiyorsun. Belki buradaydın ama sen de atlatıldın. Şimdi arıyorsun."

"Şifreleri biliyorum" dedi Şövalye. Giderek sinirlendiğini hissediyordum ama kendini gizlemeyi iyi başarıyordu.

"Sadece şifreleri, belki de bazılarını" dedim. "Ama ne anlama geldiklerinden emin değilsin. Hoc est sapientia. Onların sayısı isimlerinin sayısı..."

"Neyle dalga geçtiğini bilmiyorsun sen" dedi Şövalye. Gözleri ateş çakıyordu öfkeden. Teni deminkinden daha da beyazdı şimdi. Bir ölünün bedeninden bile beyaz görünüyordu.

Bense sakin olmaya çalışıyordum ama içimde fırtınalar kopuyordu aslında. "İnsanoğlu her zaman her yerde ölümsüzlüğü aradı" diye devam etti Şövalye. "Ama onu sadece ölümsüz üstatlar biliyor."

"Senin kadar Kaballah biliyorum, merak etme" dedim. Ama ne yazık ki sen benim bildiklerimi bilmiyorsun. Her şey an'larda... Sen an'ları zaman olarak gördükçe ölümü bulacaksın. Her canlı ölümü tadacaktır ama hangi an olduğunu bilmek gerek."

"İyi öğrenmişsin bunları o dönek Masalcı'dan."

"Masalcı'nın kim olduğunu biliyorum" dedim. "Onu bana ispiyonlamaya kalkma. Sizin yolunuzdan döndüyse Masalcı'nın başımın üstünde yeri vardır."

"An'ların bilgisini bilmen bir işe yaramayacak çünkü iksiri bilmiyorsun" dedi Şövalye. Yüzünü yüzüme yaklaştırmasından hiç hoşlanmıyordum. Yumruklama arzumu kışkırtıyordu bu. Nefesini çekiyordum içime. Giderek daha da geriliyordum.

"Aslında onu da biliyorum. Ama bir eksik var sadece. O eksik de karşıma çıktı aslında ama daha zamanı var" dedim. "Önce Sophia sırrı verecek."

"Sophia mı dedin sen?" diyerek dişlerini sıktı Şövalye. Dudakları morarıyordu sinirden. "Bunu çok az kişi söyler. Eğer bunu o dönekten öğrenmediysen seninle çok işimiz var."

"Masalcı benim için çok değerli" dedim. "O sizin bilmediğinizi biliyor. O inancıyla var, hırsıyla değil."

Sophia isminden bu denli etkileneceğini tahmin edemezdim. Tam yerinde ve güçlü bir hamle olmuştu bu yaptığım. Sophia, şövalyelerin gnostik inancında bilgelik demektir. Ayasofya adı da buradan gelir.

"Şimdi sana yardım edeceğim" dedi Şövalye. İfadesiz, soğuk bir tebessüm yayıldı yüzüne. Beni daha önce dikkatle incelemediğim bir duvarın önüne götürdü. "Buna dikkat et" dedi. Duvardaki figürü işaret etti başıyla. Hiçbir şey söylemeden hızla uzaklaştı yanımdan. Birkaç adımdan sonra görünmez oldu sanki. Aşağıya inen galeride kaybettim onu. Peşinden koştum ama yoktu. Gözüm Poseidon tılsımına takıldı. İki yunus ve üç başlı yaba figürü... Deprem tanrısının tılsımıyla depremden koruyordu binayı. Kafamda bir şimşek çakıp söndü o an.

Aklıma Latince kitaptaki şifre geldi:

Duos pisces
In duobus locis
Poseidoni signum
Unum oculum in fronte alterum
spectat globum
Artifecis signum spectat itinerem
Quod est sapientia
Maiores dixunt
Miles electus esse...

Bu yazıyı ilk okuduğumda hızlıca tercüme etmiştim. Anlamını ıskaladığım detaylar vardı. Fakat şimdi düşününce daha anlamlı hale geliyordu.

İki balık
İki yerde
Poseidon'un işareti
Bir göz bir başkasının karşısında
Küre'ye bakıyor
Sanatkâr yola bakıyor
Büyükler der ki
Asker seçilmiş...

İki balık karşılıklı duruyordu. Bu Poseidon tılsımıydı işte. Bir tane de giriş kapısında vardı aynısından.

Ayasofya yapılırken pagan ustalar çalışmıştı. Kendi sembollerini saklamışlardı taşların arasına. Depremden sadece papazların ilahilerinin koruyamayacağını düşünmüş olacaklar ki depremler yaratan Tanrı Poseidon'un tılsımını da koymuşlardı, depremler şehrinin bu ulu binasına.

Ama göz ne demekti? Göz çok eski bir semboldü. Ayasofya'da herhangi bir yerde olabilirdi. Üstelik Küre'ye bakmalıydı. Küre... Yani Globus... Tabii ya! Buldum! Koşar adımlarla yukarı çıktım hemen. Rampanın başında durdum. Sağ tarafa baktığımda onu gördüm.

Gabriel!

Duvardaki Gabriel figürünü inceledim. Elinde Globus Mundi'yi tutuyordu Gabriel. Yani dünya küresini... Globus Mundi, dünyaya hükmediyordu. Globalizm kelimesi de bu kökten gelir zaten. Globalizm derken dünyaya hâkim olma simgesi vardır ulusların bilinçaltında. *Ne kadar acı.*

Göz neredeydi o halde? Buralarda olmalıydı o da. *Karşılıklı iki göz.* Biri Küre'ye bakacaktı.

Ayasofya'yı gezmeyenler burada sembol aramanın ne demek olduğunu bilemezler. Her şey saklıdır burada ama her şey açıktır da aynı an'da. Her şey gözden uzaktır ama göz önündedir.

Bakışlarımı Gabriel'in üzerine, daha doğrusu Globus'a dikmiştim. Karşılıklı bakışıyorduk. Gabriel'e bakan yerdeki mermer süslemeler dikkatimi çekti. Süslemelerin üzerine sonradan bir kırmızı disk eklenmişti. Aynı disk tam karşıda da duruyordu. Emin olmak için kapatılmış alandan içeri girip bir daha baktım. Görevli koşa koşa geldi peşimden. "Burası yasak!" diye bağırdı. Umurumda bile değildi. Kim ne hakla yasaklıyordu? Görmek istediğim şeyi görmüştüm bile. Görevli söylenip duruyordu arkamdan. Söyledikleri bana anlamsız kelimeler gibi geliyordu. Bu yasakların benim için bir anlamı yoktu.

Şifrenin bir bölümünü çözmüştüm. Ama ne işe yaradığını bilmiyordum. Sanıyorum burada bir şey gizliydi, hatta belki de gömülüydü. Aylar sonra Ayasofya'ya yeniden gittiğimde buranın perdeyle kapatılmış olduğunu ve bazı tuğlaların çıkartıldığını görecektim. O manzara kuşkularım hakkında ne kadar da haklı olduğumu kanıtlayacaktı bana.

"Sanatkâr yola bakıyor."

Yol neresi olabilirdi? Hem sanatkâr kim? Diski koyan olabilir miydi? Diskin olduğu yerden bakınca karşıma sütun geliyordu. Sütunun üzerinde bir kroki duruyordu. İleride Göksel'le dehlizlerin planını incelerken bu krokiyle arasındaki benzerlikleri de fark edecektik. Şövalye'nin gösterdiği kroki... Krokinin karşısında ucu açık bir pergel vardı. Pergelle yaratan tanrı simgesi. Yani Evrenin Ulu Mimarı.

Doğru yerde olduğumdan emindim.

"Büyükler der ki asker seçilmiş."

İşte burada çuvallamıştım. Seçilmiş asker kimdi? Bunu düşünmem gerekecekti. Ama şundan iyice emindim artık: Her şey bir plana göre işliyordu. Masalcı ve Şövalye gibi asker de zamanı geldiğinde ortaya çıkacaktı.

Muhakkak bir şey vardı burada. Gömülü bir şey... Kitapta şifrelenen bir şey... *Ama an o an değildi.*

Şövalye karşıma çıktığına göre Masalcı da ortaya çıkmış olmalıydı. Balat'tan çıkıp şiddetli soğuğa ve yağmura rağmen Balat'a gittim. İlk uğradığım yer köfteci Namlı Usta oldu. Garsonun başında fes vardı bu kez. *Eğlenmek istiyorlar ara sıra belli ki, hem turistik yer burası.*

"Ooo şepke değişmiş" dedim garsona gülümseyerek. Öztürk Serengil'i henüz tanımadığından emindim. Esprimi anlamadı ama o da güldü. "Evet abi" dedi. "Bugün seni arayan bir adam geldi o verdi."

"Kimmiş o?" diye sordum. Heyecanlanmıştım yine.

"Hıdır" dedi garson. "Seni sordu, seni bulacakmış."

Düşündüğüm doğruydu işte. Yine bir şey olmuştu ve ortaya çıkmışlardı. Bir yerde ya zaman kırılıyordu ya da başka bir şey oluyor ve Masalcı'yla birlikte şövalyeler de dökülüyordu ortaya.

Koşarak Masalcı'nın evine gittim ama bir değişiklik yoktu. Yine aynı aile oturuyordu evde. Birlikte gezdiğimiz mekânlara koşturdum ama tek bir iz bile yoktu. Çok dolaştım ama bir türlü karşılaşamamıştım onunla. Üzerimdeki monta rağmen içim titriyordu. Çok üşüyordum. Burnum da akmaya başladı. Hapşırıyorum. *Hasta olmanın tam da sırası.* "Ne güzel" dedim. "Grip olup yatmak için şahane bir zaman."

İlk gördüğüm kahveye girdim. Bir fincan ıhlamur istedim. Başım da fena halde ağrıyordu. Ihlamur geciktikçe kendimi kötü hissediyordum. Gözlerim kararıyordu zaman zaman. Sanırım o arada içim geçmiş, uyumuş olmalıyım.

Gözümü açtığımda minderlerin üzerinde yatarken buldum kendimi. Gaz lambalarından yayılan kesif bir koku doluyordu burnuma. Çocukluğumdan hatırladığım bir kokuydu bu. Başımı kaldırıp etrafa göz gezdirdim. Duvarlarda hat sanatının en güzel örneklerini gördüm. Minderler dışında oturacak başka bir şey de yoktu salonda. Mobilyasız, dümdüz, sade... Bir rahle vardı ortada. Üzerinde Kuran... Doğrulup baktım. Kehf Suresi elli sekizinci ayetin olduğu sayfa açık, duruyordu öylece. Bu sırada kapı açıldı ve zayıfça bir delikanlı girdi içeri. Üzerinde eskilerden kalma bir entari... Bana su ve ıhlamur verdi. Dikkatle aldım uzattığı tepsiyi. *Sakarımdır ne de olsa.* Akşam olmuştu sanırım. Ihlamuru yudumladıkça kendime geldiğimi hissettim. Nedense bulunduğum yeri garipsemiyordum. Huzurlu hissediyordum kendimi. Az sonra kapı yeniden açıldığında Masalcı'nın geldiğini gördüm. Ayağa fırladım heyecanla. Öyle özlemiştim ki koşup boynuna sarılmak geldi içimden ama tuttum kendimi. Şaşıracağı büyüklükte bir sevgi gösterisine hazırlıklı olmayabilirdi.

"Duygularımı kendime saklamalıyım" diye düşündüm ama Masalcı yine duymuştu içimdeki sesi.

"Çok mu özledin gerçekten?" dedi. "Oysa gidip gelmem kuşun bir kanat çırpışı kadar sürdü."

"Haftalar hatta aylar geçti" diyecek oldum ama anlamsızdı biliyorum. "O kadarı bile fazla sanırım" diyebildim sadece.

"Sen bu zaman konusuna yine fazla takmışsın" dedi Masalcı gülümseyerek. Minderlerden birine yerleşti. Ben de karşısına geçip çöktüm hemen. "Yokla var arasında sadece bir an farkı vardır evlat" dedi. "Yaşamın gerçekliğiyle ölümün gerçekliği gibi. O an senin zamanınla ölçülemez, bu hatayı yapma. Bu öyle bir andır ki, o an herkes neyi önünden gönderdiğini ve neyi geri bıraktığını bilir. Bunu daha iyi anlayacaksın, sabır..."

"Gök çatladığı vakit, yıldızlar döküldüğü vakit, denizler yarılıp akıtıldığı vakit, kabirlerin içi dışına getirildiği vakit" diye geçti içimden ama söylemedim. "Sabırlı olacağım merak etmeyin" dedim.

"İçyüzünü kavrayamadığın şeye nasıl sabredeceksin ki?" diye sordu Masalcı. "Sırrı öğrenmeyi bekle."

"Anlıyorum" dedim ama anlamıyordum. Hiçbir şey anlamıyordum.

"Bazen umutsuzluğa kapıldığımızda her şeyi unutuyoruz" diye devam etti Masalcı. Sesini öylesine özlemişim ki ağzından çıkan her söz masal kadar tatlı geliyordu bana. Gözlerimi kapasam uyurdum yine. Ninni gibiydi o müşfik ve tok sesi... "Oysa umut her an var çünkü an'ın gerçeği içinde kendi karşıtını da barındırıyor. Onu bulup çıkartmak da mümkün... Zaman ve mekâna takıldığında olmuyor."

"Bütün çaba bu değil mi aslında?" diye sordum. "İnsanın yolculuğu bu."

"Yol hepsini barındırır evlat. Yolculuk bir andır. Menzile varana kadar."

"An'ın gerçeği ve gerçeğin an'ı... Masal da içinde mi?" diye sordum.

"Masal an'ların arafındadır. An'ları birbirine bağlar. Ama bu zaman etmez" dedi.

Hiçbir şey anlamamıştım. Yine bilmece gibi konuşuyordu ama olsun. Bir şeyler anlatıyor olması daha önemliydi benim için.

"Anlamadığını biliyorum" dedi Masalcı. "Senin o görüntülü kutuda konuştuğun dille anlaşılmaz zaten."

"Masal olmazsa bağ olmaz, bunu biliyorum" dedim. Bu sırada o çocuk yine girdi içeri. Ihlamurları tazeleyip gitti. Mest olmak üzereydim. Şahane bir ortamdaydım. Sıcacık, loş ve çocukluğum

kokan bir odada Masalcı'yı dinliyordum. *Ah bir de masalı anlatsa ne güzel olurdu.*

"Merak ettiğini biliyorum" dedi.

"Neyi?" diye sordum.

"Masalı tabii ki" dedi. "Masalın gerçeği o an'ın gerçeğidir. Kuş kanat çırptığında o an, içindeki gerçeği doğuruyor."

"Yani siz gidip gelene kadar da öyle mi oldu?"

"Sabret ve dinle evlat" dedi Masalcı. "Masal da olsa, o an'ın gerçeğini göremezsen gerçek kendi gölgesine çekilir ve sen gölgeyi görürsün sadece. Ta ki idrak edene kadar."

Şimdi daha da meraklanmıştım. O zaman çok şey değişmiş olmalıydı masalın içinde de. Tedirgindim.

"Sen eğer gerçeği görmezsen, gerçek gölgeye çekilir ve sen sadece gölgesini görürsün demiştim evlat. Unuttun mu?" dedi Masalcı. Ama benim zamana ihtiyacım vardı. Üzerinde düşünmem gereken şeyler yakalamıştım masalın içinde.

"İzin verin bana. Bunun üzerine düşünmek istiyorum" dedim.

"İşte şimdi olmaya başladın" dedi Masalcı. Elini dizimin üzerinde koydu ve gözlerime baktı. "Düşün ve yine gel."

"Yapacağım" dedim. "Gerçek o gölgeden çıkmalı."

Oyalanmadan çıktım mekândan. Dışarısı karanlıktı yine. İki katlı eski ahşap evlerle dolmuştu sokaklar. Bazı pencerelerden mum ışıkları sızıyordu dışarı. Elektriklerin kesildiğini düşündüm. Devam ettim yürümeye. Vapuru kaçırmak istemiyordum. Derhal eve dönmeliydim. Araştırmam gereken şeyler vardı. Karşı taraftan ellerinde kandillerle yürüyen bir grup insan fark ettim. Ayine gidiyorlardı sanki. Üzerlerinde papaz kıyafetleri... Evet! Bunlar papazlardı gerçekten. Ayine gidiyorlardı tabii. Meydana vardığımda eski üniformaları içinde İngiliz ve Fransız askerlerini gördüm. İtalyanlar da eşlik ediyordu onlara. Koşarak

kaçtım ara sokaklardan. Denize doğru indiğimde belediye otobüsünü görünce rahatladım.

Son Marmaray seferini yakalamıştım. Gecikmeden evime varmıştım sonunda. Kitabım da yerinde duruyordu hâlâ. Şövalyelerin onu istedikleri halde dokunmamakta ısrarcı olduklarını hissediyordum ama ben neden daha ihtiyatlı davranıp saklamıyordum onu bilmiyorum. Kendimle ilgili çözemediğim şeyler en az peşinde koştuğum gizemler kadar çok ve karmaşık.

Şimdi üzerinde düşünmem gereken çok önemli bir konu vardı. O da İstanbul'un 1918 yılındaki işgali.

XXIX. Bölüm

Narratio

*Kralın kardeşi, eski tarlalarda yiyecek arayan adamların gariplikleri*ni *unutmamış ve Boğa Krallığı büyücüsünün bu işte parmağı olabileceğini düşünmüş. Hemen Boğa Krallığı büyücüsü ile buluşmuş. Ona neler karıştırdığını sormuş. Bu işin içinde başka bir büyü olduğundan eminmiş. Boğa Krallığı büyücüsü yaptıklarını anlatmış. Kralın kardeşi o güne kadar aslında toprak ve odun yediğini anlamış, büyücüye çok öfkelenmiş. Ama başını belaya sokmamak için ona dokunmamış. Büyücünün böyle yapmakla halkı krala karşı kışkırtacağını düşünmüş. Artık yapabileceği fazla bir şey yokmuş. Sonuçta Boğa Krallığı'nın hükmüne girdiği için çaresizmiş.*

Boğa Krallığı büyücüsü kralın kardeşinin gerçekleri görmesinden hoşnut olmamış. Kralı kardeşine karşı kışkırtmış. Kralın kardeşini kaybetse bile, zenginlerin toplantılarına katılan kralın oğlu emrindeymiş nasıl olsa.

Büyücü tarafından kışkırtılan kral, saraydaki başka bir meseleyi bahane ederek kardeşine savaş açmış. Kral, kardeşinin saray içinde ne kadar kuvvetli olduğunu bilmiyormuş. Kendine

zarar gelmesini istemeyen kralın kardeşi krallıktan uzaklaşmış ve Boğa Krallığı'nda yaşamaya başlamış. Boğa Kralı onu kullanacağı gün gelene kadar kralın kardeşinin yanında kalacak olmasından memnunmuş.

Boğa Krallığı büyücüsü, kralın kardeşinin aldığı bu sığınma kararından hoşlanmamış ama şimdilik yapabileceği pek bir şey de yokmuş. Kralın kardeşini yok etmek için fırsat kollamaya başlamış. Bu arada yeni bir oyun düşünmüş büyücü. Kartal Krallığı büyücüsüne giderek yardım istemiş ondan. İkisi ormandan sihirli tohumlar toplamışlar ve büyü kitabını açıp büyülü sözlerle toprağa atmışlar. Topraktan kara kafalı garip askerler çıkmış. Bu askerler merhamet tanımayan büyük küçük her yaşta insanı öldürmeye hazır, vahşi savaşçılarmış. Kurt Krallığı'nın etrafındaki köyleri yakıp yıkmaya başlamışlar. Kara kafalı askerlerin ilerlemesi Kurt Kralı'nı endişelendirmiş. Kara kafalılar Kurt Krallığı'nı tehdit etmeye başlamışlar. Kurt Kralı bunlarla anlaşmaya çalışmış. Komutanlarla da arasını iyi tutmaya çalışıyormuş, her şeyin suçlusunun kardeşi olduğunu anlatıyormuş onlara.

Çoban ve Eski Büyücü, kayalıklarda büyük siyah taşı aramaya devam ediyorlarmış. Öğrendiklerine göre bu büyük taş, içinde bir ejderhanın da bulunduğu büyük bir mağarada gizliymiş. Bu mağaraya ancak çıplak girildiğinde ejderhanın gözüne gözükülmüyormuş. Söylendiğine göre mağara altın ve kıymetli taşlarla doluymuş. Bunlardan birinin yeri değişirse ejderha çıldırıyormuş, her şeyi yakıp yıkıyor, her canlıyı öldürüyormuş...

XXX. Bölüm

Cognitio

İstanbul'un işgal edilmesi ihtimali kafamın içini kemiriyordu sürekli. Dün gece Masalcı'dan sonra sokaklarda gördüğüm askerler onlardı. İşgal altındaki İstanbul'dan geçip gitmiştim evime. Şehri daha önce işgal etmiş olan askerlerdi onlar. Bu sahneyle karşılaşmamın bir nedeni olmalıydı muhakkak.

İstanbul global egemen güçler açısından büyük bir öneme sahip. IŞİD'in de hedefinde İstanbul'un olması bunu gösteriyordu aslında. Ama yegâne öneminin jeopolitik olması yeterli bir neden değildi bana göre. Başka şeyler de vardı kuşkusuz. Dördüncü Haçlı Seferi ve İstanbul'un istilasından beri süregelen bir süreç bu... Osmanlı'nın güçlü döneminde yeraltına inmiş olsalar da hep bir amaçları vardı onların ve bunun için ya birilerini ya da bazı toplulukları kullandılar her zaman. Ayrıca burada aradıkları çok değerli bir şey daha var. Emanetler... Kutsal Emanetler...

Pek kütüphane alışkanlığım yoktur ama Altunizade'deki İSAM'ın kütüphanesi her zaman ilgimi çekmeyi başarmıştır. Yine gidecektim. Araştırmak istediğim şeyler vardı. Üsküdar'dan Altunizade'ye geçmek için otobüs durağına doğru yürürken Belediye'nin arkasındaki antikacıların olduğu sokağa saptım. Antikacıları gezerken ilginç bir parça çarptı gözüme. Üzerinde

çift başlı kartal olan bir mumluk... Bir şey yazıyordu alt kısmında: "Non enim est occultum quod non manifestetur nec absconditum quod non cognoscatur et in palam veniat."

İncil'den alıntı bir sözdü bu. *Hiçbir saklı şey yoktur ki bir gün açığa çıkmasın, özenle gizlenmiş hiçbir şey yoktur ki bir gün öğrenilmesin ve ortaya çıkmasın.*

Vulgata'yı yani Tevrat ile İncil'in Latincesini çalıştığım dönem benim de dikkatimi çekmişti bu söz. Görür görmez hatırladım.

Bu sırada arkamdan biri omzuma dokunup fısıldamaya başladı: "Non enim est occultum quod non manifestetur nec absconditum quod non cognoscatur et in palam veniat."

Arkamı döndüğümde Şövalye'yle yüz yüze geldim. Burnu burnuma değecek kadar yakınımdaydı yine. Olmadık yerlerde karşıma çıkıyordu ve bu benim açımdan ne kadar büyük bir hayati tehlike taşısa da içten içe onun bu sürprizleriyle eğlendiğimi hissediyordum.

"Elinizde tuttuğunuz önemli bir parça" dedi Şövalye. Siyah pardösüsünün ceplerinden çıkarmıyordu ellerini. Yine her zamanki gibi şık, alımlı ve dikkat çekici... "Bunun verdiği ışık gizli olanı açığa çıkartır. Hiçbir şey gizli kalmaz. Ama kimin eline geçtiğine bağlı..."

"Siz karşıma çıkmasaydınız şaşırırdım" dedim. "Ben bu konularla artık uğraşmıyorum. İlgilendirmiyor beni. Siz ne ararsanız arayın."

"Mumluğu hâlâ elinizde tutuyorsunuz ama" dedi Şövalye. "O sizin... Parasını ödedim" diyerek gülümsedi. "Bu gece bir mum yakın onunla."

"Bir çeşit büyü bu değil mi?" diye sordum. "Hayır yapmayacağım. Hiçbir varlığı çağırmaya niyetim yok."

Şövalyenin yapmaya çalıştığı şeyi anlamıştım. Elimdeki mumluk büyülü olmalıydı. Bunu çok okumuştum. Bu çeşit objeler cin diye adlandırdığımız varlıkların gelmesine neden olmaktaydı. Aynı âdet Batı majisinde de vardı.

"Varlıklardan korkacağınıza kanlı canlı olanlardan korkun" dedi Şövalye. "Bu dünyada bize biat etmeyen çok az kişi var ve bunların birçoğu bunu yaptığının farkında değil. Boğa Krallığı'nın büyücüsünün yaptığı büyü bu işte. Herkes bir hayal dünyasında yaşarken aslında bize hizmet ettiğinin farkında değil. Her bankaya gittiğinizde bize katkıda bulunduğunuzun farkında değilsiniz. Cebinizdeki demir parçalarını para olarak kullandığınızda bile bize kazandırıyorsunuz. Sizlerin iş olarak yaptığı şey de bizim istediğimiz şeyler değil mi? Paranızı harcarken bize hizmet etmiş olmuyor musunuz?"

"Belki de şimdiye kadar söylediğiniz tek ve en doğru şey bu" dedim.

"Ben doğruları söylüyorum ama siz anlamak istemiyorsunuz" dedi Şövalye. "Bankadan çektiğiniz her kredinin Ortadoğu'da bir cana mal olduğunu biliyorsunuz. Sizin yaptığınız her aşırı harcama, mermi olarak bir kalbe giriyor. Bize biat etmeyen çok az kişi kaldı. Ama bizim için herkes bir piyon. Tanrı'nın Kuzusu geldiğinde kendinden olanları ayırır. Siz de bize yardım edeceksiniz. Aradığımızı bulacaksınız."

"Hiçbir şey bulmayacağım" dedim. İyice gerilmiştim söylediklerinden. Anlatırkenki pişkinliğinden, ruhsuzluğundan, duyarsızlığından...

"Şu an aklınızda Ayasofya'ya gitmek var" dedi Şövalye. "Nefesim ensenizde. Beraber arayacağız. Bizden önce bulmak istiyorsunuz. Ama öyle olmayacak."

"Vade retro" diye bağırdım yüzüne. Elimde mumlukla iskeleye doğru hızla yürümeye başladım. Peşimde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra bindim vapura. Tek amacım buradan uzaklaşmaktı. Nereye gideceğimi bile unutmuştum. Vapurun dış tarafına oturup denizi izlemek istedim. Elimdeki mumluğu ne yapacaktım? Hiç değilse bir poşete koysaydım ya da gazeteye sar-

dırsaydım. Herkes bana bakıyordu sanki. "Elinde şamdanla gezen adam" günün akılda kalan resimlerinden biri olabilirdi tabii.

Boş bir koltuk bulup oturdum. Karşımdakinin bir pagan kitabı okuduğunu fark edince başımı kaldırım... Oydu!

Evet o güzel kız...

Gece saçlı kız...

Görür görmez tanıdım. Ne çok zaman olmuştu rastlaşmayalı. Göz göze geldik bir an. Beni görünce gülümsedi o da. "Korkuyorsun değil mi?" dedi. "Kendine göre bir yaşamın var. Birinin bunu yok etmesinden korkuyorsun. Oysa onların oyununu bozmayı çok istiyorsun."

"Korkmak değil bu" dedim. "Tercih."

"Tercihleri ne belirler ki?" diyerek güldü. "Korkular yönlendirmiyor mu insanın hayatını? Git ve ne bulacaksan bul. Yoksa hayatın boyunca pişman olursun. Kaybetmekten korktuğun bu hayatın ne önemi kalır bunu yapmazsan ve hayal perdesini yakmazsan?"

O konuştukça içimdeki ateş büyüyordu. Meğer ne çok özlemişim. Burnumda tüten dumanı görmemişim. *Bu kadar mı kör oldum ben?* Bu kez daha uzun vakit geçirmek istiyordum onunla. Çünkü her vedalaşmamızda bir daha onu görüp göremeyeceğimden emin olamıyordum. "Ne işin varsa bırak ve benimle gel" dedim bütün cesaretimi toplayarak. "Oturalım biraz, konuşalım lütfen."

Tatlı tatlı baktıkça içime ılık bir rüzgâr doluyordu. "Tamam" dedi. "Bir yerde oturalım kabul ama önce işimi bitireceğim. Saat sekizde Sultanahmet'te Mozaik Restoran'da buluşalım."

Randevu verdiği yer Hermes Yayınları'nın tam karşısındaydı. Bir an için afalladım. Vapur yanaşır yanaşmaz kız kalktı hemen yerinden. Peşinden ben de kalktım tabii. Aceleyle kalkarken cep telefonumu düşürdüm. Bu sakarlığı sıklıkla yaparım zaten. Başımı kaldırdığımda kız yoktu ama kitabı bırakmıştı giderken. Koltukta öylece duruyordu. Alıp baktım açık duran sayfasına.

"Global kapitalizmin getirdiği noktada insanları belli başlı yaşam kalıplarına zorladığı için bunların dışına çıkılması oldukça zor gözükmektedir" cümlesinin altı çiziliydi. Vapurdan fırladım hemen ama kızı bulmam olanaksızdı. Boş yere aranmamın anlamı yoktu. Saat sekizde Sultanahmet'te Mozaik'te olacaktım sonuçta ve tam vaktinde de oradaydım zaten. Kızı beklerken Göksel Gülensoy'u aradım. "Cumartesi Ayasofya'da buluşalım" dedim. Şövalyelerin öndan da haberi vardı ama Göksel'in yoktu muhtemelen.

Çok geçmeden kız da geldi. Kıyafetlerini değiştirmiş ama. Kırmızı renkli şahane bir elbise giymişti. Topuklu ayakkabılar vardı ayaklarında. Vapurdan inerken böyle değildi. Kotu, montu ve botları vardı her zamanki gibi. Benim için mi acaba? *Ne alakası var canım?* Saçlarını topuz yapmıştı. Boynunda kuyruğunu ısıran bir yılan figürü... *Çok ilginç.* Buraya gelmeden önce erkek arkadaşıyla mı buluşmuştu yoksa? Ama önemli olan bu saatte bana gelmiş olmasıydı. Karşılıklı oturduk. Ona bakmaktan etrafımdakileri göremez haldeydim. Tepemde bekleyen garson bile fluydu benim için.

"Hayatının dengesinin kaydığını hissediyorum" dedi kız. Yüzüme bakıyordu dikkatle.

"Kaydı" dedim. "Evet. Başıma çok ilginç bir olay geldi."

"Anlatmak ister misin?" diye sordu. Benimle ilgileniyor olması mest ediciydi. Kendimden geçmek üzereydim.

"Aslında çok isterim" dedim. Masalcı'yla tanışmamdan itibaren başımdan geçen her şeyi anlattım ona. Hatta bu güzel yüzü biraz daha fazla görebilmek için ayrıntılarda bile boğuldum. Uzun uzun konuştum. Hiç sözümü kesmeden nefessiz dinliyordu beni. *Masalcı'nın kimseye bir şey anlatma dediğini çoktan unutmuştum bile.*

Saatler sonra sustuğumda hiç sıkılmamış gibi gülümsüyordu gözlerime.

"Peki ne diyorsun bu duruma?" dedim şakayla. "İyileşecek miyim yani?"

"Bak Erhan" dedi. "İyi ya da kötü yok. Bu senin yolun. Seni yolundan alıkoyan tek şey korku... Korkunu yok edecek olansa sadece bir adım atmak. Yol seni götürecek. Güvenli bir yerde olma isteğin aslında seni tehlikeye atıyor. Adım atmaktan korktukça korkun çoğalır. Tek bir adım atman yeter aslında."

"Nasıl bir adım?"

"Çok basit" dedi. "Masalcı'ya artık onun yanında olduğunu söyle. Ona lazım olan bir talebe gibi değil, bir silah arkadaşı gibi. Sen her ne kadar bütün olayların içinde olsan da sanki dışarıdaymışsın gibi davranıyorsun. Bu yolu yaşayacakken dışarıdaki bir gözlemci gibi kalıyorsun. İçeride değilsin. Seyircisisin. Olan bitene bakıyorsun sadece. Oysa bu senin yolun. Sen bunu anlamazsan o yol seni daha zor bir sınavla yeniden çağıracaktır. Bence adımını at."

"Ne yapayım yani?" dedim. "Gidip Şövalye'ye mi saldırayım?"

Kız küçük bir kahkaha patlatınca içimde organlarımın yerini değiştiren geniş çaplı bir deprem başladı. Heyecanlanmıştım. İlk kez bu kadar büyük ve içten gülüyordu yanımda.

"Onun da sırası gelecek" dedi. "Ama ilgilenmen gereken ilk konu evindeki o Latince kitap. O kitabı anla. Sonra da Masalcı'nın yanında ol. Bir dakika bile boş geçirmemeniz gerek."

"Anlamak için gerçekten fazlasıyla çabalıyorum" dedim. Yemekten sonra kalkıp Eminönü'ne kadar birlikte yürüdük. Hiç bu kadar uzun vakit geçirmemiştik daha önce. Kendimi çok değerli hissediyordum. Çok özel ve ayrıcalıklı... Onu evine bırakmayı teklif ettim ama kabul etmedi. Teşekkür edip taksiye bindi. Bu gecenin bir düşten ibaret olmamasını diliyordum içten içe. Her an uyanacakmışım gibi bir korkuya kapılmıştım durup dururken.

XXXI. Bölüm

Narratio

Çoban ve Eski Büyücü sonunda aradıkları mağarayı bulmuşlar. Üzerlerindeki kıyafetleri çıkarıp içeriye girmişler. Yanlarında kendilerini koruyacak hiçbir şeyin olmaması Çoban'ı çok korkutuyormuş ama taşı almak için başka çareleri de yokmuş. Zamanla bu zifiri karanlığa alışmış gözleri. Islak ve yosunlu zemine basarak ilerlemeye devam etmişler mağarada. Sonra bir ışık belirmiş önlerinde. Işığın geldiği tarafa yönelmişler birlikte. Kıymetli taşlarla dolu bir yere çıkmışlar. Her taraf elmaslar, yakutlar, zümrütlerle doluymuş, ışıl ışıl parlıyormuş ortalık. Altından yapılmış eşyalar yığılıymış bir köşede. Çoban mücevherlere ve altın eşyalara hayranlıkla bakmış. İçinden bunları almak geçmiş. Genç kızın hayali belirmiş gözlerinin önünde. "Şans bize yardım etti" demiş kız. "Bunlardan sadece birkaç tanesiyle bile istediğimiz orduyu toplarız, kralları yeneriz ve insanlara doğruyu, iyiyi gösteririz. Kader bunu gerçekleştirmek için bizi buraya getirdi."

Sonra ölen babasının hayali belirmiş Çoban'ın gözünde. Ölmüş babası da konuşmaya başlamış onunla. "Oğlum" demiş. "Yıllardır senin büyük başarını görmek için ölüler âlemine gidemiyorum. İşte zaman geldi. Yazgın seni buraya getirdi. Bir büyük

taş buna vesile oldu. Artık seni zengin ve kudretli göreceğim. Sen insanları uyandırarak tarihe geçeceksin. Kurt Krallığı hep senden söz edecek. Ve senin zenginliğin dillere destan olacak. Artık huzur içinde ölüler ülkesine gidebilirim."

Çoban bütün bu konuşmaların kendisi için bir işaret olduğuna inanmış. Gözüne bazı mücevherleri kestirmiş. Uzanıp almaya kalkışmış ama Eski Büyücü Çoban'ın yapmaya çalıştığı şeyi fark edip atılmış. Çoban elini hiçbir şeye sürmeden sihirli kelimeleri söylemiş. O anda genç kız ve çobanın babası yarasalara dönüşerek mağaranın derinliklerinde kaybolmuşlar.

Eski Büyücü, Çoban'a bakmış, "Bu bir sınavdı" demiş. "Az kalsın kaybediyordun. Biliyorsun ki bunlardan bir tanesi yer değiştirirse sonumuz olur. Sen buradan aldığın birkaç mücevherle doğru bir şey mi yapacaktın? Yanlış doğruyu doğurmaz, ancak yanılsamadır olan. Yanlış olan kendini en güzel hayallerin arkasında gizler ama ancak hayaldir onlar. Doğru gerçeğin olduğu yerdedir. Hayallerin arkasından koşan sonunda karanlığa gider. Bu sana ders olsun. Attığın yanlış adımlar seni doğru yere götürmez."

Çoban yapmaya kalkıştığı şeye çok pişman olmuş. Ne diyeceğini bilememiş. Eski Büyücü yoluna devam etmesini söylemiş ona. Değerli eşyalarla dolu bu geçitten geçip gitmişler. Büyük bir bölmeye gelmişler. Burada ejderhayı uyuyorken görmüşler. Ejderhanın üzerinde yattığı taş, aradıkları o büyük siyah taşmış. Çoban ve Eski Büyücü ejderhanın üzerinde uyuduğu bu taşı nasıl alacaklarını düşünmüşler. Ejderhayı uyandırmaktan başka çareleri yokmuş.

Eski Büyücü, ejderhanın yanına gitmesini söylemiş Çoban'a. Çünkü ejderha Eski Büyücü'yü tanıyormuş. Çoban söyleneni yapmış, ejderhanın yanına yaklaşmış. Bunun üzerine Eski Büyücü gürültü çıkarmaya başlamış. Ejderha gözlerini açıvermiş hemen. Dikilivermiş ayağa. Çoban'a bakıp dile gelmiş:

"Sen ne cüretle buraya geldin?" demiş. "Ama çıplak geldin. Bu yüzden sana bir şans vereceğim. Üzerine giyindiklerine güvenenler, takılarına güvenenler, omuzlarındaki yıldızlara güvenenler, unvanlarına güvenenler ve kendilerini bunlarla bütün görenler buradan hiçbir zaman çıkamadılar. Ama sen çıplak geldin, sadece kendine güvendin. Bu yüzden sana bir şans vereceğim. Bu şansı kullanırsan ben de rahata ereceğim."

Çoban ejderhanın ayaklanmasından çok korkmuş. Çıplak olduğu için fark edilmeyeceğini düşünüyormuş ama ejderha onu görmüş. Neyse ki çıplaklığı bir işe yarayacak gibi görünüyormuş. "Ne şansıymış bu?" diye sormuş.

"Sana üç bilmece soracağım" demiş ejderha. "Bilirsen istediğini elde edeceksin, bilemezsen seni öldüreceğim."

Artık geri dönüşü yokmuş Çoban'ın. "Sor bakalım" demiş çaresizce.

"İçinde bir okyanus saklı... Yaşam oradan çıktı. Görmezsen Kafdağı'nın arkasında, görürsen karşında asılı" diyerek bilmecesini sormuş ejderha.

Çoban düşünmüş, düşünmüş, düşünmüş bir türlü bulamamış cevabı. Sonra birden aklına Genç Kız gelmiş. Genç Kız o gün kulübede Çoban'a "Ben bazen kendimi karşındaki kâseye benzetiyorum, içimde okyanuslar saklı gibi geliyor" demiş. Çoban hemen atılmış.

"Bu bir kâse" demiş.

Ejderhanın ağzından alevler çıkmış.

"Evet" demiş. "Bildin."

Bu kez ikinci bilmeceyi sormuş ejderha.

"Havada bir şimşek gibi parlar. Düzgün kullanırsan dünyayı kollar. İlk hatanda seni ufalar. Suyla yaşamı kutsar."

Çoban yine başlamış düşünmeye ama cevabı bulamamış.

Derken aklına babası gelmiş. Küçükken ona bir masal anlatırmış babası. Şimşekten kılıç yapan bir çocuğun öyküsüymüş bu. Hemen cevap vermiş Çoban: "Bu bir kılıç."

Ejderhanın ağzından yine alevler çıkmış. "Tamam" demiş. "Bunu da bildin."

Bu kez üçüncü ve son bilmeceye gelmiş sıra.

"Kâse ve kılıç kime hizmet eder?" diye sormuş ejderha.

Çoban yine düşünmüş. "Kılıç Çoban'a, kâse Genç Kız'a" diye geçirmiş aklından ama sonra Genç Kız'ın yoldayken söyledikleri çınlamış kulaklarında. "Artık seninle birlik içinde yeni bir yaşamımız olacak. Sende ne varsa bana, bende ne varsa sana" demişti Genç Kız. Çoban vermiş cevabını. "Kılıç kâseye, kâse kılıca hizmet eder."

Ejderha başlamış kükremeye. "Doğru bildin" demiş. "Benim zamanım doldu artık."

Ağzından fışkıran alevlerle kendini yakmış ejderha. Tüten dumanlar Çoban'ın ciğerlerine dolmuş. Onu nefes alamaz hale getirmiş. Çoban olduğu yere yığılıp kalmış.

Çoban gözlerini açtığında Eski Büyücü'yle mağaranın önünde, dışarıda bulmuş kendini. Yanında da büyük siyah taş. Eski Büyücü, nefes almayan Çoban'ı birtakım büyülü sözler söyleyerek uyandırmış meğer.

"Ne oldu bana?" diye sormuş Çoban.

"Bir şey olmadı" demiş Eski Büyücü. "Duman seni öldürdü ama hava diriltti. Artık çok daha farklı bir hayatın olacak. Bana soru sorma. Hemen yola koyulalım. Gördüğün şu taş senin için tüyden hafiftir artık. Korkma. Ama elbiselerini rüzgâr alıp uçurmuş. Sana yeni bir elbise bulalım."

XXXII. Bölüm

Dei Filius

Hayatımın en büyük sırlarından birini artık daha fazla saklamak istemediğime karar verdim bugün. Bu yüzden onu da yazıyorum. Çünkü o da yaşadıklarımın bir parçası. Onu yazmadığım takdirde bir yanı eksik kalacaktı anlattıklarımın. Dürüst ve cesur olmalıydım hikâyemi anlatırken.

Benim Üsküdar'da uzun zamandır gittiğim bir dergâh vardır. Burası şu dünya üzerinde ruhuma iyi gelen tek yerdir. Köklü bir geleneği vardır dergâhın. Sıklıkla kendisini ziyaret ettiğim bir hoca vardı burada. Nahit Efendi... Masalcı'yla tanışmadan evvel neredeyse gün aşırı görüşürdüm onunla. Araya zaman girdikçe ve şimdiye dek onun hakkında tek bir satır yazmadıkça suçlu hissetmeye başladım kendimi. Hoca'ya yaptığım ziyaretler her ne kadar eskisi kadar yoğun olmasa da hiç vazgeçmedim onunla görüşmekten.

O gün de onu görmeye gittim. Üsküdar'a indim. Osmanlı'dan beri değişmeyen dar sokaklarından geçerek vardım dergâha. İçeri girdiğimde yine her zamanki gibi yeşillikler içindeki mezar taşları karşıladı beni.

Burası gösterişten uzak ahşaptan bozma bir bina... Girişte ge-

nişçe bir salonu var. Duvarları hat sanatının emsalsiz örnekleriyle dolu. *Boş kütüphanesinde sadece Kuran duruyordu.* Binanın kendine özgü buruk ve rutubetli bir kokusu vardı. Kapısı her zaman açık... İçeri girmek her zaman herkes için çok kolay.

Bahçeden geçip salona girdim her zamanki gibi. Kardeşlerden biri karşıladı beni. Ellerimi ellerinin arasına alıp sıktı. Hiç konuşmadık. Burada fazladan söz israfı yapılmazdı. Kardeş başını eğerek buyur etti beni içeri. Az sonra çay da geldi. Dergâhta içtiğim çayın lezzeti başka hiçbir yerde yoktur. Suyundan mı, çayından mı, tomurcuğundan mı bilemem. Bir köşe bulup çöktüm yere elimde çay bardağım. İçeriden üç defa tahtaya vurulduğunu duydum sonra. Bu hocanın beni görmeye hazır olduğu anlamına gelirdi. Son yudum çayımı da içime döküp kalktım hemen. Hoca'nın yanına geçtim. Odası çok sadeydi fakat bir o kadar da etkileyici... Hoca hep divanda karşılar ziyaretçilerini. Bağdaş kurmuş oturuyor yine. Ak sakallı ama dinç... İki elinin arasında sallanan geniş bir tespih... Hoca'yı saygıyla selamlayıp önünde diz çöktüm. Bir müddet hiç konuşmadık. Başını salladığında işareti alıp anlatmaya başladım. Hiçbir şey söylemeden dinledi beni.

Sonra "Bak Abdullah" dedi o dingin ve cızırtılı sesiyle. "Sen kimseye nasip olmayan bir yoldasın. Allah kullarını böyle sınar. Böyle sınarken onlara hayır yapma imkânı da sağlar. Bunu değerlendirmek senin elinde... İslam'a faydası olacak her şey senin yolundur. Allah bu yolu uygun görmüş demektir. Allah'ın iradesine karşı gelme. Millet ve ümmet için yapman gereken bu. Allah yolunu açık etsin."

Anlatacak hiçbir şey bırakmamıştı bana. Üstelik gayet kesin de konuşmuştu. Yoruma açık hiçbir yanı yoktu söylediklerinin.

"Hocam" dedim. "Kutsal Emanetler nedir? Ben ne yapacağım? Anlayamıyorum bir türlü. İş fazla karışık."

"Kendini hazır hissediyor musun?" diye sordu. Geldiğimden beri ilk kez yüzünü bana doğru çevirmişti. Bakışlarının bu kadar keskin olduğunu ilk defa fark ettim.

"Evet" dedim. "Hazırım Hocam."

"Bana bak Abdullah" dedi. "Ben aslında senin burada kalmanı isterdim. Bizden biri olmanı... Ama sen Yuva'nın dışındakini seçmek zorundasın oğlum. Yuva'nın dışı, burası gibi değildir. Koruman olmayacak, sadece inancın seni koruyacak, bir an bile şüpheye düşmeyeceksin. Azrail seninle olacak. Şüphe seni öldürür."

"Buna hazırım Hocam" dedim. "An'ın gerçeğini biliyorum."

"O zaman bunu al" dedi ve avucunun içinde sakladığı muskayı uzattı bana. "Bunun an'ının ne zaman geleceğini bilmiyoruz ama gelecek. O an'a kadar sakla."

"Sağ olun Hocam" dedim. Uzanıp aldım elindekini. Avucumda sıktım ben de. Her zaman hep üzerimde taşıyacaktım bunu. "Yolculuğun başlıyor Abdullah" dedi. "Bugün seçtiğin yolun nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın oğlum. Dilediğin zaman buraya dönebilirsin ama dönmek istemezsen de beni her zaman görmeye gelebilirsin. Ama aynı anda iki yerde olamayacağını bilmelisin. Hem Yuva'da hem dışında olmazsın."

"Biliyorum Hocam" dedim.

"Allah yardımcın olsun" dedi.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Ama korkmuyordum da artık. Göremesem de ilahi bir ışığın beni takip edeceğini hissediyordum ya da böyle olduğunu ummak iyi geliyordu bana.

Üsküdar'a geldiğimde annemin arkadaşlarına yolladığı toplu mesajlardan biri düştü telefonuma. Evde mevlit varmış. Babamın ölüm yıldönümü olduğunu hatırladım o an. *Otuz beşinci ölüm yıldönümü.* Eve dönmekten vazgeçip Çengelköy'e yöneldim.

Babamın mezarını ziyaret edecektim. Sağken de içine kapanık, sessiz sedasız ve mesafeli bir adam olduğundan hiçbir zaman onu kaybetmişim gibi hissetmedim. Ölümü hiçbir zaman yokluğu anlamına gelmemişti benim için. Sadece sohbetini, sesini özlediğim oluyordu zaman zaman. Ne zamandır gitmemiştim mezarına. Kar, kış, masallar, şövalyeler, iş güç derken ihmal etmiştim babamı. İçimdeki suçluluk hissiyle minibüse atlayıp mezarlığa gittim. Mermerden taşının ayakucuna çöküp oturdum. Yine her zamanki gibi ben anlatacaktım babam dinleyecekti.

"Merhaba baba" dedim. "Ben geldim. Geç oldu biraz biliyorum ama kusura bakma."

"Erhan Bey" diye bir ses işittim o an. Babam da sağken böyle söylerdi bana. Kumaş pantolonlu, gömlekli, janti halimle eğlenirdi her zaman aklı sıra. "Erhan Bey"i işitince içim ürperdi. Babamın ayaklanmış olabileceğini düşündüm ama siyah pardösülü, briyantinli adamı görünce işin öyle olmadığını anladım tabii. Zaten ne vakit yalnız kalsam tenhada kıstırıveriyordu beni. Bu Şövalye'nin tarzıydı belli ki. Yalnız kalmaya gelmiyordu artık. Bu işten kurutuluncaya dek mezarlığa gitmeyecektim bir daha.

"Burada görmek isteyeceğim en son insansınız" dedim. "En azından ayakta olmasaydınız."

"Çok şakacısınız" diyerek güldü. *Buz gibi.* Bu onu kaçıncı görüşüm olduğu halde soğukluğuna karşı aşina olamıyordum bir türlü. "Beni hep göreceksiniz Erhan Bey. Ben sizin gölgenizim demiştim daha önce."

Önümden geçip yan mezarlıkta yatan anneannemin ve dedemin mezar taşına oturdu. Onca çamurlu yolu yürüdüğü halde bir damla leke yoktu ayakkabısında ya da paçalarında. *Gökten zembille mi bırakıyorlar acaba bunu aşağıya?*

"Kendinizi yalnız hissediyorsunuz değil mi?" diye sordu. "O ih-

tiyar hocanız ve dönek masalcınız olmadığında ne yapacağınızı bilemiyorsunuz."

Dalga geçiyordu benimle aklınca. Hiç sevmem böyle imaları. "Ben varım" dedim. "Ve ayaklarımın üzerinde duruyorum."

"Sto ergo sum" diyerek güldü bir kez daha. Kesik kesik sırıtıyordu. *Nasıl da sinir bozucu.* Gülümsemesi bile ruhsuz, içtenliksiz...

"Şimdilik öyle" dedi. "Tabii dört kişi sizi omuzlarında taşıyana dek... Size anlatmaya çalışıyorum. Bize yardımcı olun. Biz bu dünyanın başlangıcından beri ve hatta öncesinden beri var olan bir şeyin koruyucusuyduk. Sonunda yine o ortaya çıkacak. Ve Mesih sonsuza kadar hükmedecek. Onun merhametinden faydalanın."

"Ben merhamet istemiyorum" dedim.

"Eğer size ihtiyacım olmasaydı bir mezarlıkta aynı şekilde öldürülen ikinci kişi olurdunuz" dedi.

Üzeyir Garih'i kastettiğini anlamıştım. Ama benim açımdan önemli bir ipucu daha veriyordu bu sözleri aslında. Evde sehpanın üzerinde durmaya devam eden Latince kitabımı adi bir hırsız dahi zorlanmadan alabilecek olduğu halde bunların neden aynı şeyi yapamadıkları da bir anlam ifade etmeye başlıyordu artık aklımda. Ben de lazımdan onlara. Bu yüzden hayattaydım hâlâ ama ne bildiğimin farkında değildim henüz. İşin beni korkutan yanı da buydu aslında. Ya bildiğimi sandıkları şeyi bilmiyorsam ne olacaktı?

"Bunu yapmak isteseydiniz zaten daha önce yapardınız" dedim. Deli gibi korkuyordum ama bunu belli etmek de istemiyordum tabii.

"Onu görseydiniz korkardınız" dedi Şövalye. "Hezekiel gibi dayanamazdınız."

"Ne olduğunuzu anlıyorum" dedim "Bana şifre vermenize gerek yok."

"Uzayda yalnız değiliz" dedi, dedemin mezar taşına bakarak. "O, üstatları bizim için görevlendirdi."

"Sapkın inancınızın nerelere gideceğini merak ediyordum aslında. Teşekkürler" dedim.

"Bizim inancımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz ama televizyonlara çıkıp boş boş konuşuyorsunuz Erhan Bey."

Aklıma *Game of Thrones*'un meşhur repliği geldi bir an: *You know nothing Jon Snow.* Bir ara pelesenk olmuştu dilime. İçten içe güldüm kendime. Aklım bu durumda bile muzırlığa çalışabiliyordu hayret.

"Siz kendi inancınızı da bilmiyorsunuz" dedi Şövalye. "İnsanın bildiği tek şey para denilen bir kâğıt parçasının yapabildikleri... O kadar... O kâğıdı da biz verdik. O kâğıda tapanlar bizim için sadece kafatası ve kemik. Ölümden sonra yattığın yerde kalanlar. Canlı olduklarını sananlar aslında yürüyen ölüler. Bizim yarattığımız hayal âleminin hayaletleri. Bu hayal âleminin dışına çıkabilseydiniz gördüğünüzün bir rüya olduğunu anlardınız. Yıldızlardan bakıldığında görünen neyse onu görürdünüz. Onlar bu dünyadayken savaşmayı öğrendi insanoğlu. En zayıf noktası buydu. Mal edinmek... Her gün daha fazla, daha fazla... Kendi cinsleriyle beraber yaşayıp onu onurlandıracağına hemcinsini köle yapan bir canavardı insanoğlu. Büyüyü de öğrettiler... İnsanoğlu, büyüyü hemcinsine karşı kullandı. Her geçen gün daha çok mal istiyordu. Sonunda bir yol bulduk. Eline kâğıt tutuşturduk ve bununla mutlu oldu. Hayal olduğunu bilmeden bir şeylere sahip olduğunu zannetti. Savaşlar büyüdükçe insanın hayatının değeri azaldı. Bizimkiler de aynı hataya düştü. Kendi yarattıkları kâğıdın esiri oldular. Ve elimizdekileri kaybettik. Onlar bizi cezalandırmadan biz tekrar eski günlerimize döneceğiz. Ve O gelecek."

"Siz zırdelisiniz" dedim. Şövalye'nin konuşmaları sinirimi bo-

zuyordu. Artık ne olacaksa olsun istiyordum. Benden ne istediklerini bilmeliydim. O Latince kitap tek başına işlerine yaramıyordu belli ki. Onu anladım ama benden ne bekliyorlardı, işlerine yarayacak ne biliyordum ki?

"Yine bir aklımız var bizim" dedi. "Diğerlerinde o da yok. Sınırların ötesini göremiyorlar. Onların dönüşünün yakın olduğunu bilmiyorlar. Toprakları yanarken onlara yer açıldığını bilmiyorlar."

"Hem zırdelisiniz hem de katilsiniz" dedim dişlerimi sıkarak.

"Hayal âleminden öyle mi gözüküyor Erhan Bey?" dedi. Mezarlıktan aldığı toprak parçalarını önüme atmaya başladı. Öfkemi kamçılıyordu onun bu saygısız tavrı. "Şimdi siz de bize yardım edeceksiniz" dedi.

"Bilsem bile yardım etmeyeceğim size" dedim. "Sizinle hesabımız burada değil. Hayalin dışında."

"Hem hayalin dışında hem de yuvanın dışında. Bu çok zor Erhan Bey, çok zor."

"Hayır zor değil" diye çıkıştım. İçimdeki korkuya rağmen öfkem yüzünden diklenebiliyordum Şövalye'ye. Hoca'nın bana söylediklerini de biliyordu bu adam.

"Bu hayal dünyasını yaratmak kolay olmadı Erhan Bey" dedi. Neyse ki dedemin toprağını eşelemekten vazgeçti şimdi. "Koruması da kolay değil. Bunu korumak için kan dökmek de hiç mesele değil bizim için. İnsanları birbirine kırdırtmak yapabileceğimiz en kolay iş. Müslüman'ı Müslüman'a, Hıristiyan'ı Hıristiyan'a... Hele salgın çıkartmak... Çocuk oyunu kadar kolay... Bunlar sistemi koruyor. Dışına çıkanıysa yine sistem kendisi öğütüyor. Kendinizi bir şey sanmayın bu yüzden. İki laf etmekle kahraman olduğunuzu da düşünmeyin. Bir ufak çelik parçası her şeyi halleder. Ama şimdilik bize lazımsınız Erhan Bey. Bu şehir de lazım."

"Bu şehir mi?" diye sordum. İstanbul da oyunun bir parçasıydı seziyordum bunu. Şimdi ağzıyla söylüyordu işte.

"Her şeyi anlayacaksınız Erhan Bey merak etmeyin" dedi ciddi bir tavırla.

"Ama gittiği her yeri kazıp yıkanlar, yok edenler hep sizin adamlarınız" dedim. Bütün tarihi kalıntılarımız yerle bir, Ayasofya'nın bile her yanı delik deşik..."

"Önemi kalmayanlar yıkılır. Taşları ne kadar önemsiyorsunuz böyle" dedi. "Bazen bazı yapıların altı üstünden önemlidir. Belki de aradıklarımızın bazıları oradadır. Belki de emanetlerden biri Sfenks'in altındadır ne biliyorsunuz. Tanrı oranın yıkılmasını istiyorsa bir bildiği vardır."

"Siz gerçekten delisiniz" dedim.

"Pater dimitte illis non enim sciunt quid faciunt" diye karşılık verdi Şövalye.

"Sizi kim bağışlayacak acaba?" dedim.

"Biz zaten cezamızı çekiyoruz Erhan Bey. Son nefesimizi veremiyoruz. O geldiğinde bizi de merhametiyle saracak."

"Şimdi izin verirseniz gitmek istiyorum" dedim. Babamın mezarı başında planladığım konuşma bu değildi.

"Müsaade sizin" dedi Şövalye. Onu dedemle anneannemin mezarında otururken bırakıp çıktım mezarlıktan.

Kendimi sıkmaktan kaskatı kesilmişti bedenim. Çengelköy'den Üsküdar'a kadar yürümeye karar verdim. Boğulacak gibi hissediyordum kendimi. Hem biraz açılmaya ihtiyacım vardı hem de düşünmek istiyordum. Kuzguncuk'a geldiğimde banka oturup soluklandım biraz. Çok geçmeden yanıma bir adam gelip yerleşti. Şövalye olabileceğini düşündüğüm için ilgilenmedim adamla. Usanmıştım artık yolumun kesilmesinden, böyle teklifsizce diledikleri zaman karşıma çıkıp beni esir almasından.

"Yuva'nın içi rahmin içi gibidir" dedi adam. "Dışarısı tehlikelerle doludur ama yaşamak için oradan çıkmak zorundasındır. İçeride bir yol yoktur, yol dışarıdadır. Yuva han gibidir. Orada kaldıkça semirirsin, hareket edemezsin. Hoca, kuşun yuvadan ne zaman uçacağını bilir ama uçmak kuşun sorunudur. Bazen yol tehlikelerle doludur derler ama inanma. Bu bir yalan. Yol hiçbir zaman tehlikelerle dolu değildir, onlar senin sınavındır. Eğer gerçek bir tehlike varsa o da sen yoldan çıktığın için karşına çıkmıştır. Yolun sonundaki tek hediye yine sen olursun. Eğer kutsal bir emaneti arıyorsan, o ancak yolun sonunda bulacağın bir şeydir Erhan. Bulacağın her şey hayali yaratanların hayalidir. Yol hayalden geçmez. Hayalin yolunun vardığı yer bataklıktır. Eğer gücün yetiyorsa hayali yık. Yolun açılsın. Yetmiyorsa Yuva'ya dön."

Başımı kaldırıp adama baktım. Aynadaki benle yüz yüzeydim sanki. "Kimsin sen?" dedim. "Ne anlatıyorsun böyle?"

"Abdullah ben" dedi adam. Yerinden usulca kalkıp yürümeye başladı. Caddeden karşıya geçerken gözden yitirdim onu. Arkasından bakarken aklıma Joseph Campbell'ın sözleri geldi. "Kişi dünyayı kurtarmak için yola çıkmaz kendini kurtarmak için çıkar. Kendini kurtarırken dünyayı kurtarır" demişti.

XXXIII. Bölüm

Narratio

Çoban ve Eski Büyücü yanlarına siyah taşı alarak Kurt Krallığı'na dönmüşler. Taşı parlatıp ejderhanın gözyaşıyla silmişler. Taş mükemmel bir aynaya dönüşmüş. Gece olunca, taşı krallığın meydanına taşımışlar. Taşı meydana yerleştirdikten sonra Eski Büyücü sihri kaldırmış ve taş yine eski ağırlığını almış. Artık taşı yerinden kımıldatmak olanaksızmış. Geldikleri gibi kaçmışlar.

Sabah olduğunda Çoban ve Eski Büyücü olacakları merak etmişler. Kılık değiştirerek krallık meydanına çıkmışlar. Taşın başında umdukları kadar büyük bir kalabalık yokmuş. Taştaki görüntülerine bakan birkaç kişi varmış sadece. Koşup yanlarına gitmişler. İnsanlar şaşkınlıkla üzerlerindeki giysilere bakıyorlarmış. Bir tanesi elindeki yiyeceği izliyormuş aynada. Çoban ne gördüklerini sormuş onlara. "Sihir" demiş birisi. "Sihirli bir ayna... Bizi mutsuz etmek istiyor. Bunu gören herkes kaçıyor sabahtan beri. Kimse aynayı görmek istemiyor. Bunu yok etmeli."

"Hayır" demiş Çoban. "Asıl gerçek bu işte. Görmek istemediğiniz sizin gerçeğiniz. Size büyü yaptılar, bugüne kadar nasıl yaşadıysanız her şeyi terk ettiniz ve bu sefil hale düştünüz. Şim-

di bu ayna size sizin gerçeğinizi gösteriyor. Kendinize gelin. Bu gerçeği idrak etmek büyüden çıkmaktır. Krallık düşman tehdidi altında... Aslına bakarsanız düşman da büyü altında... Hepimiz gerçeği idrak edersek ve büyü uykusundan kurtulursak bütün dünya kurtulabilir."

"Yalancı!" diye bağırmış meydandakilerden biri. "Yalan söylüyorsun sen. Belki de aklını yitirmişsin. Senin gibileri konuşturmamalı. Bu ülkede aklı başında birçok adam var. Sana mı düştü gerçeği anlatmak? Sen bizi kandırmak için buradasın. Akıllı adamlar sana cevap verecektir ama ben seni susturmasını biliyorum."

Öfke içindeki adam bağıra çağıra eline geçirdiği taşları atmaya başlamış. Çoban zor kurtarmış kendini. Herkes aynayı taşlamaya başlamış. Taş sert olduğu için aldığı darbelerden etkilenmiyormuş. Hal böyleyken Çoban'a inanan insanlar da çıkmışlar ortaya. Taş atanlara saldırmışlar. Meydanda büyük bir kavga çıkmış. Bütün bu olanlar kralın kulağına gitmiş. Muhafızların başını çağırarak kimseye zarar vermeden olayları bastırmasını istemiş. Muhafızların başı "Emredersiniz" diyerek ayrılmış. Muhafızlar taş atanları meydandan uzaklaştırıp Çoban'a inanan grubun üzerine saldırmışlar, hatta bazılarının ölümüne neden olmuşlar. Çoban karışıklıkta kaçıp gözden kaybolmuş. Muhafızlar olayları Çoban'ın çıkarttığını düşünerek her yerde onu aramaya başlamışlar. Günün sonunda onu terk edilmiş bir dükkânda bulmuşlar. Çoban kaçarken muhafızlardan bir tanesi onu görmüş ve elindeki mızrağı Çoban'a fırlatmış. Mızrak Çoban'ın sırtına gelmiş ancak saplanacağı yerde parçalanmış. Bunu gören Eski Büyücü, eski bir efsaneyi hatırlamış. Efsaneye göre ejderhanın dumanıyla yıkanan bir adama hiçbir silah işlemezmiş.

Yaşanan olaylar Boğa Krallığı büyücüsünün kulağına da

gelmiş. İşin içinde eski bir büyücünün olduğunu bildiğinden hemen önlemlerini almış. Sihirli sözcükler söyleyerek kralın oğlunun yanında belirivermiş. Kralın oğlunun ve beraberindeki zenginlerin bu konforu ve zenginliği sürdürebilmelerinin tek şartının Çoban'ın ve taraftarlarının yok edilmesi olduğunu söylemiş. Aynı şekilde kralın kardeşini de uyarmış, zenginleri de. Büyücü'nün artık oyalanacak vakti kalmamış. Eğer Çoban başarılı olursa hiçbir planının tutmayacağını ve Kutsal Emanetler'e kavuşamayacağını biliyormuş.

Boğa Krallığı'nın emrinde olan vahşi kara kafalıların Kurt Krallığı'na girerek Çoban ve taraftarlarını öldürmeleri için plan yapmış. Bu plana göre Çoban kendini meydanda tekrar gösterecek, kara kafalılar meydanı ateşe verecek, kim var kim yoksa öldüreceklermiş. Böylece Çoban da ortadan kaldırılmış olacakmış.

Taraftarlarıyla dağa kaçan Çoban yeni bir yol bulmak için düşünmeye koyulmuş.

Bir arada konuşurlarken yanlarına birinin yaklaştığını görmüşler. Bu adam krallığın tanınmış filozoflarından biriymiş. Çoban'ın arkadaşları saklanmışlar hemen. Çoban ve Eski Büyücü adama ne aradığını sormuşlar. Adam gülümsemiş. "O sabah ben de o aynayı gördüm ve Çoban'ı dinledim" demiş. "Ben de böyle düşünüyordum. Haklı olduğunuzu biliyorum ama bunu anlatmak çok kolay olmayacak. Bütün filozoflar ve edebiyatçıları satın aldılar. Onların eline taş tutuşturdular. Herkes bu taşları altın sandı. Bunlar halkın arasına karışıyorlar ve Kurt Krallığı'nda bir sorun olmadığını, bazı kendini bilmezlerin ve meczupların halkı kandırmak istediğini söylüyorlar. Bunlar tanınmış saygın kişiler olduklarından halk sorgusuz sualsiz kabul ediyor. Bu kadar çok düşmanı olan Kurt Krallığı'nı kurtarmak isteyen sizlere bir katkım olsun diye ben de yanınıza geldim."

XXXIV. Bölüm

Mors

Havalar açıyordu artık. Güneş yüzünü göstermişti. Bayram da gelip dayanmıştı kapımıza ama Masalcı ne zamandır yoktu hâlâ. O soğuk gecede karşılıklı ıhlamur içtiğimizden beri hiç görmemiştim onu. Şövalye'nin karşıma sıkça çıkmaya başlamış olmasından duyduğum tedirginlik beni Masalcı'ya götürüyordu. Onu bulmalıydım bir an evvel. Balat'a yöneldim bu yüzden.

İstanbul'un bayramda boşalacağını düşünüyordum ama Beyaz Adam eline fotoğraf makinesini almış etrafı çekiyordu turisti olduğunu düşündüğü tarihine bakarak. *Ne komik... Hatta ne trajikomik.*

Masalcı'nın evine gittim. Bahçesinde çocuklar oynuyordu. Bir tane meyve ağacı fark ettim evin arka tarafında. Cılız dallarından birine salıncak kurmuşlar eğleniyordu çocuklar. Masalcı'yı artık bu evde bulamayacağım düşüncesine alışacaktım sonunda. Çaresizce etrafta dolaşmaya başladım. Deniz kenarına doğru yürüdüm. Çimlerin üzerine yayılmış piknik yapanların mangallarından et kokuları yükseliyordu havaya. Güneşi görenin koşup mangalına

sarılması ne tuhaf... Üstlerinde montları, önlerinde mangalları, tabureleri... Yaz gelince çizgili pijamaya geçeceklerdi biliyorum.

Buralarda dolanmak istemedim. Eyüp'e doğru yürümeye başladım. Dükkânların önünden geçtim. Eyüp Camii'nin önünden yürüdüm. Üzerinde "Sevgili Anneme", "Sevgili Eltime" yazan bir dolu havlu gördüm tezgâhların üzerinde. Esnaf bayram hediyesi olarak havlu tasarlamıştı kafasında sanırım. *Ne yaratıcı.* Oyuncak satan bir dükkân gördüm arada. Çocukluğumdan kalma dükkânlardan biriydi. Dışarıda tahta oyuncaklar, arabalar, kayıklar, küçük davullar... Tahta oyuncaklar özenle boyanmış... Dayanamadım girdim içeri. Yaşlı bir adam vardı içeride, tabureye oturmuş. Karşısında gençten bir adamla çay içiyordu. İzin isteyip oyuncaklara baktım. Pinokyo bile vardı. Yaşlı adam arkasına dönüp baktığında şaşkınlıktan nutkum tutuldu.

Masalcı!

"Siz" dedim. "Sizi bulacağıma emindim."

"Ben de geleceğinden emindim" dedi.

"Uzun zaman oldu" dedim. Yanına yaklaştım heyecanla. Karşısındaki genç adam taburesini bana bırakıp kalktı. Teşekkür edip oturdum hemen. "Şövalye bozuntusu" dedim. "Sürekli..."

"Aldırma ona" diye sözümü kesti Masalcı. "Sen kadere inanıyor musun bana onu söyle?"

"Yani..." dedim kekeleyerek. "Kadere inanırım ama iradeye de."

Bardağını sehpaya bırakıp dizine koydu ellerini. Her an kalkacakmış gibi oturuyor olması yüreğimi ağzıma getiriyordu. "Kader an'lardadır" dedi. "Her an'ın gerçekliği kaderdir. Onun için onun nezdinde zaman yok deriz. O gerçeklikte senin için ne vardır o an'ın sahibi bilir. Sen Şövalye'ye kafanı takarsan senin gerçekliğin onun hırsı olur. Şövalyeler yüzyıllar önce kadim bilgiye sahip oldular ve an'ları ele geçirmenin peşindeler. Bugünün hayal per-

desine bak. Etrafın görüntülerle dolu ve sen bunların iradesiyle yaşıyorsun. Zaman dediğin şeye bak... Eskisinden çok hızlı geçiyor değil mi? Algını nasıl bozduklarına bak."

"Kimler bu şövalyeler?" diye sordum. "Amaçları ne?"

"Eski zamanların kötü adamları onlar" dedi. "Kendilerini Kutsal Emanetler'in bekçileri sanan deliler. Bunlar bir gruptu. Yıllar geçtikçe büyüdüler. Her yere sızdılar. Musa'nın halkını kullandılar. Sen Boğa Krallığı'nı çok iyi anlamadın sanırım. Büyücü'nün yaptığı büyü bugün de devam ediyor. İşte bu şövalyeler bu büyünün taşıyıcıları... Masal niye bitemiyor sence?"

"Masalın devamını istiyorum" dedim. Dayanılmaz bir arzuydu bu benim için. O masalın sonunu duymadan adım atamayacak gibi hissediyordum kendimi.

Tatlı tatlı gülümsedi Masalcı. Heyecanımdan hoşlanmış gibiydi. "Masal toplum içinde yaşayan bir ifadedir" dedi. "Masalın ne anlattığı sonunda ne olduğundan çok daha önemlidir. Masalın sonunu, masalın ne anlattığını anlayanlar yazar. Yoksa biri o masalın sonunu yazdığında diğerlerine dinlemek düşer sadece. Gökten üç elma düşer böylece..."

"Masalın sonunu nasıl yazacağız o zaman?" diye sordum. Bir sona varmak istiyordum artık. Belirsizlik kadar ölümcül başka bir şey olamazdı benim için.

"Masalın sonunu yazman için özgür olman gerek" dedi. "Sen özgür müsün? Bak ödenecek borçların var. Çalışmak zorundasın. Cep telefonu faturanı ödeyeceksin, bir yığın giderin var. Oysa insan sadece tabiat içinde var olsa özgür olurdu. Bu yaşamın kurallarını kim koydu Erhan? O kuralları kimler koyduysa sen onların tutsağısın. Git Şövalye'ye sor."

"Peki ya Kutsal Emanetler bu hakikatin neresinde?"

"Onlar zamanın ötesinde" dedi Masalcı. "En azından öyle ina-

nılıyor. Boğa Krallığı büyücüsü de buna inanıyordu. Şimdilik bu kadarı yeter evlat."

Yetmezdi. Olmaz. Hemen kalkıp gidemezdi. Bunca zamandır yoktu zaten. Kafamın içi çıldırtıcı sorularla kaynayıp dururken "Bu kadar yeter" deyip çekip gidemezdi. İzin veremezdim buna.

"Yetmez" dedim. "Yetmez. Şövalye peşimde. Sanırım Kutsal Emanetler'in yerini bildiğimi düşünüyor.

"Emanetlerin yerini herkes bilebilir" diyerek güldü Masalcı. "Önemli olan Şövalye'yi senin neden çektiğin... Emanetler bulunması gerektiği anda bulunur zaten. Bulunduğu yer o an kapılarını açar. Belki haftanın yedi günü üzerinden geçip gidiyordur insanlar. Emanetler birini bekliyorlardır belki de.

"Korkuyorum" dedim. Hiçbir şey bilmiyordum ben ya da bildiğim şeyin önemi hakkında bir fikrim yoktu.

"Neden korkuyorsun? İnanan insana korku yoktur" dedi Masalcı.

Ayaklanıp çıktı dükkândan. Ben de peşinden koşturdum hemen. Kolay kolay bırakmayacaktım onu. Birlikte şerbet ve helva satan satıcıların arasından geçtik. Caddeye doğru boş bir alana çıktık yürüyerek. Kırmızı bir araba gelip durdu önümüzde. Murat 124... Babamın eski arabasına benziyordu. Anılarım canlandı gözümde. İçinden bir çocuk indi. Arkasından da şoför... Gözlerime inanamadım. Adam babama benziyordu. Otuz beş yıl evvel ölmüş olan babama... Koşup sarılmak geliyordu içinden. Nasıl tanıdık, ne kadar sıcak ve yakın hissediyordum onları kendime. Çocuğa baktım sonra. Bana benzeyen çocuğa...

"Korkacak bir şey yok" dedi Masalcı. "İnanan insana korku olmaz, sen niyetini temiz tut."

Ağlamak geliyordu içimden ama tuttum kendimi. Camiye yürüdük birlikte. Cenaze vardı avluda. Kalabalık tanıdık geliyordu bana. Tabuta yaklaştım usulca. Yanı başında kitaplar duruyordu.

Kitapların isimlerini okudum sırtlarından. *Paganizm 1*, *Paganizm 2*, *Paganizm 3*, *Paganizm 4*... *Kendi cenazemdeyim.*

"Korkacak bir şey yok" dedi Masalcı. "İnanan insana korku olmaz, sen niyetini temiz tut."

Çıkıp bir çay bahçesinde oturduk. Hiç konuşmadan kalabalığı seyrettik bir süre. Meydandaki çocuklara baktım. *İçimdeki ağlama hissine engel olamıyorum bir türlü.* Yaşam devam edecekti ve kendini üretecekti. Bir gün bu çocuklar büyüden kurtulacaktı. Buna inanıyordum. Kalkıp Ayasofya'ya gittik sonra. Konuşmuyorduk yine. Öylece susuyorduk. Ayasofya'yı gezdik birlikte. Gözlerim her yerde sembol arıyordu. Arap turistlerle doluydu içerisi. Avluya çıktık sonra. Yüzlerce insanla karşılaştım burada. Gözlerime inanamıyordum. Bu da neydi böyle? Korkuyla başımı çevirdim arkaya. Masalcı yoktu. Kaybolmuştu yine. Hava da değişmişti sanki. Güneş yoktu. Bulutlar geziyordu gökte. Serinlemişti ortalık. Burası neresi böyle? Ayasofya'nın avlusunda olmadığım kesin.

Karşı tarafta Charlemagne heykelini görünce anladım nerede olduğumu. Arkama baktım. Notre Dame Kilisesi... *Paris'teyim.* Daha önce yaşamıştım burada. Ama ne işim vardı şimdi, nasıl gelmiştim? Masalcı nerede? Aklımı kaçıracağım.

Seine Nehri'ne doğru yöneldim. Arkamdan biri yaklaşıp belime dokundu. Küçük bir çocuk, durmuş bana bakıyordu. Elinde bir kâğıt... *Hatırlıyorum ben bu sahneyi.*

"Monsieur, J'ai un message pour vous" dedi. İncecik tatlı bir sesle.

"A moi? De qui?" diye sordum.

"Je ne sais pas" dedi ve kâğıdı bana uzattığı gibi koşmaya başladı. Kaşla göz arasında kaybolup gitti.

Kâğıdı açıp okudum. "Pont Neuf" yazıyordu üzerinde. Pont Neuf, Seine Nehri üzerinde bir köprüydü. Oraya yöneldim he-

men. Pont Neuf'a çıktığımda ileride beni beklerken gördüm onu. Fark ettirmeden cep telefonumla resmini çekmeyi başardım. Şövalye'nin yanına yaklaşıp selam verdim. Beni bekliyordu. Onu takip etmemi istedi. Birlikte Saint Julien-le-Pauvre Kilisesi'nin yanındaki parka gidip banka oturduk.

"Sizi buraya o dönek gönderdiğine göre benim size bir şeyler anlatmamı istiyor sanırım" dedi.

"Bilmiyorum" dedim. "Aslında buraya nasıl geldiğimi de bilmiyorum."

"Nasıl geldiğinizin ne önemi var ki?" dedi Şövalye. Hâlâ aynı siyah pardösü vardı üzerinde. Saçları yine briyantinli... Ayakkabıları tertemiz. Beyaz eldivenleri kar gibi, ışıldıyor... "Aslında nerede olduğumuzun bir önemi yok. Burada şu an Paris'te değil de başka bir yerde de olsaydık biz, biz olmayacak mıydık? Şu an biz varız ve biz burada olduğumuz için burası Paris" dedi.

"Bundan nasıl eminsiniz?" diye sordum.

"Bugün Yahudi askerlerin çiğnediği yerin sırrını bilseydiniz yaşamınız çok farklı olurdu" dedi Şövalye. Uzaklara bakarak konuşuyordu. Bense gözümü alamıyordum ondan.

"Kudüs" dedim.

"Mekân ve an arada düğüm yapar. Bunu çok sonra göreceksiniz" dedi. "Tabii Tanrı size o kadar ömür verdiyse. Vermediyse daha çabuk öğreneceksiniz demektir."

"Buraya neden geldim?"

"Neden geldiğinizi o dönek daha iyi bilir" dedi. "Ama madem geldiniz size önemli bir bilgi vereyim. Yaşadığınız ya da yaşadığınızı düşündüğünüz yer bizim için çok önemli... Orayı çok uzun zaman ele geçirmek için uğraşmıştık ve Tanrı o şehri bize, İsa efendimizin doğumundan 1204 sene sonra verdi. Ama düşmanlarımız çoktu. Kendi içimizde bölündük. Ele geçirdiğimiz güç

bizi delirtmişti. Bunun sonunda Tanrı bizi cezalandırdı. Her şeyi kaybettik ve kent Türklerin eline geçti. Şimdi şehri geri alma zamanı. Orada bize ait çok şey var. Orası bizim. Zaman diye adlandırdığınız şey ya da sizin algınız, sizin aleyhinize işliyor. Biz, bize ait olanları güzellikle bulup alamadık. Siz de yardım etmediniz. Şimdi o şehir bizim olacak. Kimin eliyle olduğu önemli değil. Ama bizim olacak. Biz istediğimiz mekân üzerine mutlak söz sahibi oluruz. Eğer Bağdat dediğiniz yer eski büyünün bütün isimlerini taşımasaydı ve o büyü bize ulaşabilmiş olsaydı bugün Bağdat çok farklı bir yer olurdu."

"Gerçekten delirmişsiniz" dedim. "Siz tabletlerin peşindesiniz. Onların üzerinde yazan cinlerin isimlerini istiyorsunuz. O cinleri çağırmanın derdindesiniz. Bu yüzden müzeleri talan ettiniz. Delilik bu!"

Bağdat tabletlerini de arıyorlardı. İnanılır gibi değil. O tabletler uzun zamandır kayıptı. Üzerinde yazan cin isimleri de öyle. Yapacakları büyüler için bu cinleri çağırmanın peşindeydiler. Tabii bu tabletlerin bir bölümü de İstanbul Arkeoloji Müzeleri'ndeydi.

"Bu lafı çok kullanıyorsunuz Erhan Bey" dedi. "Deli olmak bir an'ın ve mekânın gerçekliğinin dışında olmak demektir. Siz bilmediğiniz bir gerçekliğin ifadesine delilik diyorsunuz. Sizin yaşamanız bizim gerçekliğimiz değil, aslında ölümünüz de değil... Bizim için can önem taşımaz. Biz göndeririz, Tanrı karar verir. Eskiden biz savaşırdık. Şimdi bizim için savaşanlar var. Hassan Sabbah'tan en iyi öğrendiğimiz şey buydu. Siz bizi artık at üzerinde beklemeyin. Bizi ancak mezarlarınızı çiğnerken göreceksiniz."

"Ben sizi ancak kendi mezarınızı kazarken göreceğim" dedim. "Sizin gerçekliğiniz benim umurumda değil. Ben başka bir gerçekliğin adamıyım. Eğer siz Paris'teyseniz ben burada olduğum için."

"Kafanız çalışmaya başladı" dedi Şövalye. Kinayeli bir tebes-

süm belirdi yüzünde. "Tam da bu yaşamı terk edecekken çalışmaya başladı kafanız. Keşke daha çok vaktiniz olsaydı."

"Vakit mi? Bunu siz mi söylüyorsunuz? Ben bu an'dayım yani sizin olmayacağınız zamanlarda."

"Anladığım kadarıyla bugünlük bu kadar Erhan Bey" dedi Şövalye. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Var" dedim. "Bana iki euro verin."

Cebinden çıkardığı iki euroyu uzattı bana. Yanından ayrılıp Notre Dame'a doğru yöneldim. Yolda iki euroyu verip bir şişe su aldım. Koşar adımlarla kiliseye yöneldim. Dışarıya taşan kuyruğu umursamadan daldım içeri. Ayasofya'nın üst katına çıktım. Güney kanadında bekliyordu beni Masalcı...

"Su için teşekkürler" dedi gülümseyerek. "Bakıyorum Evian almışsın. Bunu tatmayalı çok uzun zaman oldu. Zevkle içeceğim."

Suyu ona verdim. O an Masalcı'nın beni Paris'e sadece su almam için göndermiş olduğunu bile düşündüm.

XXXV. Bölüm

Narratio

Aynanın meydanda durmaya devam etmesi ve yerinden kımıldatılamaması Kurt Kralı'nı çıldırtıyormuş. Sonunda meydanı kapatmakta bulmuş çareyi. Ancak Büyücü bu fikirden hoşlanmamış çünkü Çoban'ı burada tuzağa düşürüp kara kafalılara öldürtmek istiyormuş. Aynalı taşa büyü yapmak ve taşı yok etmek için kraldan izin istemiş.

Büyücü meydana geldiğinde birçok kişiyi taşa bakarken bulmuş. Saray muhafızları hemen herkesi meydandan uzaklaştırmış. Büyücü büyülü sözcükleri sıralamış ancak taşta hiçbir değişiklik olmamış. Büyücü bildiği bütün büyüleri uygulamış ama hiçbiri taşa etki etmemiş. Büyücü o anda eski kehaneti hatırlamış: "Bir kral gelecek kral kanından. Hiçbir zarar görmeyecek kara silahtan. Tacı onu bekliyor. Kendi kendini gören halktan."

Büyücü o an Çoban'ın aslında kral soyundan olduğunu ve kehanetteki kişi olduğunu anlamış. Bütün planlarını değiştirmesi gerekiyormuş şimdi.

Çoban ve Eski Büyücü aralarına katılan yeni adamla birlikte plan yapıyorlarmış. Çoban önce adama güvenmese de Eski

Büyücü ona güvenmesini söylemiş. Artık meydan Çoban ve Eski Büyücü için güvenli değilmiş. Fakat taraftarları her geçen gün artıyormuş. Çoban üzerindeki sorumluluğun farkındaymış, eğer Kurt Krallığı'nda başarılı olursa Boğa Krallığı halkını da uyandırabilirmiş.

Kral dört bir yana casuslarını göndermiş. Kralın oğluyla toplanan zenginler de taşın şöhretini duymuşlar. Aralarından bir heyet taşı görmeye gitmiş. Siyah taşa baktıklarında şaşırmışlar. Üzerlerindeki gösterişli ve pahalı giysiler yerine yırtık çuval parçalarıyla örtülü olduklarını görmüşler taşın üzerinde. Bir tanesi cebindeki altınları çıkarıp bakmış taşa. Her biri taş parçası olarak yansıyormuş taşta. Diğerleri çıkarmışlar ceplerindeki değerli taşları ve paraları. Aynı manzarayla karşılaşmışlar sonra. Gizli toplantılarını yaptıkları yere dönmüşler hemen. Aralarında konuşmuşlar. Gerçek ortaya çıktığında kendi ellerindeki taşların değersizleşeceğinin farkındalarmış artık. Bu yüzden gerçeğin ortaya çıkmaması için ellerinden geleni yapacaklarına dair yemin etmişler.

Çoban Eski Büyücü'ye ve aralarına katılan yeni adama saklanmakla bir şey elde edemeyeceklerini söylemiş. Ortaya çıkarak daha çok dikkat çekmeleri gerektiğini anlatmış. Zaten bedenine silah işlemediği için de güvende olacakmış. Kafa kafaya verip bunun planını yapmışlar.

XXXVI. Bölüm

Apostata

Şövalye'yle Masalcı'nın hiç karşılaşmamaları dikkatimi çekmeye başlamıştı. İkisiyle de aynı gün karşılaştığım halde birbirlerine hiç yaklaşmamış olmaları kafamda bir soru işareti yaratıyordu. Masalcı'yla Şövalye birbirlerini hiç görmüyorlardı. Aynı sokaklarda yürüdükleri halde yolları kesişmiyordu hiç. Masalcı, beni Şövalye'yle iletişim kurmam amacıyla aracı olarak kullanıyor olmalıydı. Aksi halde Masalcı için de özel değildim. Benden ne çıkarı olabilirdi ki, dünyayı kurtaracak seçilmiş kişi de olmadığıma göre zamanını bana ayırıp masal anlatmaya devam etmesinin başka mantıklı bir açıklamasını bulamıyordum içimde.

Tamam, yıllardır Ayasofya'yla ve Kutsal Emanetler'le yakından ilgileniyordum. Araştırıyordum. Eserleri orijinal dillerinden okuyup yorumluyordum. Ayasofya'nın her taşını, her sembolünü, her işaretini tanıyordum. Belki de şimdiye dek kimsenin ilgilenmediği işaretlerle bile ben uğraşmıştım. Şifre çözmek konusundaki tutkumun sonunda başımı belaya sokacağını da biliyordum ama yine Masalcı ve Şövalye için bir dâhi sayılamazdım bu konuda. Benden daha fazla şey bildikleri halde nasıl benden medet umarlardı? Paganizme duyduğum ilginin beni sembolizme götürmesi, böylece ezo-

terik sembollerle profesyonel düzeyde haşır neşir olmam sanırım Masalcı'nın bana, benim de ona ulaşmamı sağlıyordu ama tatmin de etmiyordu. Bütün bunları düşünürken kahvaltımı yapmadığımı üstelik uçağı da kaçırmak üzere olduğumu fark edip toparlandım hemen. İş için Ankara'ya gidecektim. Yaklaşan Afrika seyahatim için bazı şirketlerle ve Dışişleri Bakanlığı ile görüşmem gerekiyordu. Neyse ki sorunsuzca indim Ankara'ya. Bahar burada da tatlı yüzünü göstermişti, ne güzel. *O keskin Ankara soğukları yumuşamış nihayet. Güneş henüz ısıtmayan pırıltısıyla duruyor tepede. Ama yağmur ha yağdı ha yağacak... Küçük kara bulutlar dolanıyor aydınlığın içinde.* İşlerimi halledip akşamüzeri Hacıbayram'a geldiğimde ortalık kararmıştı birden. Gökyüzünden sağanak halinde yağmurlar boşalmaya başladı. Birkaç dakika içinde sırılsıklam olmuştum. Aşağılarda bir restorana sığınmak zorunda kaldım. İlginç bir yerdi. Osmanlı giysili garsonları görünce heyecanlandım. Bu manzaralar habercimdi artık benim. Masalcı'yı ya da Şövalye'yi göreceğimi hissediyordum. Geçidin açıldığını görebiliyordum artık. Elektriklerin olmaması, her köşede bir gaz lambasının durması iyice yükseltiyordu beklentimi. Yer sofralarından birine oturdum. Kimse ilgilenmiyordu benimle. Biraz sonra iki kişilik olduğunu anladığım bir tepsiyle geldiler. Servis yapıp gittiler. Adamları şaşkınlıkla izlerken biri gelip oturdu karşıma. Masalcı'yı görünce sevindim.

"Sizi burada görmek güzel" dedim. "Şövalye sürekli karşıma çıkıp duruyor."

"Buna alışman gerek" dedi Masalcı. Gergindi sanki. Her zamanki munis hali yoktu üzerinde. Sakin değildi. Mavi bakışları ürkütüyordu beni. Yüzü bembeyaz. Belli ki onun açısından da işler pek yolunda gitmiyordu. Bu buluşmalarımızın bir gün tamamen kesileceğinden endişe ediyordum içten içe. Aklımdaki her şeyin cevabını isteyecektim ondan. Bütün kuşkularımı söyleyecektim.

Şövalye'yle neden hiç karşılaşmadıklarını sordum. Bu nasıl bir tesadüftü ki aynı sokaklarda yürüdükleri halde denk gelmiyorlardı birbirlerine ama beni nerede olsa buluyorlardı ikisi de.

Gülümsedi Masalcı. Başını salladı onaylar gibi.

"Karşılaşırsak, ikimizden birinin sonu olur" dedi. "Şövalye bunu göze alamaz."

"Ama sizden sürekli dönek diye söz ediyor" dedim. Yaptığım dedikodu muydu, kışkırtma mı bilemedim.

"Doğrudur" dedi Masalcı. Kızmış gibi görünmüyordu ama soğuktu bana karşı. Tanıştığımızdan beri hiç bu kadar mesafeli davranmamıştı. "Biliyorsun, ben de bir zamanlar onlardan biriydim" dedi. "İçlerindeydim. Ama onları tanıdıkça yanlış bir iş üzerinde olduklarını anladım. Defalarca uyardım ama dinlemediler. Artık onların içinde olmak istemedim. Üstelik planlarını gerçekleştirmelerine de izin veremezdim. Benden korkuyorlar. Zaman içinde, daha doğru an'lar içinde bir savaş başladı."

"Neden bana masal anlatıyorsunuz?" diye sordum. Bu böyle nereye kadar sürüp gidecekti bilmek istiyordum artık.

"Neden masal anlatıyorum?" diyerek boşluğa baktı Masalcı. Kısacık bir an için de olsa derin şeyler düşündü gibi geldi bana. "Onlar bir hayal perdesi yarattılar" diye devam etti sonra. "Bu hayal perdesi dışındaki gerçek çok acı. Bunu hemen şimdi bir anda anlatmam imkânsız. Ancak başka bir hayalle anlatabilirim. Korkarım sen de dahil bu hayal perdesinin arkasındakilerden çok korkarsın. Ama gerçek bu..."

"Bir gün bunu göreceğim ama" dedim.

"Evet, göreceksin ve göstereceksin" dedi Masalcı. "Ama sen masaldaki Çoban değilsin."

Garip bir hayal kırıklığı hissettim o an. Kendimi masaldaki Çoban'ın yerine koyduğumun farkında bile değildim bunu işi-

tene dek. Masalcı'nın açıksözlülüğünden cesaret alarak Kutsal Emanetler'i de sordum ona.

"Artık Kutsal Emanetler konusunda daha fazla bilgi sahibi olmam gerek" dedim. "Neden ben?"

"Neden sen?" diye tekrarladı yine Masalcı. Bakışları yine derinlere dalmış, ufku gözlüyor gibi... "Aslında sen geldin" dedi. "O kadar merak ediyordun ki sonunda karşılaşmamız kaçınılmaz oldu. Yoksa başka bir anlamı yok. Senin isteğin bu kadar güçlü olmasaydı belki de bu maceraya hiç girmeyecektin. Gelelim kutsal emanet konusuna. Bu konuda çok şey bilmen için henüz erken. Onlar da çeker insanı ve sonu felaketle biter. Pişmeden anlayamazsın, hırs gözünü kör eder. Ama şu kadarını bil ki emanetler bu an'a ait değil. Belki de bütün tehlike burada."

"Bu an'a ait olmayan bir şey bu an'da nasıl oluyor o zaman?" diye sordum. Kafam allak bullak olmuştu yine.

"Sence ben ya da Şövalye bu an'a ait miyiz?" Etrafıma bakındım bir an. Şimdiye dek buluştuğumuz yerleri de düşününce çok bugüne ait değillerdi kuşkusuz. Giderek daha fark edilir bir hal almaya başlamıştı zaten benim açımdan da. Bir tür geçit olduğunu düşünüyordum. *Bir zaman kırılması.* Elbette bunun nasıl mümkün olabildiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Kendime açıklayamıyordum. "Cevap vermeye çalışma" dedi Masalcı. "Sadece düşün. Sence masal da bu an'a mı ait? Oysa her şey bu an'da yaşanıyor."

"Peki Şövalye ya da şövalyelerin yarattığı dünya?"

"O bu an'da ama bu an'ın gerçeği değil. Bir hayal..."

"Peki ben Şövalye'ye karşı ne yapacağım?" diye sordum. "O aslında sizden laf almamı istiyor. İstediği kişi sizsiniz aslında."

"O öyle zannediyor" diyerek güldü Masalcı. "Artık aradığı kişi sensin ama o farkında değil. Görüyorum ki sen de değilsin. Sır sensin..."

Korkmaya başlamıştım yine. Sinirlerim bozuluyordu giderek. Bu karmaşa, bu belirsizlik canımı sıkıyordu artık. "Bende sır falan yok" diye çıkıştım. "Bir şey bilmiyorum ben."

"Var" dedi Masalcı. "İyi düşün. Sırrı benden aldın."

Ne almıştım ki ben Masalcı'dan? Hiçbir şey vermemişti ki bana bir kuru masal dışında. Zihnimi yokladım hızlıca ve sonra anladım konunun nereye varacağını. Latince kitap... Tabii ya... Masalcı yollamıştı o kitabı bana. Olmayan bir sahaf aracılığıyla elime geçmişti.

"Kitap" dedim "Her şey o kitapta... İçinde Latince şifreler var. Bazılarını çözebiliyorum. Bazılarını çözemiyorum. Ama garip bir duygu... Sanki onları zaten biliyor gibiyim ama aslında bilmiyordum. İlk kez öğreniyordum. Şifreleri çözeceğime inanmak istiyorum."

"Gördün mü bak" dedi. "Düşününce neler hatırlıyor insan. Günaydın Erhan Bey."

Bu nasıl alaycı bir konuşmaydı böyle? Masalcı'nın ağzından dökülecek sözler değildi. Ondaki bu başkalık öfkelenmeme neden oluyordu. Anlayamıyordum neler olduğunu. Fakat sonra yerinden kalkıp bana doğru eğildiğinde Şövalye'nin yüzünü gördüm yüzünde.

"Ama sen..." dedim kekeleyerek. "Sen!"

Ingmar Bergman'ın *Yedinci Mühür* filmi geldi aklıma o an. Bir sahne vardı o filmde. Kahraman ölümle satranç oynuyordu. Gittiği şehir veba salgını altındaydı. Orada bir kiliseye girip günah çıkartırken rahibe ölümle satranç oynadığını ve bundan sonra yapacağı hamleleri anlatıyordu. Oysa rahip vebadan ölmüştü zaten. Yerinde ölüm oturuyordu. Kahraman aslında yapacağı hamleleri rakibine söylüyordu. Bu filmin içindeydim sanki. Şövalye, Masalcı'nın yerine geçerek benden laf almıştı. Kitabı sadece benim okuyabileceğimi ve çözebileceğimi düşünüyordu ve ben de bunu teyit etmiştim. Bundan sonra kesinlikle bırakmayacaktı pe-

şimi. Hem de benim boşboğazlığım yüzünden. Oyuna gelmiştim. Oysa Masalcı'yı gördüğüm an fark etmeliydim aslında o olmadığını. *Aptalım ben aptal... Şaşkının tekiyim.*

Şövalye bir şey dememi beklemeden kapıya doğru yöneldi. Arkasından bakakaldım. Nutkum tutulmuştu, soluğum kesilmişti. Hareket edemiyordum. Mumyalanmış bir kadavraydım. Ne elimi kaldırabiliyordum ne ayağa kalkabiliyordum. Hesabı Osmanlı akçeleriyle ödeyip bana baktı kapıdan. "Yemeğinizi bitirin daha zamanınız var" dedi. "Sizi dönek olanın anısının orada bekliyor olacağım."

Bu da ne demekti şimdi? Beni nereye çağırdığıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. *Dönek olanın anısı?* Masalcı'yla burada bir anım var mıydı ki benim, hiç sanmam. Birlikte Ankara'ya hiç gelmedik. Ama Masalcı'nın burada bir anısı olabilirdi belki. Şövalye'nin dönek diye bahsettiği kişinin Masalcı olacağını düşünüyordum ama başkası da olabilirdi tabii ki. Çözemedim...

Yemeği bitirip çıktığımda ait olduğum zamandaydım neyse ki. Ama Şövalye'nin bahsettiği adresi çözememiştim henüz. *Dönek... Dönek olanın anısı...* Ne olabilirdi ki? Masalcı değilse kimdi? Aklımda binlerce düşünce, Hacıbayram Camii'ne kadar yürüdüm. Burada dua edip Augustus Tapınağı'na gittim. *İmparator Augustus... Ankara'dan geçen imparator.* Ankara çok önemli bir Roma şehriydi bir zamanlar. İmparatorlar buradan geçiyordu. Bu imparatorlardan biri de pagan imparator Julianus'tu. 362 yılında geçmişti buradan. Roma Hıristiyan olduktan sonra Julianus paganlığı geri getirmişti. Bu nedenle ona "Apostata" yani "Dönek" demişlerdi.

Dönek!

Dönek!

Tabii ya dönek!

Anısı da valiliğin oraya dikilen Julianus Sütunu'ydu. Çözdüm işte... Çözdüm. Burayı söylüyordu Şövalye. Dönek dediği de İmparator Julianus'tan başkası değildi. Hemen aşağıya indim valiliğin tarafa. İn cin top oynuyordu burada. Uzakta polisler... Sütunun çevresinde dolandım biraz.

"Geç kaldınız Erhan Bey" dedi biri sonra. Şövalye beni bekliyordu.

"Artık ne aradığımı ikimiz de biliyoruz değil mi? Gerçekten çok yardımcı oldunuz" dedi. "Bize ait olanı verin ve kalan kısa ömrünüzü rahat yaşayın."

Belki de söylediğini yapmam en iyisi olurdu. Kitabı verip olanları sonsuza dek unutabilirdim. Fakat benim o kitabı Şövalye'ye vermem herkes için bir felaket olurdu. Veremezdim. Zaten istediği şey sadece kitap değildi, ben de listesindeydim.

"Olmaz" dedim. "Onu hiç bulamayacağınız bir yere saklayacağım."

Söylediğim an pişman olmuştum bu sözlerimden. Evde sehpanın üzerinde duruyordu. Burada benimle oyalanmak yerine kitabın peşine düşselerdi bin kere kolayca ulaşabilirlerdi ona. Ama benim de peşimdeydiler.

"Göründüğünüzden daha aptalsınız" dedi Şövalye. "Siz o kitabı bizim bulamayacağımız bir yere koyana kadar biz onu zaten alırız. O kolunuzdaki saatin saniyesi sadece bir tık atıncaya kadar işimizi de bitirmiş oluruz. Neyse ki size ihtiyacımız var henüz. Ama sizde unutamayacağınız biz iz bırakacağız. Artık bizimle olmak zorunda kalacaksınız."

Nedense kitaptaki şifreleri yalnızca benim çözeceğime inanıyorlardı. Bu düşünceye nasıl kapıldıklarıyla ilgili en küçük bir fikrim yoktu ama benden kitabı isterken aslında içindekini almak istediklerinden emindim artık. Olduğumu sandıkları adam değildim

muhtemelen. Bende bilgi yoktu, sır yoktu... İyi düzeyde ortaçağ Latincesi, Fransızcası, tarih biliyordum. Ama onlar benden daha iyi biliyorlardı. İyi bir şifre çözücüydüm ama sandıkları düzeyde değil. An'lar arası seyahat edip sırların izini sürecek yetenekte değildim. Bunu anladıkları an işimi bitirteceklerdi. *Başım belada.* İstedikleri şeyi tam da istedikleri an vermediğimde ölecektim.

Valiliğin karşısındaki polislere seslenip yanlarına koşturmayı düşündüysem de yapamadım. Ağzımı açıyordum ama sesim çıkmıyordu. Hareket ediyordum ama ilerlemiyordum. Bir fotoğraf karesinin içine sıkıştırılmıştım sanki.

"Aslında size iyilik yapıyorum" dedi Şövalye. "Bu hayalin dışına çıkmanın en iyi yolu acıyı hissetmek..."

Biliyordum... İstediklerini almak konusunda ne kadar ciddi olduklarını kanıtlamak için canımı yakacaklardı.

"Bu o kadar kolay değil" dedi sağ tarafımda işittiğim bir ses. Heyecanla başımı çevirdiğimde Masalcı'yı gördüm. Bu kurtulduğum anlamına mı gelirdi işlerin daha da sarpa saracağına mı bilemedim. İşte Şövalye ve Masalcı karşı karşıyaydı. Bu kimin sonu olacaktı?

"Demek dönek Raul geliyor" dedi Şövalye. Hiç şaşırmamıştı. Endişeli de görünmüyordu. Belli ki korkmuyordu Masalcı'dan. Ama Masalcı da bir o kadar kendinden emin yaklaşıyordu yanımıza. Bir anda bir kılıç beliriverdi Masalcı'nın elinde.

"Invictus" diye bağırdı Şövalye. "Bu kılıç hâlâ sende mi?"

"Demirle kan kardeştir" dedi Masalcı. Sesi daha gür, bedeni daha dinç ve atikti. "Bu hayal perdesini demirle kurdunuz, demirle de öleceksiniz. Geldiğiniz yere gitme vakti."

"Ben gidersem sen de peşimden gelirsin" dedi Şövalye. "Ve bizimkiler devam eder, senin buna cesaretin olamaz."

"Çok emin olma" dedi Masalcı. "Invictus işini yaptığında neler olacağını bilemezsin."

O anda beklemediğim bir şey oldu. Şövalye kılıçtan korkmuştu. Suratındaki korkuyu ve ürkekliği hissedebiliyordum. Belli ki kılıcı gördükten sonra yapabileceği bir şey yoktu.

"Şimdilik kazandın ama sevinme. Yine karşılaşacağız. O zaman daha güçlü olacağım. Şimdi zaferinin tadını çıkart" dedi Şövalye. Bir anda kayboldu gözden. Masalcı kolumdan tuttuğu gibi uzaklaştırdı beni oradan. Ulus'a çıktık birlikte. Meydandaki mekânlar kapanıyordu bir bir. Açık kafelerden birine gidip oturduk.

"Bir müddet rahatsız etmez seni" dedi Masalcı. "Artık vaktin kalmadı Erhan. Yapman gerekeni yapmalısın. Belki de gerçekten hatırlamalısın. O kitapta yazan şifreler belki de senin yaşamının başka an'larına ait."

Çok gergindim. Sakinleşemiyordum bir türlü. Başımı ellerimin arasına almış sıktıkça sıkıyordum. "Aptalım ben aptalım" diye sayıklıyordum kendi kendime.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum çaresizlik içinde.

"Şimdi ne demek?" dedi Masalcı. "Şimdi dediğin şey aslında an dediğimiz şey. An iki yöne de yaratır. İrade dediğin budur Erhan. Geçmişe olan iradeyi anlamasan da geleceğe yönelik olanı anlaman gerekir. Şu an ne düşünüyorsan gelecek odur. Sen kendi kaderini çizersin. O senin ne yapacağını bilir. An'lara da hükmeden O'dur. Şimdi ne olacak diye bir soru sorulmaz. Bulacağın geçmiş ve gelecek dediğin yerde. Adımını at ve yap."

Yine her zamanki gibiydi Masalcı. Hem karmaşık konuşuyordu hem de yine bir şeyler öğretmeye çalışıyordu bana.

"Haklısınız" dedim. "Artık yola çıkma vakti."

"Yola koyulmadıkça yola ışık vurmaz. İlk adım her şeyi başlatır. Geriye bakmadan bu adımı atmak zorundasın."

XXXVII. Bölüm

Memoriae

İstanbul'a döner dönmez Latince kitabı aldım elime. Anıları okumaya devam edecektim. Saint Jean Şövalyeleri ile ilgili bölüm dikkatimi çekmişti. Şövalye Rodos'tan Bodrum'a gelmiş oradan da İstanbul'a geçmişti.

Petronium'da yakıcı sıcağa rağmen üzerimi değişmeden bizimkilerin yanına çıktım. Bu kaleyi görmeyenler ne kadar muhteşem olduğunu bilemezler. Duvarlarının her tarafında paganların mermerleri vardır. Yapay bir yarımada üzerinde duran kalenin alınması imkânsızdır.

Kaleye geldiğimde Üstat'ı şapelde buldum. Ayine katılmıştı. Yanına gittim. Bizimkilerle birlikte oturduk. Constantinopolis'in düşmesi hiç iyi olmamıştı. Oradaki Romanların bize davranışları iyi olmasa da [Kelimeyi "roman" diye çevirdim, çünkü Bizanslılara çoğul olarak Romani diyordu E.A.] casuslarımız vasıtasıyla kaybolanları rahatça arayabiliyorduk. Bizimkiler Türklerle iyi ilişkiler kurmuş olsa da geleceğimiz belirsizdi. Türk kralını hiç tanımıyorduk.

Üstat düşünceliydi. Mahomet [Hz. Muhammed gibi Sultan Fatih için de Mahomet ismi yazılmış E.A.] tahta ilk çıktığında hediyeler göndermiştik. Bu garip ama güçlü kralla her zaman iyi ilişkilerimiz olmuştu. Ancak bu olaydan sonra ne olacağı belirsizdi. Kral her an ordusunu üstümüze gönderebilirdi. Türklerin ilerleyişini durdurmak olanaksız olacaktı.

Üstat, bana doğru döndü. Petronium'daki şövalyelerden biriyle Constantinople'a gidecektim. Türkleri tanıyan biri olarak bu görevin bana verilmesinden memnun olduğunu söyledi. Yapacağım aslında çok basitti. Mahomet'in huzuruna çıkacaktım ve ona olan bağlılığımızı bildirecek, rahat yaşamamız ve ticaret yapabilmemiz için iznini isteyecektim.

"Ya kabul etmezse?" diye sordum.

"Kabul etmezse çok zor bir hayat başlayacak" dedi Üstat. "Bundan sonrası için plan yapmalıyız. Elimizdeki emanetleri buradan çıkartacağız. Adaya gömeceğiz. Durum sakinleşince onları oradan geri alırız. Tanrı'nın ruhu onların üzerinde olacak. O nedenle bulmak kolay olacak."

Akşama kadar konuştuk. Ertesi gün yola çıkmak gerekecekti. Gece duasından sonra uyudum. Zorlu bir yolculuk ve büyük bir macera beni bekliyordu.

Şövalye daha sonra yolculuktan bahsediyordu kitapta. Yolculuğun dikkat çekici bir yanı yoktu bana göre. O gece bazı "eşyaları" adaya götürdükleri dışında. *Acaba Karaada mıydı? Bodrum'un karşısındaki ada.*

Neden hemen o gece götürdüler eşyaları anlamadım. Ama bunu şövalyenin de bilmesini istediklerini düşündüm. Kıyıya çıktıkları yere kutsal ruh adına bir işaret koymuşlardı. Kıyıda hiçbir

işaret bulamamıştım oysa. Belki de geri gelip parçalamışlardı. Nasıl bir işaret koymuşları acaba?

Kitabı okumaya devam ettim sonra. Şövalye, İstanbul'a gelmişti ve buradaki adamlarının yardımıyla Fatih'in huzuruna çıkmıştı.

"Şövalye Raul Türklerin kralına saygılarını sunar" diye söze başlamış ve bağlılıklarını ifade etmişti. Fatih'ten onların özgürlüğüne dokunmamasını istemişti.

Fatih'ten çok etkilendiği belliydi. Özellikle Fatih'in Latince konuşması ona büyük saygı duymasına neden olmuştu. Fatih, aslında İncil'lerde geçen Tanrı'nın Allah olduğunu ama orada doğru anlatılmadığını ve İslam'ı kabul etmeleri gerektiğini anlatmıştı ona. Buna rağmen yine de kararlarına karışmayacağını söylemişti. Bir kralın kendisiyle bu kadar ilgilenmesi Şövalye'nin ona daha büyük itibar göstermesine neden olmuştu. Konuşmanın ortasında namaza gitmeleri Şövalye'nin İslam'ı öğrenme isteğini kamçılamıştı:

Mahomet ayinden döndüğünde beni tekrar yanına çağırdı. Bana adımla, Raul diye hitap etti. "Sizin daha farklı olduğunuzu biliyorum" dedi. Bir anda şaşırmıştım. Benim kim olduğumu bilemezdi ama biliyordu. "Emanetçi Şövalye" dedi. Şaşkınlığım daha çok arttı. Bu unvanı kardeşler dışında kullanmayacağımıza yemin etmiştik. Casuslarının ne kadar etkili olduğunu anladım.

"Kardeşlerinizin şehirdeki varlığından haberim var" dedi. "Burada olan benimdir. Artık burada olmamanız gerekiyor."

Bu sözleri beni daha da şaşırtmıştı. Ne aradığımızı biliyordu.

Anıların bundan sonrası inanılmazdı. Şövalye'nin özellikle Fatih hakkında ne derece doğruyu yazdığını bilmediğim için anlattıklarını araştırmadan yazmamın doğru olmayacağını düşünü-

yorum. Şövalye de olayları çarpıtıyor olabilirdi. Şövalye planladığından daha çok kalmıştı İstanbul'da. Fatih'le çok defa konuştuğu ve İslam'a olan ilgisi ortadaydı. İlerleyen sayfalarda Şövalye İslam'ı kabul ediyordu. Şifrelerin Fatih'e açılacağı hiç aklımın ucundan geçmemişti. Araştırmam gereken daha çok şey vardı. Her ne bulacaksam bugünle de ilgili olacaktı.

Kitabı okudukça şaşkınlığım daha da artıyordu:

Mahomet bizim bildiğimizden çok farklı biriydi. Geri dönmem gerekirken onun isteği üzerine Konstantinopolis'te kaldım. Bizimkiler bana bir yer ayarlamışlardı. Onların aksine ben Konstantinopolis'in içinde kalıyordum. Aziz George'un Kolu'nu gören bir yerdeydim. Orada kalabilmek için kılıcımı bırakmıştım. Invictus yanımda değilken kendimi çıplak hissediyordum. Bu kılıç bana Büyük Üstat tarafından verilmişti. Kuzey'de dökülen bu kılıcı üstat Jacques de Molay almamış ve "Benimle birlikte yok olmasın" diyerek geri vermişti. Koruyucu üstatlarda kalan bu kılıç sonunda bana gelmişti. Yaşadığım müddetçe yanımdan ayırmayacağıma yemin ettiğim halde burada kalabilmek için yanıma almamıştım.

Sultan oradayken onu görmeye gitmeye başlamıştım. Mahomet İslam'la ilgilenmemi ilgiyle karşılıyordu.

Bir gün beni çağırttı. Gittiğimde yanında bir din bilgini vardı. Diğerlerinin aksine sakalsız ve bıyıksızdı. "Ak" unvanı vardı. Bir başka unvanı da Güneş'ten geliyormuş. Onunla konuşmamı istedi. Bildiğim kırık Türkçeyle anlaşabildik. Halktan çok saygı görmesine rağmen şehirde yaşamaktan mutlu değildi.

Benim sorularımı cevaplandırmasını bekliyordum ama anlattıkları o kadar ilgimi çekti ki soru bile soramadım. Bazı dediklerini hiç anlayamıyordum. Güneş doğduktan batana kadar

geçen zamanın yanıltıcı olduğunu ve aslında küçük parçalardan oluştuğunu söylediğinde çok ilgimi çekti. Bunu daha önce de duymuştum.

Beni şaşırtan bir olay, kutsal kitabın [Kuran demek istiyor E.A.] Latincesini vermeleri oldu. Bu kitabın Latincesini bulabileceğimi hiç sanmıyordum. Kötü bir Latince idi ama anlayabiliyordum. İslam [Alıştığı şekliyle Muhammet'in dini yazmış ama ben İslam diye çevirdim E.A.] bizim bildiğimizden çok farklıydı. İsa'yı kabul ediyorlar ve büyük saygı duyuyorlardı. Oysa bize İsa düşmanı olarak anlatmışlardı. Onlara göre de İsa çarmıhta ölmemişti, zaten Mesih de değildi. Biz de buna inanırdık ve haça tükürürdük. Okudukça başka bir dünyanın içine giriyordum. Arada Ak Hoca [Hoda diye yazmış, bu sözcüğü kullanması ilginç geldi. O dönem çok kullanılan bir unvan değildi E.A.] ile konuşmak bana çok iyi geliyordu. Hoca'nın mucizeleri vardı. Geçmişe gittiği söyleniyordu.

Beni en çok şaşırtan olay bir kış gecesi oldu. [Bunu yazmakta kararsız kaldım. Bazı yerlerini yazamıyorum, anıların sahibinin ne kadar doğru yazdığını bilemiyorum çünkü E.A.]

Şehrin kışlarının çok sert geçtiği söyleniyordu. Bu sene de çok sert bir kış vardı. Kötü bir kar yağışı olmuştu. Sönük bir kandil ışığında Coran okumaya çalışıyordum. Kapı vuruldu... Sultan'ın adamlarıydı gelenler. Mahomet beni çağırmıştı. Hemen pelerinimi alıp çıktım. Dışarısı içerisinden daha sıcaktı. Büyük meydana Sultan'ın sarayına gittik. Sultan'ın sarayı çok görkemli değildi ama Romanların büyük heykellerinin olduğu meydanda kar altında heybetli duruyordu. Saray Roma yolunun üzerinde olduğundan etrafı sütunlarla çevriliydi.

Huzuruna kabul edildiğimde onu yalnız buldum. Beni bekliyordu. Bir sultan tarafından bu kadar onurlandırılmak beni

şaşırtıyordu. Benim İslam dinine duyduğum merak kadar o da İsa dinine merak duyuyordu. Roman papazlarla konuşuyor ama tatmin olmuyordu dediğine göre.

"Sizin kim olduğunuzu iyi biliyorum. Sizinkilere güvenemeyeceğimi biliyorum. Şimdilik rahat bıraktım ama orada çok kalamayacaklarını bilin. Kılıcım üstlerinde olacak. Ama sizi daha farklı buluyorum" dedi. "Sizin amacınızı da biliyorum. Buradaki kardeşlerinizle görüştüm. Bana yardımcı olacaklarını söylediler. Güvenmesem de deneyeceğim."

Karşımda çok etkileyici biri vardı. Kılıcımı onun emrine vermeyi isterdim ama bu ettiğim yemine aykırı olacağından yapamadım.

"Size bir şey göstermek istiyorum" dedi.

Bulunduğumuz odada arka tarafa açılan küçük bir kapı vardı. Oradan çıkarak dar bir koridordan ilerledik. İleride cılız bir ışık vardı. Bir başka odaya girdik. Gözlerime inanamıyordum. Onlar buradaydı. Kutsal Emanetler'imiz. Kandilin ışığı Meryem Ana'mızın resmini aydınlatıyordu. Kutsal emanet kutularının altın işlemeleri ve taşları parıl parıl parlıyordu.

"Şaşırdınız" dedi.

"Çok şaşırdım" dedim.

"Sizin dininizin kutsalları benim için de kutsaldır" dedi. "Allah İsa Peygamber'i İslam'ı yaysın diye gönderdi. Ama İslam'ı terk ettiniz."

"Bunu öğrenmeye çalışıyorum" dedim. "Öğrenirsem ancak bir şey diyebilirim. Ama kalbimin Allah için çarptığını biliniz."

Dökülen sözcükler beni şaşırtmıştı. Bu dinsiz dedikleri sultanla aynı şeye inanıyorduk ve ben cahilliğimi düşünüp susmuştum.

Kutsal Emanetler'in hepsi değilse de bir bölümü buradaydı.

"Bunların burada olması gerekiyor artık" dedi. "Çıktığı yer bana ait artık, içindekiler de."

"Bunlar İsa Mesih'e inananların" dedim.

"Artık değil" dedi. "Bana bunların ne olduklarını bir de siz anlatın. Kimseye güvenmiyorum."

Gördüklerimden bildiklerimin neler olduğunu anlattım. Söylesem kimse inanmayacak. Sultan huzurunda yemin ettiğim için yazamıyorum ama bilin ki bizimkilerin buldukları bunların yanında hiçbir şeydi. Mahomet'teki emanetleri nasıl bulamadılar da onun eline geçti anlayamadım. Hepsi değildi ama mutlaka saklananları da bulmuştu. Allah'ın iradesinin Mahomet'in yanında olduğunu düşündüm yoksa bunlar onun elinde olmazdı.

Anıların devamı yoktu. Sayfa burada bitiyordu. Gece saat geç olmasına rağmen dışarı çıktım. Fatih'le ilgili anlatılan anıların devamı olmalıydı muhakkak. İçimden bir ses Masalcı'nın bu konuda hayli bilgi sahibi olduğunu fısıldıyordu bana. Onunla karşılaşabilmek için gece boyunca yürüdüm ama hiçbir yerde çıkmadı karşıma.

XXXVIII. Bölüm

Narratio

Kurt Krallığı'nda hiçbir şey Çoban'ın umduğu gibi gitmemiş. Çoban büyük halk kitlelerinin yanında olacağını düşünmüş ama öyle olmamış. Kralı uyarabileceğini hayal etmiş ama nafile. Kral kendine verilen ilaçların etkisiyle her geçen gün bilincini kaybetmekteymiş. Umulmadık şeyler söylemekteymiş.

Halk böylece Çoban'a düşman olmuş, eski yaşamına geri dönmüş. Meydandaki aynanın üzeri kapatılmış, etrafı nöbetçilerle çevrilmiş. Taze tohumlar ekmeye başlayan kadınlar evlerine kapatılmış. Sokaklarda kadın görmek mümkün değilmiş artık. Sokağa çıkan ve gizlice tohum ekmeye giden kadınlar vahşice öldürülüyormuş. Şehirde bir kadın avı başlamış.

Kral gücünü pekiştirmek için elinden ne gelirse yapıyormuş. Oğlunu öldürmüş ancak zenginler tapınağına dokunmamış. Bilinen bütün krallıklara adam göndermiş, kardeşinin kellesini getirmelerini emretmiş. Devletin içinde hâlâ kardeşinin sözü geçtiğinden kimse bunu yapmaya cesaret edemiyormuş.

Boğa Krallığı büyücüsü olan bitenden dolayı pek mutluymuş. Hem Kurt Krallığı'nı zayıflatmış hem de bu bilinçlenme-

nin kendi krallığına sıçramasını engellemiş. Boğa Kralı ile konuşarak saldırıyı erteletmiş. Kutsal Emanetler'i almanın daha kolay bir yolunu arıyormuş. Satın aldığı hekimlerle Kurt Kralı'na ilaç verip onun bilincini kararturken öte yandan her iki krallığın halklarını kandırmak için büyüler yapıyormuş. Bu kez taşları altın yerine pırlantaya dönüştürüyormuş.

Boğa Krallığı büyücüsü bir gün kendi emrindeki kara kafalıları toplamış. Artık kara kafalıların daha aktif olma vakti gelmiş. Kara kafalılar Kurt Krallığı çevresinde toplanmışlar. Kurt Krallığı'na saldırmak için daha vakit varmış. Boğa Krallığı büyücüsü Kara kafalılara Kurt Kralı'nı tehdit etmelerini, para ve silah göndermesi gerektiğini söylemiş. Kara kafalılar kralı tehdit ederek para ve silah almaya başlamışlar.

Bütün bunlar olurken Çoban insanları kendine çekmeye çalışıyormuş ama başarılı olamıyormuş. İnsanlar kolay olanı seçmiş ve kandırılmayı kabul etmişler. Herkes Çoban'ın bir büyücü olduğunu konuşuyormuş etrafta. Krallığı yıkmak isteyen bir hain olduğundan söz ediyorlarmış.

Çoban ve Eski Büyücü şehirde gizlenerek yaşarlarken tanıdıkları kadınları başka ülkelere göndermişler. Çoban için artık tek çare varmış o da kralı uyarmak ve ona yapılan büyüyü çözmek. Bu nedenle ona ulaşabilmek için her yolu denemekteymiş ancak ona ulaşabileceği hiçbir yol yokmuş.

Çoban çaresizlik içinde kıvranırken Eski Büyücü yanına gelmiş ve "Anlıyorum ki senin bu an ve bu mekânda krala ulaşman imkânsız" demiş. "Yapacağın tek şey başka an ve başka mekânda ona ulaşmak. Eski bir yöntem var. Ama bunu yapan kişinin an'ların arasında sıkışma tehlikesi var. Sizi bu şekilde buluşturabilirsem belki kendimi de kurtarabilirim."

"Bu nasıl olacak?" diye sormuş Çoban.

"Anlatılanlara göre büyücülerin Kutsal Emanetler'i arasında bir kazan var" demiş Eski Büyücü. "Bu kazan içinde usulüne uygun bir şekilde bir iksir yapılırsa ve içilirse kralla buluşman mümkün olurmuş. Ancak bunu yönetecek kişinin an'ların arasında olması gerek."

"Peki bu kutsal eşyaları nasıl bulacağız?" diye sormuş Çoban.

"Bunu bilebilen bir kişi var" demiş Eski Büyücü. "Ona gideceğiz."

Çoban ve Eski Büyücü bu adamı bulmak için yola çıkmaya karar vermişler. Bu kez büyük bir gölü geçmek zorundaymışlar. Fakat bu gölü geçmek öyle kolay bir iş değilmiş. Gölde yaşayan bir canavar varmış. Kimseyi göle yaklaştırmıyormuş.

Çoban ve Eski Büyücü birkaç günlük yoldan sonra göle gelmişler. Göldeki canavarı nasıl yeneceklerini bilmiyormuş ikisi de. Çaresizce göl kenarında dolaşırlarken bir sincaba rastlamışlar. Çoban ona ilgi göstermiş. Sincap kaçmaya başlamış ancak kaçarken durup Çoban'la Eski Büyücü'nün gelip gelmediğini kontrol ediyormuş. Eski Büyücü bu sincabın onları bir yere götürmek istediğini anlamış hemen. Sincabı takip etmişler. Gittikleri yerde yıkıntılarla karşılaşmışlar. Yıkıntıların arasında eski mermer levhalar varmış. Çoban ve Eski Büyücü, levhaları incelemeye koyulmuşlar. Kabartmalarda göl canavarıyla ilgili bilgilere de rastlamışlar.

XXXIX. Bölüm

Africa

Afrika'da vereceğim konferanslar serisi için İstanbul'dan ayrılmak zorunda kaldım. Uzun bir yolculuktan sonra Nijerya'ya vardım. Afrika'da birçok ülkeyi gezmiştim. Çoğunda da başıma olmadık maceralar gelmişti. Ama Nijerya gitmeyi hiç istemediğim bir yerdi. Havaalanında en az on farklı kontrolden geçtim ve her birinde görevliler para isteyip duruyordu. Üstelik atlatması da kolay değil. Yapıştılar mı yapışıyorlardı.

Otele yerleşince Latince kitabın fotokopilerini çıkardım çantamdan. Kitabı yurtdışına çıkarmam olanaksızdı. Fotokopileri aldım yanıma. Birkaç anı daha okuyup yattım. İlgimi çekecek bir şey çıkmadı karşıma.

Sabah erkenden konferanstaki yerimi almıştım. Türkiye'de çoğu kimse Afrika'da Gine Körfezi'ndeki korsan vakalarını, uyuşturucu ve silah ticaretini, insan kaçakçılığını ve mülteci rezaletini bilmez. Akıl almaz boyutta bir vahşet yaşanıyor Gine Körfezi'nde. Katılımcılar Türkiye hakkında konuşurken salondaki tek Türk olmam üzücüydü tabii. Türkiye'nin Afrika güvenliğinde söz sahibi olmasını isterdim doğrusu ama bu konuda adım atılmıyor olması çok daha üzücüydü.

Konferanstan sonra odama çıktım. Latince kitabımın fotokopilerini alıp okumaya devam ettim. Yine bir şövalyenin anısını bulmuştum. Heyecanlandım:

Bu kadar önemli bir görev için Büyük Türk Mahomet'in ülkesine gitmek benim için gurur vericiydi. Romalıların eski topraklarını ele geçiren Mahomet ülkesini büyütmeyi sürdürüyordu. Konstantinopolis'e yerleşen Kral, kendine burada büyük bir saray yaptırmaktaydı. Benim görevim onun yanına gitmiş ve orada kalmış bir şövalyenin akıbetini öğrenmekti.

Şövalye Raul de Payen tarikatın gördüğü en iyi şövalyelerden biriydi ve Kutsal Emanetler üstadı derecesine kadar çıkmıştı. Okumaya olan merakı onu barbar Türkleri incelemeye götürmüştü ve o vahşilerin dilini ve kültürünü anlayabiliyordu. Şövalye olarak savaştaki yeteneği sayesinde bütün şövalyeler arasında bir efsane olan "Invictus" adlı kılıcı da ona vermişlerdi. Söylenenlere göre bu kılıca sahip olanın yenilmesi olanaksızdı. Invictus ölümsüz şövalyeleri öldürebilen tek silahtı. Üstadımız onu Petronium'a kardeşlerimizin yanına göndermiş ve Kral Mahomet'e elçi olarak gitmesini istemişti.

Raul, Mahomet'in yanına gitmiş ve onu durdurmayı, kardeşlerimize zarar vermesini engellemeyi başarmıştı. Ancak Petronium'daki Üstat'a haber göndermiş ve bir süre için Mahomet'in yanında kalacağını söylemişti. Onun gibi meraklı ve marjinal bir şövalyenin bu Kral'ın yanında kalması çok tehlikeliydi. Söylentiler onun Mahomet'in dinine girdiği yönündeydi. [Burada Latince dönek anlamına gelen Apostata değil, din değiştiren anlamına gelen Conversor kelimesi kullanılmış E.A.] Ben de Konstantinopolis'e gidip onu bulmak ve ne olduğunu anlamakla görevlendirilmiştim.

Raul'ü çok sevdiğimi söyleyemem. İki sene önceki Paskalya yortusu sırasındaki turnuvada kemiklerimi kırıyordu. Beni affet-

tiğini söylemesi de onurumu kırmıştı. Onun okumak ve anlamak merakı onu dinsizliğe götürebilirdi. Zaten onun dinsiz olduğu ve İsa efendimizin hayatı hakkında atıp tuttuğu konuşulmaktaydı. Eğer onun dönekliğini ispatlayabilirsem [Burada Apostata diyor. E.A.] Invictus benim de olabilirdi.

Konstantinopolis'e vardığımda bizimkiler beni eski sur kapısının dışında karşıladı. Bizimkilerin kaldığı yerin yakınlarında, Kral'ın bir adamı kendi azizlerinden birinin kemiklerini bulmuş, bu yüzden bizimkiler yer değiştirmek zorunda kalmışlar ve daha gerilere gitmişler. [Eyüp olabilir diye düşünüyorum E.A.]

Bizimkilerin anlattığına göre Raul Kral'a yakın bir yerde kalıyormuş önceleri, sonra şehrin kuzey tarında içdenizin yakınlarına Palation denilen yere yerleşmiş. Önceleri bizimkileri ziyaret ederken son zamanlarda bu ziyaretleri kesmiş. Bizimkiler onun barbarların dinini kabul ettiğinde eminlermiş. Ona direkt gitmek yerine bir araştırma yapmaya karar verdim. Bizimkilerden barbarların dilini bilen birini yanıma aldım ve barbarların kıyafetinden istedim. Bizimkilerde o kıyafetten yoktu, sadece onların dilini bilen biri vardı. Bir gece şehre girdik.

Bu barbarların garip ayinleri vardı. Kendi kiliselerinde toplanıyorlar ve sadece dua okumakla kalmayıp hareket ederek de ibadet ediyorlardı. [Namazdan söz ediyor E.A.] Şehrin içinde eski bir katedrali kendi kiliseleri olarak kullanıyorlardı. [Burası büyük olasılıkla Ayasofya olmalı E.A.] Uzun bir süre bu ayini izledim. Hep birlikte yere çöküp kalkarak garip bir ayin yapıyorlardı. Ayinleri bitince dağıldılar. Gizlenip onları izliyordum. İçlerinden çoğu bir yoldan giderken bir tanesi ayrılmıştı. Vücudu benimkine benziyordu. Takip etmeye başladım. Elinde bir kandil vardı. Karanlığa daldığında arkasından usulca yaklaştım ve kılıcımı ensesinden soktum. Bir tek kelime bile etmeden yere yığılmıştı.

Bu dinsizin pis kanının elbiselere bulaşmamasına dikkat ederek soydum. Kıyafetlerini kendi üzerime giyindim. Benimkileri de yanıma alarak uzaklaştım.

Ertesi sabah yeni kıyafetlerimle birlikte hazırdım. Bizimkiler şanslı olduğumu ve öldürdüğüm dinsizin gündüz kıyafetleriyle ayine gittiğini söylediler. Bu arada öldürdüğüm adamın cesedi bulunmuştu. Onu öldüren kılıçtan dolayı bizimkilere de şüpheli gözüyle bakacaklardı.

Barbarların dilini bilen kardeşle birlikte önce Palation'a gittik. Raul küçük bir evde kalıyordu. Gilles adındaki kardeşimiz Raul'ü etraftakilerden sormaya başladı. Kimseye zararı olmadığını ve kendi halinde yaşadığını söylediler. Anlattıklarına göre Kral'ın adamları arada onu alıp Kral'ın yanına götürüyorlarmış. Bugün de öyle olmuş. Oradaki araştırmamızı tamamladıktan sonra Büyük Katedral'e gittik. [Ayasofya E.A.] Gerçekten de bu katedral insanın gözünün görebileceği en muazzam yapılardan biriydi. Bu barbarlar onu kendi ayin kiliselerine çevirmişlerdi ama barbar kıyafetleri içinde katedrale rahatlıkla girdik. İçeride İsa efendimiz ile Kutsal Kitap'tan sahnelerin bulunduğu resimler duruyordu. Bazılarını yok etmiş olsalar da kubbedeki melekler, İsa efendimiz ve diğer azizlere ait resimlere dokunmamışlardı. Bazıları Kral'ın İsa Mesih efendimizin dinini kabul ettiğini söylese de bunun aslı yoktu.

Barbarların bu kutsal yapıyı kirlettiklerini ve Kutsal Emanetler'imizin üzerinde ayin yaptıklarını görmek beni çok üzmüştü. Katedralde elime geçenlerin hepsini zamanı geldiğinde öldüreceğime yemin ettim. Çocuk ya da kadın ayrımı yapmayacaktım. Tabii genç ve güzel kadınlar ayrı. Onların önce tadına bakıp sonra öldürecektim. Bu düşünce beni çok heyecanlandırdı.

Palation'a geri geldiğimde Raul de geliyordu. Hemen saklandım. Raul yemin ettiği halde yanında Invictus olmadan dolaşmak-

taydı, giyimi de bir barbar gibiydi. Hemen bizimkilerin yanına gittim ve Konstantinopolis üstadını buldum. Durumu anlattım. Raul'ün Invictus'u yanına almaması bile yemininden döndüğünü ve dönek olduğunu ispatlamaktaydı. O saçma kitapları okuya okuya daha çok bilgi almak için Şeytan'ın hizmetine girmişti ve barbarların dinini kabul etmişti. Belki de Mahomet'in casusu olmuştu.

Tarikatımız üyeleri, Kutsal Emanetler'i bulmaya ve Konstantinopolis'i İsa Mesih'in egemenliğine sokmaya yemin etmişti. Bu bir kere olmuştu ama bu fırsatı kaçırmıştık. Tanrı bizi, elimizden Kutsal Emanetler'i alarak cezalandırmıştı. Ama bir dahaki sefere bu şehri barbarlardan temizleyecek ve Tanrı'nın adını yüceltecektik. Jerusalem de Konstantinopolis de bizim olacaktı. Bu yüzyıllar alsa da bu plan bozulmayacak, eninde sonunda gerçekleşecekti.

Okuduğum bu satırlardan sonra kafamda pek çok şey netleşiyordu aslında. Bu adamlar hâlâ İstanbul'un peşindeydi. Planları gerçekten yüzyıllar boyunca hiç değişmemişti. Belki de kurdukları paravan örgütlerle bir gün Ayasofya'yı bile yıkacaklardı.

Zihnim bu ihtimallerle doluyken kendimi konferanslara vermem pek mümkün olmuyordu. Ertesi gün yeni bir konferans bekliyordu beni. Toplantıların ikinci gününde pek çok Afrika ülkesinin deniz kuvvetleri komutanı ve harekât daire başkanlarıyla da tanışma fırsatı buldum.

Nijerya'dan Gana'ya geçtikten sonra burada yeni bir konferansa daha katıldım. Hep aynı sorunlar ve çözümsüzlükler... Sıkıcı bir konuşmanın ardından kahve molası verildiğinde yalnız kalmak için sakin bir köşe arandım kendime ama başaramadım. Çok geçmeden biri elinde kahvesiyle sallana sallana gelip böldü yalnızlığımı. Bu tip konferanslara katılan NGO'lardan yani sivil

toplum kuruluşlarından birinin Afrika sorumlusu olduğunu okudum yaka kartında. "Anladığım kadarıyla bazı şeyleri anlamlandıramıyorsunuz" dedi.

"Haklısınız" dedim. "Artık o kadar anlamsız ve karmaşık geliyor ki, neyi paylaşamıyoruz anlamıyorum."

"Aslında anlaşılmayacak bir şey yok" dedi. "Afrika ekonominin son kalesi, her şeye ihtiyaçları var ve bütün doğal kaynakları var."

"Sadece bu mu?" dedim.

"Bakın" dedi. "Bütün Batı Afrika boyunca petrol var. Bu petroller ekonomiye katılmak zorunda. Dünyada bir sistem var ve bu işlemek zorunda, bu adamlar artık kiliselerde eğitilemiyorlar. Onların bir arzusu var, dünyanın geri kalanı gibi olmak ve biz onlara bu hayali vermek zorundayız. Karşılığında da petrollerini, madenlerini alacağız."

"Sorun bu değil" dedim. "Sorun yıllardır biriken sanal paranın sisteme girmesi. Bir grup insan bu sanal parayı yarattı ve bu bir yerde büyük bir güç bir yerde de büyük bir zayıflık oldu. Petrol sadece bir araç... Madenler de. Sistemin yarattığı geri zekâlılar buna petrol savaşları falan diyor. Aslında işinize de geliyor. İnsanlar su savaşları, petrol savaşları falan derken asıl dipteki gerçeği göremiyorlar. Sapkın dinsel inançlarla, sanal parayla ve hırsla yoğrulmuş bir sistem."

"Çok şey bildiğinizi sanıyorsunuz" diyerek güldü. "Dışarı çıkalım mı? Hava alırız biraz."

İki lafın belini kırdıktan sonra adamın aramızdaki samimiyeti artırmaya çalışmasından hoşlanmadım. Aslında gayet şık, temiz yüzlü ve samimi... Konuya ve fikirlerime ilgi gösterdiğini hissediyordum ama sanırım son zamanlarda edindiğim paranoyadan dolayı herkese karşı daha mesafeli, daha içekapanık bir adama dönüştüm. Yine de nazik teklifini kırmayıp dışarı çıktım. Etraf göz alabildiğine yeşildi. Rutubetli ve boğuk bir hava vardı. Her taraf-

tan kuş sesleri geliyordu kulağıma. Otların içinden geçip nehir kıyısına vardık. Vahşi hayvanlar dolaşıyordu sağda solda. Kendimi çok da rahat hissettiğimi söyleyemezdim aslında.

"Biz Akra'ya ilk geldiğimizde burada sadece bu hayvanlar vardı" dedi ilerideki fili göstererek. İnsanlara rastlamak çok kolay değildi. Bu vahşiler ateşi zor yakarken biz parayı kullanıyor, yaşamın sırlarını çözüyor, Tanrı'ya nasıl ulaşacağımızı biliyorduk. Bu toprakları Tanrı bize verdi. Buranın yerel dilinde Nkra diyorlardı buraya. Bizim İsrail'deki son kalemiz. Akka adına benziyordu, zaten Akka'nın da eski adı Akre'dir. O nedenle Accra olarak yazılır buranın adı, biz öyle istediğimiz için. Tanrı'nın hâkimiyetine giden yolda, dünya üzerindeki her bir toprak parçasında ve onun üstündekilerde bizim hâkimiyetimiz olmalıydı. Yeni bir kıtayı Tanrı bize vermişti. Adı bizim Batı Yıldızı'ndan geliyordu. Üzerinde olan canlı cansız her şey Tanrı'nın egemenliğine hizmet edecekti. Siz bize köle tüccarı dediniz ama biz Tanrı'nın arzusunu yerine getirdik. Bu kıta Tanrı'nın İsrailoğullarına emrettiği gibi kuruldu ve bize emrettiği gibi yıkılacak. İsrailoğulları da siyahlar da aynı sonu paylaşacak."

"Demek Afrika'yı yüzyıllar önce mahveden Beyaz Adam yüzyıllar sonra yine aynı hesabın peşinde" dedim.

"Belki" dedi. "Tanrı'nın planı değişmez. Tanrı'nın arzusuna boyun eğeriz sadece. Tanrı bize yardım ediyor. Bize yardımcı güçler gönderiyor. Bugün bu gördüğünüz topraklarda yarın ve sonraki gün hazırlanıyor. Ortadoğu'da yaptığımız plan burada da olacak. IŞİD ya da benzeri burada Batı Afrika İslam Devleti'ni kuracak. Sonra da biz kurtaracağız. Aynı kutsal toprakları kurtaracağımız gibi."

Bir anda dehşete düştüm. Batı Afrika'da Hizbullah'ın çok güçlü olduğunu biliyordum ama IŞİD yapılanması ancak çok özel konuşmalarda dile geliyordu. Anladığım kadarıyla plan çok büyüktü. İlk uygulama Boko Haram'la başlamıştı. Sadece petrolleri ele

geçirip sanal parayı sisteme sokmak değildi amaç, aynı zamanda her bir toprak parçasını kendi kutsal toprakları yapmak istiyorlardı. Onlar için fethedilen her toprak parçası vaat edilen topraklara katılıyordu ve sonunda herkesten temizlenip onların olacaktı.

"Anladığınızı fark ediyorum" dedi adam. "Neden anlattım merak ediyorsunuzdur. Memleketinize döndüğünüz vakit bunları o dönek şövalyeye de anlatın. Neler olduğunu bilmek onun da hakkı."

Donup kalmıştım adamın karşısında. Hayatım istila edilmişti artık. Tek bir an bile yalnız değildim. Kocaman bir hapishanede esir olmuştum çoktan. Çok gerilmiştim bir anda.

"Hadi yürüyelim" dedi adam. Konferans salonuna geçtik birlikte. Her yer harabeye dönmüştü. Gözlerime inanamadım. Az önce konuşma yaptığım salon yerle bir edilmişti. Silah ve patlama sesleri duyuluyordu uzaklardan.

"Tanrı'nın egemenliği kan dökmeden olmaz" dedi adam. Korkmuş gibi görünmüyordu. Sakindi. Nehir kıyısında dolaşırkenki gibi iki eli de pantolonun ceplerindeydi hâlâ. "Barış için savaşa hazırlanmak gerek" dedi. O sırada başımın üzerinden bir şey geçti ve az ileride patladı.

Konferans salonunun lobisine çıkmıştım koşarak. Herkes oturmuş kahve içiyordu. Hayat olağan akışı içindeydi belli ki. Ben de hiçbir şey olmamış gibi onlara katıldım. Yanımdaki adam da lobinin sonunda Ganalı yetkililerle konuşuyordu. Az önce gördüğüm saldırı yıkıntıları bir hayaldi. *Hayal perdesi*. Söylemeye çalıştıkları şeyin ne olduğunu anlamıştım sanırım. "Her saldırı büyük oyunun bir parçası" demek istiyorlardı. Evet, biliyordum. Her silahlı saldırı hayal perdesinde oynadıkları oyunlardan biri... Muhtemelen az önce hayalini gördüğüm o saldırı yakın bir gelecekte gerçekleşecekti. Tıpkı şu an birtakım yerlerde gerçekleşmeye devam eden silahlı saldırılar gibi.

İkinci kahve molasında aynı adam yine yanıma geldi. Akşam birlikte yemek yemeyi teklif etti. Otelimi sordu ama kaldığım yeri söylemedim. Şövalye artıklarından çekinmem gerekiyordu. Daha önce Türk Deniz Kuvvetleri'nin Gana ziyaretinden hatırladığım Golden Tulip'in adını verdim. Gece orada buluşacaktık. Buluşma yerine ondan önce gittim. Hangara benzeyen lobide beklemeye başladım ama o da erken geldi.

Yemeğe başlayıncaya dek suskundu adam. Sabahki konuşkanlığından eser yoktu üzerinde. Şövalyelerin Gana'ya ortaçağdan beri gelip gittiklerini anlattı. Buradan Avrupa'ya sürekli altın götürdüklerini söyledi. Afrika'daki altın madenlerinin çok eskiden beri bilindiğinden ve Tapınakçıların herkesten önce burada olduklarından bahsetti. Kutsal bir altın idolünden de söz etti. Kaçırılan bu idol onların elindeymiş.

"Sizin geldiğiniz topraklar çok önemli" dedi. "Orada çalışan kardeşlerimi kıskanıyorum doğrusu. Bizler sistemimizi ilk kurduğumuzda, sizin toprakları ilk olarak üs yaptık. Birçok yerde bizden izler vardır. En büyük üslerden biri de Kapadokya'daydı. Orada bizim işaretimizi bulacaksınız. Bizim kurduğumuz sistemi iyi biliyorsunuz. Kardeşlerim sizin bunu televizyonlarda da anlattığınızı söyledi."

Anlattıklarıyla çok ilgilenmiyordum. Takip ediliyor olmaktan duyduğum sıkıntıyı atamıyordum üzerimden bir türlü. Adamla buluşmamın nedeni de buydu. Onunla burada tesadüfen karşılaşmadığımızdan emindim.

"Benim burada olduğumu biliyordunuz değil mi?" diye sordum.

"Sosyal medyayı çok kötü kullanıyorsunuz" dedi gülümseyerek. Sevmiyordum bu kinayeli soğuk sırıtmaları. *Hep mi aynı bunlar böyle?* "Herkes sizi kolayca takip edebilir. Daha akıllı olmanız gerekiyor."

O anda yaptığım hatayı anladım. Çok açık veriyordum ama

artık yapacak bir şey yoktu. Sosyal medya kullanırken fazla açık ediyordum kendimi.

"Bizim sistemi biliyorsunuz işte" dedi adam. "Avrupa'dan çıkan hacılar bize paralarını veriyordu. Biz karşılığında onlara kâğıt veriyorduk. Tabii bu kâğıt şu an sizin kullandığınız kâğıttan daha değerli. Sağ kalanlar Kudüs'te belli bir komisyon ödeyerek paralarını alıyorlardı. Tabii sizin topraklardan geçerken çoğu öldürülüyordu. O zamanlardan sizin gibileri kullanmayı öğrendik."

"Siz alçaksınız!" dedim. "Hepiniz."

"Alçaklık duruma göre değişir" dedi adam. "Eğer Tanrı'nın isteğini yapıyorsanız bu alçaklık değil. Tanrı kendi ihtişamını kirletmez. Birileri bunu yapar."

"Şu an yaptığınız da farklı değil" dedim.

"Şu an durum hem farklı hem değil" dedi. "Şu an ikiye bölündük. Para hırsı bazılarımızı kör etti. Amaca hizmet etmekten vazgeçtiler. Bu durumu toparlamak için ortalığı biraz temizlemek gerek. Benim payıma Afrika düştü. Kabul edin, batı tarafında, Körfez'de iyi çalıştım. Size bir bilgi vereyim. Sizin korsan bayrağı diye bildiğiniz siyah kurukafalı bayrak bizim bayrağımızdır. Mezarda kurukafa ve çapraz kollar aynı bu biçimi alır. Bu ölüm deneyimidir. Biz her zaman küllerimizden doğarız. An'ın ne olduğunu bilen ölümü geciktirir. Korsan dediklerinizi bu bayrağı bizden aldılar. Ne gariptir ki denizler yine eski zamanlardaki gibi korsan kaynıyor. Eski zamanların hastalıkları var yine. Bazen an'larda sadece görüntünün değiştiğini düşünüyorum, olan aynı kalıyor."

"Sizleri tanıdıkça her şey yerli yerine oturuyor kafamda" dedim. "Sizlere bu gücü verenin Tanrı'nız olmadığını biliyorum ama ne olduğunu bir gün bulacağım."

"Siz bulmanız gerekeni bulsanız daha iyi olacak. Zaman daralıyor. Bakın Afrika'da eski eser diyebileceğiniz hiçbir şey yok.

Olması da gerekmiyor. Bazı yapılar vardır, bir zamanların kutsalları... Bazılarının kutsallığı içinde taşıdıklarından gelir. Onların açığa çıkma vakti geldi artık. Mesela piramitler. Zahi Havas'a çok şans tanıdık. Ama kullanamadı. Piramitler neyi saklıyorsa artık saklayamayacaklar. Sır diğer yapılara gelecek."

Dehşete kapılmıştım duyduklarım karşısında. Yemek boğazıma dizilmişti. Bir lokma yiyecek halim kalmamıştı. Bunlar çılgınlıkta sınır tanımıyorlardı. Oraları IŞİD'e ya da benzer bir terör örgütüne yıktıracaklardı.

"Size bunları anlatıyorum çünkü dönek hiçbir şeye zarar gelsin istemez. Siz de bunları ona anlatacaksınız."

"Ben onun sözcüsü ya da habercisi değilim" diye çıkıştım.

"Ama dönek sizi seçti" dedi adam. Yemeğini iştahla yemeye devam ediyordu. Sakindi. Kendinden emin ve korkusuz... Peçeteyle ağzının kenarlarını silip kalktı yerinden. Hiçbir şey söylemeden çıkıp gitti. Ben de arkasından otele döndüm. Ertesi gün havaalanına gittim. *Gana'ya veda zamanı*. Egypt Air'le Fildişi Sahili'ne geçecektim. Havaalanında elime geçen bir gazetede Gana'dan IŞİD'e katılanların haberi vardı. Okuyunca zamanın giderek daraldığını hissettim.

Fildişi'ne indiğimde kendime bir sim kart alıp otelin yolunu tuttum. Dünyanın en iyi oteli değildi ama idare de ederdi. Bileğimde garip bir acı hissettim bir an. Böcek sokmuş olmalıydı. Çok geçmeden şişmeye başladı zaten. Resepsiyondan ilaç istedim ama tahmin ettiğim gibi hiçbir şey yoktu. Sarı hummadan sıtmaya kadar envai çeşit aşı olduğumdan kolumun halini çok önemsemedim ama kaşıntı ve ağrı rahatsız ediciydi. Resepsiyona dert yanarken yaşlıca bir Beyaz Adam yanıma gelip "Böcek canınızı sıktı sanırım" dedi. Şahane bir Fransızcası vardı. "İnsanın acısı neredeyse canı oradadır" dedi.

"Bizim de buna benzer bir halk sözümüz var" dedim.

"Dünyada da böyle değil midir zaten?" dedi ihtiyar. "Nerede bir olay varsa insanlar oraya kilitlenir ama büyük resmi görmezler. Oysa büyük resim o acının kaynağını da gösterir. Siz sadece bileğinizle uğraşıyorsunuz ama böceğin soktuğu yerden vücudunuza ne girdiğini bilmiyorsunuz. Bileğinizi kaşımanızın size bir faydası olmayacak. Eğer doğru aşıyı olduysanız sizin için önemsiz bir ısırık olacaktır yoksa ne olacağını ancak Tanrı bilir. İnsanlar da böyle, olay olan yeri kaşıyor sürekli. Oysa büyük resimde yeni bir dünya şekilleniyor. Önce yıkılacak, kaos olacak ve o kaostan yeni bir düzen çıkacak."

Ne desem boştu artık. "Dediklerinizi anlıyorum" deyip odama döndüm. Herkes mi bir garip konuşuyor burada anlamadım. Bir süre kendi sesimi bile duymak istemiyordum artık. Odama çıkıp balkondan izledim dışarıyı. *Sessizlik*... Fildişi Sahili'nin Doğa'sı muhteşemdir. Ama Abidcan şehir olarak Doğa'yı mahvetmiş. Okyanus burada bir içdenize açılıyor. İçdeniz dediysem bir lagün aslında. Şehir adacıkların üzerinde... Vaktiyle burada çok timsah yaşarmış. Asıl büyük şehirse okyanus kıyısındaymış. Sonra hastalık çıkınca Fransızlar şehri bugün Plateau denilen yere taşımışlar.

Sabah kolumun iyileştiğini görünce kendimi daha iyi hissettim. Geceleri pek güvenli olmayan şehir gündüzleri oldukça hareketli... Marcory bölgesini dolaştım biraz. Yolda kitap satıcılarıyla karşılaşmak ilginç oluyordu. Şehrin bu tarafı çok pis ve karmaşık... Bizim İstanbul'daki dolmuşlardan burada her yerde var. Tek farkı kırmızı olmaları... Sokaktaki tek beyaz ben olduğum için içlerine pek karışmak istemedim. Her köşeden ezan sesi yükseliyordu. İstanbul'u özlemeye hiç fırsatım olmadı.

Öğleden sonra havuzdaydım. Ne keyif ne keyif... Otelin bahçesi kurtarılmış bölge... Havuzdan sonra bahçede otururken biri

geldi yanıma. Çikolata tenli biri... Şövalye sohbeti yapmayacağım için sevinçliydim içten içe. Çok güzel bir Fransızcayla konuşuyordu. "Buraya ilk gelişiniz diye düşünüyorum" dedi. "Doğru" dedim. "Fildişi Sahili'ne ilk gelişim."

"Burası çok güzeldir aslında" diye devam etti konuşmaya. "Gördüğünüz yerlere aldanmayın. Eskiden daha güzeldi. Başkent okyanus kıyısındaydı. Bu kadar içeride değildi."

"Okumuştum" dedim başımı sallayarak. "Ama buraların da Doğa'sı çok güzel."

"Buraların kıymetini bilemedik. Beyaz Adam önce kandırdı. Bize hediyeler sundu. Sonra kendi dilini verdi. Biz zannettik ki onun dilini konuşunca onun gibi olacağız. Meğer kendi rahatı için öğretmiş bize dilini. Bize sadece yoksulluk ve hastalıklar verdi."

Üzülmüştüm anlattıklarından dolayı ama "Farkına varıyor olmanız güzel" dedim.

"Farkına varmak mı?" diye afalladı. "Kimse farkına varmıyor. Beyaz Adam'ın dilini konuştukça herkes onun gibi olmak istiyor. Hem de eskisinden daha fazla. Biliyor musunuz, kimse buradan memnun değil. Buranın toprakları çok verimliydi eskiden. Her türlü meyve yetişirdi. Av hayvanları her yerdeydi. Yaşlılarımız uzun yıllar yaşar hastalık bilmezlerdi. Beyaz Adam'ın dilini öğrendikten sonra her şey değişti. Toprağın bereketi, hayvanların bolluğu kimseyi tatmin etmez oldu."

Söyleyecek söz bulamadım. Kara tenli adam anlatmaya devam etti. "Amaç yerin altıydı" dedi. "Yerin altındakilere bizim ihtiyacımız yoktu. Beyaz Adam'ın buna ihtiyacı vardı. Yerin altındakiler için yerin üstündekileri yok etti. En acısı da yerin üstündekiler bunu gönüllü kabul etti. Yerin altındakilerin karşılığında her şeyimizi verdik. Artık hiç kimse eski yaşamı bilmiyor ya da anlamak istemiyor. Onlar için önemli olan Beyaz Adam gibi yaşamak. Hiç

ihtiyacımız olmayan eşyaları kullanmak. Yemek hepimize yeterken ve mutlu yaşarken şimdi ihtiyacımız olmayan çok şeyimiz var ama asıl ihtiyacımız olanlar yok. Yıllardır bu ülkede darbe üzerine darbe oldu. Herkes birbirini vurdu. Bir hiç uğruna. Biz bu savaşları bilmezdik. Barış içinde yaşardık. Doğa'nın bize sunduklarıyla mutlu olurduk. Şimdi Beyaz Adam'ın eşyalarına ve yaşamına sahip olmak için birbirimizi öldürüyoruz. Onun yaşamıyla ölüme koşuyoruz."

"Dünyanın başka yerlerinde de durum çok farklı değil" dedim. "Benim geldiğim yer de öyle. Köydekiler kendi köylerinin ve Doğa'larının kıymetini bilmiyorlar artık. Şehirlerin zehirli havasını solumak, zehirli yiyeceklerini yemek istiyorlar. Toprak artık tatmin etmiyor, üstlerine bina diktikçe mutlu oluyorlar. Yüzyılların verimli topraklarını çoraklaştırmak istiyorlar. Köyde barış içinde yaşarken şehirlerde birbirlerine düşmanlar. Bizde de darbeler oldu. Şekil değiştiriyorlar sadece artık. İnsanlar mutsuz. Mutsuz oldukça ihtiyaçları olmayan şeylere koşuyorlar. Bu işin deri rengiyle alakası yok, sadece daha hırslı olan birileri var."

"Biliyorum" dedi kara tenli. "Her şey onların gelişiyle başladı zaten. Üzerlerinde haç taşıyorlardı ama kalplerinde Şeytan vardı. Şimdi eskiden anlatılanları daha iyi anlıyorum. Onlar dillerini bize öğretirken şeytanlarını da devrettiler. Onların kötü birer kopyası olduk sonunda."

"Bir gün insanlar o eski günleri anlayacaklar" dedim. "Toprağın ne olduğunu hatırlayacaklar. Kalplerinde inançları canlanacak. O zaman o şeytanlar kaçacak delik arayacaklar."

"Belki" dedi. "Eski bir öykümüzde bir bölüm vardır. İstilacılar şehri istila eder. Şehrin adı Kurt Krallığı'dır. Adını kıtanın kuzeyinde yaşayan kurtlardan almıştır. İstila edenlerse Boğa Krallığı... Onlar da adını güneyde yaşayan boğalardan almıştır. Bir gün gelecek der bir büyücü, bir çoban çıkacak ve Kurt Krallığı'nı

Boğa Krallığı'ndan kurtaracak. Belki de bu efsane doğru... O günü beklemek gerek."

Kanım donmuştu bir an. Duyduklarıma inanamıyordum. Ama masalın sonunu bir gün mutlaka öğrenecektim.

Akşam yemeği için güvendiğim yerel yerlerden biri olan Restaurant Titanic'e gittim. Burada beni iyi tanırlardı. Bana özel salata yaparlardı her gittiğimde. Bir masa bulup oturdum. Salatamı söyledim. Masaların arasından geçip yanıma doğu gelen adamın Ganalı Şövalye olduğunu fark edince canım sıkıldı. İzin istemeden gelip oturdu karşıma.

"Bileğiniz iyileşmiş geçmiş olsun" dedi. Şaşırdım. Ben onu unutmuştum bile.

"Öğrendiğime göre ülkenizde televizyonlara çıkıp salgın bir hastalık felaketinin yaşanacağını söylemişsiniz" dedi. "Eboladan bahsettiniz sanırım. Madem bu konuyla da çok ilgilisiniz o halde anlatayım da bilin. Ebola ilk kez 1976'da görüldü. Zaire'de ve Sudan'da... Adını da Zaire'deki Ebola Nehri'nden alır zaten. Zaire kalmadı ama Ebola kaldı. Bundan sonraki vakalar Filipinler'de ve şu an bulunduğumuz Fildişi Sahili'nde görüldü. Maymunlardan geçmişti insanlara. Siz Gabon'da yaşarken Gabon'da da vardı aslında. Uganda ve sonrasını biliyorsunuz. Virüsler ilginç şeylerdir. Hem canlıdırlar hem değil. Maymunlarda ve insanlarda aynı etkileri gösterirler. Bu yüzden maymunlar üzerinde inceleme yapmak önemlidir."

"Maymunlar üzerinde mi ürettiniz ebolayı?" diye sordum. Oynadıkları pis oyunun parçasıydı bu da biliyorum.

"Biz üretmedik" dedi Ganalı Şövalye. "Ebola hep vardı. Biz sadece kontrol ettik. Gerektiği yerde ebolaya şans tanıdık. Kuzeydeki buzlar eriyor. Milyonlarca yıl öncesinin virüsleri ortaya çıkacak. İnsanlığı bekleyen bu tehlikenin yanında ebola virüsü

hiçbir şey... Adamlarımız kutuplarda çevre örgütü adı altında bunlar üzerine çalışıyor."

"Ben Liberya'dayken devlet projeleri üzerine çalıştım" dedim. "Başkan Ellen Johnson'un Liberya için çok önemli projeleri vardı. İçsavaştan kurtulan bir ülkeyi adam etmek için yeni bulunan petrolü kullanacaktı. Siz mahvettiniz. Suçsuz insanlar öldü. Arkadaşım öldü."

Boo gelmişti aklıma. *Boo Brewer*. Nasıl güzel bir kadındı. Bir de çocuğu vardı. Delta Airlines'ın temsilcisi olarak çalışıyordu orada. Bir doktora yardım ederken ebola virüsü kapmıştı. Kısa zamanda da öldü. *Acısı hâlâ içimde*.

"Petrol sizin para dediğiniz kâğıtları sisteme sokuyor" dedim. Öfkeleniyordum konuştukça. "Silah da, uyuşturucu da, doğalgaz da, ilaç da, gıda da... Her şey kontrolünüzde... Tarlaları yok'edip pahalı gıdalarınızı satıyorsunuz, hasta edip zehirli ilaçlarınızı veriyorsunuz."

"Bir bakıma" dedi adam. "Ama uyuşturucu değil. Onu yapan başkaları... Sizinle bunları konuşmak zevkli... Nasıl olsa kimse size inanmıyor. Size deli diyenler de çok."

"Umurumda değil" dedim. "Ben söylüyorum. Sizin kravatlı kölelerinizçıkıp ahkâm kesiyor, herkes onlara inanıyor. Kölelerinize akademik unvanları siz dağıtıyorsunuz."

"Göründüğünüz kadar aptal değilsiniz" diyerek güldü. "Bizim bir planımız var ve bu gerçekleşecek. Emanetleri bulma zamanı geldi. İstanbul'da ve Mısır'da..."

"Ne kadar manidar bir zamanda ortaya çıktı değil mi Mısır için doğalgaz bulunması konusu?"

"Evet" diyerek güldü Ganalı. "İstanbul için de buluruz."

"Siz kardeşinizden daha açıksözlüsünüz" dedim. "Ama onun kadar da alçaksınız."

XL. Bölüm

Ocultum

İstanbul'a döndüğüm için iyi hissediyordum kendimi. Aşinalık garip bir aitlik hissi veriyordu insana. Alışkanlıkların yaşamı yönetmesi konusunda ne kadar güçlü etkenler olduğunu düşündüm. Öyle ya seçimler kadar alışkanlıklar da yönetiyordu yaşamımızı. Her sabah yaptığım gibi radyo dinleyip kahvaltı yaptıktan sonra hazırlanıp çıktım evden. Kitabı ilk bulduğum yere gitmek istiyordum. O kızı ilk gördüğüm yere... *Galata'ya.*

Yolda hava bozunca moralim de bozuldu ister istemez. Ellerim cebimde akşama kadar yürümeyi planlıyordum oysa. Belki kızı da görürdüm, belki sahafla karşılaşırdım. Zamanın nerede nasıl kırılacağı belli olmuyordu artık hayatımda. Her an her yerde ya da hiçbir yerdeydim artık. Sağanak bastırınca Galata'ya varmadan bir kafeye daldım. İçime kadar sırılsıklamdım. *Hay ben böyle montun.*

Kafenin retro dekorunu çok sevdim. Hatta insanların kıyafetleri bile ortama fazlasıyla uygundu. *Kostüm partisi falan mı var ki, konsept retro...* Bir masa bulup oturdum. Montumu sandalyeye astım. Elimi yüzümü sildim kâğıt mendilimle. Atomu parçalıyormuşum gibi merakla bakıyordu insanlar bana.

Sanki daha önce kâğıt mendil görmemişler. Acil tarafından bir çay söyledim garsona.

"Hazır mısın?" dedi biri. Dönüp baktığımda Masalcı'yla karşılaştım. Üzerinde siyah pardösü, elinde baston şemsiyesi, fötr şapkasıyla yine çok yakışıklı...

"Hazır mısın?" dedi yine. Ne cevap vereceğimi bilemedim bir an. Oturup çay içmeye niyeti yokmuş gibi ayakta duruyordu. "Neye hazır mıyım?"

"Yola çıkacağız" deyince içimi bir heyecan sardı. "Sonunda" dedim içimden. "Sonunda..."

Nereye gideceğimizi, ne yapacağımızı, neler olacağını sormayacaktım. Her şeyi yolda öğrenmek istiyordum. Buna uzun zamandır hazırdım artık.

"Gidelim" dedim.

Yağmur, ardında serin bir hava bırakmıştı. Biraz yürüdük Galata'ya doğru. Eski bir binaya girdik sonra. *Kamondo merdiveni'nin başında eski sinagogun yanında.*

"Şu an bir şey yapman gerekmiyor" dedi Masalcı. Paltosundan eski bir hançer çıkarıp tutuşturdu elime. "Sadece bana güven. Bu hançer aslında an'lar içindeki tek kılavuzun. Bunun gerçek olduğunu düşün ve başka hiçbir şeye dokunmamaya çalış."

Nefesim kesilecekti. Bunu neden veriyordu ki şimdi bana, ne olacaktı? Korkuyordum ama dediğini yapacaktım. Geri adım atmayacaktım.

"Tamam" dedim. "Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey" dedi. "Şimdi dışarı çıkıyoruz."

Binadan çıktığımızda zifiri karanlıktı hava. Masalcı fenere benzer bir lamba yaktı. Yavaş yavaş yürümeye devam ettik. Lambanın solgun ışığıyla etrafı seçmeye çalışıyordum. Galata Kulesi ne kadar da farklı görünüyordu. Civarında bahçeler ve tek katlı

evler... Biraz daha ilerledikten sonra bu tek katlı bahçeli evlerin birinin önünde durduk. İçeriden sarı renkli zayıf bir ışık sızıyordu. Evin kapısını çaldı Masalcı. *Önce bir kez, sonra kısa aralıkla bir daha ve bir kez daha.* Sonra yavaşça açıldı kapı. Uzun boylu karanlık bir gölge göründü arkasından. Adamın yüzü Masalcı'nın elindeki lambayla aydınlanınca kanımın çekildiğini hissettim bir an.

Şövalye!

"Dönek Raul" diyerek güldü Şövalye. "Demek sonunda geldin. Üstelik yalnız da değilsin."

"Görüyorum ki sen de hâlâ buradasın. Bir yere gitmemişin hâlâ" dedi Masalcı.

"Buradayım" diye cevap verdi Şövalye. "Bir yere gitmedim. Biliyorum kitabı arıyorsunuz ama bende değil. Okuyamadım da. Kutsal Emanetler'le ilgili yazıyı Üstat yazacak. Yazdıktan sonra da kitabı Kutsal Kitap Emini'ne verecek. Kelimeyi biliyorsan ondan al. Tabii yaşarsan."

Sonra beklenmedik bir hamleyle kılıcını çekti Şövalye. Bunu nasıl yaptığını anlayamadım. Arkasında mı saklıyordu, üzerinde miydi, birden mi var oldu bilemedim. Dışarıya doğru bir adım atıp Masalcı'ya salladı kılıcını. Neyse ki boş bulunmamıştı Masalcı. Kendini yana attığında, havada gümüş renkli ışıklar saçarak parıldayan kılıçtan kaçmayı başarabildi. Bir kez daha kaldırdı kılıcını Şövalye. Masalcı'nın kendini savunabileceği bir silahı yoktu. Kaçarak korumaya çalışıyordu kendini ama avlanması an meselesiydi. Ona bir şey olacağından çok korktum. O an aklıma bana verdiği hançer gelmişti. Hiç düşünmeden çıkarıp salladım Şövalye'ye. Kolunu kesmiştim. Masalcı telaşla kalktı yerden. Kolumdan çekerek uzaklaştırdı beni. "Çabuk çıkalım buradan çabuk" dedi. Nefese nefese attık kendimizi bahçeden dışarıya. Yağmur yağıyordu yine. Hava aydınlıktı bu

kez. Galata Kulesi'nin etrafındaki eski evler de yoktu artık. Hatta az önce bahçesinden koşarak çıktığımız ev bile yoktu. Hava bahar, günlük güneşlik...

Masalcı çok sinirliydi. Burnundan soluyordu adeta. Koluma sağlam bir yumruk attı. "Aptal!" dedi bağırarak. "Seni yanıma almakla hata yaptım. Onu yaraladın. Bu yaptığının bugüne nasıl etki edeceğini bilmiyoruz. Ne yaptığını bilmiyorsun."

Onu kurtardığım için bana teşekkür edeceğini sanırken azarlanmam şaşırtıcıydı. Üzüldüm. Çaresizdim. Bunu düşünecek fırsatım yoktu. Tek amacım onu kurtarmaktı.

"O hançer adam yaralamak için değildi" dedi Masalcı. Sonra üzerimize birkaç el ateş açıldı. İlk kurşun arkamdaki taş duvara saplanmıştı. Tam da boynumun yanından geçip gitti.

Masalcı kafamdan tutup bastırdı sertçe. Onun bu kadar güçlü olabileceğini tahmin edemezdim. Eğilip kaçmaya başladık. Kendimizi bir apartmandan içeri attık.

Hâlâ çok sinirliydi Masalcı, Şövalye'yi yaralamış olmamı affedemiyordu bir türlü. "Bu kadar aptal olabileceğini düşünmedim" dedi yüksek sesle. "An'lar içinde böyle bir hareket yapılmaz."

"Bilmiyordum" dedim. Kendimi onu kurtardığım için mahcup hissediyordum şimdi.

"Sana hançer dışında başka bir şeye dokunma dedim değil mi?"

Dışarıdan patlama sesleri geliyordu. Neler olduğunu anlamıyordum ama Masalcı'nın bir planı var gibiydi. Bu kez ne derse yapacaktım.

"Şimdi hançerini sıkı tut" dedi. "Artık ne yapmaman gerektiğini biliyorsun. Bu cehennemden kurtulmaya çalışalım önce. Sonra da bu cehennemin yaşanmaması için ne yapacağımızı düşünelim."

Dışarıda kuvvetli bir şimşek yanıp söndü. Apartmanın önün-

de bomba patlamıştı. Basınçla içeriye doğru savrulduk ikimiz de. Sonrasını hiç hatırlamıyorum.

Kendime geldiğimde başımda birileri bekliyordu. "Ayıldı ayıldı" dedi biri. Masalcı dayanımdaydı. "Hadi gidelim" dedi kolumdan çekerek. Etrafıma bakındığımda Bankalar Caddesi'nde olduğumuzu fark ettim. Hayat olağan akışına kavuşmuş gibiydi. Hiçbir şey olmamış, hiçbir şey yaşanmamış gibi...

Deniz kenarına indik birlikte. Yürüyecek halim yoktu. Boş banklardan birine oturmak istedim. Hançerim yoktu belimde. Nerede olduğunu sormaya cesaret edemiyordum. *Geri aldı muhtemelen, güvenmiyor artık bana.*

"Şimdi anladığım bir şey var" dedim güvenini geri kazanmaya çalışarak. "Bu kitabı yazanlar bir gruplar. Ve kitap elden ele dolaşarak tamamlanıyor. Elimizdeki kitaba göre, ya de Raul Payns yazmamış ya da yazdığını Kutsal Kitap Emini'ne vermemiş."

"Bir ihtimal daha var" dedi Masalcı. Yanıma gelip oturdu. "An'lar içinde bir kayma olmuş, yine de kitabın içinde bir ipucu olmalı. Bu gece ve yarın kitabı incele. Sonra yine buluşalım. Bir şey bulduğunda yola çık, ben seni bulurum."

"Tamam" dedim. "Bugün için bir daha özür dilerim."

"Bugün mü?" dedi Masalcı gülerek. "Bugün hangi gün acaba? Öğrenmen gereken çok şey var. An'ların bilgisini anlaman gerekiyor. An içinde yaptığın bütün anlara yayılan bir eylemdir. An'lar sabittir ve kendi içinde değişir. Her şey yazılmıştır. Senin orada yaptığın senin amelindir. Sen yapmaman gereken bir şey yaptın ve bunun cezasını çekeceğiz. Ama bundan önce yapmamız gerekenler var. Şövalyelerin bir planı var. Bundan önceki planları tutmadı. Batı Yıldızı sönüyor. Yeni plan Kaos'a yönelik... Çok kan akacak. Bunu durdurmak gerek."

"Her şey yazıyorsa nasıl durduracağız?" diye sordum.

"An'ların gerçeği bellidir. An'lar belirlidir. Sen ancak içinde oynarsın. Kan bu alanda dökülecek. Sen buna kafanı yorma git kitabı oku."

"Peki neden bu kitabı beraber okumuyoruz?" diye sordum.

"Ben yemin ettim" dedi. "O kitabı okuyamam. Ancak sen okursan ve bana anlatırsan bilirim. Yemin ettiğim pek çok şey var. İnancımı değiştirsem de yemine sadık kalmak zorundayım."

Eve döner dönmez Latince kitabı aldım elime. Gece boyunca okudum. Yorgunluktan kitabın üzerinde sızıp kalmışım. Öğleden sonra uyandığımda kaldığım yerden devam ettim okumaya. Ne kahvaltı yaptım ne kahve içtim. Sonra bir sayfada ilginç bir arma çıktı karşıma. İskoç arması gibi... Ortasında bir bant, iki tarafında hilal, altında da Latince bir yazı...

Quaerebis reliquam sacram
Quando dices amo
Occultum erit visibilum...

Kutsal kalanı [emaneti] soracaksın, seviyorum dediğinde gizli olan görünür olacak...

"İşte bu" dedim. Aradığım şeylerden biri de buydu. Çok heyecanlandım. Fırlayıp çıktım evden. Hava kararmaya başlamıştı artık. İskeleye indiğimde yoğun bir sağanak başladı. Kendimi vapura zor attım. Eminönü'nden taksiye atlayıp Balat'a gittim. Balat'a geldiğimde her zaman buluştuğumuz Namlı Usta'ya attım kendimi. Masalcı'nın beni bulacağından emindim. Bu yüzden garsona iki porsiyon köfte siparişi verdim beklerken. Çok geçmeden Masalcı da girdi içeri.

Kitapta bulduğum şeyi anlattım bir çırpıda. Düşünceliydi Masalcı. "İlginç" dedi. "Amo seviyorum demek olduğu kadar

İskoçya'da bir ailenin de mottosudur. Araştırmak gerek. Nasıl çözeceğiz bilmiyorum ama bildiğim tek bir şey var. Kurt Krallığı tehlike altında ve Çoban çaresiz... Boğa Krallığı için son şans. Kurt Krallığı'nı yok edecek. Acele etmemiz gerek."

Kitapta bulduğum şifre dönüp dolaşıp İskoçya'ya gelmişti. Fransız Kralı Philippe le Bel'in Tapınakçı üstadı Jacques de Molay'ı yakmasından sonra Tapınakçıların oraya gittiğini biliyordum ama bu armayla ilişki kuramamıştım.

İnternette yaptığım bir araştırma beni İskoçya'nın Scott klanına götürdü. Bu ünlü ailenin mottosu "amo"ydu. Bu ailenin ünlü fertleri arasında ünlü romancı Sir Walter Scott ve ortaçağın ünlü büyücüsü Michael Scott da vardı. Neden "seviyorum" anlamına gelen bu mottoyu seçtiklerini anlamadım.

Bunun üzerine daha farklı bir araştırma yapmaya karar verdim. İncil'e bakacaktım.

Quaerebis reliquam sacram
Quando dices amo
Occultum erit visibilum...

Kutsal kalanı [emaneti] soracaksın, seviyorum dediğinde gizli olan görünür olacak...

İncil'de "seviyorum" kelimesinin geçtiği sayfaları aradım. Bu sözü kim söylemiş olabilirdi?

Vulgata'yı yani Latince İncil'i alıp incelemeye başladım. Aklıma Petrus geldi. Büyük lafları genelde o söylerdi. Yunanna'ya göre İncil'de aradığımı bulmuştum. Hz. İsa, Hıristiyan inancına göre yeniden dirildikten sonra Petrus'a onu sevip sevmediğini üç kere soruyordu ve Petrus da ona sevdiğini söylüyordu. "Tu scis quia amo" diyordu. Yani "sevdiğimi biliyorsun" yani "amo" diyordu.

İşte bu bilgi beni çok heyecanlandırdı. Peki "amo" dedikten sonra ne oluyordu? Gizli olan nasıl görünür oluyordu. Okumaya devam ettim. Okuduğum her satırda nefesim kesiliyordu adeta:

Petrus dönünce İsa'nın sevdiği öğrencinin arkalarından geldiğini gördü. Bu, akşam yemeğinde İsa'nın göğsüne yaslanıp, "Efendimiz, sana ihanet eden kim?" diye soran öğrenciydi. Petrus onu görünce İsa'ya, "Efendimiz o ne olacak?" diye sordu. İsa da, "Ben gelene kadar onun kalmasını istiyorsam sana ne? Sen ardımdan gelmeye devam et" dedi. Bunun üzerine, kardeşler arasında bu öğrencinin ölmeyeceği söylentisi yayıldı. Ancak, İsa Petrus'a onun ölmeyeceğini söylememişti. "Ben gelene kadar onun kalmasını istiyorsam sana ne?" demişti. Tüm bunlara tanıklık eden ve bunları yazan öğrenci işte budur. Onun tanıklığının doğru olduğunu biliyoruz.

Yuhanna'ya göre İncil'in ezoterik İncil olduğu aklıma geldi. Burada Hz. İsa, bir öğrencisinin o gelene kadar kalacağını ima ediyordu. Ölmeyecek demiyordu ama "O gelene kadar yaşayacak" diyordu. Oysa Yuhanna ölmüştü. Petrus'un "amo" dedikten sonra öğrendiği şey, birinin Hz. İsa gelene kadar ölmeyeceğini öğrenmesiydi. Ya da an'lar içinde gezebileceğini.

Buradan çıkartılacak tek bir sonuç vardı bana göre, bu sapkın inançlılar, birinin ölmediğini daha doğrusu Hz. İsa gelene kadar ölmeyeceğini düşünüyorlardı. Yuhanna adı daha sonra birçok efsaneye de karışmıştı. İnançlarına yaklaştıkça bunların dünya için ne kadar büyük bir tehlike olabileceklerini görüyordum. *Nasıl bir sırdı bu?*

Pazar sabahı çıktım evden. Soluğu Balat'ta aldım yine. Masalcı'yı yine aynı lokantada bekleyecektim. Köfteciye girip

oturdum hemen. Çok geçmeden Masalcı geldi nihayet, sevindim. Anlatacaklarım vardı ona. Heyecandan yerimde duramıyordum.

"Çok iyi bir şey yakalamışsın" dedi Masalcı. Yüzü aydınlandı sanki. "Ancak bu bize ne yapacağımız hakkında bilgi vermiyor Erhan. Sadece bu konuyla ilgili fresklerin olduğu yerlerde bilgi bulabiliriz, tabii bu zamana kadar kaldılarsa."

"Farkındayım" dedim. "Bilmece başka bir bilmeceye, daha doğrusu şifreye gidiyor. Bu bir şey düşündürmüyor mu size?"

"An'ların ilmine sahip olan her şeyi yapabilir" dedi Masalcı. "Nihayet kullarımızdan bir kul buldular ki, biz ona katımızdan bir rahmet vermiş ve tarafımızdan bir ilim öğretmiştik."

"Kehf Suresi altmış beşinci ayet" dedim.

"Bu bir ilim" dedi Masalcı. "Ama İncil ne derece doğru, Hazreti İsa yeniden dirilip bu şekilde konuştu mu bilemeyiz. Benim inancıma göre Hazreti İsa Allah katına yükselmiştir."

"İlim derken ne demek istediniz?" diye sordum.

"Sen de tanık oldun" dedi. "İstersen an'ların arasından akarsın. Bu bir ilimdir. Bu ölümsüz olduğun anlamına gelmez. Her canlı ölümü tadacaktır ama an'ların ilmiyle kendi zamanım dediğin şeyi aşarsın."

"An'ların ilmi ne demek?"

"An'ların ilmi an'ı ve gerçekliğini öğrenmektir. Olduğun zaman bunu sen de öğreneceksin ama çok yolun başındasın. Bu kadarı şimdilik sana yeter."

"Peki bundan sonra ne yapacağız?" dedim çaresizlikle. Yakaladığım bilginin Masalcı'yı harekete geçireceğini düşünüyordum ama anlıyorum ki o da en az benim kadar çaresiz...

"Bilmiyorum" dedi. "Ne yapacağımızı bilmiyorum."

Oysa ne çok güveniyordum Masalcı'ya. Onun bu eli kolu bağlı hali büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı bende.

Yanındaki uzunca çantayı masanın üzerine koyup açtı. Büyük bir kılıç vardı içinde. Yanında da hançer... Çantanın içinden hançeri alıp bana verdi.

Güveniyor bana.

"Bunu artık sakın yanından ayırma ve amacı dışında kullanma" dedi. "Bu senin an'lar arasındaki kılavuzun. Tekrar buraya dönmeni ve an'ın gerçekliğini anlamanı sağlayacak."

"Ya kılıç?" diye sorum.

"Bu Invictus" dedi. "Kılıçların en güçlüsü... Ölümsüz gezenleri öldürebilen tek silah..."

"Tanıyorum. Daha önce karşılaşmıştık" dedim. "Neden bunları yanınıza aldınız?"

"Çünkü bugün içimde garip bir his var" dedi Masalcı. Bakışları yorgun, yüzü bembeyaz... *Onu bu kadar çaresiz görmek istemiyorum.* "Ne olacağını bilmiyorum ama iyi şeyler olmayacak."

Deniz tarafından gürültüler geldiğini işittim sonra. Başımı o yana çevirdiğimde binalar yerlerinde yoktu. Küçük evlerin gelişigüzel sıralandığı bir düzlükte olduğumuzu gördüm. İleride bir kilise vardı. Deniz tarafından güçlü bir toz bulutu yükseliyordu. Bir grup atlı koşturuyordu bize doğru. Çok geçmeden etrafımızı sardılar.

"Dönek Raul ve yol arkadaşı" dedi tanıdık bir ses. "Ne kadar da komik bir çift."

Şövalye'nin yüzünü gördüm sonra. Kolu sarılıydı. "Non Amo" diye bağırdı Şövalye. Atını hareketlendirerek Masalcı'nın üzerine atıldı. Etrafım diğer atlılar tarafından sarılı olduğundan bir şey yapamıyordum ama Masalcı silahsız değildi bu kez. Çantasından kılıcını çekerek atın böğrüne saplayınca Şövalye yuvarlanarak yere düştü. İkisi de ellerinde kılıçları çarpışmaya başladılar. Çaresizdim. Masalcı üst üste yaralar alıyordu. Şövalye'nin onu alt ede-

ceğinden korkuyordum. Kısacık bir an için yüzünü bana döndü ve "Hançeri eline sapla" diye bağırdı. Bu da ne demekti şimdi? Hançeri neden elime saplayayım ki? Umutsuz bakışlarımı alamıyordum Masalcı'nın üzerinden. "Sana hançeri eline sapla diyorum" diye bağırdı bir kez daha. Evet... Kendi elime saplamamı istiyordu. Söylediklerini yapmaktan başka çarem yoktu. Hançeri çıkarıp gözlerimi kapadım. Var gücümle hançeri elimin üzerine sapladım. Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim daha önce. Gözlerim kararmaya başladı sonra. Kendimden geçmiş olmalıyım. Gözlerimi açtığımda köftecideydim.

"Abi iyi misin?" diyordu lokantanın garsonu. Onun da beti benzi atmış. Gözleri büyümüş korkudan.

"İyiyim" dedim. "Bir şeyim yok."

Elimden kanlar akıyordu. Canım fena halde yanıyordu.

"Yanımdaki adam nereye gitti?" diye sordum garsona.

"Ne adamı abi? Yanınızda kimse yoktu" dedi garson.

"Olmaz olur mu?" dedim. "Hatta iki porsiyon karışık söyledim ya. Biri onun içindi."

"Hayır abi. İşkembe çorbası söylediniz sadece. Yerken yıkıldınız. O bıçakla da elinizi kestiniz."

Masalcı'yı an'ların arasında kaybetmiş olmalıydım. Buradaki an'ın gerçeği değişmişti Masalcı'ya göre. An'ların içinde kalmıştı ve ben ona ne olduğunu bilmiyordum. An'ın gerçeğinin değişmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Korkuyordum. Hem Masalcı yoktu ortada hem ben henüz şifreyi de çözememiştim. Üstüne üstlük Kurt Krallığı tehlike altındaydı.

Latince kitabın içinde çare aramaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu şimdilik. Hiç oyalanmadan eve döndüm hemen. Evin altını üstüne getirdim ama Latince kitap hiçbir yerde yoktu. Bulamıyordum. Fotokopileri de yoktu üstelik. Notlarım da kayıp...

Gerçeklikle kurabileceğim tek bağım hançerdi artık. Belimi yokladım hemen. Neyse ki o yerindeydi. Ama kitap olmadan ne yöne gideceğimi kestirmem çok güçtü. Masalcı da kaybolmuştu.

Gidebileceğim bir kişi vardı yalnızca. Hoca!

Soluğu dergâhta aldım derhal. Hoca'yı yerinde bulunca umutlandım birden. Odasına girip dizlerinin dibine çöktüm. Uzun sakalları dizlerine yayılmış, divanında oturuyordu sessizce.

"Hocam" dedim. "Bir insan an'ların içinde kaybolabilir mi? Arafta mı kalır yoksa?"

"Sen buradayken an'ların içinde kaybolmadığını mı zannediyorsun?" dedi Hoca. "Geçmiş ve gelecek algın varken an'ın gerçekliğini bilemiyorsan zaten kaybolmuşsun. Şu an dünya üzerine ayağını basarken, bir hayal perdesinde oynadığını görmüyorsan zaten kayıpsın. Sabah kalktığında sana ne öğretildiyse, akşama kadar onu yapıyorsan, kaybolmadın mı sanıyorsun?"

Hoca daha da karıştırıyordu kafamı. Çarelerimin tükenmesinden korkuyordum.

"Peki, ben nasıl çıkacağım Hocam?" diye sordum. "Siz bana bunu söyleyin."

"Çıkmak mı?" dedi Hoca, başını sağa sola sallayarak. "Sen an'dasın ama bilmiyorsun. Önce sen ol. Yaşamını sen yönet. Hayal perdesinden çık. Düşün, neyi gerçekten isteyerek yapıyorsun? Hangi yaptığın inancına ve doğana uygun? Sen kimsin? Bunu anladığında an'ın gerçekliğini göreceksin. Araf aslında yaşadığın ve hükmetmediğin hayattır."

"Hocam, Masalcı nerede?"

"Masalcı kendi arafını yaşıyor. Şüphe duyduğu an, an'ın gerçeğinden uzaklaştı. Şüpheleri kaldır."

XLI. Bölüm

Annulus

Masalcı'yı göremeyeceğimi biliyordum ama adımlarım beni Balat'a sürüklüyordu yine. Birlikte gittiğimiz yerlere gittim, lokantalara girip oturdum ama yoktu. Çıkmıyordu karşıma. Onun kaybolmuş olmasından büyük üzüntü duyuyordum. Başına ne geldiğini bilememek çıldırtacaktı beni. Onun ölümü bugüne nasıl etki edecekti kim bilir?

Meydandaki kafelerden birine girdim. Masalar tıklım tıklım... Oturacak yer yok. Birinin hesap istediğini fark edince o tarafa yöneldim. Masa boşaldığı an çöküp oturdum. Bir kahve söyledim kendime. Etraf turist kaynıyordu. Her birinin elinde bir fotoğraf makinesi... Bir süre durup onları izledim. Kafede oturacak yer bulamayan turistlerden biri gelip masama oturmak için izin istedi. "Tabii ki" dedim. İngilizce sohbet etmeye başladık. Türk kahvesi söyledi kendine. Buraları çok tanımak istediğinden bahsetti. Akademisyenmiş. Bizans üzerine çalışıyormuş. Buraların tarihinden konuşurken iş ister istemez dönüp dolaşıp Haçlı istilasına geliyordu sonunda. Bu konuda da araştırmaları olduğunu anlattı turist.

"Bu konu Batı tarihi için de önemlidir" dedi. "Batı'nın aslında

Kudüs kadar İstanbul'u da kutsal gördüğü ortada... Bunu sadece o dönem Bizans'ın zenginliğiyle açıklamak olanaksız. Babil, Kudüs, Roma ve İstanbul... Şehirleri kutsal yapan orada bulunan emanetlerdir aynı zamanda."

"Buna ben de inanıyorum" dedim. "Bu konuda ben de çalışıyorum. Latince kitapları tercih ediyorum genelde, özellikle anı kitaplarını."

"Şövalye anıları değil mi?" dedi turist. "Bu kitaplar bir seri ama çoğu kayıp. Yani aslında ben kayıp olduğuna inanmıyorum. Şövalyeler bu kitapları nereye koyduklarını bilirler. Yüzyıllar geçse de kaybolmaz aslında. O zamana ait bir yapı her zaman bunları bulmak için bir anahtardır."

"Burada o kadar çok değişim oldu ki" dedim heyecanımı belli etmemeye çalışarak. "Artık bulmak olanaksızlaşıyor. Bizans kiliselerinde de olduğunu sanmıyorum."

Bildiklerimden etilenmiş gibi gözleri parladı turistin. "Buraları sizinle gezmek isterdim" dedi. "Lütfen."

Öyle içten rica ediyordu ki kayıtsız kalamadım. "Peki" dedim mırın kırın ederek. "Gezelim o halde biraz."

Kafeden çıkıp sokaklarda dolaşmaya başladık. Adam tarihi benden daha iyi biliyor gibiydi. Üstelik sokakları bile tanıyor. Onun yanında kendimi daha turist hissettim bir an. Hem canım da sıkılıyordu zaten. Kafam allak bullak... Adamla daha fazla dolaşmaya niyetim yoktu. Bir yolunu bulup kaçmak istiyordum yanından.

Eski evlerin olduğu dar sokaklardan geçtik birlikte. Masalcı'nın evinin önünde buldum bir ara kendimi. Nefesim daraldı. İçim sıkılıyordu. Ellerim kollarım bağlı hiçbir şey yapmadan tanımadığım bir adamın peşine takılmış ne yapıyordum ki ben böyle?

"Bakın" dedi adam. "Burada gözünüze çarpmış olan herhangi bir kalıntı çok önemli benim için."

"Neden?" diye sordum.

"Önsezi" dedi. "Bugün buradan geçtim, çok dikkatimi çekti."

Birlikte etrafa bakmaya başladık. Bir duvarın önünde durdu. Taşlardan biri eski bir mermerdi. Benim de dikkatimi çekmemişti daha önce. Üzerinde çift başlı bir kartal vardı.

"Buralar çok heyecan verici" dedi turist.

"Katılıyorum" dedim.

Issız bir ara sokağa daldık. Arkamızdan birilerinin geldiğini fark ettim sonra. İki adam yanımıza gelip durdular. Turist onları görünce üzerindeki hırkayı çıkardı. Adamın kolunun yaralı olduğunu fark ettim o an. "Lanet olsun" dedim. Kafama yediğim darbeyle yıkıldım yere.

Gözümü açtığımda ahşap bir evde buldum kendimi. Karşımda Şövalye, yanında da iyi giyimli, sevimsiz suratlı bir adam... Yine de karizmatik sayılır ama. Gayet tesirli bir ifadesi, vakur bir duruşu var. Yirminci yüzyıl başlarına ait kıyafetler giymişler. *Bu yüzü bir kitapta gördüm sanki ama nerede?*

"Müsaade ederseniz kendimi tanıtayım" dedi Şövalye'nin yanındaki. "Adım Adam Alfred Rudolf Glauer ama beni Rudolf von Sebottendorf diye de tanırlar."

"Sizi çok iyi tanıyorum" dedim. Başım hâlâ acıyordu. "Ya 1910'lu yıllardayız ya da kırklar..."

"Çok sevindim" dedi adam. "Daha yeni bir yüzyılın başındayız. Ama zamanın bir önemi olmadığını biliyorsunuz. Burada olmak bana yetiyor. Burada öğrendiğim en önemli şey an'ların bilgisi oldu. Zaman kavramı benim için anlamını yitirdi. Şu an burada olmak ya da Führer zamanında olmak aynı şey benim için. Ya da yüzyıllar önce şövalye kardeşlerimin yanında olmak."

"Anlıyorum" dedim. Yıllar sonra kitabına önsöz yazacağım adam karşımdaydı.

"Anlamanız gereken çok şey var" dedi. "Burası bizim için çok önemli. Yüzyıllar burada akmıyor. An'ın gerçeği değişmiyor ama dünyanın haritası değişecek. Bunu biliyorsunuz. Lakin buranın önemi hep aynı... Kutsalımız burada. Biz burayı defalarca işgal edeceğiz. Ta ki aradığımızı bulana kadar. Ve siz de bize yardımcı olacaksınız. Sizin kökenlerinizi biliyoruz. Ve Raul'le olan ilişkinizi. O kitapta yazılanlara ihtiyacımız var."

"Ona ne oldu?" diye sordum.

Şövalye gülümsedi. "Ona ne olduğu sizin şu anda en son düşünmeniz gereken şey" dedi. "O ve Invictus elimizde. Artık arkanızda Masalcı yok."

Sebottendorf girdi sonra araya. "Kitap sizde olduğuna göre onu bulacak olan kişi sizsiniz" dedi.

"Kitap bende değil" dedim. "Bir anda yok oldu. Geldiği an'a gitti."

İkisi de şaşkınlık içindeydi şimdi. Şövalye'nin heyecanlandığını hissettim. "Demek ki onlar da burada. Büyük tehlikedesiniz Erhan Bey... Bu kez size tehlike yaratanlar biz değiliz. Şu an aynı tarafta olduğumuzu varsayın. O kitabı ve devamını bulmak zorundasınız. Ve çözmek zorundasınız. Bu herkesin ve bu şehrin kurtuluşu... O halde şimdilik sizi bırakacağız. Ama Baron'la hep arkanızdayız. Yine karşılaşacağız. Kitabı ve devamını bulmamız şart... Ve sizin de kitabın şifrelerini çözmeniz gerekiyor tabii ki..."

Sebottendorf'un sesi daha endişeliydi artık. "Dışarıda dikkatli olun" dedi. "Örfi idare var ve bütün zabitler sokaklarda."

"Ne oldu ki?" diye sordum.

"Padişah Meclis'i dağıttı" dedi.

O anda ne olduğunu kavradım. 1912 senesinin Ağustos ya da Eylül ayları olmalıydı. Sultan Reşat'ın meclisi dağıttığı zaman. En kritik dönemler... Balkan Savaşı, İttihat ve Terakki...

Dışarı çıktığımda her tarafın asker kaynadığını gördüm. Gece olmasına rağmen kalabalıktı. Ramazan ayı olmalıydı. Sahur bekleniyordu sanırım. Üzerimdeki kot pantolon, sweat-shirt ve deri montla dikkat çekmemem imkânsızdı.

İstanbul'un neresinde olduğumu bilemiyordum. Hançerimi yokladım. Belimdeydi. Seri adımlarla ilerleyip bir sokağa daldım. Karşımdan askerler geliyordu. Evlerden birinden zikir sesleri geliyordu. O eve yönelip kapıyı çaldım. Kapıyı sarıklı cüppeli bir adam açtı. Selam verdim.

"Aleykümselam Abdullah" dedi. "Biz de seni bekliyorduk. Şeyhimiz kapıyı açın dedi sen kapıyı çalmadan."

İçeri girdiğimde bir dergâhta olduğumu anladım. Beni Şeyh'in yanına götürdüler. Şaşkınlıktan bayılacaktım. Üsküdar'daki Hoca'yı buldum karşımda.

"Hocam" dedim. "Siz de buradasınız."

"Ben hep buradayım" dedi Hoca. Sakalları yine uzun, gözleri buğulu, bakışları önünde... Yer minderinde oturuyordu bu kez. "Burası dediğin yer, an'da var olduğun yerdir. Burası değişmez, an'lar değişir. Olduğun yeri burası diye isimlendirmen senin yanılgın."

"Hocam" dedim. "Olanları biliyorsunuz."

"Bilmek demek an'ları görmek demek" dedi. "Benim bildiğim senin bildiğin. Sahurda burada ol. Sonra da ezanı bekle. Ezan okunduktan sonra güvende olacaksın."

Hoca'nın dediğini yaptım. Geceyi dergâhta geçirdim. Hep birlikte sahur yemeğini yedik. Ezanla birlikte dergâhtan çıktım sonra. Üsküdar'daydım. Güneş batmamıştı henüz. Saatime baktığımda Balat'taki kafeden kalktığımdan itibaren sadece bir saat geçmişti.

Eve geldiğimde, Rudolf von Sebottendorf hakkında araştırma yapmam gerektiğini düşündüm. 1912 yılında Meclis'in kapatılması ve Balkan Savaşları önemliydi. Türkiye üzerindeki oyunlar

hiç değişmemişti. Balkan Savaşları yoktu ama bölmek parçalamaktı hep amaçları.

Konuyu sormak için tarih bilgisine çok güvendiğim bir arkadaşımı aradım. Ona 1912 yılını sordum. Sebottendorf'u ve özellikle ramazan ayını...

"O yıl önemli bir yıldır" dedi arkadaşım. "Padişahın Meclis'i dağıttığı yıl. O yılın ramazan ayı çok karışık geçmişti. Sıkıyönetim vardı. Balkan Savaşı bahanesiyle seçim de olmadı, Meclis de toplanamadı."

"Padişah neden Meclis'i dağıttı?" diye sordum.

"Aslında padişah oradaki bir partiden memnun değildi" dedi. "İttihat ve Terakki... Padişaha bu aklı veren Gazi Ahmed Muhtar Paşa'ydı."

"Şu meşhur Rus cephesi komutanı mı?"

"Aynen öyle" dedi arkadaşım. "O dönem sadrazamdı. O da İttihat ve Terakki'ye düşmandı. Belki de bu yüzden Meclis'i dağıttırdı. İttihat ve Terakki boş durmadı tabii. Balkan Savaşları oldu. Osmanlı büyük toprak kaybı yaşadı. Bu konuları bilirsin zaten."

"Evet" dedim. "O kısmı biliyorum ama bu Gazi Ahmed Muhtar Paşa kimdir? Neyin nesidir?"

"Pek hatırlamıyorum ancak Bursalı İpekçi Tahsin miydi başkası mıydı bilemiyorum ama İpekçi diye birinin oğlu işte."

"Selanikli İpekçi ailesiyle bir alakası var mı?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla yok ama bilinmez tabii" dedi. "Gazi Ahmed Muhtar Paşa'nın Atatürk üzerindeki etkisi çok ilginçtir ama. Kuşkusuz Atatürk ondan çok şey kapmıştır. Adam miladi takvime geçmeyi savunan kişi... Zaten astronomiyle çok ilgilenmiş. Belki Atatürk'ün aklında o zamanlardan beri kalmıştı miladi takvime geçmek. Abdülhamit'in tahttan indirilmesinde de bu Gazi Ahmed Muhtar Paşa büyük rol oynamıştır."

"Sence bu adam Baron von Sebottendorf'la tanışıyor olabilir mi?" diye sordum.

"Bilmem ama belki bir Bektaşi tekkesinde tanışmışlardır."

Kapının çaldığını işitince sohbeti daha fazla uzatamadım. Az önce bahçeden geçen karaltıyı fark etmiştim zaten. Arkadaşıma daha sonra arayacağımı söyleyip kapattım telefonu. Kısa kısa vuruyordu kapıdaki.

"Kimsin?" diye sordum kapıyı açmadan.

"Aç kapıyı" dedi adam. Yaşlı olduğunu anlamıştım sesinden. "Masalcı'nın yüzüğünü getirdim."

Heyecana kapılmıştım bir an. Hemen açtım kapıyı. Saçı sakalına karışmış iki büklüm bir adam duruyordu karşımda.

"Ne yüzüğü?" dedim. "Kimsin sen? Masalcı nerede?"

"Bu yüzüğü takman gerekiyor" dedi. Yırtık pırtıktı ihtiyarın üstü başı. Kokuyordu da üstelik. Leş gibi. Cebinden bir yüzük çıkarıp uzattı. "Bu yüzük aradığın kişinin yüzüğü" dedi. "Hemen tak bunu."

Bana ulaşmaya çalışıyordu Masalcı. Benden vazgeçmemişti. Bulunduğu o kayıp yerden bile temas kurmaya çalışıyordu. Mücadeleye inanıyordu. Üstelik bana da. İçinde bir umut kalmış olmasa yapmazdı bunu. Çok duygulanmıştım. Onu utandırmamak için elimden gelenin fazlasını yapmaya çalışacaktım.

"Peki" dedim ihtiyara. Aldım yüzüğü. "Bu an'dan itibaren hep takacağım."

"Hiçbir şey öğrenmemişsin" dedi ihtiyar. "Bu an'dan sonra ve öncesinde takacaksın. Bu yüzük zaten hep seninleydi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Şaşkınlıktan yutkunamıyordum bile. Yüzüğü parmağıma taktım hemen. Bir daha hiç çıkarmayacaktım.

XLII. Bölüm

Constantinopoli capta

Geçenlerde Fransızca bir kitap almıştım. *İstanbul Latin Krallığı*. Kitabı Eminönü'nde bir kafede oturup okumak istedim. Bir pastaneye girip limonata söyledim. Kitabı henüz açmıştım ki dışarıdan gelen gürültüleri işittim. Bir grup insan Eminönü tarafına doğru koşuyordu. Etrafa baktığımda zamanın kırıldığını fark ettim yine. Yirminci yüzyıl başlarının İstanbul'unda olmalıydım. Dışarı çıkıp birini durdurdum hemen. Bu insanların nereye koştuklarını sordum. Derne vapuru kalkıyormuş. *Derne vapuru*. Düşününce hatırladım. Trablusgarp'a giden vapurdu o. 22 Eylül 1911'de yani 105 yıl önce... 12 bin 500 tüfek, 600 sandık cephane, 500 çuval un, 500 çuval peksimet ve 200 asker elbisesiyle Trablusgarp'a giden vapurdu Derne... İtalyanları aşarak Osmanlı'ya malzeme ve mürettebat götürecekti. Gemi İtalyanların eline geçmesin diye batırılacaktı. Hatırladığım kadarıyla Derne vapuru yola çıktıktan bir hafta sonra İtalyanlarla Trablusgarp Savaşı patlak verecekti. *Atatürk'ün Tobruk kahramanı olduğu savaş*.

Keskin bir yanık kokusu dolmaya başlamıştı burnuma. Aksaray tarafından gelen dumanlar burayı da sarıyordu. Meşhur Balat yangını olmalıydı bu. Alevler sarıyordu dört bir yanı. Koşmaya

başladım ama nereye kaçacağımı bilemiyordum. Yahudi Mahallesi olduğunu düşündüğüm yerler alevler içindeydi. İlerideki sinagog da yanıyordu cayır cayır... Yanından geçtiğim ev çatırdayarak çöküverdi. Koşmaya başladım yine. Nereye gittiğimi bilmeden deliler gibi koşuyordum oradan oraya. Üzerime ateş parçaları düşüyordu sağdan soldan. Üzerime devrilen bir duvarın altında çırpındığımı hatırlıyorum en son. Gözümü açtığımda yangın yerinden çok da uzakta değildim, yanık kokusu her şeyin üzerine sinmişti adeta. Köşk olduğunu tahmin ettiğim bir yerdeydim. Salondaki koltukta yatıyordum.

"Geçmiş olsun" dedi bir adam.

Baron Rudolf von Sebottendorf!

Ne çok karşılaşmaya başladık böyle?

"Baron" dedim şaşkınlıkla. "Siz..."

"Ben olmasaydım şimdi yaşamıyor olacaktınız" dedi.

"Siz olmasaydınız belki bu işlere de hiç bulaşmamış olacaktım" dedim doğrulmaya çalışırken. Kollarımda yanık izleri vardı. Hatta sırtımda da. Hareket ettikçe canım yanıyordu.

"İtalyanlar yarın Osmanlı'nın canına okuyacak" dedi Baron. "Dünya korkarım çok büyük bir savaş görecek."

"İkimiz de biliyoruz bunu" dedim.

"Oysa burası çok güzel bir yerdi, çok yazık oldu" dedi. "Birçok sinagog yandı. Musevi Mahallesi toptan yok oldu. Tek tesellim Kaballah kitaplarını önceden kurtarmış olmamız."

"Kaballah kitapları mı?"

"Evet Kaballah kitapları... Burası çok önemli bir Kaballah merkeziydi. En büyük kabalistler buradaydı. Sabetay Sevi de buradaydı. Bizimkiler onlarla çalışmayı çok severlerdi. Ama biliyorsunuz bunlar lanetlenmiş insanlar. 144 bin kişi dışında kimse kalmayacak."

"Buranın vatandaşısınız ama buraya ihanet ediyorsunuz" dedim.

"Osmanlı'nın var olması bizim çıkarlarımıza uygun değil" diye devam etti Baron. "Yeni bir ülke olmalı. Bizimle zıtlaşmamalı. Almanlara yakın olmalı. Size de rahat yok... Ta ki çözülene kadar... Yıllardır o kitabı aradım. Burada olduğunu biliyordum. Bir tarikatın eline geçmişti. Sonra yeniden kayboldu. Şimdi sizde. Çözebilecek tek kişi sizsiniz. Burada kaybolmamanız gerekiyor. Şu an sağ salim dönmeniz için elimden geleni yapacağım. Sizi yeniden bekliyorum."

Dışarı çıktığımda Balat'taydım. Üsküdar'a gidene kadar aklımda sadece Baron vardı. Tarih aslında hiç de bize öğretildiği gibi yaşanmamıştı aslında. Trablusgarp Savaşı'na dönmeliydim. O konuyu iyice araştırmam gerekecekti. Perde arkasında çok şey vardı. Bize okutulan İnkılap Tarihi tam bir garabetti. Mustafa Kemal Trablusgarp'ta harikalar yaratmıştı ama olayların asıl kaynağına inmek de gerekiyordu. Öncelikle Almanların ya da Baron Rudolf von Sebottendorf'un bununla ne alakası vardı ya da Şövalye'nin? Ve ben o lanet olası kitabı nasıl çözecektim, neyi, nasıl hatırlayacaktım?

Trablusgarp Savaşı İtalyanların Kuzey Afrika'da varlık göstermek istemelerinin sonucu yaşanmıştı. Kuzey Afrika'yı Fransızlar, Mısır'ı İngilizler ele geçirirken İtalyanlar burayı Osmanlı'dan küstahça koparmışlardı. Bugünkü Libya topraklarının İtalyanların eline geçmesi tabii ki Almanya'nın işine gelmiyordu. O zaman Baron Rudolf von Sebottendorf'un Osmanlı'nın yanında görünmesi doğaldı. Mustafa Kemal ve Enver Paşa da gizlice Trablusgarp'a gitmişler ve direnişi örgütlemişlerdi. Bunların konuyla ilgisi yoktu ama bugün Libya'nın bölünmesiyle bir ilgisi var mıydı acaba? *Aslında var.* Bugün üçe ayrılan Libya, o zaman da üç cepheye ayrılmıştı. Avrupa'nın Libya üzerindeki planı çok da değişmemişti. Sadece İtalyanlar artık orada oyuncu olarak bulun-

muyordu. Rollerini oynamış ve çekilmişlerdi sahneden. Sanırım Atatürk'ü daha fazla araştırmam gerekiyordu.

Bu arada Baron Rudolf von Sebottendorf'un Tapınakçılarla olan ilişkisi de dikkat çekiciydi. Baron da sonu Nazilere kadar ulaşacak olan Thule örgütünü kurmuştu. Baron Rudolf von Sebottendorf, burada bir mason locasına dikkat çekiyordu. Lakin bu Bektaşiliğin bir koluydu ve benzer bir ezoterik yapılanması vardı.

Üsküdar'a geldiğimde dergâha uğradım. Hoca'nın karşısına çıkıp "An'lar arasında kayboluyorum Hocam" dedim.

"Bana bak Abdullah" dedi Hoca. "Yol önünde açık. Bilmediğin çok şey var. Sen dahil kimse masum değil. Bu yol dönüşü olmayan bir yol. Yol çözülmeden an çözülmeyecek."

"Peki ben ne yapacağım Hocam?" diye sordum.

"Sen adım at oğlum. Devamı gelecek" dedi.

Dergâhtan çıktıktan sonra yürümeye başladım. Kafam karmakarışık. Yürüyerek Kuzguncuk'a kadar gelmiştim. Çarşıda dolaşırken lise arkadaşıma rastladım. *Lebriz*.

Okul yıllarında uzaylılar ve eski uygarlıklar hakkında hep konuşurduk Lebriz'le. Köklü bir aileden geliyordu. Wega yıldızıyla fazla ilgilenirdi. Yoluna çıkıp selam verdim. Çok sevindi beni görünce. Bir yerde oturup lafladık eski günlerden. Sonra bir yere davetli olduğunu söyleyip kalktı. "Sen de gel" dedi. Başka işim olmadığından düşünmeden takıldım peşine. Bir yalıya gittik birlikte. Lebriz'in yanında beni de sıcak karşıladılar. Yaşlı bir doktor bekliyordu bizi yalıda.

Odaya girdiğimde gözlerim karardı birden. Başım döndü. Hatırlıyordum ben burayı. Hatırlıyordum tabii. Daha birkaç saat önce gözlerimi açtığım yerdi burası. Baron Rudolf von Sebottendorf'u gördüğüm yerdeydim.

Adının Ali Osman olduğunu öğrendiğim doktor, etrafa şaş-

kınlık içinde baktığımı fark etmiş olacak ki "Sanırım burayı daha önce gördün" dedi. "Kafana yediğin darbe başkasını çok daha zor duruma sokardı ama sen sağlam çıktın" diyerek güldü.

Korku içindeydim. Buz kesmiştim bir anda. Arkama dönüp koltukta oturan Lebriz'e baktım. Bu da ne demek oluyordu böyle? *Lebriz yok*. Şövalye oturuyordu yerinde. Oyuna gelmiştim yine.

"Şu an korkmanıza gerek yok" dedi Şövalye. Bacak bacak üzerine atmış, gülümsüyordu bana. "Sizi öldürmeyi düşünmüyorum. Kitabı çalanlara karşı birlik olmak zorundayız. Üstelik size ait olan bir şeyi elimde tutarken çok da taşkınlık yapacağınızı sanmıyorum."

Elinde Masalcı'nın bana verdiği hançeri gördüm bir an. Belimi yokladım hemen. Yok!

Çok sinirlenmiştim. Bir hışımla Şövalye'nin üzerine atılmak geçiyordu içimden ama yapamadım. Hiçbir hamlemin faydası olmazdı, biliyordum.

"Bana ait olanı bana verin" dedim.

"Tanrı'nın hakkı Tanrı'ya, Sezar'ın hakkı Sezar'a" diyerek güldü yine. Çıldıracaktım.

"Büyük üstadımız Jacques de Molay'ın Tanrı'ya kavuşmasından sonra toparlanmamız zaman aldı" diye devam etti Şövalye. "Ama amacımızı unutmadık. Bu arada adamlarımız her yerde faaliyet gösteriyordu ve bizim istediğimiz para sistemi yerleşiyordu. Bu iş için Yahudileri kullandık. Sonunda onları öldüreceğimiz için bizim açımızdan bir sakıncası yoktu. Bu arada iki önemli olay oldu. Birincisi Türklerin İstanbul'u alması ikincisi de artık yeni kıtayı saklayamamamız, böylece diğerlerinin de öğrenmesi. Yeni kıta bütün amaçlarımızı gerçekleştireceğimiz bir merkez oldu, İstanbul'sa her zaman amacımızdı, çünkü Kutsal Emanetler oradaydı. Türk İmparatorluğu içinde adamlarımız her zaman oldu.

En kolay saklandığımız yerler dergâhlardı. Aslında çok faaliyet yaptık. Bunları bilmeniz gerekmiyor. Size şimdi sadrazam bile olmuş kardeşlerimizi anlatsam şaşırırsınız ama bilmeseniz de olur. En büyük sorunumuz yirminci yüzyılda bölünmemiz oldu. Şu an bu bölünmenin sancıları var. Bazı kardeşler yeni kıta yolunu eski kıtaya üstün tuttu. Sanırım kitabı da onlar aldı. Son savaş yaklaşıyor. Bir tarafın üstün olması gerek."

"Raul olmadan hiçbir şey yapamazsınız" dedim. "Onu bırakmanız gerek."

"Raul bize ihanet etti" dedi Şövalye. "O Müslüman oldu. Tanrı'yı inkâr etti ve Muhammed'e inanan putperestlerin peşinden gitti."

"Bu onun seçimi, karışamazsınız."

"Raul serbest kalacak" dedi. "Ama siz de yardım edeceksiniz."

"Önce kitaba ihtiyacım var ama onu bulacağım" dedim. "Ne çözeceğimi ve ne hatırlayacağımı bilmiyorum. Yapıp yapamayacağımdan da emin değilim. Ama yapabilirsem de size yardım etmem."

O anda büyük bir gürültü peyda oldu kapının önünde. Elleri kılıçlı adamlar girdiler içeri. Göz açmaya fırsat vermeden saldırdılar. Doktorun kanlar içinde yere yığıldığını gördüm. Şövalye ortadan kayboluverdi. Oturduğu yerde hançeri görüp aldım hemen. Duvar kendi etrafında dönünce yeni bir kapı açıldı. Hiç düşünmeden daldım içeri. Başka bir odaya geçtim oradan. Pencereden çıkıp bahçe boyunca koştum. Bahçe kapısında yağız bir atın beklediğini fark ettim. Daha önce birkaç kez ata binmişliğim vardı. Hatta Mısır'da piramitleri de at üzerinde gezmiştim. Can havliyle atladım atın üzerine ama başaramadım. *Bir Cüneyt Arkın olamadım*. Sürekli düşüyordum. Atın üzerine çıkmayı başaramıyordum. Peşimden koşanlar çoktan yetişmişlerdi bile bana. Elleri kılıçlı adamlar var güçleriyle koşuyorlardı bana doğru. İşte o an artık sonumun geldiğini düşündüm. Üzerime gelenlerden birinin

kafasını havada uçarken gördüm sonra. Derken bir karışıklık yaşandı içlerinde. Kılıçlar çekildi sağa sola.

"Invictus" diye bağırdıklarını duydum. Masalcı dalmıştı aralarına. Hepsi çil yavrusu gibi dağıldılar.

Bahçe kapısından çıkıp koşturduk. Soluklandığımız sokağın Kalantor Sokak olduğunu fark ettim bir an. Dedemin evi vardı bu sokakta. Fesli adamlar yürüyordu etrafta. Her yer bostanlık...

"Plan işlemeye başladı" dedi Masalcı. "Ait olduğun an'da İstanbul tehlike altında... Herkes tehlike altında... Güneyde savaş başlıyor ve Türkiye'ye sıçrayacak. Bir şeyler yapmak gerek."

Kredi kartı kullanmayın, kredi almayın, çok tüketime gitmeyin demenin artık pek bir işe yaramayacağı zamanlar yaklaşıyordu. Hissediyordum.

"Peki ne yapacağız?" dedim.

"Oyunu bozmak her türlü silahtan daha etkili olur" dedi Masalcı.

"Bunu yapabiliriz" dedim.

"Döneceğimiz yerde çok vakit yok" dedi. "Şövalyeler her yerde..."

"Onlardan bir adım öndeyiz ama" dedim. "Çünkü sapkın inançları ve kurdukları hayal bizi kör etmedi daha."

"Haklısın" dedi. "Belki bu tek şansımız."

Üsküdar'a geçtik birlikte. Eve kapanıp baş başa verdik Masalcı'yla. Elimizdeki bilgileri geçirdik gözden. Tapınakçı şövalyeler günümüze ait an'larda ikiye ayrılmışlardı. Bir kısmı Avrupa diğer bir kısmı Amerika'da... Bir kısmı euro diğer kısmı dolar diyordu. Yani bundan önceki iki dünya savaşında olduğu gibi İngilizler ve Almanlar yine karşı karşıya saf tutmuşlardı. Masalcı'yla bunları konuşurken, iki şövalye grubunun da nasıl davranabileceğini kestirmeye çalışıyorduk.

Alman grubu her zaman olduğu gibi, bu topraklarda egemen-

lik kurmaya çalışıyordu. Şövalyelerin en büyük projesi Amerika olmuştu. Ancak anladığım kadarı ile bu proje çöküyordu. Zaten televizyonlarda hep bunları anlatmaya çalışmıştım. Gün ağarıncaya dek bunlar üzerinde çalışmıştık Masalcı'yla. Hiç uyumadan erken saatlerde çıktık evden. Aziz Mahmut Hüdai'ye gittik birlikte. Masalcı istemişti bunu. Ben de çok sorgulamadan takıldım peşine. Sonra yanımdan ayrılıp ara sokaklardan birine daldı seri adımlarla. Daha önce hiç fark etmemiştim bu sokağı. Yerleri parke taşlı, etrafında uzunlu kısalı eski yapılar... Masalcı'nın peşinden ben de daldım sokağa. Anlamadığım dilde bir şeyler mırıldanıyordu Masalcı. Çok geçmeden birtakım insanlar belirdi etrafta. Sabah namazından dönüyorlardı. Her birinin üzerinde siyah renkli cüppeler... Sokağın sonundaki rampadan aşağıya doğru inerken Osmanlı devrindeki Üsküdar'da olduğumuzu fark ettim. Artık tahmin ediyordum Masalcı'nın nereye gideceğini. Tam da düşündüğüm gibi dergâha yöneldi adımları. Hoca'yı ziyaret edecektik. Namazdan çıkanlar dağılır dağılmaz soluğu Hoca'nın yanında aldık. Bizi görür görmez "Çok tehlikeli bir iş yaptınız" dedi Hoca. "İtalyan askerleri her yerde..."

"Biliyorum" dedi Masalcı. "Ama bu ara İtalyanların İngilizlerle arası açık. İngiliz kumandası altında olmak istemiyorlar. Üsküdar'da Osmanlı direnişçilerine gizliden gizliye yardım bile ediyorlar. Bugün bir İtalyan subayıyla görüşeceğiz" diye açıkladı durumu. Masalcı'nın bu planından haberim yoktu.

"Bana bak Raul" dedi Hoca. "İtalyanlara güvenilmeyeceğini biliyorsun. Adımlarını temkinli at." Sonra bana döndü Hoca. Tespihini tuttuğu elini kaldırıp belimi işaret ederek "Sen de Abdullah" dedi. *Hançerimi görmüş*. "Sen de aç gözünü. O hançeri iyi gizle. İtalyanlar öyle şeylerden hoşlanmaz. Buraya sadece İtalyanlar için gelmediniz değil mi?"

"Sizin duanıza ve yardımınıza ihtiyacımız var" dedi Masalcı. "İtalyan subayla görüştükten sonra buradaki geçitten dönmemiz gerekiyor."

"Kapım size her zaman açık" dedi Hoca.

Rahatlamış gibi görünüyordu Masalcı. Dergâhtaki kardeşlerin giyindiği elbiselerden alıp giydik üzerimize. Her taraf İtalyan askerleriyle kaynıyordu. Arada taşkınlık yapsalar da kimseye dokunmuyorlardı. Yürüyerek çarşıya çıkıp burada bir kahveye girdik. Az sonra Masalcı'nın söylediği gibi bir İtalyan subayı gelip oturdu karşımıza. Düzgün bir Latincesi vardı subayın. Masalcı'nın kusursuz Latincesi de dikkatimi çekmişti. Anladığım kadarıyla subay aynı zamanda rahipti. Masalcı ona kitapları sordu. İstanbul'un Latin işgali altındayken yazılmış anı kitaplarını. Subay bunlardan bazılarının Papalık kütüphanesinde olduğunu söyledi ona. Masalcı Raul, kitapların her birini alabilecek güçte olduğunu belirtince, subay birtakım katalog numaralarından söz etti. Kitapların ilk numaralarını söylüyordu. Kahvesini içtikten sonra hiç oyalanmadan kalkıp gitti. O dönemin kahveleri fazla sert geldi bana. Gözlerimden yaş getirecek kadar acıydı. İçemedim. Acil Vatikan'a gitmem gerektiğini söyledi Masalcı. Orada birini bulmalıydım. Ondan kitabı isteyecektim.

Dışarı çıktığımızda ummadığım bir manzara bulduk karşımızda. İngiliz askerleri de gelmişti. İtalyan askerleriyle dalaşıyorlardı. Arada yem olmamız an meselesiydi. Gözlerine batıyorduk ister istemez. Hızlı hareket ediyorduk, dergâhtan çıkıp İtalyan subayıyla buluşuyor sonra yine sokaklarda koşturuyorduk. Fark edilemeyecek gibi değildi halimiz. Kahve yolundan koşturarak dergâha vardık Masalcı'yla. Gizli geçişi aşıp geçidin sonundaki ahşap kapıdan çıktığımızda İETT otobüslerinin sağa sola aktığı günümüz Üsküdar'ına adım atmıştık. Masalcı vapurla Eminönü'ne geçerken ben de eve gidip Vatikan yolculuğu için hazırlık yapmaya başladım.

XLIII. Bölüm

Vaticanus

Roma'ya gelmeden önce internetten Vatikan yakınlarında bir otel ayarlamıştım. Yeşilliğe bakan hoş bir oteldi. Yerleştim hemen. İlk gün biraz etrafı dolaşmak istedim. Sıkça ziyaret ettiğim şehirlerden biriydi Roma... *Her sokağını iyi bilirim. Paris'ten sonra en iyi bildiğim yabancı şehir.*

Ortaçağın karanlığı ara sokaklarda kendini hissettiriyordu hâlâ. Bütün gün dolaştım şehirde. Otele döndüğümde resepsiyondan çağırdılar. Bana bir not varmış. Almaya gelmemi istediler, indim aşağı. Gece Sistine Chapel'in yani Vatikan Müzesi'nin orada buluşalım yazıyordu notta. İmza yerine kanatlarını açmış kartallı bir mühür basılıydı. Notun Şövalye'den geldiğini anladım. Davetine karşılık verecektim elbette.

Gece vakti Vatikan Müzesi'nin duvarı dibinde bekliyordum onu. Çok geçmeden Şövalye de geldi.

"En azından buluşmalara sadıksınız" dedi.

"Önemli bir buluşma bu" dedim. "Bu uğurda sizi bile görebilirim."

"Şu an için aynı gemideyiz" diye devam etti. "Sistem çöküyor. Amerika bir ütopyaydı ve artık işlemeyen bir proje. Bizimkilerin bir bölümü bunu anlamıyor. Amerika üzerinde çok yatırım yapıl-

dı. Projenin bittiğini anlamıyorlar. Şimdi onlar kitabı ele geçirme derdindeler. Sizin için de tehlikeli olacak."

"Beni düşündüğünüze sevindim" dedim.

"Sizi düşündüğümden değil" dedi Şövalye. Fazlasıyla ciddiydi bugün. "Şu an bir arada olmaya mecburuz. Amerika projesi çökünce Türkiye de kalmayacak ortada, Rusya da Çin de... O nedenle en azından ülkeniz için bir şey yapın. Bizimle beraber çalışın. Bizim güçlü olmamız bir süre daha ülkenizi kurtarır..."

"Güveneceğim en son kişisiniz ama bir şey yapacağım merak etmeyin" dedim. "En azından kitabı yeniden bulmam gerek."

"Şimdi beni iyi dinleyin" dedi Şövalye. "Gece görüşeceğiniz adam Vatikan'da çok önemli biri. Dokümantasyon bölümünde olduğuna bakmayın. Bu adam çok etkilidir. Malum papa artık Şeytan'a hizmet ediyor. İsa efendimiz döndüğünde ilkönce o kiliseyi yıkacak başlarına. Adam geldiğinde seni sorgulayacak. Raul'e güvenmiyor. Onun Müslüman olduğunu biliyor. Dikkatli ol. Hepimizi ateşe atma."

"Tamam" dedim.

Gece Piazza Navona'da önceden kararlaştırdığımız yerde buluştuk. Piazza Navona, turistlerin en çok ziyaret etmeyi sevdikleri yer. Bu meydanın yerinde bir zamanlar İmparator Domitianus'un stadı varmış...

Geceleri restoranların ışıl ışıl olduğu sokak sanatçılarının hünerlerini sergiledikleri geniş bir sahne... *Roma'nın restoranlarına fazla güvenmemek lazım... Çoğunun doğru düzgün bir mutfağı bile yok. Yemekler tek elden dağıtılır. Mafya İtalyan mutfağına bile el atmış.*

Gittiğimde beni bekliyordu adam. Adı Massimo... Zayıf yapılı ama keskin bakışlı biriydi. Hiç hazzetmedim dersem az bile söylemiş olurum. *Önyargılı olmayı sevmiyorum ama adam gerçekten çok itici.*

Lütfeder gibi konuşuyor karşısındakiyle. Utanmasa her sözü için servet isteyecek. Önce Vatikan arşivleri üzerine konuştuk. *Zorbela.* Çok da hoş bir sohbet olduğunu söyleyemem ama yine de zarif ve bilgili bir adam vardı karşımda. Massimo, Vatikan arşivlerinin çok abartıldığını, aslında sanıldığı kadar gizemli olmadığını söyledi bana. *Başka ne beklenirdi ki zaten?* Vatikan arşivlerinin en önemli yanı elyazmaları ve kilise kayıtlarıymış. Sonra konu şövalyelere geldi tabii. Massimo bu konuda çok şey söylememeye kararlı gibi görünüyordu. Aksanlı Fransızcasıyla beni de yokluyordu zaman zaman.

"Bizdeki şövalye anıları gerçekten de Haçlı Seferleri'ne katılan şövalyelerin anılarıydı ama bir Robert de Clari ya da Villehardouin kalitesinde değil. O nedenle basmayı düşünmedik" dedi.

"Ama ayrıntılarda çok şey bulunuyor olabilir" dedim.

"İyi de bununla ilgilenenler zaten bize başvurur" diye cevap verdi Massimo.

"Raul sizin bu konuda bana yardımcı olabileceğinizden bahsetti" dedim. Konuya girmek istiyordum bir an evvel. Massimo'dan istediklerimize ulaşabilecek miydim bilmiyorum.

"Raul çılgın bir adam" dedi Massimo. "Ara sıra gelirdi buraya. Bir şeyler arardı kafasına göre. Okurdu. Uzun bir arkadaşlığımız vardı onunla. Raul'ü kıramam kolay kolay. Lakin aradıkları hep çok özel şeyler olurdu."

"Biliyorum" dedim. "Özellikle de Tapınakçılarla ilgili olanlar değil mi?"

"Sadece Tapınakçılar mı?" diyerek güldü. "Tarihin en gizemli tarikatını araştırıyor."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Ölümsüzler" dedi Massimo. "Emanetçi ya da Koruyucu Ölümsüzler."

Hiç susmadan anlatmaya devam etmesini istiyordum Massimo'dan ne mümkün. Bu konu hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ondan duyacağım her sözün büyük bir önemi vardı benim için.

"Devam edin lütfen" dedim. "Devam edin."

Konuya gösterdiğim ilgi Massimo'yu tedirgin etmişti sanki. Susmakla devam etmek arasında sıkışıp kaldığını hissettim. Sonra "Bilirsiniz işte" dedi. Anlatmaya çok da hevesli görünmüyordu zaten. "Kutsal Kitap'ta Mesih İsa'nın bir öğrencisinden söz eder" diye devam etti. "O bölümü bildiğinizden eminim. Belki de Yuhanna başka birinden aktarmıştı. İşte Ölümsüzler efsanesi buradan çıkar. Bu inanışa göre Mesih İsa'nın geleceği zamana kadar emanetleri koruyan şövalyeler vardır. Bunlardan bir bölümü emanetleri korurken bir bölümü de bozguna uğrayıp emanetleri kaybetmişlerdir. Yine bu inanışa göre bu emanetleri hâlâ aramaktadırlar. Tabii bunlar saçma bir efsane."

"Siz buna inanmıyorsunuz tabii" dedim.

"Ben Kutsal Kitap'ta yazanlara inanırım" dedi. Gözleri meydanın her noktasını tarıyordu hızla. Birini mi görmüştü emin olamadım bir noktaya özellikle takılıp kaldı bakışları. Kendimi tutamayıp ben de çevirdim başımı. Kimseler yoktu. "İncil'de ölümsüz olarak bahsedilmez onun hakkında" dedi Massimo ilgimin dağılmasını istemiyor gibi. "Mesih İsa gelene kadar dünyada kalacağından bahsediyor ama ölümsüz olduğundan söz edilmiyor. İkisi aynı şey değil. Belki de zamanda yolculuk etmeyi biliyor. Bunu yapan şövalyeler olabilir tabii. Bilemiyorum. Ama Kutsal Kitap buna kapı açıyor."

Şimdiye dek kendinden emin konuşan, rahat ve naif tavırlı Massimo'nun kekelemeye başlamış olması ilgimi çekiyordu. Ben de tedirgin oluyordum ister istemez.

"Raul o konuyu çok araştırıyor" dedim. "Bu tarikat bazı kitaplar bırakmış olmalı."

"Var tabii" dedi Massimo. "Fakat benim derhal gitmem gerek. Çok üzgünüm. Yarın akşam buluşursak size yardımcı olacağım. Sizi gün içinde ararım."

Kendisine teşekkür edip vedalaşmaya bile zaman bulamadım. *Ne diye buluştuk anlamadım*. Sandalyeden kalktığımda çoktan gitmişti Massimo. Yalnız kaldığımda görkemi dehşet duygusuna dönüşen bu mekânda kalmaya devam edemeyecektim. Geldiğimden beri duvarlardaki tabloları, sütunların dibindeki heykelleri yakından görmek için can atıyordum ama içime dolan ürperti kaçırıyordu beni buradan. Ceketimi aldığım gibi çıktım dışarı. Her yan ışıl ışıldı ama caddeler bomboş. İn cin top oynuyor. Otele yürüyerek dönecektim. Daha doğrusu koşarak... Caddenin karşısına geçerken bir arabanın hızla gelmekte olduğunu fark ettim. Bana yaklaştığında yavaşlamasıyla tedirgin oldum. Parka açılan büyükçe bir kapı takıldı gözüme. Araba eğer gerçekten beni takip ediyorsa parka giremeyeceği için zaman kazanabileceğimi düşünerek park yönünde koşmaya başladım. Benimle birlikte araç da hızlandı. Kesinlikle beni izliyordu. Park kapısına can havliyle attım kendimi. Araç da acı bir frenle durdu. Duvar dibinde ağaçların altına eğilip beklemeye başladım karanlıkta. Görünmez olabileceğimi umuyordum. Sonra bir ses işittim:

"Pax Nobiscum" dedi biri.

Ortaçağ kıyafetli birinin bana doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm. Boynunda da büyükçe bir haç asılı... "Maistre Godfroy de Payens bunu size gönderdi" dedi ortaçağ Fransızcasıyla. Kolunun altında bir kitap... Tanıyordum o kitabı. Kaybolan kitaptı o. Evimdeki kitap... Çok heyecanlanmıştım. Çok da sevindim. Hem yarın Massimo'dan da alacağım kitaplar olacaktı. İşlerimizi kolaylaştırabilirdi bu kitaplar. İçimde büyük bir ümitle döndüm otele.

XLIV. Bölüm

Poseidon

Efendimizin gelişinin 1024 yılının Paskalya Yortusu'nda doğmuşum. Annem, Mayıs ateşi yakıldığında benim kundakta olduğumu söylerdi. Çocukluğumu yaşadığım söylenemez. Daha yedi yaşındayken kiliseye vermişler beni. Orada geçen yıllarım kitap okumakla ve kilise korosunda ilahi okumakla geçti. 14 yaşındayken Rahip Eugenius bana zorla sahip olmak istedi. Kafasını taşla ezdim ve gece vakti kiliseden kaçtım.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Gece boyunca yol aldım. Sabaha karşı bir manastır gördüm. Oraya sığındım. Kutsal yerleri ziyaret için dolaştığımı söyledim. Bana yatacak yer verdiler. Sabah ayininden sonra beni sorguya çektiler. Çok inandırıcı bulmadılar sanırım anlattıklarımı ama bir şey de demediler. Bir müddet için orada kalabileceğimi söylediler. Karşılığında kitap kopya edecektim. Aslında sevdiğim bir işti bu. Pagan yazarların kitaplarını kopyalamak çok hoşuma gidiyordu.

Bir gün yeni bir kitap geldi elime. Çok özensiz yazılmış bir kitaptı. Bir öykü kitabıydı. Geçmişe ve geleceğe gidebilen bir şövalyenin anılarıydı. Geçmişteki olayları anlatıyordu. Önceleri bana biraz komik geldi... Gelecekte olan savaşlardan, binlerce insanın öleceği

ateşlerden ve hiçbir hayvanın çekemeyeceği demir arabalardan söz ediyordu. Geçmiş olayları da sanki oradaymış gibi anlatıyordu.

Bu kitabı diğer kardeşlere sordum ama kimse bir şey bilmiyordu. Bunun üzerine manastırın yaşlı rahibine gittim. Kitabı hatırladığını söyledi. Kısa bir süre burada kalan Godfory isimli bir şövalye bırakmış bunu. Onu nasıl bulabileceğimi sorduğumda ise...

Gerisi yoktu... Burada kesiliyordu yazı... "Olamaz" dedim. "Burada bitmemeliydi."

Güldü Massimo. "Bu sayfayı Raul'e götür" dedi. "O anlayacaktır muhakkak ve sana ne yapacağını söyleyecektir."

"İtalya'ya sırf bu sayfa için gelmiş olamam" dedim. Müthiş bir hayal kırıklığı yaşıyordum aslında. Massimo bana getire getire bir sayfalık yarım kalmış bir anı dışında hiçbir şey vermemişti.

"Sana çok önemli bir bilgi verdim" dedi. "Ama gelişin bir işe yarasın istiyorsan, Ayasofya ve Pantheon'da ortak olanı bul. Bu seni başka bir sırra götürecek."

Ertesi sabah semalarında şimşekler çakan bir Roma'ya uyanıp Massimo'nun dediğini yaptım ve Pantheon'un yolunu tuttum hemen. Her tarafını gezdim. Ayasofya'da hem İmparator Kapısı'nda hem de alt galeride gördüğüm şeklin bir benzerini buldum eski yüzlemede. Poseidon'un simgesiydi bu resimler ve pek çok yerde vardı. Depremden koruyan tanrı Poseidon'un tılsımıydı bu ama şimdi anladığım kadarıyla başka bir sırrı daha vardı. Ayasofya'ya nereden ve nasıl gelmişti bu resim bilmiyoruz ama yüzyıllar sonra yepyeni bir şifre olarak çıkıyordu karşıma. İstanbul'a döner dönmez yeniden inceleyecektim Ayasofya'daki bu resmi.

Benim için artık Roma'dan ayrılma zamanı gelmişti. Elimde çok önemli bir bilgi ve Masalcı'nın anlayacağını umduğum bir sayfa vardı.

XLV. Bölüm

Noli me Tengere

Balat'ta her zamanki lokantada Masalcı'yı bekliyordum yine. Elimdekileri ona gösterebilmek için sabırsızlanıyordum. Neyse ki çok geçmeden geldi. Heyecanımı sezince gülümsedi yüzüme bakarak. Hiçbir şey söylemeden cebimdeki kâğıdı çıkarıp uzattım. Karşımdaki sandalyeye oturup okudu dikkatle ama canı sıkılmıştı, yüzü gölgelendi birden.

"Massimo tarafını seçmiş Erhan" dedi. "Bunu yem olarak sunuyor bize. Aradığımızın onda olduğu mesajını veriyor. Ama aradığımız şey gerçekten onda olsaydı yüzüne bile bakmazdı senin emin ol."

Şimdi benim de canım sıkılmıştı işte. Ne diyeceğimi bilemedim. Bunun için mi gitmiştim Roma'ya kadar? *Dünyanın parası Roma'ya gitmek, üstelik işleri de ihmal ediyorum.*

"Önceleri şövalyelerin bütün amacı elde ettikleri güce güç katacak bir sistem yaratmak ve bunu en azından bir ülkede uygulamaktı" dedi Masalcı. "Yalnız bu arada o güne dek bilinmeyen bir kıtanın farkına vardılar. Amerika kıtasını ilk keşfedenler şövalyelerdir. Keşfetmek kelimesini de hiç sevmem aslında. Sanki Batılılar görmeden evvel bu kıta hiç yoktu. Neyse... Şövalyeler bu kıtanın

kendi ütopyalarını gerçekleştirecekleri bir proje olduğunu düşündüler. Buranın gizli ismi Batı Yıldızı anlamına gelen Merika'ydı. Yani Americo Vespucci koca bir yalan... Kolomb da bir şövalyeydi. Yola çıktığında neyi bulacağını biliyordu zaten. Buranın temizlenmesi işini Cizvitlere verdiler. Bu alçaklar temizlemeyi iyi bilir. Gerisini sen de biliyorsun zaten. Proje başta çok güzel işledi. Bizimkilerin çoğu bu yeni yerde bulundular. Avrupa'da teknolojinin gelişmesi yepyeni projelere imkân sağladı. Kardeşler iki kutuplu olmak üzere Avrupa ve Amerika'da Yeni Dünya Düzeni'ni oluşturacaktı. Kudüs'te Tanrı'nın Krallığı'nı kuracaklardı. Bu projenin önünde duran tek bir engel vardı sadece o da Töton Şövalyeleri... Bunlar her zaman ortalığı karıştırmayı başardılar. Her şey tam toparlanırken Tötonlar her şeyi hep bozdular. Büyük savaşlara neden oldular. Şu an burada başımıza bela olmak üzereler. Ancak beklenmeyen bir şey oldu Erhan. Sizin zamanınızda Merika projesi basılan karşılıksız paralardan dolayı çökmeye başladı. Merika projesi çökünce şövalyeler ikiye ayrıldı. Artık iki grup şövalye ve Tötonlar var. Şövalye'nin sana aynı gemideyiz artık derken, aslında ortak düşmanın Töton Şövalyeleri olduğunu söylemek istiyordu sana."

"Peki siz hangi taraftasınız?" diye sordum. Kinayeli bir soruydu bu farkındaydım. Roma'dan ellerim boş döndüğüm düşüncesinin gerginliğiyle Masalcı'nın canını biraz daha sıkmak istedim aklımca.

"Müslüman olduğumdan beri tek yönüm var benim" dedi ciddi bir tavırla. "O da kıble..."

Masalcı bunları söylediğinde gökyüzü kuvvetli bir ışıkla ikiye yarıldı sanki. Şimşekler çakıp sönerken üst üste gök gürlemeleri işitiyordum. Aşağı taraftan gelen bir atlının Aya Yorgi Kudüs Kilisesi'ne doğru gittiğini gördük.

"Hazreti İsa'nın gelişini bekleyen şövalyelere Georges deriz" dedi Masalcı. "Bizanslılar da Yorgi der. Sır burada evlat."

Üzerimize yağan yağmurla ıslanmaya başlamıştık. Sahile doğru koştururken Masalcı'yı kaybetmiştim. Durup etrafıma bakınırken Üsküdar Vapur İskelesi'nde olduğumu gördüm. Karşıya geçip Hoca'yı ziyaret etmem gerektiğini düşündüm.

Dergâha vardığımda Hoca'nın kapıda beni beklediğini gördüm.

"Hocam" dedim.

"Biliyorum" dedi. "İçeri gel."

Hoca'nın odasına girip yere diz çöktüğümde aslında hiç ıslanmamış olduğumu fark ettim. Onca yağmurun bir damlası değmemişti sanki üzerime. "Bir şey yapmam gerekiyor Hocam ama yapamıyorum" dedim. "Bu an'da olmamın bir anlamı olmalı."

"Bilge'ye sormadın sanırım" dedi Hoca.

"Hangi bilge?" diye sordum. "Hangi bilge sizden daha iyi bilebilir ki?"

"İçindeki bilge" dedi elini kaldırıp göğsümü işaret ederek. "Hep dışarısıyla yaşıyorsun. Kafanda kurallar var, yapılacaklar ve başkalarının ne diyeceği... İçindeki senle hiç konuşmuyorsun. Ona sormuyorsun. Sen bu zamandasın ama o bu an'da."

Giderek daha çaresiz hissediyordum kendimi. "Peki bunu nasıl yapacağım Hocam?" diye sordum.

"Yapmayacaksın oğlum" dedi. "O hep olacak. O zaman ve mekânda değil, an içinde. Sen televizyondayım zannediyorsun, insanlar konuşan bir görüntü görüyor ama o yanında yokken sen sadece hayal perdesinden yansıyanları anlatıyorsun. İnsanlar seninle konuşuyor ama cevapları veren o değil."

Gözlerimin içine bakıyordu Hoca. Anlamamı bekliyordu sanırım. Zorlandığımı görünce ağır hareketlerle ayağa kalktı ve ellerini açtı. Hoca'nın giderek yükseldiğini gördüm. Ayakları yerden kesilmişti. Neredeyse yerden bir karış yukarıdaydı.

"Yere bastığını hissetmen senin yanılgın" dedi. "Yere basmak

senin ihtiyacın... Ruhunun toprağa ihtiyacı yok. Yerçekimi dediğin şey senin yanılgın... Maddeye olan inancın senin körlüğün..."

Yanımda duran şamdanın eğilmeye başladığını gördüm sonra. "Aslında şamdan yok" diyecektim ama kötü bir şaka olacaktı bu, sustum.

"Sen bir şey yapmak istiyorsan önce yapmak istediğinden kurtul" diye devam etti Hoca. "Yapman gereken seni bulacaktır."

Dışarı çıktığımda kendimi fazlasıyla yorgun ve bitkin hissediyordum. Eve gidecek gücüm kalmamıştı artık. Bütün bunlar ne zaman bitecekti acaba? Taşlı yollarda yürürken etrafta koşuşturan İtalyan askerleri de şaşırtmıyordu artık. Öylesine alışmıştım ki bu zaman kırılmalarına hangi zamanda nerede olduğumun bir önemi kalmamıştı benim için. Kaldırımdan geçerken güçlü bir kol beni tutup dükkânın içine çekti. Bir bakırcı dükkânındaydım. Beni kaldırımdan çeken kişi de Masalcı'ydı.

"Delirdin mi sen?" dedi. "Burada İtalyan askerleri tarafından öldürülürsen gitmen gereken an'a gidemezsin."

O an Masalcı'nın beni anbean izlediğini düşündüm. Attığım her adımdan haberi vardı.

"Gitmem gereken an'ı kaybettim artık" dedim. Bu umutsuz ve güçsüz halim kızdırıyordu onu biliyordum.

"Saçmalamayı bırak" dedi. "Şövalyeler yeni fedaileriyle her yerdeler. Senin zamanım dediğin an'da da varlar. Herkesin ruhunu esir aldılar. Aynı Kurt Krallığı'nda olduğu gibi... Yanık bedenlerin kokusuyla besleniyorlar. Açlıkları her geçen gün artıyor. Şövalye emanetlere yaklaşırken savaş her yerde karanlık yüzünü gösterecek. An'a dön artık. Hayali bırak... Hayal perdesi kanla lekelenmeden çık oradan."

Masalcı beni dükkândan dışarı ittiğinde Üsküdar'daydım yine ama artık keşmekeşe dönüşmüş olan günümüz Üsküdar'ında...

Amaçsızca yürümeye başladım. Taksi bulabilseydim eve gidecektim ama yoktu. Ben de yürüdükçe yürüyordum. İlerideki çadırlarda sahaf festivali vardı. Bir yığın kitabın arasında buldum kendimi. Stantlardan birinde sahaf Önder'i görünce sevindim. Yanına gidip selam verdim.

"Ah" dedi Önder Bey. "Az kalsın unutuyordum. Biri sen gelirsen diye bir not bıraktı bana." Eski bir kitabın arasından sarı bir kâğıt parçası alıp uzattı. "Bu gece Büyük Katedral'de" yazıyordu kâğıdın üzerinde. Bunun Şövalye'nin notu olduğundan emindim. Şaşırmadım, heyecanlanmadım da.

Gece vakti Ayasofya'ya giremeyeceğimizi düşünüyordum ama öyle olmadı. Kapılar açıktı. Şövalye'yi üst katta buldum. Aşağıda yatsı namazı yeni kılınmıştı. Dervişe benzeyen birkaç adam, taşların kenarlarına oturmuş gözlerini kapatmış duruyorlardı öylece.

"Yeni restorasyonu nasıl buldunuz?" diye sordu Şövalye. "Fossati kardeşlerimiz yaptılar."

"Berbat" dedim. "Yeni bir Ayasofya yapmışlar. Ama aradıklarını bulduklarını sanmıyorum. Buldukları da sizi tatmin etmez."

"Sizden daha iyisini bekliyorum aslında" dedi Şövalye. Kollarını bağlayıp duvara yaslandı. Objektiflere poz veren bir aktöre benziyordu bu duruşuyla.

"Ben ne yapabilirim ki?" dedim. "Sizin kardeşleriniz her yerdeler, her istediklerini yapıyorlar."

"Ama kitap sizde" dedi Şövalye. "Onu yorumlayacak olan kişi sizsiniz. Kitapla ilgilenmeniz, onu iyi okumanız ve bize bilgi vermeniz gerekiyor."

Demek bilgi bekliyorlardı benden. *Hayhay*. Şövalye'nin paçalarını tutuşturacak bir bilgi vardı cebimde. Saklayacak değildim.

"Kitabın devamı üvey kardeşlerinizde" dedim. "Siz ve onlar burada kapışacaksınız. Sonunuzun geldiğini göreceğim."

Söylediklerimi duymamış gibi çözdü kollarını Şövalye. Onu takip etmemi ister gibi salladı başını.

"Görmenizi istediğim bir şey var" dedi.

Beyaz sütunun yanına gittik birlikte. Buradaki krokiyi göstererek üzerinde yazanı okumamı bekledi.

"Noli me Tengere."

Görür görmez anlamıştım. "Maria Magdelena" dedim.

"Öyle" dedi Şövalye. "Bu da bir şifre... Bu yazı silinmeden evvel görmenizi istedim. Şifreye dikkat edin, işinize yarayacak."

Bunun gibi belki yüzlerce şifre yok edilmişti Ayasofya'dan. Demek sıra şimdi buna gelmişti.

"Başka işaretler var mı?" diye sordum.

"Çok" dedi Şövalye, Ayasofya'nın her köşesini göstermek ister gibi kendi etrafında dönerek. "Ama şimdilik sadece bunu bilin. Kitapta gördükçe gelip bana sorarsınız. Sırra bir adım daha yaklaştınız."

Sona doğru yaklaştığımı ben de hissediyordum ama bunun nasıl olacağıyla ilgili hâlâ endişelerim vardı içimde. Şövalye Ayasofya'nın içinde kaybolduktan sonra çıktım dışarı. Ortalık İngiliz askerleriyle kaynıyordu. Yerlerde kan izleri vardı. Askerlerin yanlarında Türkler de görüyordum. Hatta bir tanesi parmağını kaldırıp beni işaret etti yanındaki İngiliz askerine. Türk'ü tanıyordum sanki ama çıkaramadım kim olduğunu. Askerler kendi içlerinde hareketlenip bana doğru gelmeye başladıklarında belimdeki hançeri çıkarıp koluma sapladım.

Kendime geldiğimde Cankurtaran'daydım. Bir bankın üzerinde yatıyordum evsizler gibi. Kolum kanıyordu hâlâ. Kolumu atkıma sarıp sıktıktan sonra ayaklandım güçlükle. Topkapı Sarayı'na doğru yürümeye başladım.

Kaldırımdan inerken Corps Diplomatique plakalı bir araba gelip durdu yanımda. Camı açıldığında içerideki adamla göz göze geldik. Yine bir mesaj alacağımı düşünüyordum ki adamın soğuk ve öldürücü bakışları dışında hiçbir şey almadım bu karşılaşmadan. Araç süratle çekip gitti. Arkasından bakarken plakasının 34 CD olduğunu okuyabildim güçlükle. Gerisini okuyamamıştım. *Ne çok taliplisi var Ayasofya'nın.*

XLVI. Bölüm

Salutatio

Sabah gözümü açtığımda kendimi iyice bu yaşama yabancılaşmış buldum. Bir şizofren gibi yaşıyordum neredeyse. Ne olduğu belirsiz an'ların içinde gezip duruyordum sürekli. Dışanda bambaşka bir hayat akıp gidiyordu. Her dakika ya mesaj düşerdi telefonuma, ya çalardı ya da Whatsapp'tan bir şeyler yazarlardı. Şimdi yeryüzünden silinmişim gibi hissediyordum kendimi. Kimse aramıyordu beni. Annem bile. Ölmüştüm de haberim mi yoktu acaba? Yasım tutulmuş, yokluğuma alışılmıştı bile belki çoktan. Unutmuştum. Konuşacak kimsem yoktu. Seda Ülgen'le defalarca randevulaşmama rağmen bir türlü gidememiştim. Hep bir şeyler olmuş, benim ona gitmemi engellemişti. Arkadaşlarımın hiçbiri görünmüyordu ortada. Kolum ve elim yara içindeydi. Hançeri kendime saplamaktan delik deşik olmuştum. *İçimde bir psikopat varmış meğer.* Yara izlerimi görmek yaşadıklarımın sahiciliğini hatırlatıyordu bana. Şövalye de böyle söylememiş miydi bir defasında? "Acı hatırlatıcıdır."

Biraz dolaşmak istedim bugün. Çengelköy'e gidince Çınaraltı'na gitmeden olmaz diye düşündüm. Seval Pastanesi'nden poğaça aldım. *Dumanı üzerinde mis gibi.*

Oradan Ayazma'ya çıktım. Çocukluğumda burası daha farklıydı. Ayazma'nın altında bugün park olan yerde geniş bir boş alan vardı. Buradaki Rumları ve yaşlı laternacıyı anımsadım. İçeriyi de gezmek istiyordum. Şansımı deneyip bekçiden rica ettim. Neyse ki zorlamadı adam beni. İçerisi çok farklıydı bu kez. Çalınan ikonaların hepsi geri gelmişti. Yerli yerinde duruyorlardı. Dehlizde yüzen renkli ve küçük balıklar... Bazı sembolleri uzun uzun inceledim. Dışarısı da başkaydı bu kez. Her taraf geniş arazi ve otluktu. Tek katlı ahşap evler serpiştirilmiş gibi dağınık halde dizilmişlerdi uzak arayla.

Aşağıya yürüdüğümde asıl büyük sürprizle karşılaştım. Bugün tatlıcı olan Abdullah Paşa Yalısı'nın işgal kuvvetleri askerlerinin elinde olduğunu gördüm. Hatırladığım kadarıyla İtalyan karargâhıydı burası. Sanırım İstanbul'un işgal yıllarında dolaşmaya devam ediyordum. Bu dönemle ilgili öğrenmem gereken bir şey vardı muhakkak. Bu döneme ait olmayan üzerimdeki kıyafetlerle ortalarda dolaşmamın tehlikeli olacağını düşündüm. "Dur" ihtarına uymayanları hemen oracıkta vuruyorlardı. Türkleri öldürmenin bahanesiydi bu onlar için. Ara sokaklardan kaçmayı düşündüm. Kerime Hatun Camii'nin olduğu Kalantor Sokak'a doğru ilerledim. Rum mahallelerinin içinde bir Türk mahallesiydi burası. Rum çocukları, Türk çocukları kavga ediyorlardı kapı önünde. Bir tanesini yere yatırmış tekmeleyip duruyorlardı. Çocukları ayırmak isterken ağır bir darbe aldım başıma. Biri odunla vurmuştu sanki. Ayıldığımda yalıdaydım. Daha önce hiç görmemiştim burayı. Karşımda Şövalye duruyordu. *Kolu sargılı.* Yanında da posbıyıklı sıska bir adam...

"Bize darılmazsınız umarım" dedi Şövalye. Başıma aldığım bu darbeler yüzünden ya beyin kanaması geçirecektim artık ya da gerçekten aklımı yitirecektim.

"Başımın ağrısı geçtiğinde düşüneceğim bunu" dedim.

Yanındaki adamı göstererek "Sizi Hanedan-ı saltanattan Prens Sabahattin'le tanıştırayım" dedi Şövalye.

Prens Sabahattin hakkında çok şey okumuştum ama karşımda daha heybetli birini bekliyordum. Gösterişsiz, ufak tefek bir adam duruyordu karşımda. Gözlerini bir an bile ayırmıyordu üzerimden. Ne kadar da çatık kaşlı, sert bakışlı biri...

"Zatı şahaneleriyle tanışmak benim için bir şereftir" dedim. Niye bu kadar inceldiğimi kendim de anlamayarak.

Prens Sabahattin gülümsemekle yetindi. Konuşmuyordu hiç.

"Bugün bir konuğumuz daha olacak" dedi Şövalye. "Bu önemli günde burada olmaktan pişman olmayacaksınız."

Sunulan çayı içtikten sonra başımın ağrısı da geçmişti. Kapının önünde bir hareketlenme olduğunu işittim sonra. Çok geçmeden çift kanatlı ahşap kapı açıldı ve bir İngiliz subayı girdi içeri. John Godolphin Bennett olarak tanıttı kendini. Aksanlı bir Türkçe konuşuyordu.

Konuklarını yalının geniş pencereli odasında ağırlayan Şövalye, herkesi yuvarlak bir masa etrafında topladı sonunda.

"Bugün ilginç bir oturum yapacağız" dedi Şövalye. "Umarım ispiritizma ne demek biliyorsunuz."

"Frenkçesi spiritüalizm" dedi Prens Sabahattin.

Ben de biliyordum ne olduğunu. Hatta bir zamanlar oldukça yakından ilgilendiğim bir konuydu.

"An'lar içinde yolculuk" dedi İngiliz subay Bennett. "An'lann gerçeği bizim zaman dediğimiz anlamsızlıkta yayılır. An'ın gerçeğini bu anlamsızlıkta aramanın bir yoludur spiritüalizm."

"Çok güzel açıkladınız" diye onayladı subayı Şövalye.

Prens Sabahattin bana bakarak "Bennett çok kıymetli bir kişiliktir" dedi. "Onu tanıdıkça çok daha iyi anlayacaksınız."

"Tahmin ederim" dedim başımı sallayarak. "Kendisi ayrıca bir istihbarat subayı değil mi? İstihbaratı da böyle mi alıyordunuz?"

"Bu konuyu kapatalım" dedi Bennett. Konuşmamdan hoşlanmadığını sezmiştim.

"Üstünüze vazife olmayan şeyleri sormasanız daha iyi olur" dedi Şövalye. "Derdimiz başka bugün."

"Derdimiz çok" dedi Prens Sabahattin de. "Yeni bir anlayışın yerleşmesi gerek. Devletin içindeki her ferdi dahil edecek ve Türk imparatorluğunu yeniden kuracak bir anlayış. Medeniyeti getirecek bir anlayış."

"Yine başladınız" diyerek araya girdi Şövalye. "Bu konuda sizinle daha tartışırız."

"Topraklarınız çok şeye gebe canınızı sıkmayınız" dedi Bennett.

"Haklısınız" dedi Prens Sabahattin. "Başta sizin gönderdiğiniz Mustafa Kemal ve yanındakiler."

"Mustafa Kemal'e verdiğim izin beni aşan bir konuydu aslında" dedi Bennett.

Masadakilerin içten içe fazlasıyla gergin oldukları hissediliyordu aslında. Her ne kadar sesleri sakin çıkıyorsa da içlerindeki ateş her solukta doluyordu yalının odasına.

"Bu konuyu konuğumuzun yanında konuşmayalım" dedi Şövalye. "An'ları kaçırmayalım."

"An'ın gerçeği yeni bir dünyayı doğuracak" dedi İngiliz subayı. "Kadim uygarlıklardan gelen bilgeliğin ortaya çıkışıyla dünya farklı bir yer olacak. İnsan kendi tabiatını bulacak ve geçmişini keşfedecek. An'lar arasındaki perde kapanacak."

Acı acı bir gülmedir tuttu beni. Neler duyuyordum böyle. Tarihi kimler yaratıyordu aslında. Kimin kazanacağının önceden belli olduğu bir tarihi aslında kimin yazacağı da çoktan belli oluyordu şu durumda.

Masadaki mumlar birer birer yakıldı. Hava iyice kararmıştı artık dışarıda. Deniz görünmüyordu pencerelerden. Işıksız bir Boğaz...

Yuvarlak masanın başında el ele tutuştuk. Sanki ruh çağıracaktık birazdan. Oda buz kesti birden. Üşümeye başladım. Şövalye garip bir dille bir şeyler söylemeye başladı. Sonra başka bir ses duyuldu. Şövalye boşluğa bakarak "Sizi bu kadar rahatsız eden şey nedir?" diye sordu.

O gece olanların hepsini burada yazmamın şu an için doğru olmayacağını düşündüğüm için burada kesmek zorundayım. Fakat o sırada masadaki herkesin yüzünün bembeyaz olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten bir varlık gelmişti ve konuşuyordu. Bu konularda tecrübeli biri olarak burada yaşanan şeyin kesinlikle bir varlıkla iletişim olduğunu söyleyebilirdim. Prens Sabahattin onu bekleyen uğursuz sonu anlamıştı çoktan ama inanmak istemiyordu. Daha önce yaşadığım hiçbir tecrübeye benzemiyordu bu.

"Pişman olmayacağınızdan emindim" dedi Şövalye. "Artık bizi daha iyi anlıyorsunuzdur. Bu size araştırmalarınızda yardım eder umarım."

"Düşüneceğim ve idrak edeceğim" dedim.

"An'lar bazen çok oyun oynar" dedi Bennett. "Siz an'ları zamana çevirdikçe bazen uzar bazen kısalır. Acele edin bence."

"Bizimle olduğunuz için sevindim" diye ekledi Şövalye.

"Sizinle değilim ve olmam da" dedim. "Sadece olan biteni anlamaya çalışıyorum ve yaşadığım zamandaki ülkemi kurtarmayı amaçlıyorum. Hepsi bu."

"Ülkelerin kurtarıcıları olmaz" dedi Bennett. "Oyuncuları olur ve herkes bu oyunu oynar."

"Sizin gibi figüranlar oynar ancak" diye cevap verdim. Bu topluluğun içinde olmak sinirlerimi bozmuştu. *Milliyetçilik duygum daha kabardı.*

"Kabalaşmaya gerek yok" dedi Şövalye. "Bir İngiliz centilmeniyle konuşuyorsunuz."

"Konuğumuza katılıyorum" diyerek araya girdi Prens Sabahattin. Beni onaylayarak konuştu. "Halkı küçümsemeyin" dedi. "Bir kıvılcım bir ateş topu yaratır."

"İki İngiliz askeri size Üsküdar'a kadar eşlik edecek" dedi Bennett. "Aksi halde oraya sağ gidemezsiniz."

Benim için toplantı sonlanmıştı anladığım kadarıyla. Masadan kalkıp salon kapısından çıktım. Şövalye beni merdivenlere kadar uğurlamak istediğini söyleyerek eşlik etti. Ben önde o arkada yürürken kulağıma eğildi ve "Zaman daralıyor ve siz zamanı hiç iyi kullanamıyorsunuz" dedi fısıldayarak. "İstanbul yeniden işgal edilecek ve biz kardeşlerimizle orada savaşacağız. O zaman neler olacağını ben de bilmiyorum."

"Ben biliyorum ama" dedim dişlerimi sıkarak. "Bu dediğiniz hiçbir zaman olmayacak."

"Olacak" diye fısıldadı Şövalye ama sinirliydi. Yukarıdaki konuklar olmasa avazı çıktığı kadar bağıracaktı belli ki. "Siz de biliyorsunuz ki İstanbul yeniden işgal edilecek. Savaş kapıda."

"Bu milleti tanımıyorsunuz" dedim. "Bir kurtarıcı çıkar."

"Kurtarıcıların çağı geçti" dedi Şövalye. "Artık insanların kaybedeceği çok şeyi var. Önce kendilerini kurtaracaklar. Belki emanetlerin bulunması bir şey değiştirebilir. Karşı taraf şu an deli gibi çalışıyor. Yakında Ayasofya da kalmaz elinizde acele edin. Kafayı kurtarıcılara takmayın."

"Aslında haklısınız" dedim. "Yarattığınız düzen kurtarıcı yetiştirmiyor. Kendini kurtarmaktan başka bir şey düşünmeyen ve her durumda hep bir B planı yapan insanlar yetiştiriyorsunuz. Evi, arabası, yazlığı olan, evinde her türlü elektronik konfora ve lükse sahip olan insanlar... Biliyorum. Bunlar kurtarmaz ülkeyi. Peki

kim kurtarır? Parası Arap ülkelerinde olanlar mı? Asla. Müteahhitler mi? Onlar zaten bu ülkeyi sevseler bu işi yapmazlardı. Yine Anadolu insanına düşecek iş. Kurtuluşa kendini adayanlara kalacak bu mücadele."

Kapıda bekleyen atlı arabaya binip Üsküdar'ın yolunu tuttum, gideceğim yer belliydi. Dergâhta inip Hoca'nın yanına koştum.

"Hocam, herhangi bir an içinde ölmek o an'ın gerçeği midir yoksa bütün an'ları mı kapsar?" diye sordum ona.

"An'lar içinde ölüm yoktur Abdullah" dedi. "Ölüm zamandadır. Zamandan kurtulduğunda ölümden de kurtulursun."

"Her canlı ölümü tatmayacak mı?" diye sordum.

"Her canlı ölümü tadacaktır tabii" dedi Hoca. "Ölümü idrak etmek yaratıcıyı idrak etmektir."

Eve dönüp üzerimdeki kıyafetlerle yatağa attım kendimi. An'lar arasındaki bu gidip gelmeler, ruhen ve zihinsel olarak fazlasıyla yıpratıyordu beni. Farkında bile değildim ama günden güne eriyip duruyordum. Sevdiğim kıyafetlerim üzerime bol gelmeye başladığında ancak fark edebiliyordum tükenmekte olduğumu. Başımı yastığa koyar koymaz sızmışım. Gözümü açtığımda kendimi karanlık bir evde buldum. Yaşadığım yer değildi burası. Benimkilerden daha özensiz ve sade eşyalarla döşeliydi ev. Geçtiğimiz yüzyılın tarzı olmalıydı bunlar. Masanın üzerinde Fransızca bir kitap ilişti gözüme. Kalkıp gittim hemen yanına. Yakından baktım. Avrupa'dan bahsediyordu. Sayfalarını karıştırdım hızlıca. Avrupalı devlet adamlarının başına fes çizilmiş... Bir sayfada Osmanlı İmparatorluğu'ndan bahsediyor. "La Turquie" yazıyordu üzerinde. Yani Türkiye... "Türkiye reform yapmalı" diyordu. Sayfanın kenarına kalemle not düşmüş biri Fransızca. "Türkiye reformları yapmalı ama yapmıyor, yapacak..." diye yazmış. Masanın üzerinde Osmanlıca yazılmış bir dolu kâğıtlar, notlar, defterler...

Siyah deri kaplı olan defteri alıp kapağını açtığım sırada kapının açıldığını fark ettim. Yirmili yaşlarda yakışıklı bir delikanlı girdi içeri. Sarışın, mavi gözlü...

Beni görünce telaşlandı birden "Laisse le livre ou je te casse la tête" diye bağırdı. *"Bırak o kitabı yoksa kafanı kırarım."*

"Sakin ol" dedim. "Bir şey yapmıyorum. Ben de neden burada olduğumu bilmiyorum."

"Türkçe konuşuyorsun" dedi delikanlı. Türkçemi işitince telaşı da dinmişti birden. "Frenk gibi giyinmişsin sen. Casus olmalısın. Seni ihbar edeceğim."

"Ben casus falan değilim" dedim. "Anlatsam inanmazsın. Hem saatler sürer. Hangi yıldayız sen bana onu söyle. Ben durumu açıklamaya çalışacağım."

"Miladi 1903 yılındayız. Mayıs ayının 28'i" dedi. "Ne biçim soru bu. Deli misin sen?"

"Ben deli değilim" dedim. "Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun biliyorum" dedi delikanlı temkinli adımlarla masaya doğru yaklaşırken. Gözleri masadaki kitapta ve Osmanlıca notların üzerindeydi. "Senden korkmuyorum" dedi. "Sultanın Frenk jurnalcisi de olsan umurumda değilsin."

"Sultanın casusu falan değilim ben" dedim. Delikanlının şüpheciliği canımı sıkıyordu. Durumumu ona nasıl açıklayabileceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama... "Özbeöz Türk'üm" dedim. "Casusluk da ne?"

"Bu kıyafetlerle burada ne arıyorsun?" diye sordu. Elini çekmeceye attığını görüyordum.

Tam anlatacaktım ki yerden yükselen uğultuyla birlikte sallanmaya başladık. Bulunduğumuz ev tren vagonu gibi titriyordu. Eski püskü eşyalar devrilip yerlere saçıldı. Büyük bir deprem ol-

malıydı bu. Lanet olası deprem durmak bilmiyordu bir türlü. İkimiz de panik olmuştuk. Neyse ki çatı başımıza çökmeden durdu sarsıntı. İkimiz de şaşkınlık içinde birbirimize bakıyorduk hâlâ.

"Bak" dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Benim adım Erhan. Nereden geldiğimi anlatmam uzun sürer ama düşman değilim. Casus da değilim."

"Benim adım da Mustafa" dedi delikanlı. Eli yine de çekmecenin üzerinde bekliyordu.

"Beni bir daha göremezsin zaten" dedim. "Bana güven."

"Ben önce kendime güvenirim" dedi Mustafa. Nasıl da keskin, ateş gibi bakışları vardı. Dimdik duruyordu. Fazla uzun boylu değil ama alev alev bir delikanlı... "Burada gazete yazmaya çalışıyoruz" dedi. "İnsanlar akıllanmalı. Yoksa kukla bir sultanla düşmanların esiri olacağız. Hürriyet bizim için olduğu kadar sultan için de lazım. Bunu bir anlasalar keşke..."

"Bu yazıyı bilmiyorum" dedim masadaki Osmanlıca notları işaret ederek. Mustafa'nın yüzü yumuşadı birden. "İşte şimdi inandım sana" dedi. "Casus olsaydın elifbayı bilirdin, önce onları okumaya çalışırdın. Bir gün Frenk alfabesiyle yazacağız zaten."

Karşımdaki delikanlının kim olduğunu anlamıştım. *Mustafa Kemal Atatürk*... Söyleyeceğim her söz hançer etkisi yapacaktı. Oradan kurtulmam gerekiyordu. Alacağım dersi almıştım yeterince. İçeriye İsmet gelmeden gitmeliyim diye düşündüm. Sonra hatırladım ki bu ikilinin yolları altı sene sonra Selanik'te kesişecekti. Aralarında sadece bir yıl olmasına rağmen askeri lisede de yollarının kesişmemiş olması bana hep ilginç gelmişti zaten.

"Peşimdeki hırsızdan kaçarken sığındım buraya" dedim. Aklıma başka bir yalan gelmişti. Güleyim mi ağlayayım mı bilemedim. "Ben artık gideyim."

"Peki" dedi Mustafa. "Lisanın da pek değişikmiş aslında. Türkçe gibi ama bazen intibak edemiyorum."

Güldüm... Dışarı çıktığımda ortalıkta ufak tefek yıkıntılar gördüm. Beşiktaş'a doğru yürüdükçe felaketin izleri de derinleşiyordu. Deprem İstanbul'u kötü vurmuştu. Şövalye'nin ne demek istediğini düşündüm. Sanırım daha hızlı hareket etmem gerekiyordu. Vaktimiz azalıyordu giderek. Tehlike kapıdaydı...

XLVII. Bölüm

S.B.

Bu kitap Godfroy de Payen'in Romania anılarını içermektedir.

Efendimizin doğumunun 1200'üncü yılında Constantinople şehrine vardım. Gemiden surların dışına indim. Bizimkiler beni burada karşıladı. Surların dışında bir manastıra gittik. Uzaktan şehrin görkemli surları gözükmekteydi.

Manastıra akşam ayininden sonra vardık. Kardeşlerden bir bölümü Romania'dan gelen kitapları kopyalamakla meşguldü. Üstat Jacques de Champagne beni bekliyordu. Akrabam olan Üstat benim gelişimden çok memnundu. Beni merakla beklediğini ve bilgimden yararlanacağını söyledi.

Ben de ona planımı anlattım:

"Kutsal Emanetler bizim gücümüzün temelini oluşturmaktadır. Biz Tanrı'nın Görkemi'nin Kutsal Emanetler'de olduğuna inanırız. Romania Kralı bunu elinde tutuyor ama nasıl kullanacağını bilmiyor. Kiliselere dağıtmış oysa istese bütün dünya onun. Bunlara sahip olmamız gerekiyor. Artık bekleyemeyiz. Yeni bir sefer gerekiyor. Burayı ele geçireceğiz. Yapmamız gereken nerede hangi emanetlerin olduğunu bilmek..."

Üstat, bizimkilerin kiliseleri dolaştığını ve emanetlerin nerelerde olduklarını bildiklerini söyledi. Üstelik kiliseleri birbirine bağlayan dehlizler varmış. Bunların girişlerinin nerelerde olduklarını öğrenmişler. Öğrenince çok mutlu oldum.

"Artık bizi hiçbir şey durdurmamalı. Bu şehir bizim olmalı. Ve Kutsal Emanetler. Efendimizin gelişine hazır olmalıyız."

Üstat söylediklerimi dikkatle dinledi ve bu konuda benim de yakından tanıdığım bir şövalyeden, Raul'den yardım almamız gerektiğini söyledi. Raul bildiğim şövalyeler içinde en özel olanıydı. Turnuvalarda destanlar yazmıştı. Okuma yazması bir rahip kadar iyiydi ve Latinceyi çok iyi biliyordu. Simya konusunda çalışmalar yapmıştı. Etrafında hiç yaşlanmadığına dair söylentiler vardı.

Kitabın devamını okuyacak halim kalmamıştı. Her cümleyi okudukça mideme sancılar giriyordu. Her satırda kitabı yaşıyordum sanki. Başım da dönmeye başlamıştı. Öte yandan, Masalcı ile kitaptaki Raul'ün aynı kişiler olduğu fikri beni çok düşündürüyordu. Düşünmekten okuduğumu bile anlayamıyordum artık. Aklım başka, dilim başka, kalbim başka söylüyordu. Kitabı kapatıp biraz dışarıda dolaşmak istedim. Masalcı'yı bulabilirsem iyi olurdu.

Yine Çengelköy'e kadar gelmiştim. Kaldırımlardan yürüyerek ilerliyordum özellikle. Belki Masalcı'nın kolu uzanır da beni bir dükkânın içine çeker diye ama yoktu. Giderek Masalcı'dan yana ümidim de azalıyordu. Hava kararmıştı çoktan. Rüzgâr da hızını artırıyordu giderek. Serinlik keskinleşiyordu vakit ilerledikçe. Panik içinde oradan oraya koşturan insanları görünce bir şeyler olduğunu anladım. Keskin bir yanık kokusu doluyordu genzime. Paniğin nedenini anlayamamıştım bir türlü. Yanımdan çığlık çığlığa koşturarak geçenlerden birinin kolunu tutup sordum ama cevap alamadım. Hepsinin yüzünde dehşetli bir korku...

Kendimi güçlükle attım sokağa. Mumlarla aydınlatılmış bir kahveye girdim. İçeride sadece bir masa doluydu. Oturan kişi Masalcı'dan başkası değildi. Yalnız bu hali şaşırtmıştı beni. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Çok genç görünüyordu. Neredeyse delikanlılık yaşında...

"Neler oluyor?" diye sordum. Karşısındaki ahşap sandalyeye geçip oturdum.

"Bir şey olduğu yok" dedi. "Vakit geldi. Ama sen geç kaldın."

Ne için geç kalmıştım anlamadım. Neyin vakti gelmişti?

"Bana bak Erhan" dedi Masalcı. "Sana anlattım. Bazıları an'ları zaman olarak görüyor ve zamanın sonuna geldiklerine inanıyorlar. Oysa an içinde son yok. Sonun ne zaman olacağını sadece Allah bilir. Harekete geçtiler ve biz misyonumuzu tamamlayamadık. İstanbul'da insanların ölmeye başlaması sonun başlangıcı. Misyonu tamamlayamayanların tek yapacağı onurlu eylem savaşarak ölmektir."

Belindeki kılıcı kavrayıp sıktı Masalcı.

"Invictus" dedim.

"Bu son savaşta elimde onunla ölmek isterim."

"Son savaş olmayacak" dedim. "An'ın gerçeği bu değil. An'ın gerçeğinde kan yok. Bu onların hayali ve biz bu hayal içinde yaşamayacağız."

"Artık geç."

Temiz yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Genç Raul, çaresiz görünüyordu artık. Savaşa hazırlamıştı kendini.

"Büyücü geç kalmaz" dedim. "Erken de gelmez. Tam gelmesi gerektiği zamanda gelir."

Masalcı güldü. "Bu cümleyi biliyorum" dedi. "Orta Dünya bizimkilerin mekânıdır. Bilmediğin ne çok şey var Erhan. Ama görüyorum ki ilk defa bir şeyi iyi anlamışsın. Senden bunu söyleme-

ni bekliyordum. Yoksa sonumuz savaşarak ölmek olacak. Bu an'ın gerçeği başka an'ların da gerçeğidir. Hadi harekete geçelim artık."

Masalcı'yla Çengelköy'de buluşmamızın ne anlama geldiğini kahveden çıkınca anladım. Koşup Ayazma'ya gittik birlikte. Yerler kazılıydı. Kapılar zincirle kilitli...

Ne yapacağımızı düşünürken Masalcı kılıcını çekip kapının zincirine vurdu. Kilit tuzla buz oldu o anda. Kapıyı ittirip içeri girdik ama iç kapı da kilitliydi. İş yine Masalcı'nın güçlü kılıcına düştü. Bir iki darbeden sonra kapı da devrildi nihayet.

Pagan zamanlardan beri var olan kutsal suyla ve eşsiz ikonalarla baş başaydık şimdi. Birkaç tane mum yakıp içeriyi aydınlattık. Vaftizci Yahya'nın başının olduğu yerde bir Kutsal Kâse motifi vardı. Kutsal Emanetler'le ilgili bir motifti bu. Ayazma'ya kaçırılan emanetlerin izi...

Masalcı suya ve suyun geldiği yere baktı. Cebinden kristal bir pandül çıkarıp dolaşmaya başladı. Suyun geldiği dehlizin altına doğru pandülün çekildiğini hissedip o tarafa yöneldik. Masalcı kanalın indiği yere kılıcıyla vurunca mermer de paramparça oldu. Altından bir karışlık toprak çıktı. Başladık toprağı eşelemeye. Küçük bir kutu bulmuştuk. Oksitlenmiş bronz bir kutu... Masalcı kutuyu göğsüne yaslayıp açmaya zorlarken ikiye ayrıldı birden. İçinden bir anahtar düştü yere. Anahtarı yanımıza alıp Masalcı'nın pandülüyle dolaşmaya devam ettik. İçeride bakmadığımız yer kalmamıştı neredeyse. Sonra dışarı çıkıp duvar dibindeki kazma ve küreği yanımıza alarak Ayazma'nın karşısındaki Devres Apartmanı'nın önünden geçtik, yeşillik bir alana çıktık. Ayazma'nın üst tarafına doğru yöneldik. Pandül çıldırmış gibi hareket ediyordu. Bir noktaya kuvvetle çekildiğini görüp gösterdiği yeri kazmaya başladık. Sonunda sert bir cisme çarpınca durduk. Eğilip ellerimizle devam ettik cismin üzerindeki toprağı kaldırmaya. Bu da bir kutuydu.

Yüzyıllardır burada durup bekleyen bir kutu... Toprağı üzerinden akınca üzerinin kıymetli taşlarla kaplı olduğunu gördük. Üstelik kutu da altın... Tam açacaktık ki altımızdaki toprağı titreten şiddetli bir patlama duyduk. Karşı tarafta alevler yükselmişti. Gün gibi aydınlanıyordu gece. Masalcı sakince açtı kutuyu. Kaması değerli taşlarla bezeli bir hançer çıktı içinden.

"Demek buymuş" dedi kendi kendine söylenerek. "Senin hançerin bir benzeri ama daha güçlüsü..."

Kutuyu yere bırakacakken içinden bir tıkırtı geldiğini işittik. Bir yüzük... altın bir yüzük de vardı hançerin yanında. Üzerinde de yıldız desenli bir taş...

Masalcı'nın gözleri büyüdü birden. "İnanmıyorum" dedi. "Demek bu da buradaymış. Nerelerde arayıp durduk bunu."

"Ne bu?" diye sordum merakla.

"Göreceksin ama burada değil" dedi. "Hadi hemen kaçalım."

Çengelköy'e indiğimizde trafiğin tıkandığını gördük. Üsküdar'da Marmaray'da bir patlama olmuştu. Bunun üzerine biz de yürümeye başladık. Bağlarbaşı'na kadar geldik. Köprü güvenlik gerekçesiyle kapalıydı. Burada ayrılmamız gerektiğini söyledi Masalcı. "Görüşeceğiz" dedi giderken. Ben de annemin evine doğru yürümeye başladım. Eve varır varmaz "Haberleri aç anne" dedim. "Haberleri aç hemen. Marmaray'da büyük bir patlama olmuş. Şehir yanıyor."

Annem tatlı uykusundan uyandırılmış gibi kızgındı yüzüme bakarken. "Delirdin mi sen oğlum?" dedi. "Ne patlaması? İzledim ben haberleri. Yok öyle bir şey." İnanmayıp kumandayı aldım elimden. Haber kanallarının hepsine baktım. Şehit haberleri dışında hiçbir şey yok gerçekten. *Buna da herkes alıştı artık. Kimsede bomba etkisi yaratmıyor tabii.* Neydi peki Marmaray'daki o patlama? Geçmiş zamanda da değildik ki? Tabii ya...

Beynim zonklamaya başladı bir an. Şövalyeleri düşündüm. Özellikle Ganalı Şövalye'yi. Oradaki otel baskınını... Dünya üzerindeki her patlamanın ve her kurşunun nasıl da büyük oyunun bir parçası olduğunu... Yaşanacaklar bugünden belliydi aslında. Düşündükçe içim ürperdi. Çocukken yattığım yatağa koşup başıma kadar çektim battaniyeyi. Çocukluğumdan başka sığınabileceğim masum bir köşe kalmamıştı artık bu dünyada.

Rüyalarım bile kirliydi artık. O gece rüyamda Şövalye'yi gördüm. Ya da ben rüyada gördüğümü sanıyorum bilmiyorum. Gerçeklik algımı tümüyle yitirmiş haldeyim uzun zamandır.

"Dönekle yapmamanız gerekeni yaptınız" dedi Şövalye. "Bana ait olanı istiyorum artık."

"Bende size ait hiçbir şey yok" dedim.

"Biliyor musunuz?" diye devam etti konuşmaya. "Robert de Champagne'ı tanırdım. Çok değerli bir kardeşti ve çok soylu bir kan taşıyordu. Invictus onun canını Tanrı'ya gönderdi. Ve şimdi aynı Invictus kutsal yerleri parçalayacak. Buna izin vermek bile bana acı veriyor ama bana ait olanları almanın tek yolu bu."

"Sözünü ettiğiniz şeyler Raul'de" dedim. "Cesaretiniz varsa gidin alın."

"Onları siz getireceksiniz bize" dedi Şövalye. O hiç alışamadığım kinayeli gülümsemesiyle bakıyordu yüzüme.

"Çok beklersiniz bunu" dedim. Raul'ü Şövalye'ye satacak değildim tabii ki.

"Her şeyin bir yolu vardır" dedi. "Bunun yolunu da biliyorum. An'ların içinde ne olduğunu bilemezsiniz."

Bu sırada yanımıza bir adam daha geldi. Şövalye'nin keyiflendiğini hissettim sanki. Uzun boylu, yapılı, iyi giyimli, ellili yaşlarda bir adam... Gelip masaya oturdu. Sanırım bir yalıdaydık yine.

"Tanıştırayım" dedi Şövalye. "Üstat Jacques."

"Bence çok şey biliyorsunuz" dedi Üstat Jacques bana bakarak. "Ama neyin ne olduğunu bilemiyorsunuz. Bizim burada ne aradığımız konusunda çok kararsızsınız. Burası bizim Kutsal Emanetler'imizin olduğu yer. Daha yerini bilmediğimiz hatta kayıtlarda olmayan emanetler var. Bunların bilgileri kaybolmuş eski kitaplarda var. Burası yeniden bizim olacak. Son imparatorun soyu devam ediyor. Buraya bize bağlı bir Paleologos hükmedecek ve siz hiçbir şey yapamayacaksınız."

"Bundan çok emin olmayın" dedim.

"Eminiz" dedi. "Biz gittikten sonra bizi daha yakından tanıdılar aslında. Halk bizden nefret ederken imparatorlar bizimle anlaşmanın yollarını aradılar. Konstantin akıllı olsaydı sonu böyle olmazdı. Ama Paleologos soyunun diğer üyeleri onun kadar aptal değil. Kutsal Bizans imparatoru şimdi bizimle beraber..."

"Bunu duymuştum" dedim. "Hatta Ordo Templi Constantinopolis denilen örgütü de."

"Paleologos hanedanının hepsi burada yatıyor" dedi Üstat. "Üzerinden arabalar geçiyor. O gelecek ve ihya edecek."

Adamın yüzüğüne bakmaktan alamıyordum kendimi. Üzerinde S ve B harfleri olan gösterişli bir yüzük takıyordu. Neydi ki bu S ve B?

"Biz önce Constantinopolis Patriği önünde yemin ettik" diye devam etti adam anlatmaya. "Tapınak'ı onun için kuracaktık. Ona sözümüz var ve bunu muhakkak yapacağız. Kutsal Bizans'ı kuracağız."

"S ve B, Kutsal Bizans'ın Latince isminin baş harfleri" dedim. Üstat yüzüğüne baktığımı fark edince gülümsedi. "Çok zekisiniz" dedi. "O zamanlar adı Romania idi ama sonradan bu adı daha uygun gördük."

"Bu isteğiniz hiçbir zaman olmayacak" dedim. "Burada her gördüğünüz kişi kanının son damlasına kadar burayı savunur."

"Her şeyin bir yolu var" dedi adam. "Assasin dostlarımızdan çok şey öğrendik. Korku her şeyi yapmaya muktedirdir."

Bana bakın Monsieur Jacques" dedim. Adam üstat diye hitap etmemek için ona özellikle Monsieur dediğimi anlamıştı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Emin olabiliyorum çünkü bugünlere yüzlerce yıllık çalışmalar sonunda geldik" dedi. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi artık bu dünyanın yönetimi bizde."

"Uyuyor sandığınız insanlar elbet uyanacaklar" dedim. "O küçümsediğiniz halklar sizi boğacak."

XLVIII. Bölüm

Amor

Bütün günümü Ayasofya'da geçirmiştim. Müzenin kapandığı saate kadar kalmıştım içeride. Şövalye'yle buluşma günümüz değilmiş. Bir başıma Ayasofya'nın gizemleriyle baş başa kalmıştım koca gün. Ne eşsiz bir huzurmuş meğer yalnızlık. Bir daha yalnızlığımdan hiç şikâyet etmeyecektim.

Ayasofya'dan Marmaray'a doğru yürüdüm. Asansöre binip trene bineceğim kata indim. Trenin gelmekte olduğunu görünce koşturmaya başladım. Kalabalığın hengâmesinde birkaç kişiye çarparak geçtiğimi fark edince utandım biraz. Niye bu kadar acele ettiysem, anlamadım. Çarptığım kızın kitapları da düşmüştü üstelik yere. Eğilip topladım hemen kitapları. "Kusura bakmayın lütfen" dedim kitapları kucağına verirken. Yüzüne baktığımda içime ılık ılık akan rüzgârları hissedince çok heyecanlandım. O kız... Gece saçlı kız... Çok uzun zamandır görmemiştim onu. Şimdi böyle pat diye karşıma çıkınca soluğum kesildi birden.

"Uzun zamandır görüşemedik" dedim sesim titreyerek.

"Görüşüyor sayılmayız" diyerek gülümsedi. "Arada karşılaşıyoruz işte. Bazen arada karşılaşıyor olmak, yan yana yalnızlık yaşayan-

lardan daha fazla iletişim kurabilmek anlamına gelir. İletişim gereksiz sözler yığını değildir. Hele iki kişinin sözler içinde yalnızlığı da değildir. İletişimin makbulü gerektiği anda gerekeni söylemektir."

"Bizim de bu tür bir iletişimimiz var sanırım" dedim.

"Bir türünün olması gerekmiyor" dedi güzel kız. "Bir kalıba da girmesi gerekmiyor. Özgür olan her şey gibi iletişim de kutsaldır."

İğne atsan yere düşmeyecek bir kalabalığın ortasında baş başaydım onunla. Bizden başka kimse yoktu. *İki kişiye bir dünya.* Tren kapısının önünde ayakta durmuş birbirimize bakarak konuşuyorduk öylece.

"Seni görmeyi çok istiyordum" dedim. "İyi ki çıktın karşıma."

Kalbim bir lunapark şimdi.

"Görmeyi çok isteseydin muhakkak görürdün" dedi güzel kız. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. İyi laf etmişti. Altından kalkmam imkânsız. Böyle söyleyince düşündüm kendi kendime. Aslında onu hatırlamaya bile fırsat bulamamıştım. Haklıydı bu söylediklerinde.

"Görmeyi çok istiyordum ama zaman olmadı işte" dedim mahcup bir tavırla.

"Zaman olmadı demek aslında ben o an'da orada olmayı istemedim demektir" dedi. "Çoğunlukla korkular tercihleri etkiler. Belki de beni görmekten korktun."

"Neden korkayım ki?"

"Kendinden korkuyorsan benden de korkuyorsundur. Benimle her konuştuğunda elin ayağına dolaşıyor. Benden hoşlandığını varsayıyorum ama adım atacak cesaretin yok. Kendine göre bir yol belirlemişsin sen ama bence yapman gerekenin etrafında dönüp duruyorsun."

Bu kadar açık konuşması moralimi bozmuştu nedense. Sözleri tokat gibi iniyordu yüzüme. Etraftaki bakışlar o vakit girmeye

başladı aramıza. Başkalarının da bizi izlediğini ancak o zaman fark ettim. Daha da utandım. Yüzüm kızarmış olmalı.

Üsküdar durağına gelmiştim ama kızın inmediğini görünce ben de inmedim. Ayrılık Çeşmesi'ne kadar hiç konuşmadık. Birlikte inip yan yana yürüdük bir süre.

"Kadıköy'e gidelim mi?" diye sordum. "Sumuhallebisi ısmarlarım sana."

Hiç umudum yoktu ama yine de bütün fırsatları sonuna kadar değerlendirmek istiyordum. *Kesin yine ya acelesi vardır, ya biri bekliyordur.*

"Olur" deyince şaşırdım. Bayram çocukları kadar mutluydum o an. Marmaray'a geri dönüp Kadıköy'e gittik. Sahilde bir muhallebiciye girdik. İkimiz için de sumuhallebisi söyledim. Uzun süre sohbet ettik oradan buradan. Artık kalkma zamanı geldiğinde "Senden hoşlanıyorum" dedim sonunda. Cesaretimi takdir ediyordum bu gece. Belki hayatımın hiçbir döneminde bir daha hiçbir kadının karşısında bu kadar açıksözlü ve dürüst olamayacaktım. "Adını bile bilmiyorum, telefon numaran da yok. Seni sosyal medyada da bulamıyorum. Hiç görüşemiyoruz ama beni sana çeken bir şey var. Karşı koyamıyorum."

Gülmeye başladı güzel kız. Gözleri küçülünce çizgi filmlerdeki küçük kızlara benziyordu. Hep gülsün istedim.

"Aslında ben de seni tanımak isterim" dedi. "Adım Sibel."

Duyduklarıma inanamıyordum. Beni tanımak istiyordu. Hem artık adını da biliyordum. Rüyada ya da başka bir zamanın gerçekliği içinde olmaktan çok korktum bir an. Bu an'ın sonsuzluğunda kalmak istiyordum. Şuurum yerinde olduğu müddetçe de bu sonsuzluğu arzulayacaktım hep.

"Son zamanlarda garip şeyler yaşıyorum ama bu seni tanımama asla engel olsun istemiyorum" dedim.

"Biliyorum" dedi. "Aslında çok da garip değil yaşadıkların. Senin gariplik anlayışın sadece sana öğretilenlere bağlı. Bu yüzden öğrenmediğin şeylerle karşılaşmak garip gelebilir. Olayları film gibi izlemeye devam ettikçe içine giremezsin. İstersen bir gün sana eşlik ederim beraber dolaşırız, bana olayların geçtiği yerleri anlatırsın."

Bu teklif beni çok heyecanlandırmıştı. Telefon numarasını da verdi. "Buluşalım" dedi. Kalbimin çarpıntısını boğazımda hissedebiliyordum. Organlarım yer değiştiriyor sanki. İçimde depremler oluyor. Onu bir kez daha görmek istiyordum. Hep görmek istiyordum.

Dayanamayıp çekip öptüm onu. Dudaklarımı dudaklarına bastırarak coşkuyla öptüm. Karşılık vereceğini umarken var gücüyle itti beni. Kaşları çatık, gözleri şaşkınlıktan büyümüş öylece bakıyordu bana.

"Ne yapıyorsun sen!" dedi öfkeyle. *Ayının tekiydim biliyorum.* Hayatında ilk kez dişi görmüş bir ilkçağ insanıyım ben. Bundan sonra belki bir daha hiç görmek istemeyecekti beni. Numarasını verdiğine de bin pişmandır eminim. Arkasından bakakaldım.

XLIX. Bölüm

Sanguis

Sabah uyandığımda divana uzanmış, soğuktan kaskatı kesilmiş bir halde buldum kendimi. Gece film izlerken uyuyakalmışım. Televizyon açık kalmış ama kaloriferleri yakmayı unutunca buz kesmişim sabaha kadar. Üç bardak sıcak çay bile bana mısın demedi. İçim ısınmak bilmedi bir türlü. Evde oyalanmaya hiç vaktim yoktu bugün. Balat'a gidip Masalcı'yı bekleyecektim. Yılın bu son gününde görmek istiyordum onu.

Sokaklar kar tutmuştu geceden. Etraf yılbaşı süsleriyle kırmızı-beyaz süslenmiş. Renkli ışıklar yanıp sönüyor caddelerde, taklarda, vitrinlerde... Geçen yıl bu soğuklarda Masalcı'yla Balat'taki evinde yaptığımız buluşmaları hatırladım. Tehlikeden habersiz olmanın mutluluğu eşsizdi. Cehalet gerçekten mutlulukmuş. Olacaklardan haberdar olmak içten içe yiyip bitiriyordu beni. Ne huzurum kalmıştı ne keyfim.

Balat şaşırtıcı derecede boştu bugün. Masalcı'nın eski evinin olduğu sokağa gittim. İn cin top oynuyor... Bembeyaz bir örtünün altına gömülmüş uyuyordu şehrin gizemi. Müthiş bir ıssızlık hissi ve ürperti duydum içimde.

Masalcı'yla geçen yıl birkaç kez gittiğimiz kahveyi gördüm cadde çıkışında. Eski kahve buralarda olduğuna göre Masalcı'ya rastlamam da an meselesiydi. Kahveye girip ortada yanan kömür sobasının yanındaki masalardan birine oturdum, çay söyledim ocak başındaki pul bıyıklı kavruk adama. Sıcacıktı burası. Çay buğusu süzülüyordu camlardan. Yusuf Nalkesen'in bestesi dolduruyordu içeriyi. Ne kadar büyüleyici, huzur verici bir ortam... Bir an için iyi hissettim kendimi. Anlık da olsa kurtulabilmiştim kaygılarımdan.

Çok geçmeden dışarının soğuğuyla birlikte Masalcı da girdi içeri. Evden yeni çıkmış gibi sıcaktı elleri. Tokalaştık.

"Hoş geldin" dedi.

"Sizi görmek çok güzel" dedim.

"Bakalım hep böyle düşünecek misin?" dedi Masalcı. Onun bu kaygılı hali hep çok korkutmuştur beni. "İşaretler beliriyor Erhan."

"Öyledir muhakkak ama ben bir şey göremiyorum" dedim.

"Görmen gerekenleri zamanında görmezsen, bir daha geriye döndüğünde onları bulman daha zor olur" dedi. "Hayal perdesinde en önemli iş görmen gerekenleri değil, görmen istenenleri görebilmek."

Başımı salladım iki yana. Umutsuzluğumun farkındaydı kuşkusuz. Tükendiğimi görüyordu. "Görmem gerekenler ne?" diye sordum.

"Her şeyi başkasından bekleme Erhan" diyerek dizine vurdu bir elini. Sıkıntıyla ofladı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Belki de Masalcı için de bir umutsuz vakaydım ben artık. Benden umduğu potansiyeli ortaya koyamamıştım. İşine yaramamıştım. Şövalye için de Masalcı için de kocaman bir hayal kırıklığıydım belli ki. Sandıkları gibi bir adam değildim. Kitabın şifrelerini çözemiyordum. Kimseye aradığı sorunun cevabını veremiyordum.

Hiçbir şey bulup çıkaramıyordum. İşlerine yarayacak o büyük potansiyel yoktu bende.

"Kalk dışarı çıkalım" dedi Masalcı. Kapalı yerde durdukça daralıyordu bugün. Sıkıntılıydı.

Kar lapa lapa yağıyordu yine. Evler seçilmez olmuştu. Nerede olduğunu kestiremiyordu insan bazen. Hava da erken kararadı. Ara sokaklardan geçip yürümeye devam ettik. Masalcı önde, ben arkada hiç konuşmadan yürüyorduk öylece. Karşımıza ellerinde kandiller taşıyan bir grup rahip çıktı. Grubun önündeki siyah cüppeli bir ikona taşıyorlardı. Söyledikleri ilahiyi tanıdım hemen. "Κύριε ἐλέησον." Haliç tarafına yürüyorlardı. Masalcı da peşlerinden yürümeye başladı. Ben de arkasından tabii. Rahipleri izlemeye başladık. Semtin surları dimdik ayaktaydı. Hatta surlar üzerinde bir sürü nöbetçi gördüm. Haliç gemilerle dolu...

Hangi zamanda olduğumuzu anlamıştım.

"Sizinkiler burada" dedim Masalcı'ya.

"Öyle" dedi. "Haçlı donanması burada ve ordu karşı sahilde... Bizans için artık çok geç... Çok kan akacak. Kimse farkına varmadı entrikalarla uğraşmaktan. Bazıları Kutsal Emanetler'i kurtarmaya çalışıyor ama diğerleri engel oluyorlar. Emanetlerin şehri koruyacağını düşünüyorlar."

"Yapacak bir şey yok değil mi? " diye sordum umutsuzca.

"Var" dedi Masalcı. Başını salladı onaylar gibi. "Karşıya geçip Haçlı şeflerini öldürebilirsin... Ama ne faydası olur. Yarın İstanbul'u ne halde görürsün bilmiyorum. Kimse anlamaz. Bence kendi bulunduğun an'ın gerçeğinin aslında bu sahnenin bir izdüşümü olduğunu anla artık Erhan. Etrafımız çevrildi. Uyanmazsak neler olacağı belli."

"Bunu herkese anlatacağım" dedim. "Televizyonda da söyledim aslında."

"O kutuyla kafanı allak bullak edeceğine emanetleri bulmayı dene."

Masalcı konuşurken başında siyah örtüyle bir kadının bize doğru yaklaştığını gördüm. Elindeki ikonayı yanıma geldiğinde fark edebildim ancak. Hz. Meryem ikonası... *Kadının yüzü Sibel'e ne kadar da benziyor.* "Aradığın bulunacak ama çok geç olacak" dedi siyah örtülü kadın. "Perceval'in öyküsünü hatırlarsın. O öyküde Perceval kar üzerindeki kanı gördüğünde hatırlıyordu görevinin ne olduğunu. Ölümün üzerindeki yaşamdır kar üzerindeki o kan. Senin de çok kan dökülmeden evvel hatırlaman gereken şeyler var."

"Yaşam kendisini üretir" dedim kadına. Ne anlamam gerekiyordu Perceval örneğinden bilmiyordum ama üzerinde düşünmem gerektiğinden emindim.

"Bunların amacı yaşamın kendisine saldırmak" dedi kadın. "Yaşamı yok etmek. Kıyametten anladıkları şey bu... Kıyam değil. Bak dinle beni. Şimdi bir öykü anlatacağım sana. Çok eski zamanlarda bir çiftçi varmış. Dağın başında yaşarmış. Şehirle pek işi olmazmış çiftçinin. Şehirden tüccarlar gelip adamın mahsullerini ve sütünü satın alırlarmış. Gelirken yanlarında adamın neye ihtiyacı varsa getirirlermiş. Ekinlerin yeşermesinden ve hayvanlarının sağlıklı üremesinden başka bir düşüncesi yokmuş çiftçinin. Ama bir gün şehre inmeye karar vermiş. Dağdan aşağıya doğru yürümeye başlamış. Lakin yol uzun. Yolda karnı acıkmış tabii. Önünden geçtiği çitlerin üzerinden atlayarak bir meyve ağacının üzerine çıkmış. Elmalardan yemeye başlamış. İkinci elmayı yerken kafasına çarpan taşla birlikte düşmüş ağaçtan. Yanına bir adam gelmiş koşarak. 'Niye benim arazime girdin?' demiş. 'Neden elmalarımı yedin?' diye bağırmış. Çiftçi şaşırmış tabii. 'Senin arazin mi?' diye sormuş. 'Ağaç kimseye ait değildir. Onu buraya

kim diktiyse herkes için dikmiştir. O ağaç bize emanettir' demiş çiftçi. Bunun üzerine adam sinirlenmiş. 'Sen beni aptal yerine mi koyuyorsun?! diye çıkışmış. 'Çitleri de mi görmedin?' demiş. Çiftçi şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşıyormuş. 'İyi de bu çitler hayvanlar için değil mi?' diye sormuş. Çitin bir o tarafına bakmış bir bu tarafına. İki yan da aynı. Elma ağacının sahibi adamın yüzüne bakmış ve 'Yerdeki bu otlar o tarafın sana ait olduğunu, bu tarafın başkasına ait olduğunu biliyorlar mı acaba?' demiş. 'Buna göre mi yetişiyor yoksa otlar?' Adam iyice sinirlenip çiftçinin üzerine yürümeye kalkınca çiftçi de çaresiz uzaklaşmış oradan. Hem başı da kanıyormuş zaten. Eli başında yürümeye devam etmiş. Şehrin girişinde bir pazaryeri görmüş. Pazarda sıcak ekmekler varmış. Satıcıdan bir tane ekmek istemiş. Açlıktan bayılmak üzereymiş çiftçi. Satıcı bir ekmek uzatıp karşılığında para istemiş çiftçiden. Parasının olmadığını söylemiş çiftçi, 'Eğer istersen sana meyve getirebilirim' demiş. Satıcı kızmış. 'Paran yoksa ekmek de yok' demiş. 'Açlıktan ölsen de vermem ekmeğimi.' Çiftçi ne diyeceğini bilememiş. Yürümeye devam etmiş. İleride bir kalabalık görmüş. Gösterişli kıyafetler giymiş olan adamı fark etmiş kalabalığın arasında. Herkes önünde eğiliyormuş adamın. Çiftçi neler olup bittiğini anlamamış. Askerlerden biri yanına gelip kafasına vurmuş. Hemen eğilmesini istemiş çiftçiden. 'Neden ama?' diye sormuş çiftçi. Asker kalabalığın arasındaki o gösterişli adamın bir kral olduğunu söylemiş. Kral eğer isterse bir emir verir ve çiftçiyi hemen öldürtebilirmiş. Çiftçi işlerin neden böyle olduğunu çözemiyormuş bir türlü. 'İyi de...' demiş. 'Bu adam benim kralım mı? Hem neden benim kralım olsun ki? Ben dağda kendi başıma yaşıyorum.' demiş. Asker çiftçinin suratına şiddetli bir tokat atarak uzaklaştırmış onu kalabalıktan. Çiftçinin burnu kanamış. Çaresizce dağa dönüp düşünmeye başlamış. 'Ben bitkileri ve hay-

vanları yaşatarak sağlıyorum yiyeceğim yemekleri ama şehirdekiler yaşamı hapsederek, yok ederek var oluyorlar' demiş. O günden sonra bir daha şehre hiç inmemiş. Biliyorum bu basit hatta çok basit bir öykü ama aslında öyküdeki çiftçiden hiç farkımız yok. Biz yediğimiz tokatlarla, kafamıza inen taşlarla artık aptallaştık. Yaşamın yok edildiğini anlamıyoruz."

"Ben anladım" dedim. Çok etkilenmiştim kadının anlattığı öyküden.

"Yaşam an'ın içindeki gerçekliktir" dedi kadın. "İrade an'ın gerçeğinin idrak edilmesidir. Düzen senden iradeni aldığında ve bir hayal âleminde var ettiğinde sen an'ın gerçeğini idrak edemezsin ve asıl gerçek olan yaşamı algılayamazsın. Bir süre sonra yaşamın yok edilmesine kayıtsız kalırsın. Ölüm senin için sadece bir sayı olur. Kaç kişinin öldüğünü sayar, sonra unutursun. Yaşamı seçmek, iradene sahip çıkmaktır. İradene sahip çıkmak, yaşamı seçmektir. Attığın her adım, yaşamı seçmeli."

Tabii ki yaşamı seçecektim. Elbette yaşamı koruyacaktım. Başımı sallayarak "Tamam" dedim kadına. "Kesinlikle yapacağım bunu. Yaşamı seçeceğim."

"Kar ölümü temsil eder" diye devam etti kadın. "Ak bir ölüm. Akmola. Yaratıcı seni yaşamı idrak etmen için buraya koydu. Uyuduğunda idrak olmaz, yaşam da olmaz."

Üzerimize yağan kara baktım başımı kaldırarak. Sonra etrafı izledim. Karlar altında kalmış İstanbul'a baktım uzun uzun. Beyaz güzeldi. Keskindi ama renklerin olduğu dünya gerçekliğin ta kendisi... "Buzdan çıkacağım" dedim kadına.

Başını usulca öne eğip selamladı beni. Elindeki ikonayı göğsünün üzerine batırarak yürüyüp gitti yanımızdan. Arkasından bakakaldım öylece. "Hadi" dedi Masalcı. "Yürüyelim."

Sur boyunda yürürken rahiplerin ilahilerini duyuyordum. Taş-

lara dokunarak ilerlerken sur kapılarından birinin açık olduğunu fark ettim. "Girelim mi?" diye heyecanla döndüm Masalcı'ya ama yoktu. Gitmişti. Yok olmuştu yine. Geçidin önünde durduğumu anlamıştım o an. Kapıdan girip yola çıktım. Günümüzün Balat'ındaydım artık. Haçlılar diğer tarafta kalmış, gemilerini yanaştırmışlardı şehre.

Hava iyice kararmış, sokaklar ıssızlaşmıştı. Yeni yıl sofralarında yemekler yeniyor olmalıydı. Son birkaç saat kalmıştı ondan geriye saymaya başlamak için. Yeni yılı annemle birlikte karşılamak istediğimi düşündüm. Çok gecikmeden karşıya geçsem iyi olacaktı. Adımlarımı hızlandırdım ama kar yağışı işimi güçleştiriyordu. Ara sıra tipi tutuyor, yüzümü yakıyor, göz açtırmıyordu. Şarkılı türkülü sesler çalınıyordu kulağıma. Evlerden, mekânlardan neşeli sesler süzülüyordu dışarıya. Tipinin ortasında bir başıma yürürken işittiğim neşeli seslerin bana ne kadar derin bir hüzün verdiğini hissediyordum içten içe. Botlarımın altında gıcırdayan kar sesinden bir tane daha duydum sanki bir an. Dönüp baktım hemen arkama. Kambur bir adam durmuş çöp kutusu kurcalıyordu. Demek yalnız değildim buralarda. Yürümeye devam ettiğim sıra aynı kar gıcırtılarını bir kez daha duydum. Yine dönüp bakmak zorunda kaldım. Aynı kambur adam yine çöp kutusunu karıştırıyordu ama onu daha geride bırakmış olmam gerekiyordu. Kambur çöp kutusuyla mı yürüyordu ki? *Ne saçma.* Beni mi takip ediyordu yoksa paranoyaklaşıyor muydum artık bilmiyorum. Daha hızlı yürümeye çalıştım ama ne mümkün. Tipi gözlerimi dağladığında rüzgâra arkamı dönüp dar bir sokağa attım kendimi. Küçük dükkânların yan yana sıralandığı eski sokaklardan biri... Yolun sonuna doğru sol tarafta küçük bir kahve fark edince sevindim. Hem kambur da yok olmuştu. Balat'ın meczuplarından biriydi belli ki. Kendime sığınacak sıcak bir yer bulmanın heye-

canıyla koşturdum kahveye. Ne içmek istediğimi sormadan bir fincan kahve getirip koydular önüme. Bu bana birini hatırlatınca gülümsedim kendi kendime. Masalcı'nın Balat'ta otururkenki misafirperverliğini hiç unutamayacaktım. Seve seve kabul ettim kahveyi. Yılbaşı telaşı buralara hiç uğramamış sanki. Ne süsler vardı kahvede, ne müzik, ne ışıklar. Masalardaki solgun mumlar dışında fazlasıyla sessiz sakin bir yerdi.

"Merhaba Erhan Bey" diyerek omzuma dokunan adam yüzümü döndüğümde Şövalye'yle yüz yüze geldim. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli" dedi.

"Doğru" dedim karşımdaki boş sandalyeyi işaret ederek. Zaten davet etmesem de gelip oturacaktı. Hiç değilse buna hazırlıklı olduğumu hissettirmek istedim ona. "Aslında oldukça rahattım. Sizi görmemek daha iyi."

"Rahatlığınız Raul'ü de rahatsız etmiştir, eminim" dedi Şövalye işaret ettiğim yere otururken. "Sizin her işi ağırdan almanız inanılır gibi değil."

"Her şey vaktini bekler" dedim. "Ne erken olur ne de geç."

İşin garibi Şövalye de kaygılı görünüyordu. Masalcı'daki endişeyi onda da görebiliyordum. Göremediğim işaretler gerçekten beliriyor olmalıydı.

"Durum zannettiğiniz gibi değil" dedi Şövalye. "Karşı taraf adımlarını sıklaştırdı. Dünya değişiyor ve biz bu kez üstünlüğü Töton Şövalyeleri'ne kaptırıyoruz. Eğer az da olsa tarih biliyorsanız şunu da anlamanız gerekirdi ki sizin o çok sevdiğiniz ülkenize hep Tötonlar bela oldular. Sizi son kez yine biz kurtardık."

"Bizi çok sevdiğiniz için yapmadınız ama bunu" dedim. "Çıkarlarınız bu yöndeydi çünkü."

"Bizim çıkarlarımız Tanrı'nın iradesi" dedi Şövalye. "Ama sizin bunu anlamanız olanaksız. Şu an çıkarlarımız birleşiyor bari

bu kez yardımcı olun. Sonrasını düşünürüz. Şimdi yapabileceğiniz iki şey var. Birincisi o Latince kitap... Şifre orada. Emanetlerin şifresi... O kitabı iyi okuyun. Hatırlamaya çalışın. İkincisi de o dönek şövalye... Raul'den de yardım alın."

İkinci kez işitiyordum aynı sözü.

"Hatırla!"

Şimdi bir de bu çıkmıştı. Bir şeyi hatırlamamı istiyorlardı benden ama ne? Şimdiye dek hep bunu yapmamı beklemişlerdi belki de benden. Başaramadığım şey hatırlamaktı sanırım. Ve ben ısrarla bunu başaramadıkça şimdi düpedüz söylüyorlardı benden ne beklediklerini. Hatırlamamı istiyorlardı. Neyi unutmuştum, hatırlamadığım şey neydi ki? Bilsem unutmamış olurdum zaten.

"Raul eğer isterse yardım eder bana" dedim.

"Onu razı edecek bir kişi var sadece" dedi Şövalye. "Üsküdar'daki Şeyh."

"Olmaz" dedim. "Hoca'dan böyle bir şey yapmasını isteyemem."

"O adamın kim olduğunu biliyor musunuz Erhan Bey?" diye sordu Şövalye. Küçümser gibi bakıyordu yüzüme.

"Silsileyi bilirim" dedim. Ama bunu söylerken silsileyi ne kadar bildiğimi de sorguladım içimde. Eksiktim kuşkusuz.

"Silsileyi iyi çalış" dedi. "Belki de ülkeniz bu silsilelerle ayakta duruyor."

"Güzel" dedim. "Sizin yardımınızdan daha iyidir. Ama yine de bakacağım tabii. Yalnız bu arada peşime bir daha adam takmayın. Zaten Afrika'daki Ganalı Şövalye'nizden gına geldi. İzlenme hissinden bıktım artık."

"Ne adamı?" diye sordu Şövalye. Kaşları çatılmıştı birden. "Ben böyle bir şey yapmam."

"Arkamdan gelen kambur kimdi?" diye sordum dalga geçer gibi. "Quasimodo mu?"

"Kambur?" dedi Şövalye kendi kendine. Düşüncelerinin zihinden dışarı aktığını gördüm sanki bir an. "Tötonların adamıdır o. Demek burayı buldular. Sizi takip ederek buldular hem de."

"Nerede ne zaman buluşacağımıza ben karar vermiyorum ki?" dedim. "Her şeye siz karar veriyorsunuz, ben değil."

"Kalkalım" dedi Şövalye. Dışarıya çıktık hemen. İlk defa arkasına bakarak yürüdüğünü görüyordum onu. Yaşlı ve kambur bir adam bu kadar tehlikeli olabilir miydi? *Hayret.* Kar iyice sulanmıştı. Şapur şupur seri adımlarla geçiyorduk soğuk sokaklardan. Açık bir alana çıkmamız gerektiğini söyledi Şövalye. Kalabalığın içinde olmamız gerekiyormuş. Issız ara sokaklarda yürümekten tedirgindi. Caddeye yaklaşırken bir grup adam döndü köşeden. Eğlence için mekân değiştiren sarhoşlar olduklarını sandım ama öyle değildi. Üzerimize doğru yürüyüp etrafımızı sardılar bir anda. Dar bir çemberin içinde kalmıştık. Sonra o kamburu gördüm. Aynı köşe başında o da göründü. Adamların hepsi aynı anda Şövalye'nin üzerine atıldığı sırada bulduğum boşluktan yararlanarak koşmaya başladım. Yolun sonunda durup arkama baktığımda havada uçan bir sürü adam gördüm. Şövalye hepsini haklamıştı. Sonra kamburu yakalayıp boğazını sıkmaya başladı. Sokakta çınlayan o çıtırtının kamburun boynundan geldiğini tahmin ettim. Şövalye adamın boynundan ellerini çektiğinde kambur yerde hareketsiz yatıyordu. Çil yavrusu gibi ortalığa saçılan adamlar da yok oldular.

Paltosunun tozunu alır gibi bir hareketle üzerini temizledi Şövalye yanıma gelirken.

"Cinayet işlediniz" dedim. "Adamı öldürdünüz."

"Hangi zamanda işlenmiş bir cinayet?" diyerek güldü Şövalye. "Benim geldiğim yerde bu asalağı öldürmek bir onurdur. Sizin burada bunları adam yerine koyuyorlar."

L. Bölüm

Memento

"Hatırla!"

"Kardaki kan, ölümün üzerindeki hayat" demişti Haliç'teki siyah örtülü kadın. Sonra Şövalye çıkmıştı karşıma. "Hatırlayın" demişti o da. "Gecikmenizin nedeni bu."

Şu an'a kadar hiçbir şey yapamamış olmamın nedeni hatırlamamamdı. Ama neyi? Hatırlamak zorunda olduğum şey ne olabilirdi bilmiyorum. *Bir şifre mi? Bilgi mi? Bilgileri yan yana getirmek mi?*

Düşünmekten gözüme uyku girmiyordu. Bir şey unutmuştum ben ve bu yüzden benden umdukları şeyi yapamıyordum, ne Masalcı için ne Şövalye için, ne kendim ne ülkem için. Yaklaşan tehlikeyi izlemekten ve an'lar arasında gezip durmaktan başka hiçbir şey olmuyordu bunca zaman. Masalcı'yla tanışmamızın üzerinden koskoca bir yıl geçmişti ve işin neresinden bakarsam bakayım tam da başladığımız noktadaydım aslında. Şövalye'ye laf yetiştirmekten, diklenip durmaktan başka yaptığım bir şey yoktu. Ha evet bir de doğru bildiğim yanlışları görmüştüm tarih hakkında. Eksik detayları da yerine yerleştirerek büyük resmi netleştirmeye başlamıştım aklımda. Tarih, okullarda okutulan haliyle

yaşanmamıştı aslında. Bunu zaten biliyorum ama bildiğim şey ilerlememe yetmiyordu. Çıldıracaktım artık.

Yılın ilk sabahı erken saatlerde hazırlanıp çıktım evden. Masalcı'ya bunu sormalıydım muhakkak. *Neyi hatırlamam gerekiyor?*

Üsküdar'dan vapura binip Eminönü yolunu tuttum. Kimseler yoktu sokaklarda. Yeni yılın ilk gününü sıcak evlerinde, televizyon karşısında oturup akıllı telefonlarına sarılarak anlamlı hale getirdiğine inandırılmış insanlar Beyaz Adam'ın kurbanları olduklarından habersiz uyuyacaklardı bütün gün. Yüzyıllardır uyudukları gibi devam edeceklerdi uyumaya. Vapurda birinci mevkii fark ettiğim an Ülev'in içinde seyahat ettiğimi anladım hemen... Şövalye'yle tanıştığım yer...

Çok geçmeden Masalcı da göründü zaten.

"Gidiyoruz" dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Ne yapacağız?"

"Soru sormak aslında korkudandır" dedi yanıma otururken. "Bilinmeyene karşı duyulan korku... Yanıt alınca insan kendini güvende hissediyor. Ama insan için güven diye bir şey yok. Doktor sana iyi olduğunu söylediğinde güvende misindir? Doktor çıkışı ölmeyeceğinin garantisi yok. Gittiğin yolu bilsen bile yolda başına ne geleceğini bilemezsin. Soruya aldığın yanıt sadece senin merakını giderir ve daha teferruatlı düşünmeni engeller. O nedenle sormasan daha iyi. Bütün algıların açık olmalı."

Yaklaşık yarım saat sonra Eminönü'ndeydik. Ara sokaklardan Sultanahmet'e çıktık yürüyerek. Bir restoranda yemek yedikten sonra Cankurtaran'a doğru yürümeye devam ettik. Saatlerdir hiç konuşmuyorduk. Tam de Masalcı'nın dediği daha teferruatlı düşünmek zorunda kalıyordum bu yüzden. Binlerce soru, binlerce cevap ve binlerce olasılık gelip geçiyordu zihnimden. Hava kararmaya başladığında artık dayanamaz hale gelmiştim.

"Ne yapacağız?" diye sordum sonunda.

"Harekete geçeceğiz" dedi. "Bundan sonra yorulmak ve durmak yok."

"Peki" dedim. "Ben hazırım."

Hava giderek soğuyordu. Güneş battığında yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Sürekli yürüyüp durmuştuk. Bedenim buz kesmişti artık. İçim titriyordu. Eski bir duvarın önünden geçerken durdu Masalcı. *Hipodrom'un Sphendon duvarı olmalıydı.* Kılıcını çıkartıp duvarın yaralı yerlerine vurdu sertçe. Bir kişinin rahatlıkla geçebileceği küçük bir geçit açılmıştı böylece duvarda.

"Hadi" dedi Masalcı geçidi işaret ederek. "Gir şuradan."

Söylediğini yapıp girdim geçitten. Arkamdan Masalcı da geldi. Sonra dönüp devrilen taşlarla geçidi kapadı.

Sırt çantamı burada bırakıp yürümeye başladık. Elinde fenere benzer bir şey vardı. Yolumuzu aydınlatıyordu. Biraz ilerledikten sonra bir zamanların en görkemli hipodrom binasının içinde olduğumuzdan emin olduk. Bizans'ın bu muhteşem yapısı sapasağlamdı. Geçitler dehlizlere dönmüş, sanki eski zamanların yarışlarını bekliyor. Birazdan safkanlar şahlanacak gibi... Odalar sapasağlam duruyor, duvarlar yıllara meydan okuyordu. Burada 1927-1957 yılları arasında kazılar yapıldığını ve bir bölümünün ortaya çıkarıldıktan sonra kapandığını biliyordum ama bu kadar iyi durumda bulmayı hiç ummuyordum. Koridor sapasağlam duruyordu ayakta. Merdivenlerden aşağıya indik. Koridor balçık içindeydi. Kuşlar uçuyordu etrafta. Kuş pisliği kokusu midemi bulandırıyordu. Balçığın içinden geçince bir duvar çıktı karşımıza. Bundan sonrasına devam edemeyeceğimizi düşündüm. Ama dikkatli bakınca aslında tırmanılabilecek yükseklikte olduğunu düşündüm.

"Tırmanmaya gerek yok" dedi Masalcı düşüncemin sesini duymuş gibi. "Kafanı çalıştır."

Etrafıma bakındım telaşla. Kafamı çalıştırdığımda duvar yok mu olacaktı sanki? Sağda solda odalar vardı. Hayvan odaları... Buraya kadar geldiğimize göre sondaki odadan binanın içlerine ilerlemek gerekiyordu. Odalardan birine girdim. Çamur içindeydi. Ama odanın sonunda bir geçit olduğu görülebiliyordu. Dar ve yere yakındı. Sürünerek ilerlemek zorunda kalacaktık. Masalcı buna gayet hazır gibiydi. Hiç düşünmeden hemen daldı geçide. Ben de peşinden... Epey bir süre dirseklerimizin üzerinde sürünmek zorunda kaldık. Sonunda geniş bir alana vardık. En azından ayağa kalkabileceğimiz yükseklikteydi. Ayaklarımızın altında çıyanlar... Korkuyordum aslında içten içe. İğreti oluyordum kokulardan, karanlıktan, çıyanlardan ve balçıktan.

Sonra bir tıkırtı yükseldi karanlığın içinden. Hiç tahmin edemeyeceğim bir şey oldu o an. Üzerinde garip giysiler olan bir adam belirdi karşımızda. İskambil kâğıtlarındaki Vale'nin kıyafetini anımsatıyordu adamın giyimi kuşamı. Bir ortaçağ insanıyla karşı karşıyaydım. Eski Fransızcayla konuşmaya başladı.

"Efendi Raul" dedi adam. Sesinden anladım genç olduğunu. En azından göründüğünden çok daha toydu sesi. Güçlü, kuvvetli, yapılıydı. "Geleceğinizden haberimiz olmadı. Kazılara devam ediyorduk."

"Zaman daraldı" dedi Masalcı. "Ölçülen zaman bize izin vermek zorunda. Bulamazsak onların eline geçecek."

"Onlar da diğer taraftan tünel açmışlar. Bir noktada karşılaşmamak için dikkat ediyoruz."

"Onlar artık daha hızlı çalışacaklar" dedi Masalcı.

Hipodrom'u görmemiş birine buranın görkemini, güzelliğini ve eşsizliğini anlatmak mümkün değil. O zamandan kalan bir binanın bu kadar ihtişamlı olduğunu hayal etmek bile zordur. Ayasofya ile Hipodrom'u aynı anda düşününce bu şehrin o dö-

nemde ne eşsiz bir inci olduğunu tasavvur etmek daha kolaylaşıyordu kuşkusuz.

Hipodrom, ilk zamanlardaki görkemini hâlâ koruyordu. Karanlıkta bile fark edebiliyordum bunu. Ama asıl şaşırdığım şey Şövalye tarikatlarının burada neden cirit attığıydı. Ne kazıyorlardı, niye kazıyorlardı her yeri? Adam işinin başına dönüp koridordan çıktığında Masalcı'ya döndüm. "Bu da ne demek?" dedim. "Ne yapıyor bunlar burada?"

"Ayasofya'ya giden dehlizler buradan geçiyor" dedi Masalcı. "Hipodrom'dan Ayasofya'nın altına geçebiliyoruz. Öte yandan başka dehlizler de buraya geliyor. Onlara yardım eden bir Türk de var burada. Şövalye unvanlı bir Türk... Anladığım kadarıyla onlar diğer taraftan ilerliyorlar."

Şövalye unvanlı Türk aklıma takılmıştı.

"Kim bu şövalye unvanlı Türk?" diye sordum.

"Tanıyorsun" dedi. "Bütün Türkiye tanıyor. Zamanı geldiğinde onun da kim olduğunu öğrenirsin."

"Şimdilik diğer taraftan gelenlerle karşılaşmamanız büyük şans ama Ayasofya'da kaçınılmaz bir şekilde karşı karşıya geleceksiniz."

"Bir şekilde engelliyoruz şimdilik" dedi Masalcı. "Ama benim başka bir amacım var. Güneydoğuya inen bir dehliz var burada."

"Yani, saraya giden mi?" diye sordum.

Başını salladı Masalcı. "Hayır" dedi. "Sadece Boukoleon Sarayı yok orada, iyi düşün."

Beynim durmuştu artık. Ne düşünebiliyordum ne de bir şey hatırlayabiliyordum. Sonra aklımda bir şimşek çakıp söndü birden.

"Nea Kilisesi!" diye bağırdım. "Kutsal Emanetler kilisesi... Oranın dehlizlerine ulaşmaktan mı bahsediyorsunuz?"

"Anlamaya başladın" dedi Masalcı. "Ayasofya'dan oraya geçit vardı. Ama benim tahminim Ayasofya'nın dehlizlerinde de-

ğil, içinde. İşaretler onu gösteriyor. Senin kitapta vardı bunlar. Kitabı benim elime alıp okumam mümkün değil. Bunun nedenini de sonra açıklayacağım sana ama o kitabı yalnızca sen okuyabilirsin Erhan."

Bana verilmiş bir izinden mi bahsediyordu acaba anlamadım. Neden yalnızca ben okuyabiliyordum ki o kitabı? Latince bilen herkes okuyabilirdi. Hatta Masalcı'nın Latincesi benimkinden çok daha iyiydi. Bu iznin her ne sebeple bende olduğunu düşünecek olsam da "Neden ben?" sorusunun cevabını bulamıyordum içimde. Sanırım hatırlamamı bekledikleri şeyle ilgiliydi her şey.

"Buradan çıkabilirsek daha dikkatli okuyacağım o kitabı" dedim Masalcı'ya. "Sen de benim hatırlamam gereken bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunu söylediğimde durup elindeki feneri yüzüme doğrulttu Masalcı. "Hatırlayacaksın" dedi sadece. "Hatırlayacaksın."

"Neyi?" dedim heyecanla. "Neyi hatırlamam gerekiyor?"

"Şimdilik sadece kitabı oku" dedi. Ama Masalcı'nın bile benimle ilgili umutlarının giderek azaldığını hissediyordum nedense. Ben o adam değildim belki de.

Eski Fransızcayla konuşan o adam geri dönüp bizi çağırdı sonra. "Gel" dedi Masalcı. "Bunları görmen lazım" diyerek dehlizin girişini işaret etti. Birlikte girdik. Yine uzunca bir süre süründük. Çıktığımız boşluk daha aydınlıktı. Hem daha da havadar... Hipodrom'un bu kadar sağlam olması şaşırtıcıydı. Bir zamanlar koşuların yapıldığı alanın tam altında olmalıydık. Şövalyeler buraya önceden inmişler aslında. Duvarda Latince bir yazı çarptı gözüme. Eritis sicut immortales... *Ölümsüzler gibi olacaksınız*... İlginç bir ifadeydi. Anlamını sordum Masalcı'ya. Neden "ölümsüz olacaksınız" yazmıyordu da "ölümsüzler gibi olacaksınız" yazıyordu?

"İncil'de böyle geçer" dedi Masalcı. "Hazreti İsa'nın ardından

gelen ölümsüz değildir ama o geri dönünceye dek ölmeyecektir. Yani ölümsüz olan gibidir. Latincede ince bir nüans... Bu Ölümsüz Şövalye Tarikatı'nın da kökenidir, Kutsal Kâse arayışının da. Bunu yazan kişi aslında çok önemli bir işaret bırakmış buraya."

"Anlamaya çalışıyorum" dedim ama anlamıyordum.

"Sendeki kitap onlardan kalandır. Ben artık ona dokunamam. An'ları öğrendikçe bunun nedenini anlayacaksın" dedi Masalcı. Ben belki de sırf bu yüzden buradaydım. Masalcı'ya kitabı okumakla görevliydim. Latinceyi iyi bildiğim için dokunamadığı bir kitabı okutuyordu bana. Hatırlamam gereken bir şey yoktu belki de. İşim zaten bu kadardı ve onu yapıyordum işte.

"Hayır" dedi Masalcı. "Sadece bu kadar değil. Merak etme hatırlayacaksın. Az kaldı."

İçimdeki sesleri işitmişti yine. Ama daha fazla konuşmadı bu konuyla ilgili.

"İyi de etraftaki izleri neden takip etmiyorsunuz?" diye sordum. "Kitap çok da şart değil."

"Edemiyoruz" dedi Masalcı. "Çünkü tuzaklar ve işaretler var. Bunları ancak kitaptan çözeriz. Şövalye bunların peşinde... Aşağısı o kadar kolay değil Erhan."

"Yukarısı da öyle" dedim.

Geceyi Hipodrom'da geçirdik. Her bir taşı tek tek inceledik. Üzerlerinde bir işaret ya da bir yazı daha aradık. Gün ağarmadan çıkmamız gerekiyordu buradan. Geldiğimiz yerden geri döndük şafak sökerken. Fakat dışarı çıktığımızda aynı yerde olmadığımızı gördüm. Civardaki oteller yerlerinde yoktu. Yıkılmışlardı. Masalcı da şaşkındı. Bakışlarını kısmış bakıyordu etrafa. Neler olup bittiğini anlamamıştı o da. Bu sırada aşağıdan büyük bir gürültü geldi. Ayaklarımızın altındaki toprak kaynıyor gibi oynuyordu. Neyse ki sadece birkaç saniye sürdü bu sarsıntı. İkimiz de birbi-

rimize baktık. O da anlamıştı ne olduğunu ben de. Deprem! Bu deprem her yeri yıkmış olmalıydı. Hemen telefona sarıldım ama şebeke yoktu. Masalcı'nın yüzü bembeyazdı. Bakışları boşluğa kilitlenmiş halde derin bir düşünceye dalmıştı.

"Bu an'a çıkmamalıydık" dedi.

"Sonunda sizin de bilemediğiniz bir şey oldu işte" dedim. Masalcı'nın çaresizliği beni dehşete düşürüyordu. Çok korkuyordum böyle zamanlarda.

"Geri dönelim" dedim. "Geldiğimiz yöne koşalım. Hipodrom'a."

Başını sallayarak onayladı Masalcı. Yeniden Hipodrom'a döndük koşarak. Geçidi biraz daha genişletti Masalcı. Hemen daldık içeri. Öncesinden geçtiğimiz bütün yollardan bir kez daha geçtik. Açıklığa geldiğimizde umduğumuzdan daha kalabalık bulduk burayı. Diğer taraftan dehlizleri kazarak ilerleyenler şövalyelerin hepsini öldürmüştü. Adamlar bize bakıyorlardı şimdi. Masalcı'nın soğukkanlılığı bir kez daha zaman kazandırmıştı bize. Invictus'u adamların üzerine salladığında yüzüme sıçrayan kanlar dehşete düşürmüştü beni. Ayaklarımızın altında bir sürü ceset vardı şimdi. Koyu renkli bir kan gölünün ortasında kalmıştık Masalcı'yla.

"An'lar arası geçişi bozduk" dedi. "Başka bir an'ın insanlarını öldürdüm. Hemen çıkalım buradan. Hadi hadi hadi!"

Geldiğimiz yönde koşarak çıktık hemen ama kan içindeydik ikimiz de. Geçitte bıraktığım çantamı alıp montumu giyindim üzerime. Ama Masalcı'nın yüzü, elleri, giysileri kıpkırmızıydı. Ona en yakın mağazadan sarı bir yağmurluk alıp getirdim. Neyse ki günümüze geri dönmüştük ama Masalcı'nın dediğine göre an'lar arası geçiş bozulmuştu ve bu durum günümüze ne şekilde yansıyacaktı bilmiyorduk. Masalcı yağmurluğu giydiği gibi yok

olup gitmişti. Ben de eve dönmeden önce Hoca'yı görmek istediğim için dergâha uğradım.

Hoca'yı divanda oturmuş beni beklerken buldum. "Geciktin" dedi. Olanları anlatmama gerek yoktu sanırım. Zaten her şeyi biliyordu. "Hocam" dedim. "Söyleyin bana. Ölümsüzlük nasıl olur?"

"Ölümsüzlük de ölüm de insan için aynı hayal" dedi Hoca. "İnsan yaşamının hayal olduğu yerde aksi gerçek midir sence? Ama hayalin ötesini soruyorsan, ölüm an'ın olmadığı yerdir. Orada zaman dediğin ölçülemez, sonsuzluğun kuralları vardır ve doğrusunu Allah bilir. Ama yaşam nedir diye soruyorsan, bir izan dahilinde var edilmiştir ve an'lar vardır. Sen an'ın gerçeğini bilirsen istediğin an'da olabileceğini bilirsin. Bu da bir hayaldir. Tıpkı an'ları bilemeden yaşayanların ömür dedikleri şeyin hayal olduğu gibi. Beni bütün an'larda görmen aslında an'ın gerçeğinin farkına varman."

"Bu sefer anlamadım Hocam" dedim.

"Bak Abdullah" dedi. "Zamanı yaratan insan... O, hayalin ölçüsü... An'ları anladığında Allah'ın düzenini de anlarsın. Şimdi bunu düşünme. Evine git. Yolda İtalyan askerleriyle de dalaşma."

LI. Bölüm

Anima

Ayasofya, aslında bütün saldırgan toplulukların ve İstanbul üzerine oynanan oyunların da tarihidir. Benim de tutkumdur Ayasofya. Pelin Çift'le hazırladığım *Ayasofya'nın Gizli Tarihi* kitabı nihayet bugün çıkıyordu piyasaya. Yayınevinden gelen ilk baskıları görünce duygulandım. Masalcı'yla görüştüğüm süre boyunca yazdığım bu kitap bir feryattı aslında. Ayasofya'ya dikkat etmek gerekiyor. Büyük resmi görmek gerekiyor. Bugün İstanbul ve Türkiye üzerinde oynanan oyunların özünü bilmek, uykudan uyanmaya yardımcı olabilir düşüncesindeydim. Çünkü masal kendini yazmaya devam ediyordu. Şimdi bu kitaptan bir tanesini de "Ayasofya'nın Dehlizleri" belgeselini çeken ve Dan Brown'un *Cehennem* adlı kitabında hakkında sitayişle bahsettiği arkadaşım Göksel Gülensoy'a götürmek istedim. Hazırlanıp Kadıköy'e indim. Gençken burada çok zaman geçirirdim. Buraya gelip de Akmar'a uğramadığım olmamıştır hiç. Hiçbir şey almasam bile muhakkak gezerim Akmar'ı.

Yalnız artık hiç sevmediğim bir alışkanlık vardı buranın sahaflarında. Pasaja adım atar atmaz başlayan "Ne aramıştınız?" soru-

ları artık eski günlerin çok geride kaldığını hatırlatıyordu bana. Bu soruyu ısrarla sormaya devam eden ve ne yazık ki ne kitaptan ne de sahaflıktan anlayan gençlere her defasında "Sahafta kitap aranmaz, bulunur" diyecek oluyorum ama anlamayacaklarını bildiğim için içimden tekrar ediyorum bu sözü. Çok satan romanların arasına sıkışmış hiç satmayan iyi romanları bulmaya çalıştığım sırada Sibel'i gördüm karşımda. Arkama bile bakmadan kaçmak geldi o an içimden. Kendimi fazlasıyla suçlu ve mahcup hissediyordum ona karşı. O akşam telefon numarasını aldığımdan beri bir kez olsun aklımdan bile geçmemişti onu aramak ya da mesaj atmak. "Nasılsın?" demek için bile aramamıştım onu. Daha doğrusu korkudan arayamamıştım bir türlü. Öylece durmuş hiç kımıldamadan bakıyordum Sibel'in yüzüne. Ama gülümsemiyordu bana. Kızgındı sanırım. Söyleyecek sözüm yoktu. Kilitlenip kaldım oracıkta. Kekelemeye başladım karşısında. Özür diledim. "Ben ayının tekiyim" dedim. "Sorun değil diyeceğim ama sorun" dedi Sibel. "Bir kadına nasıl davranacağını bilemeyen erkek dünyada nasıl yaşaması gerektiğini de bilemez. Yine de bunu unutmaya çalışalım. Önce kendi yaşamına odaklan."

Öyle mahcuptum ki ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Başın dertte değil mi?" dedi. "Yapmak istediklerin var ama bir şey seni başka yollara sürüklüyor ve ne yapacağını bilemiyorsun. Macera seni çekiyor ama korkuyorsun. Çünkü hatırlamıyorsun."

Başımı salladım ama neyi nasıl açıklayabilirdim ki ona? Nereden başlayabilirdim anlatmaya? Hem anlatsam o ne kadarını anlayabilirdi ki?

"Eski şövalyelerle karşılaşan, onların oyunlarını bozmaya çalışan, sürekli masal anlatan Müslümanlığı seçmiş o eski şövalyeye yardımcı olmaya çalışan tek insan sen misin bu dünyada?" dediğinde içimdeki dağların çatırdamaya başladıklarını işittim

sanki. Birazdan şiddetli bir gürültüyle üzerime devrileceklerdi sanki. Yer yerinden oynamıştı. Dehşetli bir korku dolmuştu içime. Şaşkındım da...

"Sibel" diyebildim sadece kekeleyerek. Kolumdan tutup çıkardı beni pasajdan. Bir duvarın dibine çekip tokat attı yüzüme. "Senden özür dilemeyeceğim" dedi. Yüzü yüzüme yakın, kaşları çatık, alçak ama sert bir sesle konuşuyordu. Sibel kadar zarif, ince yapılı, zayıf bir kızın bu kadar kuvvetli olabileceğini ölsem tahmin edemezdi.

"Eğer bundan fazlası sana göre olmasaydı emin ol o çağrı ulaşmazdı sana" dedi. "Kendini kimsenin işine yaramıyor gibi düşünmekten vazgeç artık. Onlar için bir hayal kırıklığı olduğun düşüncesine saplanıp kaldın. Yapacağın şeyler var senin. Bildiğin şeyler var ama hatırlamıyorsun. Kendini kendinden bile gizlemeye çalışıyorsun. Korkuyorsun. Çekiniyorsun. Kaçıyorsun."

"Hatırlamak mı?" dedim. "Neyi hatırlayacakmışım? Ben aslında eski bir şövalyeyim. Raul gibi de döneğim üstelik ama an'lar arasında kaybolunca her şeyi unuttum dememi mi bekliyorsun?"

Bu kez Sibel'in nutku tutulmuştu. Uzun uzun baktı yüzüme. Gözlerimin içinde kitap sayfaları görüyordu sanki. Bir şeyler okuyormuş gibi bakıyordu. "Hatırlıyorsun" dedi. "Hatırlıyorsun ama hatırlamıyor gibi yapıyorsun. Bu daha da tehlikeli!"

"Hayır" dedim, kolundan yakalayarak durdurdum onu. "Bir şey hatırladığım falan yok benim. Espri yaptım. Dalga geçerek söyledim. Ne yani dönek bir şövalye olsaydım bunu bilmez miydim?"

Bana inanmıyor gibi sallıyordu başını Sibel. "Hayır" diyordu sürekli. "Hatırlıyorsun!"

Kolunu kurtarıp koşarak uzaklaştı. Kalabalığın arasında kaybolup gitti. Peşinden koştuysam da yetişemedim, kaybettim onu. Gerçekten espri yapmak istemiştim. Bu kadar etkileneceğini nasıl tahmin edebilirdim ki? Çarşıda oradan oraya dolanıp duruyordum

kendi kendime. Yaptığım şakayı neden bu kadar ciddiye almıştı Sibel? Hem Masalcı'yı da tanıyordu hem de anlattığımdan çok daha fazlasını biliyordu. Kimdi bu kız? *Anima.*

Sonra Göksel'e gitmem gerektiğini hatırladım. Gecikiyordum. Koşturmaya başladım kalabalığın arasında. İnsanlara çarparak geçiyordum içlerinden ama bir tanesi öylesine sağlamdı ki yolumdan çekilmediği gibi beni devirecekti. Yüzüne baktığımda Şövalye'yi gördüm.

"Sizi burada görmek çok şaşırtıcı" dedim. "Burası Kadıköy."

"Şaşılacak bir şey yok" dedi Şövalye. "Burası çok uzun zamandır bizim mekânımızdır. Şövalyeler çoğunlukla burada toplanır ve burada karar alırlar. Bizimkiler ilk burayı üs edindiler. Eyüp'te olduğu gibi burada da bir üssümüz vardı. Kutsal Kalkedon şehrinde olmamamız düşünülemez. Bugün Yeldeğirmeni denilen yerde Posiedon Tapınağı vardı bir zamanlar. Barlar Sokağı dediğiniz yerde de Hekate Tapınağı vardı. Moda'daki, Altıyol'daki tapınakları ve kutsal yerleri saymıyorum bile. Bizim için burası çok önemlidir. Yüzyıllardır buradayız ve hep olacağız."

"Barlar Sokağı'nı bile bilen bir şövalyeye ne söyleyebilirim ki?" dedim.

Onu takip etmemi isteyip taktı beni peşine. Adını sanını bilmediğim "bey"lerin kahvelerinin olduğu sokağa girdik. Bulduğumuz boş bir yere oturduk karşılıklı. *Ne komik, kaybettiğimiz kahve kültürüne içinde bey ismi geçen bir dolu efsane yaratmışız.*

İçcebinden *Ayasofya'nın Gizli Tarihi* kitabımı çıkardı cebinden. Gördüklerime inanamıyordum. Şövalye Pelin Çift'le yazdığım kitabı almış getirmişti bana. *İmza istemeyecekti herhalde.*

"Kitabınızı okudum" dedi.

"İyi de kitap daha yeni dağıtılıyor" dedim. "Ne ara aldınız da okudunuz?"

"Bazen gerçekten gülünç oluyorsunuz" dedi Şövalye. "Kitabı okudum. Açıkçası bilmediğim bir şey yok içinde. Ama yine de şaşırdım. İşaretlerden söz etmeniz çok talihsizce olmuş. Bunlardan söz etmeniz işimizi zorlaştırıyor."

"Ama onların da işini zorlaştırıyor" dedim. "Ben bildiğimi yazıyorum sadece. Herkes bilsin."

"Sizin de bilmediğiniz çok şey var" dedi Şövalye. "Bizimkiler aslında Ayasofya'nın tek hâkimiydiler. Çünkü o çapulcu sürüsü yani Haçlılar gelmeden önce de hep buradaydılar. Kitapta bir kısmını yazmışsınız. Bizimkiler Patrik'ten izin alıp buranın Büyük Büyücü'süyle anlaşmışlardı. Ayasofya'da toplanırdık. Buranın asıl sahibi bizdik. Kafası yerine kolunu ve belinin altındakini çalıştıranlar zaten buranın sahibi olamadılar. Biz işaret koymayı severiz. Duvarcı ustalarının permilerini yani izin belgelerini aldıktan sonra da her katedralde, sarayda ve kilisede iz bıraktık. Her bırakılan iz an'lar içinde kalır. Bunlar kendimiz için bıraktığımız izlerdir. Herkese anlatmanın gereği yok. Elbette bu izler ve işaretler yazdıklarınızla sınırlı değil ama onları görmek için gerçekten farklı bir göz gerek. Bu zamanın suyuyla yıkanmış gözlerin bunları görmesi olanaksız. Ancak bir önemli işaretten söz etmişsin. Sanırım bu bilgiyi elinizdeki o Latince kitaptan aldınız. O kitaptaki hiçbir şeyi başkasına açıklamamanızı öneririm. Emanetlerin olduğu yere başkalarının bizden önce gitmesini istemezsiniz herhalde."

"Rekabet iyidir" diyerek güldüm.

Kahveler geldiğinde hararetli bir tartışma başlamıştı aramızda.

"Burası yeniden bizim olacak ve sakladıklarımız çıkacak" dedi Şövalye. "Buna kimse engel olamaz. Bozkurt'unuz burayı müze yaptığında çok heveslendik ama olamadı. Biliyoruz ki olacak. Bir kez daha işgal edeceğiz İstanbul'u. Biz derken kimleri kastettiğimi anlıyorsunuzdur. Emin olun hiç kibar olmayacaklar. Böylesi güzel

bir şehre çok yazık olacak. Üçüncü Büyük Savaş bittiğinde anlarsınız ne demek istediğimi."

"İstanbul'un işgalinin neresine bakarsanız bakın karanlık. Bu işte sizinkilerin parmağının olduğunu tahmin etmeliydim" dedim.

"İşgalde ve kurtuluşta da" dedi Şövalye. "Tarihi iyi araştırın. Kitapta yazdığınız her bir ifadenin detaylarını da araştırın bence."

Sürekli akıl vererek konuşması canımı sıkıyordu. "Yapıyorum zaten" dedim. "Hayatım Ayasofya'da geçiyor benim."

"Artık bütün grupların gözü üzerinizde" dedi. "Dikkatli olun."

Kahve fincanımı işaret edip gülmeye başladı. "Afiyet olsun ama..." dedi. "İçtiklerinize bile dikkat edin artık. Olmayacak şey değil ne de olsa."

Aklıma Aytunç Altındal gelmişti birden. Onun nasıl öldürüldüğünü biliyordum. Aldığım yudumu geri tükürünce kahkahalar atmaya başladı Şövalye.

LII. Bölüm

Hulukin

Günlerdir aklımda Sibel vardı ama elim bir türlü gitmiyordu telefona. Söylediği şeyler aklımdan çıkmıyordu bir türlü. "Hatırlıyorsun" derken o mu epri yapıyordu eski bir şövalye olduğumu söylerken ben mi şaka yapıyordum bilmiyorum. Sibel'in ciddiyeti onu ve kendimi sorgulamama neden oluyordu. Huzurlu değildim. Tabii ki eski bir şövalye olmam mümkün değildi. Onlardan biri olamazdım. Hiçbir an'da yapmazdım bunu. Muhakkak dönerdim sanırım. Dönek bir şövalye olurdum Raul gibi... Fakat bu da unutulacak bir şey değildi ki. Raul unutmuş muydu? Hayır...

Balat'ta dolanırken Masalcı'yı bekliyordum tabii. Eski evinin yakınlarındaki kahveye gidip beklemeye başladım yine. Ihlamur iyi gelmişti, sakinleştirmişti beni. Safiye Ayla'nın sesi de tatlı geliyordu kulağa. *Menekşe gözler hülyalı...* Bugün epey beklemiştim Masalcı'yı. Artık gelmeyeceğini düşünüyordum ki elinde baston şemsiyesiyle girdi içeri.

"Ben artık neye inanacağımı bilmiyorum" dedi kızgınlıkla. "Ne işler karıştırdığını anlamak zor. Kime güvendiğine dikkat et."

Ne olduğunu anlamamıştım. *Ne işler karıştırıyorum ki ben?*

"O kızı tanımıyorsun" dedi. "Ve çok açık veriyorsun. Aşk, aşk..."

Aşk hakkında bir şeyler söyleyecekti ama sustu sonra. Bir zamanlar çok tutkulu bir aşk yaşamış olabileceğini düşündüm içten içe. Dönek bir şövalye de olsa eminim tutkulu bir aşk adamıydı aynı zamanda. Duyguluydu çünkü. Hassas bir adamdı Masalcı. İncelikleri vardı.

"Lanet olsun" dedi kızgınlıkla. "Kızları bırak şimdi. İşimiz başımızdan aşkın. Sana anlatmam gereken şeyler var."

İyi ama o kız kimdi? Birbirlerini tanıyor oldukları halde neden bunu benimle paylaşmak istemiyorlardı? Masalcı bu kadar öfkeliyken "Bana onu anlat" diye ısrar etmekten de çekiniyordum. Diğer yandan Sibel'in başka zamana ait bir kız olmasına dayanamazdım. Onu şimdide istiyordum. Hükmedebildiğim hayatın içinde...

"Hatırlayacaksın" dedi Masalcı. "Acele etme. Eleanora'yı da hatırlayacaksın. Şimdilik hiçbir şey aklından geçenler gibi değil. Bunu bil yeter."

"Kim?" dedim. "Kimi hatırlayacağım?" *Eleanora.*

"Bilmen gereken şeyler var Erhan. Konumuz kız değil şu an. Cinler" dedi.

"Ne cinleri?"

"Cinlerin varlığı Kuran'da tescillenmiştir ama insanlar bunları birer hurafe olarak adlandırırlar" dedi Masalcı. "Kuran'a inanıp cinlere inanmayan çok kişi var. İnsanlar neye inanacaklarını bilmiyorlar."

"On dokuzuncu yüzyıla kadar herkes inanıyordu" dedim. "Aslında inanıp inanmamak diye bir şey yok. O gün için hayatın bir parçası. Ne zaman pozitivizm yayıldı, mertlik de bozuldu. İnsanlar görmediklerine inanmamaya başladılar."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim" dedi. "Cinler garip varlıklardır. Onlara emir verdiğinde yaparlar ama bazen emir al-

madan da kendi başlarına işe kalkıştıkları olur. Genelde uzun zaman sahipsiz kalan defineleri cinler sahiplenir. Ayasofya'daki gizli yerlerde kalmış, dehlizlerde gizlenmiş pek çok şeyi cinler sahiplenmiştir zaten."

"Ama öyle olsaydı Göksel'i cinler çarpardı" dedim şaka yollu. Masalcı da güldü yaptığım espriye.

"Cinler an'lar arasında zaman ve mekândan bağımsız olarak hareket edebilen varlıklardır" diye devam etti anlatmaya. "Bunlara hükmedebilirsen hem an'lar arasına gönderebilirsin onları hem de mekândan bağımsız işler yapabilirsin. Mesela Latince kitabı bile bir yerden alıp başka yere götürebilirsin."

"Kitabın nasıl kaybolduğunu şimdi anladım" dedim.

"Her şey olabilir" dedi Masalcı. "Şövalyeler Müslümanlarla beraberlerken onlardan cinlere hükmetmeyi öğrendiler. Sonra da geliştirdiler. Birçoğu cinlere hükmedebilir. Hipodrom dehlizlerinde birçok eşyayı cinler insanların gözlerinden saklıyorlardır. Onların bu cinlere hükmetmek için başka cinlerden yardım aldıkları kesin. Biz de oyuna geldik. Hipodrom dışına farklı bir an'a çıktık. Ama şunu biliyoruz artık. İstanbul'da çok ciddi bir deprem olacak yakında. Arkasından nasıl bir şey gelecek bilemiyorum. Belki de bir işgal... Çok dikkatli olmamız gerek. Belki depremi engelleyemeyiz ama işgale engel olabiliriz en azından."

"Cinlerle an'da olacakları bilmek mümkünse eğer bunu kullanabilirler mi?" diye sordum.

"Evet" dedi Masalcı. "An'ın gerçeğini biliyor olurlar ama an'ın gerçeğini biliyor olmak onu değiştirir. Sen an'ın gerçeğini önceden gözlemledikçe o değişir. Sonsuz bir kovalamacadır bu. Bilge olan onu değiştirmez. Hipodrom gibi, Ayasofya dehlizleri gibi ya da başka az bilinen tarihi yerlerde olduğu gibi, cinlerin çok olduğu alanlarda güvende sayılmayız."

Lafın dönüp dolaşıp elimdeki Latince kitaba geleceğinden korkuyordum. Sibel'in sözlerini düşünmekten oturup bir türlü okuyamamıştım. Neyse ki "Kalk hadi Sultanahmet'e çıkalım" dedi. Hava epey pusluydu bugün. Kalın bir sis vardı etrafta.

"Bu havalarda ilginç karşılaşmalar olabilir" dedi Masalcı. Aklımdan geçeni okuyordu yine ama ne demek istediğini anlamamıştım açıkçası. Sultanahmet Meydanı'ndaki Dikilitaş'ın önünde bir banka oturduk.

"Firavunun kazıkları" dedi Masalcı Dikilitaş'a bakarak.

Çok geçmeden Masalcı'nın bahsettiği o ilginç karşılaşma gerçekleşti. Pusun içinden bir gölge kopup geldi yanımıza. Yüzü beyaz, gözleri beyaz, korkunç bir adam. Gözbebekleri yok... Ucube gibi bir şey... Hele kulakları. Yüzümdeki ekşimeyi gizleyemiyordum o sivri kulaklarına bakarken.

"Efendi Raul" dedi boğuk bir sesle. "Hoş geldiniz."

Masalcı da pek memnun gözükmüyordu onunla karşılaşmış olmaktan. "Hoş bulduk" diye karşılık verdi.

"Geçen gece ziyarete gelmişsiniz" dedi ucube. "Ama giderken ortalığı çok dağınık bırakmışsınız. Cesetleri ne yana götüreceğimizi bilemedik."

Bakışları kısılmıştı Masalcı'nın. "Bilmeniz gerekenden çok fazlasını biliyorsunuz aslında" dedi. "Cesetleri bilmiyorum ama bizim nereye gideceğimiz çok şaştı senin yüzünden. Bu işte sen ve seninkilerin parmağının olduğunu biliyorum."

"Efendi Raul kalbimi kırıyor" dedi sivri kulaklı ucube. Sesi içimi bulandırıyordu. "Bizimkiler cana yakın davrananlarla iyi geçinirler. Ama seni de düşman almayız."

"Ben pek emin değilim artık bundan" dedi Masalcı. "Kolayca yalan söyleyebildiğini biliyorum."

"O zaman gerçeği kendi gözlerinle gör" dedi ucube. Bunun

üzerine puslu karanlığın içinden iki şövalye çıkıp üzerimize atıldı. Masalcı çevik bir hareketle yerinden fırlayıp çekti kılıcını. Ben de kendimi yere atıp yuvarlandım banktan. Sisin içinde kılıç sesleri yankılanıyordu. Kıran kırana bir dövüş yaşanıyordu. Ucube ellerini iki yana açmış seyrediyordu kapışmayı. Sonra bir kafa yuvarlandı ayaklarımızın önüne. Şövalyelerden birinin işini bitirmişti Masalcı. Bir ara kılıcının Dikilitaş'ı çevreleyen demirlere çarpıp kıvılcım çıkardığını bile gördüm. Sonunda ikinci kafa da yuvarlandı. Elinde kılıcı "Hulukin Hulukin" diye bağırarak ucubenin üzerine doğu yürümeye başladı. "Bak" dedi yerdeki kafaları kılıcının ucuyla göstererek. "Invictus'un tadını arkadaşların iyi bilirler. İstersem hepinizi yok ederim. Bana itaat edeceksiniz. Yeniden geleceğim. Ama geldiğimde seni ve kabileni bana itaat ederken görmek istiyorum."

Hulukin dediği ucube sis olup havaya karıştı birden. Onunla birlikte havadaki pus da dağılıverdi. Neler olup bittiğini sordum Masalcı'ya. Soluk soluğaydı. O sevimsiz yaratığın cinlerin başı olduğunu söyledi. "Bize tuzak kurdu" dedi. "Geçen gece olanların nedeni bu yaratıktı işte. Invictus bunun kabilesinden yüzlercesini yok etti ve yine yok etmesi gerekiyor sanırım... Sen de kaç. Birazdan polisler dolar buraya. Umarım Hulukin'in cinleri cesetleri yok eder."

Bunun üzerine Cankurtaran'a doğru hızla koşmaya başladım. Önüme çıkan ilk taksiye atlayıp Marmaray durağına gittim. Eve dönünceye kadar olanları düşündüm sadece. Korkunç şeyler öğrenmiştim. Yaklaşan tehlikenin tahminimden çok daha büyük olduğunu görebiliyordum artık. Sapkın şövalyeler birtakım varlıklara hükmedebiliyorlardı. Akıl alır gibi değil. Ellerinin altında olağanüstü bir güç vardı. Masalcı'ya güvenmekten başka çarem yoktu.

LIII. Bölüm

Spes

Yine bir dolu konferans daveti gelmişti. Uluslararası güvenlik konferansları üst üste davetiyeler gönderip duruyorlardı. Özellikle Batı Afrika konusunda iyi düzeyde bir uzman seviyesine ulaşmıştım. Afrika'daki gelişmeler de hiç iç açıcı değildi son zamanlarda. Bazı sözde yardım örgütleri çocukların bir eline Kuran diğerine silah vererek kendi amaçları doğrultusunda yetiştiriyorlardı onları. Kuran'ı okuduklarında tek kelimesini bile anlamayan bu zavallı çocuklara öğretilen tek şey savaşmaları gerektiğiydi. Sahillerinde petrol bulunan Batı Afrika, beklenen sona sürükleniyordu giderek. Bu bölgede "Batı Afrika İslam Cumhuriyeti" adı altında bir devlet kurma bahanesiyle Müslümanları teröristleştirecekler, sonrasında bu bölgeyi tamamen yok edeceklerdi. İslam'ı anlatmak gerekiyordu. Bunun için Türkiye'ye de çok iş düşüyordu aslında. Konferanslardan birini kabul edip hazırlıklara başladım. Vakit kaybetmeden uçak bileti almak için Taksim'deki Türk Havayolları ofisine gittim. Bir taraftan seyahate çıkmayı istiyordum diğer yandan burada kalıp yeraltında ilerlemeye devam etmeyi arzuluyordum.

İstiklal Caddesi'nde olmayı çok sevmesem de biletimi aldıktan sonra Tünel'e doğru yürüdüm. İnsan selinin arasından akarak Galata'ya kadar geldim. Belki Sibel'i görürüm ümidiyle o eski sokağa saptım. Kafenin önüne geldiğimde Latince kitabı bulduğum sahaf dükkânı duruyordu karşımda. İnanamadım. Çok uzun zaman sonra ilk kez görüyordum sahafı. Ahşap çerçeveli, pencereli dar kapıyı itip girdim içeri. Yaşlı sahaf aynı küçük köşede içine kapanmış halde oturuyor, başı önünde eski bir kitabı temizliyordu.

"Herkes bir sahafta aynı kitabı ya da benzerini bulacağını umar" dedi yaşlı adam beni görünce. "Oysa sahafa gelen her kitap eşsizdir. Aslında her kitap kendi sahibini seçer. Dikkatini çekmeyi başarır muhakkak. Belki hiç ihtiyaç hissetmediğin halde elin gider ona. Alırsın onu. Çünkü seni seçmiştir."

Adamın sözleri gülümsetmişti beni. Ama yine de kitabı seçen, ne aradığını bilen ve aradığı şeyin peşinden giden bir okur olmayı tercih etmişimdir her zaman.

Biz yaşlı sahafla kitaplardan, sahafçılıktan, kitapların seçimlerinden tatlı tatlı konuşurken Fransız askerleri doluştular içeri. *Rap rap rap*. Raflara yönelip dağıtmaya başladılar kitapları. Bir şey aradıklarını tahmin etmek zor değildi. Askerlerden sonra bir de sivil girdi içeri.

Şövalye!

"Merhaba Erhan Bey" dedi sol kolunu ovuşturarak. İmada mı bulunuyordu yoksa benim hançeri sapladığımdan beri orada bir araz mı kalmıştı bilemedim. "Takvimler karışmış olsa gerek. Latince kitapların arasında aradığım özel bir şey yok."

"O halde neden bu an'da ve buradayız?" diye sordum.

"An'ın gerçeği bu" dedi Şövalye. Yaşlı adam bizi izliyordu korku dolu bakışlarla. "İstanbul bir kez daha işgal edilmeden evvel aradığımız şeyi bulmamız gerek."

"İstanbul bir daha işgal edilemez" dedim. Ama bunu söylerken artık çok da emin hissetmiyordum kendimi.

"Padişah da inanmıyordu buna" diye devam etti Şövalye.

"Buraya bana tarih dersi vermek için gelmediniz sanırım" diyerek kestim sözünü. Zaten bildiğim şeyleri dinleyecek değildim.

"Aynen öyle" dedi Şövalye. "Her an'da yeniden yazılan bir tarih için buradayız. Tarih an içinde her daim yeniden yazılır."

Sonra askerlerine dönüp kitapların hepsini yakmaları için emir verdi onlara. Askerler rafları orta yere dökmeye başladılar üst üste. Sesini çıkaramayan yaşlı sahafın üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. Ona bakarken içim acıdı. Keşke bu adamları durdurmam mümkün olsaydı. Bu sırada yere fırlatılan bir kitap çekti dikkatimi. Sanırım beni seçti. Askerler dükkânı yakmaya hazırlanırlarken uzanıp aldım kitabı hemen. Kapıdan fırladığım gibi var gücümle koşmaya başladım. Benden bu hareketi beklemedikleri için ne olduğunu anlayamadılar önce. Fark ettiklerindeyse çok geçti artık. Dükkândan hızla uzaklaşıyordum ama sokaklar işgalci askerlerle doluydu. Fransız askerleri arkamdan geliyorlardı. Telaş içinde koşuyor olmam hepsinin dikkatini çekmişti. Kendimi kaybettirmek için sokaktan sokağa geçiyordum ama olmuyordu. Girdiğim her yerde gözlerine batıyordum. Önümü kesen bir Fransız askeri sonumun habercisiydi adeta. Silahını üzerime doğrultup nişan aldı. Gözlerimi kapattığım an patlayan silahının sesi hem sokakları hem de kulaklarımı yırtarak çınladı havada. Gözlerimi açtığımda askerin kanlar içinde yerde yattığını gördüm. Arkamdan gelen bir adam yolumu kesen askeri vurmuştu. Kolumu tutup onunla gitmemi söyledi. Yapacak daha iyi bir fikrim olmadığından söylediğini yaptım. Peşine takılıp yürüdüm. Karaköy'ün içlerinde eski yapıların arasından geçerken kapı önlerinde yanan meşalelerden birini kaptı adam. Sonra daracık bir dehlizin içine

girdik birlikte. Uzunca bir yürüyüşten sonra Haliç'e bakan bir sokağa çıktık. Hiçbir şey sormadan adamı izliyordum ama nereye gittiğimi bilmemek endişelendiriyordu beni. Kimin hangi tarafta olduğu, kimin dönek kimin bir yere ait olduğu konusunda son derece güvensizdim artık. Bir tuzağa da çekiliyor olabilirdim. Tanımadığım bu adama tamamen güvenemezdim.

Haliç kıyısına geldiğimizde sahile bağlı duran bir sandalı işaret ederek ona binmemi istedi adam. Birden bastıran yağmur sandalla yolculuk yapmanın çok da güvenli olmadığını düşündürüyordu ama sandalcının küreklere ustaca asılıyor olmasını güven verici buldum. Adam Haliç'te kalmıştı. Sandalcıyla baş başaydım artık. Hiç konuşmadan yol boyunca dalgalarla boğuşarak geçtik Üsküdar'a. İskele İtalyan askerleriyle kaynıyordu burada. Paşalimanı tarafından karaya çıkardı beni sandalcı. Sonra arkasına bile bakmadan bu havada kürek çekmeye devam etti Marmara'da. Bulunduğum yerden tepeye doğru tırmanarak ormana daldım. Hava iyice kararmıştı artık. Ormandan çıktığımda dergâha yakın bir yerde buldum kendimi. Hoca'yı görmem iyi olacaktı. Hiç beklemeden dergâha koşturdum.

"Hocam" dedim önünde diz çökerek. "Tarih her an yeniden yazılır mı?"

"Hiçbir şey sabit değildir Abdullah" dedi. "Her olay bir hayaldir. Tek gerçek amellerindir. Hayalini nasıl değiştiriyorsan tarihi de değiştirirsin ve değiştirdiğini gerçek sanırsın."

"O zaman bir ümit var" dedim. "Kurtuluş için bir ümit var."

"Ümit her zaman var" dedi Hoca. "Ümit insanı ayakta tutar. Sen hayırlısını dile ve yüreğini açık tut. Adımlarını da buna göre at. Amelin hayatını yaratır."

Geceyi dergâhta geçirmek için izin istedim. Yanımdaki kitabı koruyabileceğim daha güvenli bir yer yoktu benim için. Seve

seve ağırladılar beni orada. Uzun zamandır hiç bu kadar huzurlu ve güvende uyuduğum olmamıştı. Sabah ezanı vaktinde uyanıp Hoca'nın yanına gittiğimde içeride Masalcı'yı gördüm. Belli ki o da geceyi burada geçirmişti. Hoca'yla diz dize oturmuşlar konuşuyorlardı. Beni görünce gülümsedi.

Galata'daki sahaf dükkânından yanmak üzereyken alıp kaçtığım kitabı getirdim hemen. Masalcı'ya uzattım. Bu kitabı eline alabiliyor olmasına şaştım. Bendeki Latince kitapla yolu kesişmesin diye onu bir sahafla ulaştırmıştı bana. Eline alamadığı için beni seçmişti okuyucu olarak. Bu kitapta kaygısı yoktu Masalcı'nın. Sayfalarını dikkatle incelemeye başladı. *De Reliquiis Tomus Primus* yazıyordu kitabın üzerinde.

"İşte bu" dedi sonra. Heyecanla baktı yüzüme. "Aradığımız kitabın birinci cildi bu. İçinde Kutsal Emanetler'in neler olduğu yazıyor. Demek İstanbul'la ilgili olan ikinci cildi de buralarda. Hatta belki yine o dükkânda. Onu da bulursak bütün oyunu bozarız."

Hoca da gülümsüyordu. Yüzü yerde başını sallıyordu kendi kendine onaylar gibi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum. Hele Masalcı'daki o çocuksu heyecan nasıl da umut vericiydi. Oyunun bozulma ihtimalinin olması içimde uykuya yatmış tohumları yeşertiyordu. Ama ya benden sonra dükkân yakılıp yıkıldıysa? Masalcı'nın bahsettiği cilt yangında yok olduysa? Hangi an'ın içinde o kitabı bir daha arayıp bulacaktık bilmiyorum. Bunu şimdilik ikisinden de gizledim. Belki düşündüğüm gibi değildir aslında.

Hoca'nın yanından çıktığımızda kara butlular vardı tepemizde. Yağmur ha yağdı ha yağacak. Biraz yürüdükten sonra üst üste şimşekler çakmaya başladı gökyüzünde. Hazırlıklı olduğum halde her çakışta sıçrıyordum.

Masalcı şakalaşıyormuş gibi koluma vurarak "Biliyor musun?"

dedi. "Benim gençliğimde yaşadığım yerde, şimşekler çaktığında öteki dünyadan bir kapı açıldığına inanılıyordu."

"Burada öyle demezler ama yine de korkutur" dedim.

Bardaktan boşanırcasına şiddetli bir yağmur yağmaya başladı çok geçmeden. Ben koşturmaya çalıştım ama Masalcı'nın sakinliği durdurmuştu beni. Islanmaktan çekinmeden ağır adımlarla yürümeye devam ettik. Bizi dışarıdan izleyenler olsa delirdiğimizi düşünürdü muhtemelen. Yol üzerindeki bir lokantaya girip yemek söyledik. Atletime kadar ıslanmıştım. Çoraplarımdan balıklar çıkacaktı neredeyse. Müthiş rahatsızlık duyuyordum ama Masalcı'nın rahatını bozmak istemediğim için gizliyordum yaşadığım stresi.

Gece vakti yapacağımız şey çok heyecanlandırıyordu beni ama ikimiz de şimdilik bunun üzerinde düşünmemeye çalışıyorduk. Özellikle Masalcı hiç düşünmek istemiyordu. Öncesinden kurulan hayallerin ya da zihin içinde gözden geçirilen olasılıkların deneyimin yaşandığı an'ın içindeki hızlı ve doğru düşünceyi engellediğini söylüyordu her fırsatta. Öncesinden kurmak ve gözden geçirmek deneyimin içindeyken yanlış kararlar verilmesine neden olabilirmiş. Benim de ona saygı göstermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Boğa Krallığı'yla Kurt Krallığı'ndan hiç söz etmiyorsunuz artık" dedim yemeğimi yerken. "Koskoca kış geldi geçti, sonra yeni bir kış daha geldi çattı."

"Kış senin mevsim olarak baktığın gibi bir kış değildir masal âleminde" dedi Masalcı. "Kış insanların soğuktan duygularının köreldiği mevsimdir. Sisten önünü göremediğin mevsimdir. Kardan gidemediğin, gitmek için çabalamak yerine evde oturmayı seçtiğin mevsimdir. Ama en önemlisi Doğa'nın kurallarının geçerli olduğu mevsimdir. Benim yetiştiğim manastırda, her kar

yağdığında papazlar hep pax nobiscum derlerdi. Yani barış bizimle olsun derlerdi. Buradaki barış aslında senin çaresizliğine isyan etmemen. Onun için kış denince aklına takvim gelmesin. Masalın kışı gerçeğin kışıdır. Sen takvimi icat ettin diye bu değişmez."

"Kışı anladım ama neden masal yok artık?" diye sordum. Masalcı'nın ağzından dinlemeyeli çok olmuştu ne de olsa.

"Masal kendini yazmaya devam ediyor Erhan" dedi Masalcı. "Anlatıldıkça gerçek olan her masal anlatılmadığında kendini yazmaya devam eder merak etme. Masal senin içinde bulunduğun an'ın başka türlü bir yansımasıdır. Eğer masaldaki insanlar çobanı dinleseydi bugün sen burada köfte diye toprak yemezdin."

Elimdeki çatalı tabağın içine bıraktım birden. Midemin kalktığını hissettim. Ağzımdaki lokma büyüyordu giderek. Yutmak için çabaladıysam da yapamadım. Peçeteye çıkarıp su istedim hemen.

"Canım toprak dediysem de masal terminolojisiyle söyledim işte" dedi gülümseyerek. "Yediğin şey toprak olmasa bile benim gençliğimde yediğimiz etlerden de değil."

Yemekten sonra karşıya geçip Galata'ya gittik Masalcı'yla. Eski bir kahveye oturup kahve söyledik. Odun sobası yanıyordu içeride. Yanındaki masalardan birine oturduk. Ayaklarımı uzattım sobaya doğru. Henüz tamamen kurumamıştım ama bu sıcaklık iyi gelmişti. Üzerimden buhar yükseliyordu. Gülmeye başladım halime. Sonra soba kendi dumanını pof diye dışarıya püskürttü birden. Lodos çıkmış olmalıydı dışarıda.

Bu sırada bir Fransız subayı girdi içeri.

"Bonjour Sire Raul" dedi subay Masalcı'nın yanına gelerek.

"Bonjour" dedi Masalcı. Benim de yanında olmamdan rahatsız olmuş gibiydi. İzin isteyerek kalktı masadan. Uzaklaşıp kendi aralarında bir şeyler konuştular. Sonra subay aceleyle çıktı dışarı.

"İşler iyice kızışıyor" dedi Masalcı masaya geri döndüğünde. "İngilizlerin işi kolay olmayacak. Fransızların da. Bu adam bizimkilerden... Türk kolluk teşkilatına da yardım ediyor."

Derin bir of çektim. Başımı ellerimin arasına alıp masaya kapakladım kendimi. "İşler çok karışık" dedim. "Çok karışık."

Masalcı hiç de eğleniyor gibi gözükmüyordu. "Hadi" dedi kafama dürterek. "Kalk hadi çıkalım. Yayılmanın sırası değil."

Dediğini yaptım çaresizce. Birlikte dışarı çıktığımızda İngiliz askerlerini cirit atarken gördük etrafta. Göze batmamaya çalışarak İstiklal Caddesi'ne vardık. İngiliz ve Fransız askerleri görüyordum burada da. Yanlarında fesli yağcılar... Cadde pavyonlarla dolu... Alafranga müzikler çalınıyor kulağıma.

"En acısı da bizimkilerin şu hali" dedim Masalcı'ya. "Onurlarını kaybetmişler."

"Onur dediğin nedir ki?" dedi Masalcı. Başı önde sağa sola çok bakınmadan yürüyordu. "O gördüğün adamlar bu askerlerden geçiniyor. Her gün Karaköy Limanı'na Avrupa'dan bir gemi geliyor. İçleri lüks mallarla dolu... Malları bunlara satıyorlar işte. Tabii konu para olunca onurun pek bir önemi kalmaz. Unutma elindeki mal kadar korkaksındır. Kaybedeceğin şeyler arttıkça cesaretin de azalır. Bunlar cesaretlerini ve onurlarını kaybeden insanların benzerleri sadece. Hayalin etkisinde kalanlar."

İstiklal Caddesi'nin içki kokusuna gazyağı ve balmumu da karışıyordu. Dev bir pavyonun içinden geçiyorduk sanki. Taksim Meydanı'nda devriye gezen askerlerle karşılaşınca yolumuzu değiştirip Gümüşsuyu'na yöneldik. Ermeni Mezarlığı'nın içinden geçip denize doğrulduk. Yol boyunca tek bir şey düşünüp durdum: En şiddetli işgal silahsız olanıydı sanırım.

LIV. Bölüm

Sermo

Pater dimitte illis non enim sciunt quid faciunt

Dergâh her zamankinden daha kalabalıktı bugün. Hazirunla selamlaşıp girdim içeri. Zar zor sakin bir köşe bulup iliştim hemen. İçeridekilerin üzerinde Osmanlı döneminin kıyafetleri vardı bugün. Yün çoraplar, işlemeli ceketler, başta sarıklar, belde kalın kuşaklar...

Biraz sonra Hoca geldi içeriye. Herkesi selamladı bir bir... Bağdaş kurup yerine oturduğunda hepimiz diz çöktük karşısında. Hazirunu izledi Hoca uzun uzun... İnsanların yüzündeki melankoli karasına bakıyordu. Herkes huzurlu ama karanlık...

"İnneke meyyitün ve innehüm meyyitün" diyerek söze başladı haziruna hitaben. "Hayal perdesinde yaşadığınız hayat sizi ahiret hayatından daha fazla meşgul ediyorsa henüz hamsınız demektir. Ölümü düşünürken kendinizi sorgulamanız gerek ama gördüğüm kadarıyla siz ölümü sorguluyorsunuz."

Bu sözler üzerine herkes irkildi. Kendi aralarında fokurdayıp sustular hemen. Kulak kesilip dikleştiler otururken.

"Ölüm bir geçiştir, son değildir" diye devam etti Hoca. "Eğer

buradaki yaşamınıza dikkat kesilirseniz bir sonrakine geçemezsiniz. Burada sizi ilgilendiren amelinizdir. Biz ne hata ettik de Allah bize bu musibeti verdi diye düşünün önce. İçimizdeki beyinsizler yüzünden helak olmamak için sizin iki misli düşünmeniz, amel etmeniz gerek. Bu uğurda harcanan bir hayat aynı zamanda cennet kapısının anahtarıdır."

Elimi kaldırıp kendimi göstererek yükseldim dizlerimin üzerinde.

"Hocam" dedim. "Vatanı sevmek hata mıdır?"

"Vatanı sevmek en yüce duygulardan biridir ama ancak amelle taçlanır" dedi Hoca. "Vatan toprağı bir kere kanla sulandıktan sonra nadas arası kan ister. Bunu verip vermeyeceğini düşünmeyenler vatanını sevenlerdir."

Hoca'nın ne demek istediğini anlamıştım. Melankolik duygularla konuşup durma zamanı değildi artık. Bu uğurda bir şeyler yapmak da gerekiyor. Eli taşın altına koyma zamanı...

"Bugün Fatih Sertürbedarı Ahmet Efendi bizi ziyaret edecek" diye devam etti Hoca. "Gavsu'l Vasilin'le tanışmak size de kısmet olacak. Bugünü hiç unutmayın, her kelam hafızanıza nakşetsin."

Duyduklarıma inanamıyordum. Büyük bir heyecana kapıldım bu sözlerinden sonra. Kutbu'l Arifin Ahmet Amiş Efendi'yi görecektim. Onun bir zamanlar Üsküdar'a yaptığı ziyaretlerden haberdardım. Günümüz zamanında Zeynep Kâmil'de Üsküdar Belediyesi tarafından restore edilen Nalçacı Dergâhı da Ahmet Amiş Efendi'yi ağırlamıştı. Şimdi bizim dergâha da uğrayacak olması büyük şerefti. Alkış tutmak geliyordu içimden. Çok sevinmiştim. Bir zaman sonra yanında küçük bir kalabalıkla geldi Ahmet Amiş Efendi geldi. Yüz yaşını aştığı halde dinç bir adam gördüm karşımda. Duruşu, bakışı, uzun ak sakalları, yumuşacık konuşmalarıyla nasıl da etkileyici...

Onu görünce derin bir huzur sardı içimi. Gavsu'l Vasilin'in yaşına bakarak hesaplayacak olursam İstanbul işgalinin ilk zamanlarında olmalıydık şu an.

Hoca, konuğunu ayakta karşıladı. Saygıyla eğildi önünde. "Huzur-ı âlinizdeki maksadımız feyz almaktır, ömrü uzun ameli güzel olanlara ne mutlu" dedi.

Ahmet Amiş Efendi de yumuşacık bir sesle, tevazuyla kabul etti gösterilen hürmeti. "Bu fakir Allah'tan olanı verebilir sadece" dedi. "Bizler ancak O'nun bir zerresiyiz ve hayal içinde bir Hak zerresi olabilmek derdindeyiz."

Kutbu'l Arifin'in yanındakilerden biri de karıştı söze. "Dünyada varlığa ait ne varsa hayaldir, fakat hakikatte haktır" dedi başı önde.

Hep birlikte minderlere dizildik. Hoca ve kıymetli konuğu divanda oturdular yan yana.

Hazirundan biri söz alıp içinde bulunduğumuz durumun ve bütün bu başımıza gelenlerin bir musibet olduğundan söz etti. Nasıl affedileceğimizi sordu. İstanbul'un işgalinden ve yaklaşan karanlıktan bahsediyordu aslında.

Gavsu'l Vasilin, "Ma şaallahu kane ve ma lem yeşe'lem yekûn" dedi soruyu soran kişiye. Sonra hepimize hitaben konuşmaya başladı kollarını açarak. "Hakk'ın dilediği olur, dilediği mevcut olur, dilemediği mevcut olmaz. Ve bilkaderi hayrihi ve şerrini, bu kelamın tefsiridir. Hakk'ın iradesi dışarıda olduğu kadar içinde de tecelli eder. İkisinin bir olduğunu anladığında içindeki korku geçer" dedi.

Kutbu'l Arifin'in sohbeti çok tatlıydı. Derinlikli, anlamlı ve tesirli konuşuyordu. Kurtuluşu görmeden Hakk'a yürüyeceğini biliyordu ama sanki hep bizimle kalacakmış gibi konuşuyordu. Hatta hazirundan biri Kutbu'l Arifin'in daima yanımızda olacağını ifade ettiğinde "Birlik O'nunla olur, O her yerdedir. Ancak onun izniyle olur" diye karşılık verdi Kutbu'l Arifin...

Sohbetin ardından dışarı çıktığımda yağmur çiseliyordu. Dondurucu bir soğuk vardı havada. El ayak çekilmişti sokaklardan. Üsküdar'ın ara sokaklarında dikkat çekmeden yürümeye çalıştım. Üzerime doğru yürüyen üç kişiyi fark ettim sonra. Nereden gelip nereye gittiğimi sordu içlerinden biri. Niyetleri bela çıkartmaktı belli ki. Cevap vermeden yanlarından geçip gitmeye çalıştım ama izin vermediler. Biri bıçağını çıkarınca diğer ikisi de bellerine attılar ellerini. Üçü de bıçaklıydılar şimdi. Bir tanesi yüzüme savurdu bıçağını. Başımı geriye doğru çekip savuşturdum. Koluna vurup ittim. Sonra yüzüm gözüm kanlar içinde aldı. Bir fıskiye açılmış oluk oluk akıyordu. Karnıma ağır bir topun çarptığını fark ettim. Ayaklarımın önüne yuvarlandı sonra top. Elinde bıçak olan adamlardan birinin kafasıydı bu. Başsız gövdesi dimdik duruyordu karşımda. Dehşete düşmüştüm gördüğüm bu manzara karşısında. Sonra başsız gövde de devrildi yere. Derken diğerlerinin de başları yuvarlanıp gövdeleri yıkıldı peş peşe. Masalcı bir kez daha kurtarmıştı hayatımı.

Kan ter içindeydim. "Kâbus bitti sonunda" dedim. Derin bir nefes aldım.

"Hemen gevşeme" dedi Masalcı. "Her şey yeni başlıyor."

Bir yanda Ahmet Amiş Efendi'nin sözleri çınlıyordu kulaklarımda. Diğer yanda Masalcı'nın ve Hoca'nın şimdiye dek söyledikleri geçiyordu aklımdan. Hepsi aynı şeyi söylüyordu aslında. Geçmiş ya da gelecek bu an'da saklıydı. O zaman benim binlerce yıl boyunca sürdüğünü söylediğim plan da an'da işliyor olmalıydı ya da an'lar içindeydi. Üstelik bunu şövalyeler de biliyordu ve kullanabiliyorlardı da.

"An'lara kafanı takma şimdi" dedi Masalcı. Zihnimi okuyordu yine. "Çok daha ciddi sorunlarımız var. Şu an şövalyeler piyonlarını harekete geçirdiler ve benim elimde Invictus'tan başka silah

yok. Ama bu köpekleri öldürebilen tek silah Invictus. Aslına bakarsan başarısız olduk. Aradıklarına ulaşmaları için güçlerini toparladılar ve bizim elimiz kolumuz bağlı. Latince kitabın şifresini çözemedik. Ayasofya'nın şifresini de çözemedik."

Bu başarısızlıktan dolayı kendimi fazlasıyla sorumlu bulduğum için moralim bozulmuştu Masalcı böyle söyleyince. Gerilmiştim. Kızgındım. En çok da kendime kızıyordum. Yapamadığım ve hâlâ hiçbir şeyi hatırlayamadım için.

"Bütün bunları sizin bilmeniz gerekiyordu" dedim.

"Ben Müslüman olduktan sonra benimle bütün irtibatı kestiler. Şifrelerin hepsini değiştirdiler. Benimle birlikte olan şövalyelerin çoğu öldü, kalanlardan sadece birini görebiliyorum. Diğerlerinin nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bazıları ölmeyi seçti" dedi. "Bundan sonrası çıkmaz yol... Bilgiyi an'lar arasında aramak gerekiyor. Bundan sonra hançerini yanından hiç ayırmayacaksın."

Zaten ayırmıyordum. Her an hep belimdeydi. "Tamam" der gibi salladım başımı. "Hançerim yanımda olmasaydı burada olmazdım" dedim.

Kızgınlığımı görüyordu Masalcı. Belki de bu yüzden alttan alıyordu beni. "Burada olman önemli" dedi. "Ama orada da olman gerekiyor. An'lar arasında en belalısı kan dökmektir. Bunu çok sık yapmaya başladık. Yakında bizimki de dökülecek ve an'lar arasında sıkışacağız."

Cesetlerin üzerinde durmuş konuşuyor olmamız çok rahatsız ediciydi. Ne yaparsam yapayım onlara bakmaktan alamıyordum kendimi. Masalcı bu tedirginliğimi anlamış olacak kolumdan çekip uzaklaştırdı beni oradan. Birlikte yürüyerek çıktık sokaktan. Başım dönüyordu artık. Hayatımda bu kadar çok kan görmemiştim. Sıkışmış hissediyordum kendimi. An'lar arasına sıkışıp kalmıştım sanki.

"An'lar arasında sıkışmak nedir?" diye sordum yürürken.

"An'lar arasında sıkışmak ölümden beterdir" dedi Masalcı kılıcını kınına yerleştirirken. "Sizin zaman dediğiniz şey aslında sürekli değildir. Arasında boşluklar vardır, yani an'lardan oluşan resimler. Arası araftır. O boşlukta yaşamak hiçbir yere gidememek demektir."

"Belki de aradığınız arkadaşlarınız oradadır" dedim. "Hiçbir şekilde ulaşamaz mıyız onlara ya da haber alamaz mıyız?"

"Çok zor" dedi Masalcı başını sallayarak. "Ancak an'larda iz bırakmışlarsa ya da bir şekilde iletişim kurmaya çalışıyorlarsa. Belki bir medyum ya da hassas biri sayesinde."

"Bennett" dedim. "O ruh hastası İngiliz istihbarat subayı hep medyumlarla çalışıyordu. Belki Mustafa Kemal'e Samsun'a gitme izni verdiği zamanlarda da bunlarla beraberdi, belki de o nedenle Mustafa Kemal'e izin verip vermemek konusunda çok kararsız kaldı."

O dönem askerler diledikleri zaman diledikleri yerlere gidemiyorlardı. İngilizlerden izin almaları gerekiyordu. Mustafa Kemal de Samsun'a çıkmak için Bennett'ten izin istemişti. Bennett başlangıçta ona bu izni vermediği halde sonra ne olduysa ya da kimler devreye girdiyse Mustafa Kemal'e bu izni vermesi gerektiği söylendi ona.

"Mustafa Kemal'in yanında bizden tecrübeli bir arkadaşımız vardı" dedi Masalcı. "Ama bir şekilde irtibatları kesildi. Mustafa Kemal bütün efsaneleri öğrenmişti ondan. Ama Mustafa Kemal'in etrafını diğer şövalyeler sarmaya başlamıştı. En yakınındaki insanlar bile onların etki alanına girdi. Elle-même était avec eux. *Bu çok uzun bir hikâye*. Şimdiki sorunumuz daha büyük. Bennett'in kafasını Prens Sabahattin yedi aslında. Sabahattin'in alkole düşkünlüğü olmasaydı her şey çok daha farklı olabilirdi. Paris'teyken bizimkilerle irtibattaydı. Aslında her şey çok daha

farklı olabilirdi. O saçma ispritizma seanslarında bir şey bulabildiklerini hiç sanmıyorum."

"Ulaşmadıkları tek yer Ayasofya" dedim.

"Emin misin?" diyerek güldü Masalcı. "Yılandan daha tehlikeli biri yani Fosatti vardı. Her yere ulaşabilen Fosatti... Ama hırsı gözünü kör etti. Daha azına tamah etti ve ileri gidemedi. Belki de her zaman Çar'dan korktu, bir şeyler bulursa onu ortadan kaldırır diye düşündü. Ayasofya'dan çaldığı mozaiklerle oyaladı onu. Padişah'tan korkmadığı kadar korkuyordu Çar'dan. Bildiğin gibi şövalyeler Çar'ın İstanbul'a çöreklenmesini ve emanetlere konmasını hiç istemedi. Zaten Romanovlarla anlaşamadılar. Sonlarının ne olduğunu biliyorsun zaten. Çoğu devrimde kurşuna dizildi. Şövalyeler için hiç zor olmadı bu. Neyse konumuz tarih değil. Bir an evvel çıkalım buradan."

"Biliyorsunuz bu bilgilerin kaybolmasını hiç istemiyorum" dedim. "Bunu insanlarla paylaşıyorum. Düzenli bir şekilde yazıyorum, herkes okuyor. Tahminimce onlar da okuyor. Son kitabımı da okudular muhakkak. Bugüne kadar başımızdan gelip geçenleri de yazacağım elbette. İçlerine şifreler yerleştireceğim. Anlayanlar zaten ulaşacak."

"Tehlikeli ama işe yarayabilir" dedi Masalcı.

Lodos giderek artırıyordu şiddetini. Yol boyunca evlerden süzülen mum ışıkları gördüm. Kimse uyumuyordu. Huzursuzluk sarmıştı dört bir yanı. Sultanahmet'e kadar yürüdük birlikte. İşgal kuvvetleri askerlerine gözükmemek için ara sokaklardan geçtik hep. Sokağın sonunda üç kişi belirdi birden. Üzerimize doğru yürüyorlardı. Bu sahneyi hatırlıyordum. Burnumdaki kan kokusu dinmeden yine üç adamla kesiliyordu yolumuz. Dar sokakta kıstırılmak başının belada olduğu anlamına geliyordu buralarda.

Adamlar yaklaştıkça içlerinden birini tanıdım.

Şövalye!

"Demek bu işin sonuna geldik" dedi Masalcı. "Invictus ile son karşılaşman olacak bu."

"Raul" diyerek güldü Şövalye. Dalga geçer gibi konuşuyordu Masalcı'yla. "Ne kadar acelecisin. Seninle savaşmaya gelmedim. Konuşmaya geldim."

"Seninle aramızda ahit var" dedi Masalcı. "Karşılaştığımızda ikimizden biri ölecek. Yolun sonu bu. Ve şimdi biz yolun sonundayız. Sadece birimiz sabahı görecek ötekisi an'larda silinecek."

"Lanetler ve ahitler kendi zamanını bekler. Bu onların zamanı değil Raul" dedi Şövalye. "Yanındaki soytarı bile bunu bilebilir. Şu an anlaşma zamanı çünkü biz yenilirsek bu topraklarda çok kan dökülecek. Sen buraları ve bu insanları seviyorsun."

Bana soytarı dediği için çok sinirlenmiştim Şövalye'ye. Belimdekini çekip göğsüne saplamak geçiyordu içimden ama bütün kontrol Masalcı'daydı o an.

"Almanlar yenildiğinde biz de yenilmiş sayıldık" ifadesi geldi birden aklıma. Ders kitaplarının en aptalca cümlesiydi bu bana göre. Oysa şimdi durum tam tersiydi. Kendi kendime güldüm. Sinirlerim boşalıyordu.

"Sana yardım etmeyi düşünmüyorum" dedi Masalcı. "Tötonlar da siz de aynı şekilde tehlikelisiniz. Biri daha iyi propaganda yapıyor diye seçim yapmam. Şimdi söz Invictus'ta. Koru kendini."

Masalcı kılıcına davranıyordu ki "Hatırla Raul" diyerek durdurdu onu Şövalye. "Pater dimitte illis non enim sciunt quid faciunt... Bunu duyduğunda kılıç çekmeyeceğine yemin etmiştin. Şimdi yeminini yerine getir. Bunun yeni dininle alakası yok biliyorsun. Bu insanlarla da... Senin yeminin bu... Ve ben senden yardım istiyorum. Sana ve yanındaki insana dokunmayacağıma yemin ediyorum. In nomine Patris et Filii et Spritus Sancti."

Bunun üzerine elini kılıcından çekti Masalcı. Gözlerini Şövalye'nin üzerine dikti kızgınlıkla. "Söyle köpek" dedi. "Neler oldu?"

"Bölündük" dedi Şövalye. "Biz kaybediyoruz. Gücümüz kalmadı. Tötonlar isyan etti. Onların geldiği yerler kanla yıkanacak. Biz artık vazgeçmiştik. Tötonlar ellerine geçirdikleri gücün etkisinde kaldılar. Şeytan onların damarlarına girdi. Mesih'i unuttular. İstersen bize yardım etme ama onları durdur."

"Elimde Invictus'tan başka bir şey yok" dedi Masalcı. "Onunla da senin başını kopartacağım."

"Seninle son oyunumuzu oynayacağız Raul" dedi Şövalye. "Ama önce onları yok etmek gerekiyor. Sana ve senin insanlarına dokunmayacağım. Sen Tötonları etkisiz hale getirdikten sonra seninle kozlarımızı paylaşacağız. O zamana kadar beni ya da benimkileri görmeyeceksin. Sana iyi niyetimin göstergesi. Bu kitabı alın. Yardımcı olacak."

Ceketinin içinden çıkardığı bir kitabı uzattı Masalcı'ya. Latince bir kitap olduğunu görebildim. Oldukça eski görünüyordu. Elyazısıyla kaleme alınmış. Masalcı bakışlarını kısmış dikkatle kitaba bakarken, Şövalye ve adamları geldikleri gibi gittiler.

Gözlerinin korkuyla açıldığını fark ediyorum. Bu da beni iyice endişelendiriyordu. Sürekli sonumuzun geldiği hissiyle yaşamak dayanılmaz bir hal almıştı artık benim için. "Yanılmışım" dedi Masalcı. Sesi titriyordu. "Artık iki düşman var. Biri karşımızda diğeri ensemizde..."

Olduğum yerde durmamı söyleyerek koşarak çıktı sokaktan. Gözden kaybolduğunda ben de yürüdüm. Sokaktan çıktığımda günümüz zamanının Sultanahmet Meydanı'ndaydım.

Burada güneş yeni batmıştı. Karanlık bastırmamıştı henüz. Sokaklar kalabalık sayılırdı. İşten çıkıp sağa sola şuursuzca koş-

turanlarındı meydan. Karşıdan karşıya koşarak geçen bir adamın kaldırım kenarındaki yaşlı bir adama çarparak onu düşürdüğünü ama dönüp yardım etmediğini görünce sinirlendim. Koşup tuttum yaşlı adamın elinden. Bir şeyi yoktu ama belli ki korkmuştu. "Geçmiş olsun" dedim. "Hadi kalkın." Yaşlı adama çarpan kişi bir şeyler düşürmüştü yere. Bunları almak için bile dönmemişti. Birinden kaçıyordu belki de. Döküntüleri toplarken dehşete kapıldım. Altın kaplama mozaik parçalarıydı bunlar. Ayasofya'dan alınmışlardı büyük olasılıkla. Adamın gittiği yöne koşmaya başladım ama boşuna. Çoktan toz olup gitmişti bile.

"Ayasofya'yı soyuyorlar hâlâ" dedim kendi kendime. Eser kaçakçılarından şövalyelere kadar herkes parça parça soyuyor Ayasofya'yı. Gözümüzün önünde gerçekleşen bu hırsızlıkların kimse farkında bile değil."

LV. Bölüm

Medusa

Evden çıkarken kapının altında bulduğum notla bütün günümün planı değişti. Elimdeki mozaik kalıntılarını Masalcı'ya ulaştıracaktım aslında. Ama yolladığı notla Kadıköy'de en sevdiğim yerde buluşmaya davet ediyordu beni Şövalye. Mozaikleri eve gizleyip çıktım evden.

Kadıköy'de en sevdiğim yer Baylan Pastanesi'ydi. Okul yıllarımdan beri severdim Baylan'da olmayı. Bunca zamandır değişmeyen tadıyla geçmişi anımsatıyordu bana. Çocukluğumun tatlı anılarını yaşıyordum oraya her gittiğimde. Sahibi Harry Lenas aramızda değildi artık ama eski lezzeti neyse ki devam ediyordu hâlâ.

Şövalye, pencere kenarındaki masalardan birinde oturmuş beni bekliyordu.

"Önemli bir şey var sanırım" dedim, karşısına geçip oturdum.

"Raul olmayınca daha rahat konuşuyoruz" dedi Şövalye. "Ayasofya sütunlarındaki işaretleri doğru bulmuştunuz. Başka yerde de olmaları gerekiyordu. Sütunlardaki işaretlerin devamı Ayasofya'nın dehlizlerinde olmadığına göre başka bir yerde olmalı. Biliyorsunuz eski gezginler Ayasofya'nın altındaki büyük

sarnıçtan söz eder. Ayasofya'nın altındaki sarnıç dedikleri sizin Yerebatan dediğiniz yer."

"Yerebatan Sarnıcı" dedim.

Başını salladı Şövalye. "Ne istiyorsunuz peki?" dedim. "Oraya mı gidip bakmalıyım?"

Yine başını sallıyordu Şövalye. Emirlerine riayet ediyor olmak, her istediklerini yapmak zorunda kalmak hoşuma gitmiyordu.

"Gidip kendiniz bakın" dedim.

"Gidebilseydim giderdim zaten" dedi. "Medusa'nın tılsımı var. Ama siz girebilirsiniz. Sütunu incelemek gerekiyor."

"O dönem su doluydu orası" dedim. "Sizinkilerin çoğu yüzme bilmiyordu. Çok zayıf bir olasılık..." Bu arada Medusa'nın tılsımı sözü ilgimi çekmişti. Medusa, ona bakanı taşa çeviren mitolojik varlıktı. Acaba bilmediğim bir şey mi vardı yoksa yüzme bilmeyen şövalyeler orada olmaktan korkuyorlar mıydı? *Şövalye'ye bunları sormanın sırası değil.*

"Biz geldiğimizde sarnıç eskiden anlatıldığı kadar dolu değildi" diye devam etti Şövalye. "Bizimkiler bir yolunu buldu ve girdi içeri. Başka soru sormayın artık. Tötonlar engellemeden bakın oraya. Yoksa çok geç olabilir. Tötonların ne yapacağı belli olmaz. Yerebatan olmazsa şifre çözülemez."

Gidecektim tabii ki. Bunu Şövalye istediği için değil. Kendim için yapacaktım. Oradaki sütunu görmek zorundaydım artık. Bu bilgiyi duymazlıktan gelemezdim.

Şövalye'den ayrıldıktan sonra Salacak'a geçtim. Eski bir çay bahçesi ilgimi çekince o tarafa yöneldim. Kır sandalyeleri vardı ahşap masaların etrafında. Şehri tepeden gören havadar bir yer. Masalardan birinde Masalcı'nın oturduğunu fark ettim. Ayaklarımın beni buraya neden sürüklediğini ancak o zaman anladım. Yanına gidip selam verdim Masalcı'ya. Zoraki bir tebessümle kar-

şıladı beni. Yüzündeki kaygı geçmiyordu ne zamandır. Neler geçiyordu aklından kim bilir?

"An'lar içinde kan var" dedi Masalcı. "Ne zaman bu an'a taşınacak bilmiyorum ama az kaldı."

"Ben ne yapabilirim?" diye sordum. Benden umduğu hiçbir şeyi başaramamıştım şimdiye kadar.

"Söyleyeceğim yere gideceksin" dedi Masalcı. Ne yapmam gerektiğini anlattı uzun uzun. Tehlikeli bir iş istediğinin kendi de farkındaydı. Başka çaremiz yoktu ama. Masalcı'nın endişeli hali üzüyordu beni.

"Sanıyorum artık burada günlerim sayılı" dedi. "Diğer dönek şövalyeleri bulmalısın."

"Bunu neden siz yapmıyorsunuz?" diye sordum. "Bilmiyor musunuz kim olduklarını?"

"Onlar küskün" dedi. "Ama sen yapabilirsin. Nasıl yapacağını göstereceğim sana."

Kalkıp karşıya geçtik Masalcı'yla. Galata Kulesi'nin karşısındaki eski sokaklardan birine girdik. Eski bir evde bir grup adamla buluştuk. Görür görmez tanımıştım adamları. Dehlizlerdeki adamlardı bunlar. Ortaçağ kıyafetleriyle çalışıyorlardı orada. Çoğu öldürülmüştü.

"Bugün çalışmıyor musunuz?" diye sordu Masalcı.

"Hayır Sir, bugün çalışmıyoruz" dedi içlerinden biri. "Tahminimizce bir deprem olacak. Bu yüzden çalışmak istemedik. Birkaç gün ara vereceğiz."

"Üçüncü Medusa'ya ulaşmıştınız ama" dedi Masalcı.

"Ulaştık efendim" dedi aynı adam. "Fakat biliyorsunuz ki Medusa'yı oynatınca deprem olacak. Eğer deprem olursa bu bizim için de işarettir. Zaten hissediyoruz."

Aralarındaki konuşma olağanüstü bilgilerle doluydu. Daha fazla sessiz kalamayıp atıldım. "Üçüncü Medusa mı?" diye sordum adama.

"Evet" diyerek Masalcı yanıtladı beni. "Üç Gorgon'dan ikisi sarnıçta bulunuyor. Ama biri kayıptı. Kitaptaki işaretlerden biri bu biliyorsun. Üçüncüyü dehlizde bulduk."

Çok şaşkındım. Bu nasıl olur? "Arkeoloji Müzesi'nin bahçesinde de bir Medusa var" dedim. "Yani Gorgon."

"Diğerleriyle aynı değil" dedi Masalcı. "Yerebatan Sarnıcı'na girmelisin. Orada bulacağın işareti biliyorsun."

Şövalye'nin de istediği şeyi bekliyordu benden. Masalcı da sarnıcı incelemem gerektiğini düşünüyordu. Bana hâlâ güveniyor olması etkileyiciydi. Şövalye'den çok Masalcı'nın işine yaramak istiyordum. Çünkü ucu ülkemin kurtuluşuna dokunabilirdi bunun. İstanbul'un yeniden işgal edilmesini engelleyebilirdi.

"Parmağındaki yüzüğü unutma" dedi sonra. "Gerektiğinde onunla bizimkileri bulacaksın. Bu yüzük onları çağırır. Gördüklerinde yanına gelecekler. Fakat o yüzüğü taşımak kolay değildir. Belayı da çeker üzerine. Dikkatli ol. Çünkü bu kez belayı kendin atlatmak zorunda kalacaksın."

LVI. Bölüm

Mithridates

Daha önce defalarca gezmiştim Yerebatan Sarnıcı'nı. Fakat bu kez başkaydı. Bilgi değişince bakış da değişiyordu. Her zamanki gibi bakmayacaktım sarnıca. Sütunlarında aradığım ve anlamını bulmak zorunda olduğum bir şifrenin peşindeydim.

Yerebatan Sarnıcı Justinianus döneminde yapılmıştı. Zamanının parçalanmış yapı malzemeleri, eski binalardan ve özellikle de tapınaklardan getirtilen eski sütunlar kullanılmıştı yapımında. Gelişigüzel yerleştirilmiş bu malzemelerin arasında önemli mimari parçalar da vardı. Estetik kaygılardan çok işlevsel amaçla yapıldığı için bu parçalar oraya buraya öylesine saçılmış gibi görünüyordu. Medusa başları da eski bir pagan tapınağından sökülerek getirilmiş ve buraya yine gelişigüzelce konmuştu. Bu devşirme malzemeler üzerinde akademik bir çalışmanın yapılmış olmaması tamamen bizim ayıbımızdı.

Medusa'nın üzerinde bir kaide daha vardı. Heykel kaidesine benzeyen bu parçanın başka benzerleri de bulunuyor. Belki de heykelli bir yoldan getirilmişlerdi. Masalcı'nın dediğine göre Medusa heykeli sonraki dönemlerde tılsım olarak kullanılmıştı. Haçlılardan kalan bir işaret arıyordum burada ama daha önce görüp

de dikkat etmediğim, incelemediğim, üzerinde durmadığım farklı hiçbir şey yakalayamamıştım. Aynı yerleri defalarca dolaşıp durdum. Yok, yok, yok... Aradan geçen uzun yıllar, nem ve su sütunların üzerindeki bütün işaretleri silmiş olmalıydı. İyice umutsuzluğa kapılmışken sütun olarak kullanılan bir malzeme dikkatimi çekti. Sütun değildi bu aslında. Bir binanın yüzlemesinden getirilmişti. Üzerinde bir yazı vardı. Güç de olsa seçiliyordum ama. ATHC... *Ates*.

Kelimenin baş tarafı yoktu. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Bunlar kendileri bir işaret koymadılarsa –belki de yüzme bilmeyen şövalyeler sudan korkmuşlardı– burada hazır bekleyen bir işareti kullanmış olabilirlerdi. Tıpkı Medusa gibi. Bu da bir işaret olabilirdi. Ama ne? Sonu "ates" ile biten isimleri düşünmeye başladım. Önce Mithridates geldi aklıma. MÖ 120-63 yılları arasında Pontus kralı olarak Anadolu'da hüküm sürmüştü. "Mitra'nın Armağanı" anlamına geliyordu ismi ama Mitra diniyle şövalyeler arasında bir bağlantı kuramadım. Mithridates, Roma'ya kök söktürmüştü. Ama bu da bir ipucu değildi. Sonra başka bir şey düşündüm. Mithridates zehir konusunda müthiş bir uzmandı. Yaptığı zehirleri biyolojik silahlar olarak kullanmış, düşmanlarını öldürmeyi başarmıştı. Hatta kendi adı ile anılan bir panzehir de vardı.

Zehir!

Bu bana yakın zamanda basılan ve yazarının bol bol algı yönetimi yaparak insanları çirkin bir oyuna hazırladığı o kitabı hatırlattı: *Cehennem*. Hemen Masalcı'yı bulmam gerekiyordu. En yakın zamanda Göksel Gülensoy'la da gelecektim buraya. Sarnıcın da şifreler barındırdığını anlamıştım böylece.

Sultanahmet'e çıkıp sahile doğru yürümeye başladım. Kafelerden birine oturup bir kahve söyledim. İçim içime sığmıyordu. Bulduğum şeyin yol almamıza yardımcı olabilmesini diliyordum içten

içe. Çok geçmeden Masalcı da gelip oturdu yanıma. Sarnıçta bulduğum taşı anlattım ona. Fikrimi söyledim. "İyi düşünmüşsün" dedi. Başını sallıyordu beni onaylayarak. Ama endişeli görünüyordu hâlâ. Umutsuz gibi görünüyor olması, hâlâ yüzünde bir ışık çakmaması korkutuyordu beni. "Şövalye'nin de bir şeylere yaklaştığını hissediyorum" dedi. "Zaman dediğin şey daha hızlı akacak sana göre. Benim de burada geçireceğim süre çok azaldı. Bu gece gitmemiz lazım."

"Olur" dedim. "Hazırım ben. Gidelim."

Nereye gideceğimizi sormayacaktım. Bunun bir önemi yoktu artık. Yeter ki bir sonuç elde edelim bunca şeyden sonra. Epey bir süre kafede oturup havanın kararmasını bekledik. Güneş indiğinde kalkıp Arkeolojik Park'ın bulunduğu noktaya gittik. Masalcı çevik bir hareketle tellerin yırtık tarafından parka girdi. Ben de peşinden... Eski duvarların arasından geçtik. Kimsenin bizi göremeyeceği kuytu bir yerde beyaz bir taş gördük. Asla yerinden oynatamayacağım ağırlıktaki bu taşı Masalcı kolayca kaldırdı. Taş yerinden kalkınca bir dehliz girişi açıldı önümüzde. Hemen indik aşağıya. Zifiri bir karanlıkta el yordamıyla ilerliyorduk. Ne tür bir böceğe, bir akrebe ya da çıyana denk geleceğimi bilmeden korku içinde sürünüyordum. Bir süre sonra dar bir tünel çıktı karşımıza. Masalcı'yı izlemeye devam ettim. Çok geçmeden bir ışık belirdi. Küçük bir açıklığa ulaşmıştık ama yalnız değildik artık. Daha önce hipodrom dehlizlerinde gördüğüm adamlar da buradaydı.

Masalcı'yla bir müddet konuştular. "Şimdi senin çok önemli bir şey yapman gerekiyor" diyerek bana döndü Masalcı. "Biz gidemeyiz. Bunu yaparsak durum bozulur. Sana güveniyorum."

"Tamam" dedim. Onun bana güvendiği kadar güvenmiyordum kendime ama kaçacak değildim. Kabul ettim. Beni bir dehlizin başına götürdüler. Bundan sonrasında yalnızdım. "Tek başına gitmelisin" dedi Masalcı.

Korku içinde sürünmeye başladım dehlizde. Yukarı doğru ilerlemeye başlamıştı dehliz. Sürünerek çıkamayacağımı düşünerek tuğlaları basamak gibi kullanmaya çalıştım. Çok geçmeden bir ışık süzüldü yukarıda. Daha da hızlandım. Yolun sonunda demirden bir ızgara vardı. Neyse ki kolayca ittirebildim onu. Dışarı çıktım hemen. Etrafıma bakınırken çok şaşkındım. Ayasofya'daki rampanın üzerindeydim. Alt loştu. Kimseler görünmüyordu ortada ama yukarıdan sesler geliyordu. Seri ama sessiz adımlarla yukarıya yöneldim. Sonra biri sol kolumu kavrayıverdi. Derken birkaç kişi daha koşturdu yanımıza. Kollarımdan tutup sürükleyerek ışık yanan odaya götürdüler beni.

Gördüklerime inanamıyordum. Birileri Ayasofya'yı kazıyordu. Başlarında da Şövalye... Yanında yüzü bana hayli tanıdık gelen biri daha vardı. Tabii ki tanıyordum yanındaki adamı. Bütün memleket tanıyordu onu. Burada ismini yazmam doğru olmaz. Yani çok tehlikeli... Ama Masalcı'nın bahsettiği Türk şövalye olduğunu anlamıştım. Bir zamanlar her gün gazetelerdeydi.

Şövalye beni görünce gülmeye başladı. "Sonunda yine karşılaştık" dedi. "Ama bu karşılaşma sanırım son karşılaşmamız."

Korkudan ne yapacağımı bilmiyordum. Masalcı beni ölüme göndermişti resmen.

"Sizi tebrik etmeliyim" dedi Şövalye tokalaşmak ister gibi elini uzatarak. "Bize doğru yolu gösterdiniz."

"Anlamadım?"

"Tahmin ettiğim gibi kitabı sonuna kadar okudunuz" dedi. "O sarışın kadınla burada okuyucularınızı gezdirirken ağzınızdan bir söz kaçtı. Sonra sizi devamlı takip ettik. Buraya geldiğinizde, her yeri incelerken arkanızda bizimkilerden biri vardı. Ve sonunda doğru yere geldik."

Pelin Çift'le düzenlediğimiz Ayasofya gezilerinden bahsediyordu.

Şövalye'ye doğru atıldım öfkeyle. Parçalamak istiyordum onu. Başıma aldığım darbeyle yere yığıldım.

Karanlığın içinde bir rüyadaydım sanki. Masalcı'yı gördüm karanlığın içinde. Daha gençti. Seferden dönüyordu. Atından indi. Birkaç şövalye onu bekliyordu. Aralarında ben de vardım. Benim de üzerimde şövalye giysisi vardı. *Ortaçağ şövalyelerinin giydiği kıyafetlerden.*

"Durum ciddi" dedi Masalcı bize. "Artık bunları saklamak zorundayız. Onların eline geçeceğine gelecek olan Müslümanların elinde geçsin daha iyi. Tanrı yardım edecektir."

Sonra bana dönüp "Godfroy" diye seslendi. Adım Godfroy'du! Godfroy!

"Sen benimle geleceksin" dedi. "Kutsal Emanetler'in yerlerini sadece sen bileceksin. Ben gittikten sonra bunları nereye sakladığımızın şifrelerini yazacaksın."

"Elbette efendim" dedim. Başımı eğdim saygıyla. Beraber Büyük Katedral'e gittik.

Ayıldığımda Şövalye başımda duruyordu. Gördüğüm rüyanın devamını hatırlamıyordum artık. Ama bir kapı aralanmıştı zihnimde. Masalcı'nın, Sibel'in ve Şövalye'nin hatırlamamı beklediği şeyin kıvılcımı çakmıştı içimde.

"Çok büyük hatalar yapıyorsunuz" dedi Şövalye.

"Ayrıca çok şeye bulaştın Petit" diye ekledi yanındaki Türk şövalye. *Petit diyordu bana, bu bizim Saint Josephliler arasında kullandığımız bir deyimdi. "Küçük" anlamına gelirdi.*

Ne konuştuklarıyla ilgilenmiyordum artık. Zihnimin çırpınışı çakan kıvılcımı harlıyordu giderek. "Godfroy'u hatırlıyorum" diye sayıklamaya başladım kendi kendime. "Godfroy! Ben Godfroy!"

Şövalye'nin yüzü bembeyaz olmuştu bir anda. Şaşkınlık içinde bakıyordu ikisi de.

"Bana dokunamazsın" dedim. "Sözün var."

"Tanrı'nın sizi koruması beni şaşırtıyor" diyerek dişlerini sıkmaya başladı Şövalye. Burnundan soluyordu.

"Allah masumları korur" dedim.

"Çabuk defolun buradan" dedi Şövalye. Sıktığı yumruğunu duvara geçirmek istediğini hissediyordum. "Çabuk defolun buradan. Gördüklerinizi unutun."

Şövalye nereden geldiğimi hiç sormamıştı bana. Anladığım kadarıyla biliyordu nereden geldiğimi. Aşağıda, dehlizlerde bir savaş vardı ama Raul'ün adamlarına yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı henüz ya da onları bir süre için kendi hallerine bırakmak işlerine geliyordu. Belki Medusa tılsımı gerçekten engelliyordu şövalyeleri. Ayasofya'ya gizlice girmenin bir yolunu bulmuşlardı. Her tarafı kazıp duruyorlardı. Üstelik nöbetçilere de görünmüyorlardı. Aklıma kadim sihir teknikleri geldi.

"Raul'e söyle sonu geldi" diye bağırdı arkamdan. "Son kozunu oynuyor. Sözüm olmasa bu gece işi biterdi."

Masalcı'nın yanına döndüğümde yaşıyor olmama hem şaşırmış hem de çok sevinmiş gibi görünüyordu.

"Beni ölüme gönderdiniz" dedim.

"Öleceğini bilseydim göndermezdim" dedi Masalcı. "Ancak orada ve o an'da bir şeyleri hatırlayabilirdin. İçinde bulunduğumuz durumu anlamışsındır umarım."

Hatırlıyordum bir şeyler evet... Godfroy'u hatırlıyordum. "O kadar gizlendiğim halde beni nasıl gördüler?" diye sordum Masalcı'ya. "İçeri girmemle ele geçirilmem bir oldu neredeyse."

Parmağımdaki yüzüğü işaret etti Masalcı. "Godfroy'un yüzüğü" dedi.

Hatırlıyordum evet... Eski şövalyelerden biriydim ben de. Dönek şövalyelerden biri... *Müslümanlığı seçenlerden.*

LVII. Bölüm

De Reliquiis

Godfroy!

Ben oydum, o da ben...

Şimdi anlıyordum Raul'ün beni neden bulduğunu. Şövalye de bu yüzden peşimdeydi. İkisi de sembolleri bildiğimi düşünüyorlardı. O zamanlar benim görevimdi bu çünkü. Kitabı bu yüzden benim çözeceğimi düşünmüşlerdi. Latince kitapta anılarını okuduğum Godfroy de Payen bendim. O dönemde de hep Raul'ün yanındaydım. Raul gibi bir dönektim. Sonra ne olduysa unutmuştum bütün bunları. Hayatımın en mutlu anlarının dergâhta geçmesi boşuna değildi. Belki de o zamanlardan beri hep bu işin içindeydim.

Artık anlıyordum.

Kaybedecek zaman yok. Raul'ün yanında olacaktım. Hançerimi yanıma alıp Balat'ta eski bir sokağa girdim. Elime hançeri sapladığımda zaman kırıldı.

Etrafıma bakındım. "Vamoz a Balat" diye bağrışan insanların seslerini işittim. Eğleniyorlardı. Kıyafetleri eski... Osmanlıların giydiklerine benzemiyordu ama. Sanıyorum II. Bayezid tarafından getirilen Musevilerdi bunlar. Kendi dillerinde müzikli bir eğlence düzenlemişlerdi belli ki. Çok geçmeden eğlence seslerine

çığlıklar karıştı. Herkesin koşarak kaçtığı sokağa doğru ilerlerdim. Burası Balatkapı'ya çıkan sokak... Az önce eğlenen insanlar evlerine dağılıp ne bulduysa kaçırıyorlardı. Balat yanıyordu yine. Burası İstanbul'un belki de en çok yangın görmüş semtidir. 1639 ya da 1660 yangını olmalıydı yaşanan. Zaten 1660 yangınından sonra Balat bütün eski dokusunu kaybetmişti. Yangının sur dışından geldiğini görünce 1639 yılında olduğumu anladım. 1639 yangını sur dışında, bir mumhanede başlamıştı.

İnsanlara yardım etmek için geri döndüm hemen. Herkes eşyasını kaçırmaya çalışırken bazılarının da kitaplarını toprağa gömdüklerini fark ettim. Önemli dini kitapları toprak altında saklamaya çalışıyorlardı.

Alevler surları ele geçirmişti iyice. Ahşap binalar maket dekorlar gibi parlak bir ışık bırakarak yıkılıyordu. Herkes mahalleleri boşaltmış, alabildiğini almış, tepelere doğru kaçışıyorlardı.

Olanları dehşet içinde izlerken bir grup insanın gelip gömülen kitapları yerlerinden aldıklarını da gördüm sonra.

Şövalyeler...

Kabalistik kitapları topluyorlardı. Anladığım kadarıyla Galata tarafına kaçırıyorlardı bunları. Şimdi her şey daha da oturuyordu kafamda. Galata ve Karaköy ileride şövalyelerin Musevileri kullanacakları, para oyunlarını yönetecekleri bir merkez haline dönüşecekti. Demek bu zamandan beri işin altyapısını hazırlıyorlardı. Hem maddi hem kabalistik yani büyüsel yönden. Alevler etrafımı sardığında kaçacak yerim kalmamıştı artık. Hançeri elimin üzerine saplamak zorunda kaldım yine.

Gözümü açtığımda karanlık bir odadaydım. Yerimden güçlükle doğrulurken bir ses işittim.

"Gürültü etme, yerimizi belli edeceksin" dedi biri.

Raul!

Onu gördüğüme sevinmiştim. Balat'ta gördüklerimi anlattım ona. Elimi iki kez üst üste yaraladığım için fazla kan akıyordu.

"Sanıyorum artık işin sonuna geldik" dedi Raul. Beyaz bir bez parçasıyla sıkıca sardı elimi. "De Reliquiis'in ikinci cildi buralarda bir yerde. Onun içinde emanetlerin yeri yazıyor. Bu heriflerin eline geçmemeli."

"Biliyorum" dedim.

"Seninle şimdilik ayrılacağız" dedi. "Bundan sonrası sana kalıyor. Masal da sensin masalcı da. Bu adamların planı büyük... İstanbul'u iki kez işgal ettiler. Senin zamanında bunu üçüncü kez yapmayı planlıyorlar. Emanetler büyük silah. Bunu insanları kandırmak için de kullanacaklar. Ayasofya hedeflerinde. Orayı da ele geçirmek tek amaçları. Bu planı bozmalısın."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye sordum. Sanırım hâlâ güvenmiyordum kendime.

"Kim olduğunu hatırla" dedi Raul. "Neler yapabileceğini hatırla. Invictus bir süreliğine senin olmalı. Hoca'dan yardım al. Tek güvenebileceğin kişi o. Bu dünya büyük savaşlar gördü. Bir tanesi de sırada. Yapman gereken çok şey var. Hadi."

Ayaklanıp kapıya doğru yöneldi. Benim de gelmemi bekliyordu.

"Nereye gidiyoruz" dedim.

"Bu son maceramız. Tabii ki şimdilik... Kitabı işgal askerleri gelmeden almalıyız yerinden."

Anlamıştım neler olacağını. Galata'ya gittik birlikte. Hava iyice kararmıştı. Küçük kulübelerden mum ışıkları sızıyordu dışarı cılız ve solgun... Buhardan iki gölge gibi kimseye görünmeden geçtik karanlık yolları. Galata'nın ara sokaklarından süzülürken, işgal askerlerinin ayak izlerinden bile kaçıyorduk. Dükkânın kapısına geldiğimizde etrafta kimseler yoktu. Bu gece baykuşlar bile suspus... Bu birlikte son görevimiz. *Şimdilik.*

Dükkânın kapısı açıktı... İçeri girdik hemen. Kitabı nerede bulacağını tahmin ediyor gibiydi Raul. Rafları karıştırdı hızlıca. Telaşına rağmen düzgünce aşağıya indirdi hepsini. Kısa sürede yerde kocaman bir kitap yığını oluştu.

Çok geçmeden aradığı şeyi buldu. Raflardan birinin arkasında çengel şeklinde küçük bir kol çıktı ortaya. O kolu çevirdiğinde kitaplık boğuk bir uğultuyla yavaşça dönmeye başladı kendi çevresinde. Nemli bir serinlikle beraber kesif bir rutubet kokusu vurdu yüzümüze. Karanlığa inen bir kapı açılmıştı önümüzde.

Düşünmeden daldık içeri. Elimizdeki mumların güçsüz ve titrek ışıkları sayesinde duvarlardaki şövalye armalarını zor da olsa seçilebiliyorduk. Çok geçmeden aşağıya uzanan taş merdivenler çıktı önümüze. Yine hiç duraksamadan devam ettik. Hızlıca indik merdivenleri. Kalp atışlarımız taş duvarlara çarparak yankılanıyordu sanki. Dev bir ejderhanın damarları içinde ilerliyor gibiydik. Sonra dar bir yol daha çıktı önümüze. Duvarlarda kanatlarını haç biçiminde açmış kartal armaları seçiliyordu. Tanıyordum bunları...

Bir süre daha yürüdük, hiç konuşmadan... Sonra yol bitti birden. Kalın bir sis bulutu gibi karşımızda beliriveren taştan bir duvarın önündeydik artık. Önce parmak uçlarımızla inceledik duvarı dikkatle... Rutubetini kokladık derin derin. Mum ışığında her yanını görmeye çalıştık ama hiçbir yerinde geçit izi yoktu.

Duvarı incelemeye devam etti Raul. Burada bir geçiş yolu olduğundan emindi ve bulmakta da kararlıydı. Mum ışığının aydınlatabildiği ölçüde ilerliyordu parmak uçları duvarın üzerinde. Bazen burnunu da yaslıyordu nemli taşlara... Geçidin izini arıyordu. İşaretin kokusunu duymaya çalışıyordu. İlgiyle izledim onu.

Bir yerde durdu aniden. Küçük siyah bir taş parçasına kilitlendi bakışları. Taşın üzerindeki tozları derin bir solukla çekti içine.

Gözleri kapalı halde kokladı yakaladığı gizemi. Sonra parmağıyla yavaşça temizledi. Latince bir yazı çıktı ortaya:

"*Ego sum qui sum...*"

Tevrat'ta geçen bir sözün Latincesiydi bu cümle, biliyordum.

"*Ben ben olanım...*"

Tanrı tarafından Musa'ya söylenmiş bir söz...

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben ben olanım" dedim. "Tanrı'nın sözü bu."

"Bizimkilerin koyduğu bir şifre bu" dedi. "Kitaptan aldıklarına göre biraz da ironik."

"Ben ben olanım" diye tekrarladım duvara bakarak... "Sen nasıl görüyorsan oyum ben. Sen beni duvar gibi görüyorsan duvarım. Aslında senin gördüğün değilim... Ben duvar değilim."

"Duvar olduğuna inanırsam bu bir duvardır. Duvarı yapan benim" dedi Raul. Karanlığa rağmen güçlü ışıltısını kolayca seçebildiğim gözlerinde hissettiğim tek şey, cesaretti.

Bir iki adım geri çekildi önce. Derin bir nefesle iyice doldurdu ciğerlerini. Bütün vücudu gerilmişti. Soluğunu bıraktığı an olanca gücüyle vurdu duvara. Siyah bir yağmur olup incecik parçalar halinde üzerimize yağdı taşlar. O soğuk ve kalın duvar bir anda tuzla buz oluverdi gözlerimin önünde.

"Bunun bir duvar olduğuna inansaydım asla yapamazdım" dedi.

Az önce üzerimize yağan duvarın ardında büyükçe bir sandık bekliyordu bizi. Kayın ağacından... Yaratanın yeryüzüne diktiği ilk ağaç...

Sandığa yaklaştı sakince. Üzerinde demirden bir kilit vardı. Okşar gibi dokundu kilide önce. Sonra kılıcını çıkartarak vurdu üzerine. Kilit parçalanıverdi hemen. Beklemeden dikkatle açtı sandığı.

Bunca zamandır aradığımız şey karşımızda duruyordu nihayet.

Soluğumun göğsümde biriktiğini hissettim. Tarifsiz bir coşku ve güç duydum. Kitap sandığın içindeydi.

Ürkütmekten sakındığı bir ceylanın başına dokunur gibi yavaşça aldı kitabı sandıktan. Üzerindeki tozu sildi avucuyla...

Kitabın adını okudu yüksek sesle:

"De Reliquiis."

Çok uzun zamandır arıyorduk bu kitabı. Hiç vazgeçmeden, geri adım atmadan, caymadan, azimle, kararlılıkla, bilgiyle ve her şeyi göze alarak arayıp durmuştuk onu. Kutsal Emanetler'in kitabı... İstanbul'un en büyük sırrı... Dünyanın düzenini yerinden oynatabilecek bir kudretti o. Tarih yeniden yazılabilirdi bundan sonra. Tarifsiz bir gurur ve mutlulukla doluyduk. Bu uğurda yaptığımız her şeye değerdi.

Hiç oyalanmadan geldiğimiz yoldan geri döndük hızlıca. Kütüphanenin arkasındaki kapıdan dükkâna çıktık yine. Ellerimizdeki mumlar zayıf ışıklarıyla ortalığı aydınlatırken üzerimize çöken geniş bir karaltı fark ettik aynı anda. Yalnız değildik burada. İngiliz askerleri çoktan dolmuştu dükkâna. İstedikleri şeyin ne olduğunu biliyorduk. İstanbul'un en büyük sırrını almaya gelmişlerdi. Onlar da kitabın peşindeydi.

Kolunun altında tuttuğu kutsal emaneti bana uzatıp kılıcını çektiği gibi askerlerin üzerine atıldı hışımla. Ortalık bir anda kan gölüne döndü.

"Hançeri kullan" diye bağırdı bana. "Kitabı al ve geri dön çabuk."

"Sizi burada bırakamam" dedim. "Kan çıktı, olmaz..."

"Salak!" diye bağırdı. Korkmuş gibi görünmüyordu. Sanki bütün bunların olacağından haberi vardı. "Sen gitmezsen kitap da ikimiz de sonsuza kadar burada kalacağız."

Karanlığın içine düşen göktaşları gibi yuvarlanıyordu askerlerin kesik başları. İçlerinden birinin üzerime doğru atıldı-

ğını fark ettim. Belimden hançeri çıkarıp koluma sapladım. *Ve ortalık karardı.*

Gözümü açtığımda Karaköy'de Bankalar Caddesi'ndeydim. Yanımdan geçen insanlar şaşkınlıkla bakıyorlardı yüzüme. Kolumdan kanlar süzülüyordu ama kitabı sıkıca tutuyordum kalbimin üzerinde. Karaköy-Üsküdar motorlarının kalktığı iskeleye doğru yürüdüm seri adımlarla. Hayatım tehlikedeydi. Kitabı almak için beni ortadan kaldıracaklardı, biliyorum. Bulunmam an meselesiydi.

Üsküdar'da Uncular Sokağı'ndan geçip tepeyi tırmandım. Bir solukta koşup vardım eve... Kapıyı kilitleyip arka odanın ahizesini indirdim. Tavanın arkasındaki küçük bölmeye, diğerinin yanına bıraktım kitabı.

Dizlerimin çözüldüğünü hissettim sonra. Kolumdan süzülen kırmızı bir ırmak, gömleğime yayılmaya devam ediyordu. Çok kan kaybediyordum. Damarımı kesmiş olmalıyım. Ellerim de zaten yaralıydı. Üzerime çöken ağırlığın altından kalkacak gücüm yoktu artık.

Yere uzandım boylu boyunca. Bedenimden sızan kanın içinde yüzüyordum.

Aklımda hep Raul vardı. Onu düşünüyordum sadece. Yüz yıl geride bırakmıştım onu. Bundan sonra neler olacağını bilmiyorum. Lakin emin olduğum tek şey bilincimin kapanmak üzere olduğu. Bir süre daha bulunmazsam eğer derin bir uykuya yatar gibi sakince öleceğim. Oysa yazacağım çok şey vardı. Anlatacağım çok şey... Çünkü artık masal da benim masalcı da. Bu yüzden "Abdullah" diyordu bana Hoca... Abdullah... *Anlatıcı.* Susma vakti değildi henüz. Ölmek için yanlış zaman...

"Bul beni Eleanora" diye inledim yerde kıvranırken. "Yetiş Sibel... Yetiş Anadolu Tanrıçası Kybele... Bul beni. Ölmek için yanlış bir zaman..."

LXIII. Bölüm

Narratio

Boğa Krallığı ve müttefikleri Kurt Krallığı'na saldırmak için kışı bekliyorlarmış. Ama kış hiç gelmiyormuş. Boğa Krallığı, Kurt Krallığı'nı ancak kışın yenebileceğinden iyice umutsuzluğa kapılmış. Boğa Kralı, bir çare bulması için Büyücü'yü çağırmış. Büyücü durumun her zaman kendine dönmesinden hiç mutlu değilmiş. Anlayamadığı bir şekilde kış gelmiyormuş. Tam tersi her yerde bahar çiçekleri açmış. Büyücü yeni bir plan kurmuş. Topyekûn saldırı olamayacakmış ama şehri ele geçirmek için geç değilmiş.

Bu arada, Kurt Krallığı bahar kutlamalarına başlamış. Kral bütün servetini döküyor, eğlenceler düzenliyor ve halka savaşı unutturuyormuş.

Kurt Krallığı halkı Çoban'ı ve hapse giren yandaşlarını çoktan unutmuş. Gerçeği gösteren siyah taş, yerinden sökülüp mahzene kapatılmış. Çoban'ın anlattıkları unutulmuş, anısı bile kalmamış geriye.

Kurt Krallığı, tıpkı Boğa Krallığı'nda olduğu gibi toprağı ve odunu lezzetli yiyecekler diye yiyorlarmış. Değersiz taşları de-

ğerli sanıyorlarmış. Kış mevsimini de çoktan unutmuşlar artık. Baharı kutluyorlarmış neşeyle.

Boğa Krallığı büyücüsü, krallığın askerlerini toplamış ve şehri işgal etmelerini istemiş. Askerler buna karşı çıkmış. Oraya gider gitmez öldürüleceklerini düşünüyorlarmış. Büyücü bir büyü yapacağını ve öldürülmeyeceklerini söylemiş. Boğa Krallığı ve müttefiklerinin askerleri Kurt Krallığı'nın başkentine yürümüşler. Boğa Krallığı vaat ettiği büyüyü yapmış. Kurt Krallığı nöbetçileri hiçbir şey demeden içeri almışlar askerleri. Askerler şehri işgal etmişler. Her yere girmişler, egemenlik sağlamışlar. Birkaç kişi dışında buna isyan eden olmamış. Tam tersi işgalcilerin gelmesi ticareti de geliştirmiş. Bazı uyanık tüccarlar ve gizli toplantı yapan zenginler düşman askerleriyle dost olmuş, onların her türlü ihtiyacını karşılamaya başlamışlar. Kurt Krallığı'nda eğlence devam ediyormuş. Bu kez işgalci askerler de katılmış eğlenceye. Boğa Krallığı'nın müzikleriyle eğlenceler tertiplemek zamanın modası olmuş. Kurt Krallığı halkı işgalci askerilere hizmet etmekten zevk alıyor, onlara mal satarak da zengin oluyorlarmış. Arada hoşnut olmayanlar hapse atılıyormuş. Bu durumu gören Boğa Kralı çok mutlu olmuş. Savaşlarla yapamadığını bu şekilde yapabileceğine inanmış.

Çoban bu olanları uzaktan izliyormuş. Herkesin onu unutması bir yana "Yalancı Çoban" öyküsü de dilden dile dolaşıyormuş.

Bir gün Genç Kız'la birlikte dolaşırlarken karşılarına bir mağara çıkmış. Mağaranın girişinin üzerinde eski dilde yazılmış birtakım yazılar varmış. Ne yazdığını anlamamışlar ama mağarada garip şeyler olduğunu hissetmişler. Çoban ve Kız her şeyi göze alarak içeri girmişler. Biraz yürüdükten sonra yol ikiye ayrılmış. Aslında bu mağara kadim zamanlardan kalma

sihirli bir mağaraymış. Eskiden erginleşme törenleri burada yapılırmış. Başarılı olanlar sağdan devam eder güç kazanırlarmış. Başarısız olanlarsa soldan gider, törende neler olduğunu unutarak çıkarlarmış dışarı. Sonradan büyücüler bu mağarayı ele geçirmiş. İstedikleri insanları güçlü yapıyorlarmış. İstemediklerine dünyadaki yaşamı unutturup onları hayal içinde yaşatıyorlarmış.

Tabii Çoban ve Genç Kız bütün bunları bilmeden yürüyorlarmış mağarada. Yol ayrımını görünce ne yapacaklarına karar verememişler. İkisi de sağa mı gitseler, sola mı bilememişler. Sonunda Çoban "Sen sağdan git ben soldan gideyim. Çıkışta buluşamazsak geri döner buluşuruz" demiş. Kız önce pek istememiş bunu yapmayı ama sonunda kabul etmiş. Çoban soldaki yolu izlemiş, Genç Kız da sağdakini.

Kız daracık bir geçitten sonra geniş bir açıklığa ulaşmış. Karşısında kocaman bir kuş duruyormuş. Ateşten kanatları demirden pençeleri varmış. Kuşu geçmek olanaksız gibi görünüyormuş. Kız dikkatli baktığında kuşun arkasında sakladığı yumurtaları görmüş. Üzerindeki hırkayı çıkarmış hemen. Kuşun önüne açıp sermiş. Kuş, yumurtalarını üzerine koyabileceği yumuşak bir şey olabileceğini anlamış. Gagasıyla hırkayı almış. Kız da bunun üzerine kuşun yanından kolayca geçip gitmiş. Bu kez karşısına ejderhalar ve sfenks çıkmış. Lakin kız hepsinden kurtulmayı bilmiş. Sonunda bir ışık görmüş. Burası mağaranın çıkışıymış. Suyu gürül gürül akan bir çeşmeyle, etrafında sayısız çiçekler görmüş. Sevinç içinde dolanmaya başlamış. Karşıdan Çoban'ın geldiğini fark etmiş. Ona doğru koşmuş. Çoban kızı görünce gülümsemiş, sarılmış ona. "Çıktığına çok sevindim. Hadi hemen kente gidelim. Eğlenceyi kaçırmayalım" demiş. Kız, Çoban'ın şaka yaptığını sanmış önce.

Oysa Çoban eğlenceye gitmek konusunda ciddiymiş. Hem de eğlencelerde karnını doyurmak ve işgalci askerlerle muhabbet etmek istiyormuş.

Kız çok şaşkınmış. Üstelik bu kez kendini herkesten daha güçlü hissediyormuş ve bu işgale artık bir son vermek istiyormuş. Mağarada yaşadıkları gelmiş kızın aklına. Oradaki yol ayrımı Çoban'ın gayesinin yolunu da değiştirmiş. Kız, Çoban'dan vazgeçmemiş. Onu iyileştirmesi gerektiğini düşünmüş.

"Geliyorum Çoban" demiş. "Henüz hiçbir şey bitmedi."

Erhan Altunay Kimdir?

Dünyanın en özel kentlerinden olan İstanbul'da dünyaya geldi. Orta ve lise öğrenimini Saint Joseph Fransız Lisesi'nde yaptı. Hacettepe Üniversitesi'nde nükleer enerji mühendisliği okudu. Üniversite sırasında Fraktaller, Mandelbrot Kümesi, kuantum fiziği ve zaman üzerine çalıştı. Daha sonra Marmara Üniversitesi'nde insan kaynakları yönetimi yüksek lisansı yaptı. Radyoculuk hayalini çeşitli radyolarda ve TRT'de radyo programları yaparak gerçekleştirdi. Mitoloji ve paganizm araştırmaları hayatının vazgeçilmezlerinden oldu. İngilizce, Fransızca ve Latince bilen yazar ayrıca paganizm, mitoloji, dinler tarihi, sanat tarihi, sinema ve müzik konusunda çeşitli seminerler vermektedir. Yayımlanmış beş kitabı bulunmaktadır: *Enok'un Kitabı* (Yayıma hazırlayan), *Kadim Cadılık Öğretisi* – Wicca, *Paganizm 1* – Kadim Bilgeliğe Giriş, *Paganizm 2* – Mezopotamya ve Mısır, *Ayasofya'nın Gizli Tarihi* (Pelin Çift ile beraber)